

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

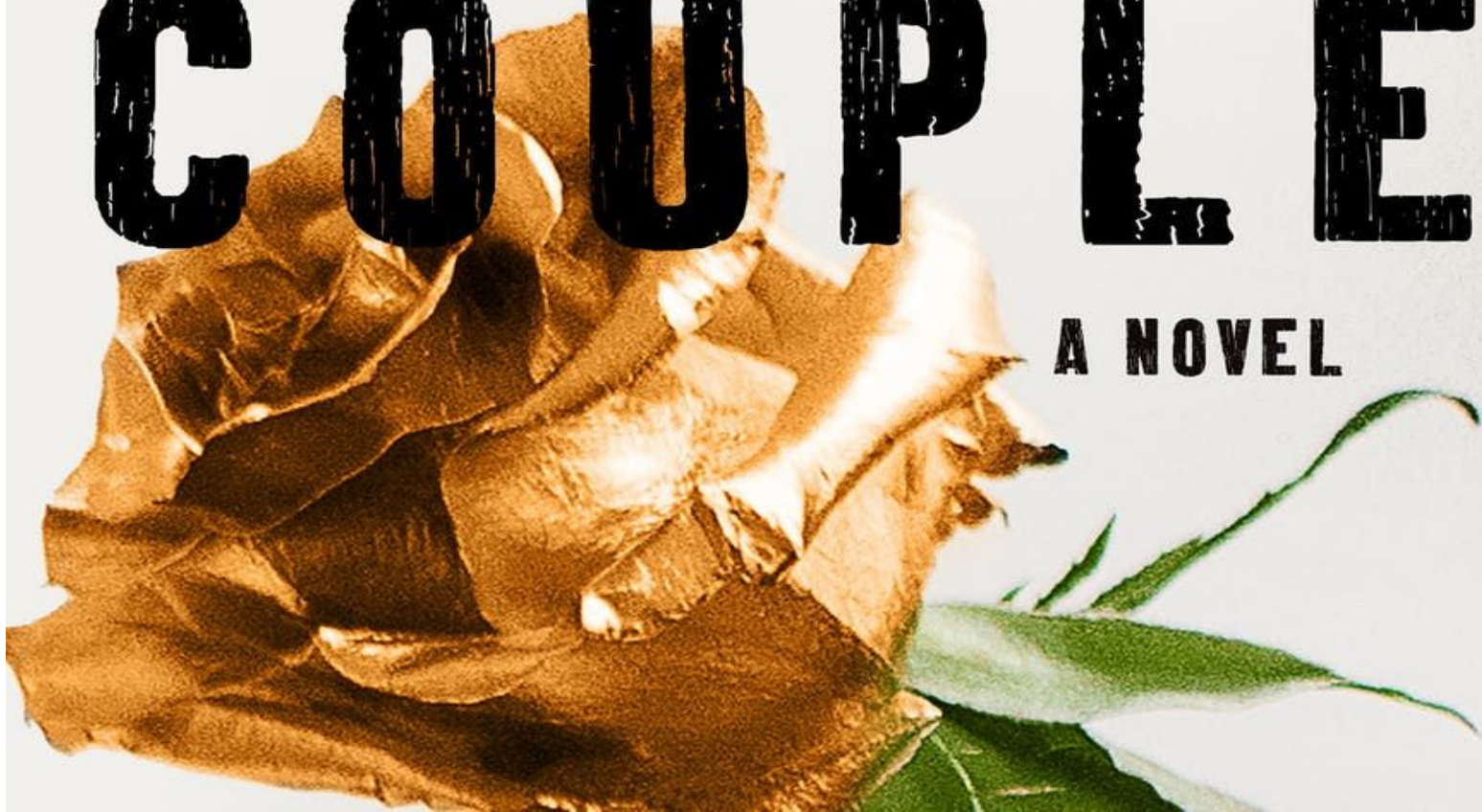
Greer
Hendricks

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING
AUTHORS OF
THE WIFE BETWEEN US

Sarah
Pekkanen

**THE
GOLDEN
COUPLE**

A NOVEL

ALTIN ÇİFT

GREER HENDRICKS

VE

SARAH PEKKANEN

MACMILLAN

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM: AVERY

İKİNCİ BÖLÜM: MARISSA

BÖLÜM ÜÇ: AVERY

BÖLÜM DÖRT: MARISSA

BÖLÜM BEŞ: AVERY

ALTINCI BÖLÜM:

MARISSA YEDİNCİ

BÖLÜM: AVERY

BÖLÜM SEKİZ: MARISSA

BÖLÜM DOKUZ: AVERY

ONUNCU BÖLÜM: MARISSA

ON BİRİNCİ BÖLÜM: AVERY

ON İKİNCİ BÖLÜM: MARISSA

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: AVERY

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: MARISSA

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON BEŞ: AVERY

BÖLÜM ON ALTI: MARISSA

BÖLÜM ON YEDİ: AVERY

BÖLÜM ONSEKİZ: MARISSA BÖLÜM

ONDOKUZ: AVERY

YIRMINCI BÖLÜM: MARISSA
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM AVERY
BÖLÜM YİRMİ İKİ: MARISSA BÖLÜM
YİRMİ ÜÇ: AVERY BÖLÜM YİRMİ
DÖRT: MARISSA BÖLÜM YİRMİ BEŞ:
AVERY
BÖLÜM YİRMİ ALTI: MARISSA BÖLÜM
YİRMİ YEDİ: AVERY
BÖLÜM YİRMİ SEKİZ: MARISSA
BÖLÜM YİRMİ DOKUZ: AVERY
OTUZUNCU BÖLÜM: MARISSA
BÖLÜM OTUZ BİRİ: AVERY

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ İKİ: AVERY
BÖLÜM OTUZ ÜÇ: MARISSA BÖLÜM
OTUZ DÖRT: AVERY
BÖLÜM OTUZ BEŞ: MARISSA BÖLÜM
OTUZ ALTI: AVERY
BÖLÜM OTUZ YEDİ: MARISSA BÖLÜM
OTUZ SEKİZ: AVERY
BÖLÜM OTUZ DOKUZ: MARISSA
BÖLÜM KIRK: AVERY
KIRK BİRİNCİ BÖLÜM MARISSA
BÖLÜM KIRK İKİ: AVERY
BÖLÜM KIRK ÜÇ: MARISSA BÖLÜM
KIRK DÖRT: AVERY

TEŞEKKÜRLER

Yalnız Değilsiniz

Jen Enderlin için

BİRİ NCİ BÖL ÜM

On seans, karmaşık terapötik sorunları çözmek için yeterli bir süre gibi görünmeyebilir, ancak Avery Chambers'a göre, kendine özgü yoğun kısa süreli danışmanlık uygulaması hayatları değiştiriyor. Bazılarının tehlikeli olarak nitelendirdiği oldukça tartışmalı süreci korku, öfke, üzüntü ve mutluluk gibi temel evrensel duyguları güçlendirmeye dayanır. Danışanının köklerini tespit ederek Chambers, bu duyguları yüksek seviyelere çekmek için bir paratoner olarak kullanarak, insanların başına bela olan şeytanları öldürebileceğini iddia ediyor. Listelediği başarı öyküleri arasında şunlar var

fobilerinin üstesinden gelmiş, duygusal olarak istismar edici ilişkilerini terk etmiş ve işlerini ve şehirlerini değiştirmişlerdir. On seansının her birinin belirli bir başlığı var ve her zaman aynı sırayı takip ediyorlar, ancak ne zaman

Chambers, daha fazla ayrıntı vermesi için baskı yapıldığında bundan imtina ediyor. "Eğer müşterilerim ne bekleyeceğinizi bilerseniz, sürecim o kadar etkili olmayacaktır. Size sadece şunu söyleyebilirim: Her zaman İtiraf ile başlar."

**- "D.C.'nin Maverick Terapisti" profilinden
alıntı, telif hakkı *The Washington Post Magazine***

BİRİNCİ BÖLÜM

AVERY

Yeni müşterilerime kapımı açtığımda ne ile karşılaşacağımı ASLA BİLEMİYORUM.

İlk telefon görüşmesi sadece çok şeyi açığa çıkarır. Bu olayda, telefon kendisini Marissa Bishop olarak tanıtan bir kadından geldi.

Evliliğimin başı dertte, diye başladı. Kocamla bir konu hakkında konuşmam gerekiyor ama biraz karışık. Düşündüm ki eğer birlikte gelirsek-Onu orada keserdim.

Tanışmadan önce herhangi bir önyargının algımı renklendirmesini istemiyorum. Ayrıca, ilk iletişim sadece zamanlama ve güvenlik taraması içindir. Asıl çalışma on seansımızın ilkinde kadar başlamayacak. Yine de kısa sohbetimiz sırasında Marissa Bishop hakkında epey bilgi edindim: Parası var, çünkü ücrete itiraz etmedi. Cilalı ve iyi konuşuyor, cümleleri tamamlamak yerine İnsanların sözlü iletişimde sıkça başvurduğu parçalar ve dolgular. Ve gergin; sesi titriyor.

Kapı zili çalıyor ve Piskoposların evimdeki ofisimde saat 19:00'daki randevumuza birkaç dakika geç geldiklerini gösteriyor.

Akşamları olur mu? Kocam uzun saatler çalışıyor; zorlu bir programı var.

Eğer onlarla çalışmaya karar verirsem, bu dakiklik eksikliği bir daha olmayacak. Bu akşam görüşeceğim adama hızlı bir mesaj gönderiyorum: **8:30 uygun. Misket limonunuz var mı?** Telefonumu sessiz moda alıyorum, sonra bir müşterimin bugün bana getirdiği pahalı tekila şişesini çantama tıktırıyorum.

Terapistlerin müşterilerden hediye kabul etmemesi gerekiyor. Ama ben kurallara uyan biri değilim.

Ayrıca artık bir terapist değilim; lisansımı beş ay önce kaybettim.

Ayağa kalkıp ön kapıma doğru yürüyorum, kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden bakıyorum. Marissa ve Matthew sanki giriş yapmaya alışkınlarımış gibi eşikten süzülerek geçiyorlar.

Uzun boylu ve şıktırlar; sarı saçları ve klasik yüz hatları mükemmel bir uyum içindedir. Adamın üzerinde iş kıyafeti ve kaşmir gibi görünen bir palto var. Kadın ise yüksek topuklu botlarının üstüne kadar inen deve rengi bir pelerin giyiyor.

"Hoş geldiniz. Ben Avery Chambers." Elimi uzattım.

Kavrayışı güçlü ve kuru. "Matthew Bishop," diye yanıtlıyor. Kare çenesine, açık mavi gözlerine ve geniş omuzlarına bakıyorum.

Sonra karısına dönüyorum. Marissa'nın narin elini sıkmak için öne doğru eğilirken hafif bir çiçek parfümünü içime çekiyorum. Parmakları buz gibi.

"Kusura bakmayın biraz geciktik. Trafik vardı," diyor gözleri benimkilerden uzaklaşırken.

Onları birinci kattaki ofisime götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Matthew karısının pelerini çıkarmasına yardım ettikten sonra paltosunu çıkarıp ahşap ve pirinçten yapılmış portmantoya asıyor, sonra da koltuğa oturuyor. Dünyadaki yerinden emin, kendinden emin bir adam.

Birbirlerine dokunmuyorlar ama bunu yapmalarını kolaylaştıracak kadar yakın oturuyorlar. Başları dertte bir çift gibi görünmüyorlar. Ama görünüş çoğu zaman yanıltıcıdır.

Yeni bir sarı bloknot ve kalem alıyorum ve onların tam karşısındaki her zamanki sandalyeme oturuyorum. Ev ofisim düzenli ve rahattır; birkaç ficus ağacı, derin bir cumba ve üzerinde renkli soyut baskılar vardır. duvarlara. Diğer terapistlerle aynı binada çalıştığım zamanlarda, birçoğu hastalarının dikkatini dağıtmamak için masalarında içe dönük aile fotoğrafları sergiliyordu. Benim masam o zaman da şimdi de bomboştu.

Seansa her zaman yaptığım gibi başlıyorum: "Bu gece sizi buraya getiren nedir?"

Marissa ellerini sıkıyor, yüzüğündeki büyük elmas tepedeki ışığı yakalıyor. Kusursuz teni solgun.

"Düşündüm ki-" Boğazı sıkışmış gibi öksürüyor. Bu onun için hiç kolay değil. "Biraz su ister misiniz?"

Gülümsemeyi başarıyor. "Daha sert bir şeyiniz var mı?"

Şaka yapıyor ama hızlı bir karar verip ayağa kalkıyorum ve çantamı alıyorum. "Tekila?" Mavi-beyaz desenli şişeyi kaldırıyorum.

Matthew şaşırmış görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Clase Azul Reposado servis ettiğinizi bilseydim buraya daha erken gelirdim." Telaffuzu kusursuz.

Su soğutucumdan üç küçük plastik bardak alıp her birini cömert bir shotla dolduruyorum.

"Şerefe." Fincanımı kaldırıyorum. Koltuğuma geri döndüğümde tanıdık, hoş bir sıcaklık boğazımın arkasını dolduruyor.

Marissa kendininkini yudumluyor; daha çok beyaz şarap seven bir kadına benziyor. Ama Matthew sırtını kolayca atıyor.

Matthew, "Oğlumuz Bennett hakkında konuşmak için buradayız," diyor. Karısına bakıyor.

Marissa ilk telefon görüşmesinde bir çocuktan bahsetmemiş olsa da şaşkınlığımı belli etmiyorum.

Kocasının eline uzanıyor. "Aslında tatlım, burada olmamızın nedeni tam olarak bu değil. Sana bir şey söylemem gerekiyor." Sesi yine titriyor.

Odadaki değişim hissedilir; sanki sıcaklık düşüyor. İşte geliyor: İtiraf.

Matthew sertleşirken, yüz hatları sertleşirken bunu bekliyorum. Gözlerini kırpmadan Marissa'ya bakıyor. "Neler oluyor?"

Karısı onu gafil avladı. Sahte bahanelerle onu bana çekti. İşimize başlamak için iyi bir yol değildi ama belki de onu buraya getirmenin tek yolu buydu.

"Bir süredir sana bunu söylemek istiyordum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Güvenini kırdım ve çok üzgünüm."

Elini kabaca geri çekiyor. "Sadede gel, Marissa."

Sertçe yutkunur. "Biriyle yattım," diye ağzından geçiriyor. "Sadece bir kez. Ama
-"

"Kim?" Matthew'un sorusu havayı bıçak gibi kesiyor.

Elleriyle düz karnını örtüyor, sanki bıçağını hissediyormuş gibi.

Bu, bir çifte sadakatsizlik konusunda yardım ettiğim ilk sefer olmayacak. Lisanslı bir terapistken -şu anki unvanım olan danışmanlık yerine- neredeyse her hafta bunun tekrarlarını görüyordum: iş arkadaşıyla ilişkisi olan eş, komşusunu aldatan koca, eski bir kız arkadaşıyla kaçamak yapan nişanlı. Ama Marissa'nın ifşasıyla ilgili bir şeyler farklı hissettiriyor.

Ya da belki Matthew'un tepkisidir.

Tipik olarak eşler böyle bir haberle karşılaştıklarında şok yaşarlar. Öfke daha sonra ortaya çıkar.

Matthew'un öfkesi hemen hissedilir. Elleri yumruk olmuş, plastik bardak avuçlarının içinde buruşuyor.

"Tanıdığın biri değildi," diye fısıldıyor Marissa. "Sadece Pinnacle Stüdyosu'nda tanıştığım bir adam."

"Ne?" Yanaklarına renk geldi. "Spor salonundan bir adamla mı yattın?"

Sanki bu kaba dili hak ettiğini düşünüyormuş gibi başını eğiyor.

Öne doğru eğildim. Bu sahneye yeniden girme vaktim geldi. "Matthew, bunu duymanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Dönüp alev alev yanan gözlerle bana bakıyor. Ona yaklaşıyorum, bakışlarını korkusuzca karşılıyorum.

"Gerçekten mi? *Biliyor* musun?" Kelimeleri tükürüyor. "Sen de bu işin içinde miydin, beni buraya getirmesi için tuzak kurmasına yardım mı ediyordun?"

Ellerimi kaldırıyorum. Ona bir cevap vermeyeceğim ama öfkesini emebilirim. Ondan daha öfkeli adamlarla uğraştım.

Marissa başını kaldırır. "Matthew, neden geldiğimizi bilmiyordu. Ve eğer sana evde söylersem-"

Cümlesini bitirmiyor. Gözlerim elindeki parçalanmış bardağa kayıyor ve Matthew'un duygusal patlamalarına hiç fiziksel patlamaların eşlik edip etmediğini merak ediyorum.

Matthew ayakta, karısının üzerinde yükseliyor. Kadın yalvarırcasına ona bakıyor.

Vücut dilleri çok şey anlatıyor: Korkmuş.

Öğrenmem gereken şey, kocasını kaybetmekten mi yoksa *ondan* mı korktuğu.

Telaşsızca ayağa kalkıyorum. Bağırmiyorum ama ses tonum güç taşıyor. "Karınızı seviyor musunuz?"

Matthew dönüp bana bakıyor. Yüzü iki büklüm; ifadesinde o kadar çok duygu birbirine karışmış ki hangisinin baskın olduğunu kestiremiyorum.

Soruma cevap vermiyor. Göz temasını sürdürüyorum. Matthew gibi erkeklere karşı atılganlık göstermek önemlidir.

"Eğer karını seviyorsan" -her kelimeyi telaffuz ediyorum- "o zaman lütfen yerine otur. Bunu atlatmanı sağlayabilirim."

Bir kararın eşiğinde duruyor. Onu ikna etmek için daha fazlasını söyleyebilirim. Evlilikleri boyunca çok zorluklar yaşamış birçok çiftle çalıştığımı anlatabilirim. sadakatsizlikten daha kötü sorunlar. Ona, geleneksel terapinin kısıtlamalarından kurtulduğum ve tamamen kendime ait yeni bir yöntem yarattığım için daha da yüksek olan başarı oranımı anlatabilirim.

Ama ben beklemiyorum. Onu bekledim.

"Babamla olan sorunlarım ve hayallerim gibi saçmalıklar hakkında konuşmanın bunu atlatmamıza nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum" diyor.

Kapıdan çıkıp çıkmayacağına dair bir oran vermem gerekseydi, yarı yarıya derdim.

"Matthew," diye yalvarır Marissa. "Avery öyle biri değil. Lütfen, buna bir şans ver."

Nefes verir, sert omuzları yumuşar. Sonra kendini kanepeye, karısından olabildiğince uzağa yerleştirir.

Ben de yerimi geri alıyorum.

Matthew'un bilmediği şey, benim de bir karar verdiğim. Piskoposlar ilgimi çekiyor; onları kabul edeceğim.

"Şöyle olacak. On seansınız var." Zamanı bilmek Birlikte çalışmamızın çerçevesi bir müşteri için çok önemlidir. Onların bilemeyeceği şey benim gündemimdir.

Benim sürecimde her oturumun bir başlığı vardır; İtiraf ile başlar, Bozulma, Kızışma, İfşa, Yıkım, Yüzleşme, İfşa, Sınav, Uzlaşma ve Vaatler ile son bulur.

"Seanslarımızı atlayamaz veya geç kalamazsınız. Trafik bahanesi ya da son-

dakika teslim tarihleri. Randevularımız arasında oğlunuz, kariyeriniz, hava durumu, yani her şey hakkında konuşabilirsiniz. Ama en iyisi bu alanın

saf kalır, bu nedenle burada ne olacağını tartışmaktan kaçınmanızı öneririm. Ayrıca seanslarımız devam ederken birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında kimseye bilgi vermemenizi öneririm."

Marissa hevesle başını sallıyor. Matthew'un taş gibi sessizliğini onaylama olarak algılıyorum.

Enerjimde bir aksaklık var ama bunu gizlemeye özen gösteriyorum. Bütün çiftlerin sırları vardır. Bishop'lar da istisna değil. Burada sadakatsizlikten daha fazlası var. Marissa'nın aldatması bir belirti, temel çöküşlerinin kaynağı değil.

On iki dakika önce ofisime girdiler -göz alıcı, varlıklı, kıskanılacak. Altın çift. Şimdi ise halkın görmesine asla izin vermedikleri altta yatan lekeler ortaya çıkmaya başladı bile.

Yakında çok daha çirkinleşecek. "Ne zaman başlıyoruz?" Marissa soruyor.

"Çoktan başladık."

İKİNCİ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, Matthew'la birlikte uçurumdan yuvarlanmış gibi hissediyor. Serbest düşüşler. O korkunç kelimeleri yüksek sesle söyledi: *Biriyle yattım*.

Avery Chambers'ın Cleveland Park, D.C.'deki ofisine giderken, Marissa neredeyse seansı iptal etmeyi önerecekti. Matthew'un buna aldırmayacağını biliyordu. Geçen yıl bir sınıf arkadaşı tarafından zorbalığa uğrayan sekiz yaşındaki oğulları Bennett hakkında konuşmak için olduğunu ima ettiği toplantıyı planlamak onun fikriydi.

Marissa, *The Washington Post Magazine*'de Avery'nin alışılmadık "anti-terapisini" anlatan bir makale okuduktan sonra Avery'ye ulaştı. Profilde kırk bir yaşındaki Avery hakkında biyografik detaylar yer alıyordu

Chicago'da büyümüş, Northwestern'e gitmiş, hevesli bir koşucu ve alışılmışın dışındaki yerlere seyahat etmeyi seviyor. Eski danışanlarından birkaçıyla röportaj yapıldı -biri "kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardı" dedi- ve aralarında "Avery Chambers mesleğimizin kutsal ilkelerini temsil etmiyor ya da desteklemiyor" diyen Amerikan Psikoloji Derneği başkanı da dahil olmak üzere birkaç aleyhtar da vardı. Habere eşlik eden bir fotoğrafta, pencereden dışarı bakan uzun saçlı bir kadın silüeti görülüyordu.

Avery, parlak zeytin rengi teni ve dolgun dudaklarıyla Marissa'nın beklediğinden daha çekici ve şıktır. Kuşaklı yeşil süet bir elbise ve onu neredeyse Marissa kadar uzun yapan üç inçlik topuklu ayakkabılar giyiyor ve

Sağ bileğini bir yığın altın bilezik süslüyor. Avery alyans takmıyor. Marissa bunun önemli olup olmadığını merak eder. Avery'nin bir alyansı olsa daha mı iyi olurdu?

Kocası mı? Bu, karmaşık bir evliliğin nüanslarını daha etkili bir şekilde anlamasını sağlar mı?

Ve kesinlikle Marissa ve Matthew'un birlikteliği karmaşıktır. Evliliklerinin onuncu yılında, D.C.'de bir hukuk firmasının ortağı olan Matthew

akşamları iş etkinliklerinde yanında olmaktansa. Marissa sürekli bir faaliyetler girdabında kaybolmuş hisseder: Coco adlı butiğini işletmek; lezzetli ama

Ailesi için besleyici yemekler; liseden beri giydiği solmuş Levi's pantolonunun içine girebilecek kadar formda kalmak; ve Bennett'in özel okulunun müzayede komitesinde görev yapmak.

Avery'nin sesi Marissa'yı şimdiki zamana çekiyor. "Dört soruya cevap vermen gerekiyor, Marissa. Kısa tut. Bir: Matthew'u daha önce hiç aldattın mı?"

"Hayır! Asla!"

Bütün vücudu titriyor; donuyor. Normalde Matthew bunu fark eder ve ona sarılır ya da ceketini uzatırdı. Ama o

Çaresizce ayağa kalkıp pelerinini almak için kocasının yanından geçmek istiyor ama şu anda onun alanına girmek tehlikeli geliyor. Öfkeden alev alev yanıyor; onun buzuna karşılık onun sıcaklığı.

"İki." Avery her gün o sandalyede oturup iğrenç ve üzücü hikayeleri özümsemek zorundadır. Odanın içinde seken öfke, acı ve tiksintinin tam merkezindedir; bunlara karşı bağışıklığı olması imkansız görünmektedir. Yine de son derece sakın ve yenilmez görünüyor. "Bu bir daha olacak mı?"

"Hayır, söz veriyorum."

Avery başını sallar. "Üç: Diğer adamla ilişkiniz gerçekten bitti mi?"

"Evet," diye fısıldıyor Marissa. O an bir ciddiyet taşıyor; bir yemin havası var. Matthew sonunda dönüp ona bakıyor. Gözlerinde bir parıltı var, tıpkı düğün günlerinde Marissa'nın iki yüz konuğun arasından uzun kuyruklu krem rengi ipek bir elbiseyle koridorda yürüdüğü zamanki gibi.

Marissa, Avery'nin ikisini de dikkatle incelediğini fark ediyor. Ne düşünüyor acaba?

Sessizlik uzayıp gidiyor.

"Dördüncü soru nedir?" Marissa sonunda sorar.

"Buna Matthew karar verecek. Ama şimdi değil. Matthew, ne zaman Buradan ayrılırken, yola devam edebilmeniz için bilmeniz gereken temel bilgileri düşünmenizi istiyorum."

Sadece bir kez başını sallıyor. Ama bu şimdiden ilerleme gibi geliyor.

Buraya gelmek iyi bir karardı. Avery'nin saçma sapan yaklaşımı Matthew'un kişiliğine uyuyor. O çizelgeleri ve kesin planları sever; o kestirmeden giden bir adamdır. Bennett zorbalığa maruz kaldığında, Marissa diğer çocuğun ailesiyle konuşmayı denerdi. Matthew, o zamanlar ikinci sınıfta olan çocuklarına aparkat atmayı öğretmesi için bir boks antrenörü tuttu.

"Daha mutlu zamanlara geri dönelim." Avery not defterine bir şeyler karalıyor. "Bana birlikte geçirdiğiniz en güzel anlardan birini anlat Marissa."

Marissa'nın seçebileceği çok sayıda anı albümü var. Parlak fotoğraflardan birini seçiyor: "Daha geçen yıl Matthew ve ben Kennedy Center'da siyah kravatlı bir yemeğe davet edildik. Büyüleyiciydi. Bir araba ve şoför kiraladık ve bütün gece dans ettik. Çok yakışıklı görünüyordu. Dünya Vahşi Yaşam Fonu adına yaptığı çalışmalar sayesinde gittik-"

Avery onun sözünü keser. "Bu bir Instagram gönderisi. Bana gerçek bir şey söyle."

Marissa irkilir. Avery bu birkaç kelimeyle evliliklerinin ne hale geldiğinin özüne inmiştir: özel hayatlarında aralarındaki boşluk yavaş yavaş genişlerken, kamuya sunulan seçilmiş anlar.

Matthew, konuşmalarının fikirler ya da duygulardan çok yapılacaklar listesiyle ilgili hale gelmesinden ya da uzun araba yolculukları sırasında ellerinin artık birbirini bulmamasından, vitesin üzerinde birbirine dolanmasından rahatsız olmuş görünmüyor. Matthew'un sabahları alarm çalar çalmaz ona uzanmak yerine yataklarından kalkmaya başlamasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bile hatırlayamıyor.

"Gerçek bir şey," diye tekrarlıyor Marissa. Sanki final sınavından kalmak üzereymiş gibi hissediyor. Sonra gözlerini kapatır ve aklına gelir.

Şehri kaplayan bir kar fırtınası; o ve Matthew evde. Bebek Bennett uyukluyor. Matthew ateş yakıyor, o da romlu sıcak çikolata yapıyor. İkisi şönil bir battaniyenin üzerinde oturmuş Scrabble oynuyor, sonra sevişmek için oyunu bırakıyorlar.

"Rom değildi. Grand Marnier'di" diyor Matthew, kadın sözlerini bitirdiğinde.

Sesi hala sert, ama kenarları biraz yumuşadı mı?

Avery Matthew'a yaklaşıp. "Şimdi senden bir anı istiyorum. Yaşadığın inanılmaz bir seksli hatırlamanı istiyorum. Gerçekten buharlı bir şey."

Marissa gözlerini indirir, yanakları kızarır, Matthew'un hangi anı seçeceğini merak eder. Bu oyuna katılmayabilir. Ama eğer oynarsa, paylaşacak mı?

zihninde çiçek açan aynı anıyı hatırlıyor muydu? St. Barts'a yaptıkları o gezi, öğleden sonra gizlice açık hava kabinine girdikleri zaman, onların

Güneş losyonu ve terle kayganlaşmış vücutlar. Teninde tuz ve hindistan cevizinin tadı vardı. Bir süredir böyle çiğ, tutkulu bir seks yapmamışlardı. Yıllardır, doğrusu.

Matthew elindeki buruşuk plastik bardağı tekrar sıkarak yüksek bir çatırtı sesi çıkarıyor. "Şu anda Marissa ile geçirdiğim güzel zamanları düşünemiyorum."

Avery ayağa kalkıyor ve masasının arkasından bir çöp sepeti alıyor. "Hadi şu bardaklardan kurtulalım." Avery sandalyesine dönerken, "Ve Marissa'dan bahsetmiyorum," diye devam eder.

Marissa, Avery'nin dudaklarının kenarında oynayan gülümsemeyi yakalamak için tam zamanında başını kaldırıyor. "Bana başka bir kadınla yaşadığın en güzel seksi anlatmanı istiyorum."

"Sen ciddi misin?" Matthew sorar.

"Evet. Şu anda zihnin çirkin görüntülerle dolup taşıyor. Karını başka bir adamla hayal ediyorsun. O zaman seni başka bir kadınla düşünmesini sağlayalım."

Matthew bunu yapıyor; Marissa bakışlarının odaksızlaşmasından bunu anlayabiliyor. Matthew'un tam olarak kimi düşündüğünü bildiğine bahse girer: Natalie, üniversitede bir yıl çıktığı ve hâlâ arkadaşlığını sürdürdüğü kadın. Natalie'nin küçük kızı Bennett'le aynı özel okula gitmektedir ve Natalie açık artırma komitesinin eş başkanıdır; o Marissa'nın kaçınması imkansız.

Ancak Matthew konuştuğunda farklı bir anısını paylaşıyor. "Peki, tamam. Birinci sınıf hukuk öğrencisiydim ve seksi bir asistan kütüphanede bana yaklaştı. Ben raflardaydım ve o arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı, eşofmanımın altından. Kendimizi onun içinde bulduk.

O gece bunu üç kez yaptık. Bu hala benim rekorum."

Matthew duraklar. "Gerçekten devam etmemi istiyor musun?"

Doğal olarak Matthew bunu sayılara, bir rekora indirgeyecektir. Oldukça rekabetçidir.

Ve bir an için, o da öyle. İkinci gibi hissediyor.

Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamış. Yani o ve Matthew sır saklıyorlardı, diye düşünüyor.

Avery kalemini defterine vurur ve bir karar verir gibi olur. "Marissa, birkaç dakikalığına dışarı çıkar mısın? Kapının hemen dışında oturabileceğin bir sandalye var."

Marissa tereddüt ediyor, sonra ayağa kalkıyor. Bu randevu hiç de beklediği gibi değildir. İkisini yalnız bırakmak tehlikeli geliyor.

Marissa Avery'nin ofisinden çıkarken kocasına bakar ama kocası ona doğru bakmamaktadır.

Geniş, ahşap döşemeli koridorda, üzerinde Mission tarzı bir lamba ve kırmızı lale vazosu bulunan bir masanın yanında tek bir döşemeli sandalye vardır. Marissa oturamayacak kadar tedirgindir. Kapıya doğru yaklaşır. Kapının alçak sesini duyabiliyor.

Matthew'un sesi gürliyor ama tek bir kelime bile çıkaramıyor.

Avery ona her şeyi sorabilir. Hiçbir şey onun için sınırların dışında görünmüyor. *Post*'taki makalede Avery'nin, "*Lisansımı kaybetmek benim ve müşterilerimin başına gelen en iyi şeydi,*" dediği aktarılıyor. Marissa kapıya bakıyor. Kulağını bir dakikalığına kapıya dayasa.

Sonra aklına bir fikir gelir: Bir yerlerde bir video kamera olabilir. Yakalanmak küçük düşürücü olurdu.

Sonunda telefonunu çıkarır ve Bennett'in bakıcısına bir mesaj gönderir: **Her şey yolunda mı? Bennett brownie istiyorsa alabilir. İçlerine siyah fasulye koydum, böylece gizlice sağlıklılar. :-)**

Tam sözünü bitirirken, Avery'nin ofisinin kapısı açılır. Marissa telefonunu hızla çantasına sokar.

"Bakıcı." Marissa neden yaptıklarını açıklama ihtiyacı hissettiğinden emin değil.

"İçeri gel."

Marissa odaya tekrar girdiğinde Matthew'un yüzünü inceler. Hiçbir şey göstermiyor.

"Çoğu zaman insanlar suçluluk duygusuna dayanamadıkları için sadakatsizliklerini itiraf ederler." Avery'nin ses tonu yargılayıcı ya da bağışlayıcı değil; gerçekçi. "Bunu kendi vicdanlarını rahatlatmak için yaparlar. Kocanızı bu yüzden mi buraya getirdiniz?"

Marissa cevabını dikkatlice düşünür ve doğru olduğundan emin olur: "Matthew'a söylemek istedim çünkü yapılacak doğru şey buydu."

Avery bir kaşını kaldırır. "İkinizin çok çalışması gerekecek."

Marissa hevesle başını sallar. "Her şeyi yaparım." Kanepede onun yanında,

Matthew taş gibi hareketsizdir. Marissa, Avery'nin onların aldatma sorunu olan ortalama bir çiftten daha fazla düzeltilmeye ihtiyaçları olduğunu düşünüp düşünmediğini merak eder.

Avery yaşadıkları büyük stresler hakkında birkaç soru daha sorar. Marissa, Bennett'i doğurmadan önce yaşadığı iki düşük olayını ve sonrasında maruz kaldıkları başarısız doğurganlık tedavilerini anlatıyor. Matthew annesinin beş yıl önce lösemiden öldüğünden bahseder. Marissa, Matthew ile başarılı bir D.C. lobicisi olan babası arasındaki derin anlaşmazlıktan bahsetmeyi tartışır, ancak başka bir üzücü konuyu gündeme getirme riskini almamaya karar verir.

Avery ayağa kalkar. "Perşembe, aynı saatte?"

Matthew iPhone'unu çıkarır ve ekrana bakarak kaşlarını çatır. "Bir müşteri yemeğim var. Buraya gelmek biraz zahmetli olacak-"

"Sorun değil," diyor Avery yumuşak bir sesle. "Nerede yaşıyorsunuz?" "Chevy Chase," diye yanıtlıyor Marissa.

"D.C. hattının hemen üzerinde." "Sana geleceğim. Akşam dokuzda?"

Matthew şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Peki."

Marissa, yemekten sonra ortalığı temizleyecek, Bennett'in erkenden uyuduğundan emin olacak ve nereye oturacakları, içecek ya da yiyecek servisi yapmanın uygun olup olmadığı gibi lojistik konuları çözecek olsa da, bu konuda oy hakkı olmadığını fark eder.

Avery onlara, "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Pazartesi ve Perşembe akşamları saat yediyi boş tutun," diye talimat verdi.

Avery Matthew'la nasıl başa çıkacağını biliyor gibi görünüyor; başını sallıyor, onun kısa ve öz talimatlarına cevap veriyordu.

Bu da Avery'nin muhtemelen onu yönetmek için de bir stratejisi olduğu anlamına geliyor, diye düşünüyor Marissa.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVERY

Connecticut Bulvarı'ndan sola sapıp eve doğru ilerlerken, ağızımdaki ekşi tekila tadını çalkalamak için bardak tutucumdaki su şişesine uzanırken gökyüzü simsiyah. Gecenin bu saatinde -ya da teknik olarak sabahın erken saatlerinde- D.C. yolları daha sessizdir; caddenin iki yanında sıralanan bar ve restoranlara girip çıkan birkaç kişi vardır sadece. Az önce ayrıldığım adam Derrick de dahil olmak üzere çoğu sakin uyuyor.

Kokusu tenimde kalıyor. Derrick'in kolonyası benim zevkime göre fazla odunsu. Eğer onunla uzun süreli bir ilişki yaşamayı planlıyordıysaydım, ona en sevdiğim markadan bir şişe verebilirdim. Ama ikimiz de bir bağlılık aramıyoruz. Yine de onunla geçirdiğim saatler, hayatımın en güzel anlarıydı.

Bütün hafta boyunca geçirdiğim en zevkli an.

Yirmi altı yaşındaki Derrick, kendisine Maryland Üniversitesi'nde tam burs kazandıran güçlü fiziğini ve atletizmini korudu ve burada namağlup bir takımda sıkı bir uç olarak görev yaptı. Birçok iyi ama harika olmayan kolej oyuncusunun aksine, Derrick hiçbir zaman profesyonel olacağı yanılmasına kapılmadı. Mezun olduktan sonra bir şirkette iş buldu. genellikle ev sahipleri tarafından satın alınanlardan çok daha pahalı ve kapsamlı olan son teknoloji güvenlik sistemleri satmaktadır.

Onunla yakın zamanda tanıştım, evime gelip benimkini taktığında.

Tam Cleveland'a ulaştığımda telefonum gelen bir mesajla çaldı. Park mahallesi. Okumak için çantamı karıştırmıyorum. Eve sağ salım varıp varmadığımı kontrol eden Derrick ya da zamanla değişken bir ilişkisi olan üvey kızım Lana olabilir. Annem de olabilirdi. Güney Hindistan'da kaldığı aşramdaki kalış süresini uzatacağını haber veriyordu.

son iki aydır yerleşik. Şişemdeki suyu bitiriyorum ve sokağıma dönüyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde içim daralıyor: evim çok karanlık.

Ön kapımın hemen içindeki masanın üzerindeki lamba ıslıl ıslıl parlıyor olmalı. Gölgeli bir eve girmek zorunda kalmayayım diye tam olarak zamanlayıcıya ayarlanmış.

Sadece birkaç ay önce, umursamaz bir şekilde karanlığa gömülürdüm.

Şimdi yavaşça araba yoluna giriyorum, farlarım ön verandamı aydınlatıyor. Tahta salıncak rüzgârda hafifçe sallanıyor ama başka bir hareket belirtisi yok.

Anahtarlığında göz yaşartıcı sprey var, çalılarım kimseye siper olamayacak kadar alçak ve alarm sistemimi geçersiz kılmak neredeyse imkânsız. Yine de arabanın motorunu açık bırakıyorum ve eski BMW'nden inip ön kapıma yaklaşırken farlarımı açık tutuyorum, telefonumu almak için çantama uzanıyorum.

Komşularım her iki tarafa da yakın, ancak onların evleri de karanlık ve Mart ayının ortasındaki soğuk bir gecede kimsenin penceresinin açık olma ihtimali yok.

Verandanın alt basamağı ben üzerine çıkarken gıcırıyor.

Kapı koluma uzanıp test ediyorum. Kilit hâlâ yerinde. Anahtarı çevirip sürgünün kilidini açıyorum. Kapıyı hafifçe ittiğimde, sessizce kayarak açılıyor. Bir an bekleyip dikkatle dinliyorum. İçeride bir varlık hissedemiyorum.

Antremdeki masada bir vazı kırmızı lale, sığ bir cam kase ve lamba var. Koridorun sonunda solda ofisim var; oturma odası ise sağda.

Lambanın düğmesine basıyorum, keskin ve ani ses evin içinde yankılanıyor. Canlanmayınca tekrar çeviriyorum. Hiçbir şey yok. İşaret parmağımı ampule dokunduruyorum. Sıcaktı. Ampulü söküp hafifçe sallıyorum ve yandığını gösteren o çingırağı duyuyorum.

Bazen en basit açıklama doğru olanıdır, ancak artık bu tür varsayımlarda bulunma riskini alamam.

Koridorun üstündeki ışığı yakıyorum, sonra motoru kapatmak için arabama doğru yürüyorum. Evime tekrar girdiğimde telefonum tekrar çalıyor ve içgüdüsel olarak

Aşağı bak.

Ekranıma bir mesaj düştü: **Lütfen. Acil bir durum var.**

Hemen üstünde ben araba kullanırken gelen mesaj var: **Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama beni arayabilir misiniz?**

İkisi de ilk on seanslık müşterilerimden biri olan Cameron'dan. Cameron tatlı, utangaç, otuz iki yaşında bir genç ve benimle çalışmasını geçen sonbaharda tamamladı.

Cameron beni görmeye geldi çünkü panik atak geçiriyordu. Açıkça ifade etmese de ilk seanstaki itirafı netti: evliliğinde mutsuzdu. Karısı Skylar, kontrolcü biriydi,

Cameron'a tamamen hükmetmek isteyen narsist bir kadın.

Cameron'ın hayatı birlikte çalışmamızın bir sonucu olarak kökten değişti. Benimki de öyle.

Ondan en son haber aldığım da taşınmıştı ve bir apartman dairesinde tek başına hayatın tadını çıkarıyordu.

Botlarımı çıkarıp ceketimi astıktan sonra onu arıyorum. İlk zil sesi bitmeden telefonu açtı.

"Avery?" Sesi çılgıncaydı. "Skylar biriyle çıktığımı öğrendi ve kendini öldürmeye çalıştı! Bir sürü hap aldı ve beni arayıp Güle güle!"

O kadar da şaşırmadım ama Cameron'a bundan bahsetmedim. "Şimdi neredesin?" Merdivenleri tırmanıp yatak odama girerken soruyorum.

"Sibley Hastanesi."

Çalışma masamın üzerindeki aynaya bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Gözlerimin altındaki rimeli. Yorgunum ve saat gece yarısını geçiyor ama çekmecedan bir kazak ve kot pantolon çıkarıyorum. "Hemen geliyorum."

Başkalarının sorunlarını çözmek benimkileri çözmekten çok daha kolay.

Cameron hastane girişinin hemen dışında bir bankta oturuyor, kızıl saçları ve tanıdık asker yeşili puffer ceket - bir beden büyük olan - onu hemen tanınabilir kılıyor. Adımlarımı sabit ve telaşsız tutarak ona doğru yürüyorum, nefes verişlerim soğuk gece havasında küçük beyaz puflar oluşturuyor. Yaklaştıkça ayakkabı bağcıklarından birinin çözülmüş olduğunu fark ediyorum.

Onun için bağlama dürtüsüne direniyorum. Açık, masum yüzünü kaplayan gözyaşları ve burnu ile yanaklarına yayılmış çillerle hâlâ lisede olacak kadar genç görünüyor.

"Her şey yoluna girecek." Elimi omzuna koydum. "Hadi, içeri girelim."

Ayağa kalkıyor ve ben otomatik kapıları tetikleyen bir paspasın üzerine basarken beni takip ediyor ve acil servise giriyoruz. Bekleme alanında sadece bir kişi daha var - plastik bir kova koltukta oturmuş, telefonuna bakan orta yaşlı bir adam -.

Cameron'ı kanepeye doğru götürürken, bu geçici aksilikle nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum. Baskıcı, manipülatif bir eski sevgilisi olan uysal bir adam zehirli bir karışımdır.

"Belki de ona biriyle çıkmaya başladığımı söylememeliydim." Cameron kanepeye yığıldı.

"Bir adım geri gidelim. Skylar'a hâlâ finansal olarak yardım ediyorsun, değil mi?" "Evet, ev satılana kadar ipoteğin yarısını ben ödüyorum. Ve bazen

Bir konuda yardıma ihtiyacı olursa uğrarım." "İşler mi?"

"Evet, mesela evde bir şeyler ters giderse. Ona kendi başına halletmek yerine beni aramasını söyledim çünkü bir keresinde sıkışmış bir pencereyi açmak için sandalyenin üzerine çıktı ve düştü. Sadece birkaç çürüğü var ama daha kötüsü de olabilirdi."

Uygun, demekten kaçınıyorum.

"Belki de her şey çok ani oldu." Cameron'ın alt dudağı titriyor.

"Skylar da tam olarak buna inanmanızı istiyor. Kendini öldürmek niyetinde değildi."

Cameron irkilir. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bak, Skylar gerçekten ölmek isteseydi seni aramazdı." İntihar girişimi genellikle bir yardım çağrısı olsa da, Skylar'ın durumunda bunun Cameron üzerinde kontrolü yeniden ele geçirme çabası olduğunu neredeyse kesin olarak söyleyebilirim.

Şu anda eski müvekkilim kendisi için Skylar'dan daha büyük bir tehlike ve onu şok etmem gerekiyor. "Peki, sence çözüm ne Cameron? Yeni hayatından vazgeçip Skylar'ın yanına taşınmak mı? Skylar?"

Damarlarımda coşku dolaşıyor; terapistken beni kısıtlayan filtreleri bir kenara bırakmak çok lezzetli bir şekilde özgürleştirici.

Ona daha da yaklaşıyorum. Cameron'ı çok seviyorum; tanıdığım herkes kadar hassas ve saf bir kalbi var. "Onda her zaman bir şeyler olacak. Şimdi teslim olursanız, birkaç ay sonra yine eski halinize dönersiniz."

Ona ulaşıyorum; bunu yavaşlayan nefes alışından ve artan göz temasından anlayabiliyorum. "Ne yapmalıyım?"

Geleneksel bir terapist, yıllar sürse bile Cameron'ın kendi çözümünü bulmasına nazıkçe yardımcı olurdu. Yanlış bir çözüm olsa bile.

"Skylar'a acı çektiği için üzgün olduğunu söylemelisin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"İstiyorum ama..."

"Ne kadar beklersen, o kadar zor olacak." Cameron'ın eski karısı hayatında büyük bir güç; benim daha güçlü olmam gerekiyor. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Hadi gidelim. Bunu yalnız yapmayacaksın."

Tereddüt ediyor, sonra ayağa kalkıyor ve beni masadaki güvenlik görevlisine kadar takip ediyor. Görevliye Skylar Sullivan'ı görmeye geldiğimizi söylüyorum ve ehliyetlerimizi gösterip giriş yapıyoruz. Birkaç dakika sonra bir hemşire beliriyor ve bizi sedyede yatan Skylar'a götürüyor. İki yanındaki hastalar. Koyu renk saçları beyaz yastık kılıfının üzerine yayılmış ve çok fazla makyaj yaptığını fark ediyorum.

"Skylar," diyor Cameron yumuşak bir sesle.

Göz kapakları çırpınarak açılır. "Cameron," diye fısıldıyor. "Geleceğini biliyordum."

Elini uzatıyor, manikürlü parmakları havada sallanıyor, ta ki Cameron yaklaşıp onları tutana kadar. Beni fark etmiyor; tek odağı Cameron.

Skylar'ın yatağının ayak ucundaki çizelgeyi alıp notları tarıyorum. Yirmi miligram Lunesta yutmuş, bir yatıştırıcı. Onu öldürmeye yetecek kadar değil. Midesinin yıkanmasına bile gerek yoktu. Sadece eski sevgilisini korkutmaya yetecek kadar.

"Hastanelerden nefret ettiğimi biliyorsun." Skylar'ın sesi titriyor. "Beni eve götürmene izin verecekler mi?"

"Bu gece ayrılabilceğini sanmıyorum."

Yüzü düşüyor. "Ama gittiğimde sen de orada olacaksın, değil mi? Benimle kalacaksın."

İşte bu, benim on seansımın onun eski karısının irade gücüyle çarpışacağı an.

"Hayır." Cameron sertçe yutkunuyor ve elini bırakıyor. "Artık kendi dairem var."

Sertçe nefes alıyor. "Ama ben iyi değilim! Sana ihtiyacım var!"

Çizelgeyi yere bıraktığımda Skylar'ın kafası bana doğru döndü. Gözlerinin tanıdığını görüyorum.

"Onun burada ne işi var?" Skylar'ın gözleri kısılır. "Çık dışarı yoksa yine polis çağırırım!"

Bir makine tiz bir sesle bipliyor ve Cameron'la beni Skylar'a götüren hemşire perdeyi açtığında ben çoktan derme çatma odadan çıkmış oluyorum.

"İyi hissediyor musun Skylar?" Hemşire makinenin ekranını kontrol ediyor. "Kan basıncın ve nabzın yükseldi."

Umarım Skylar bir ya da iki gün daha burada kalır. Bu arada Cameron'a hazırladığım video klipten bir parça daha göndereceğim; Skylar'ın öfkeli, kısılmış yüzüne yakınlaştırma yaparak onu kötü sözlerle azarlarken çekilmiş bir video.

Vahiy adını verdiğim dördüncü seansımız sırasında Cameron'a o videoyu gösterdim. Kanepede sinmiş bir haldeyken karısının kendisini aşağıladığını görmek ve duymak Cameron'ın içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Bu onu kurtardı.

Bazen hayatlarımıza farklı bir açıdan bakmamız gerekir. Bazı ilişkilerin neden olduğu işlev bozukluğunu ve hasarı fark etmek. Cameron, Skylar'ın kendisine ne kadar kötü davrandığını ilk kez gerçekten gördüğünde, taşınmak için cesaretini toplamaya başladı.

O video bana ehliyetime de mal oldu. Cameron ve Skylar'ın D.C.'deki evine gizlice girip kaydetmişim; ikisi de bir dolapta saklandığımı ve Cameron'a alevlendirmesi için talimat verdiğim tartışmayı kaydettiğimi bilmiyordu. Skylar, Cameron'ın e-postalarına girerek bunu öğrendiğinde beni ihbar etti. Neyse ki Cameron polise, evine girip kendisini filme almam için bana izin verdiğini söyledi, yani suçlamalar havada kaldı. Sadece profesyonel yankıları oldu.

Yani bir bakıma o video beni de özgürleştirdi.

Hastanenin bekleme salonuna döndüğümde, güvenlik görevlisinin masasının yanındaki su soğutucusunda duraklıyorum. Tekila ve seksle geçen bir gece beni susuz bıraktı ve hastanenin kuru havası da buna yardımcı olmuyor. Dağıtıcının kılıfından plastik bir bardak çıkarıp dolduruyorum ve hiç duraksamadan yudumluyorum. Sonra tekrar dolduruyorum.

Bardağı çöp kutusuna attığımda, aralarında birinin ezdiği bardağın da bulunduğu bir yığının üzerine düşüyor. Bir süre ona bakıyorum, Matthew'un elinin ona verdiğim fincanı sıkıca kavradığını hatırlıyorum, sonra dışarı çıkıyorum.

BMW'm otoparkta bıraktığım yerde, uzun ve parlak bir lambanın altında duruyor ama yine de kapımın kilidini açmadan önce arka koltuğuma bakıyorum. Bu benim yeni alışkanlıklarımdan biri, muhtemel müşterilerden resimli bir kimlik istemekle birlikte ve onları evime almadan önce fotoğraflarla eşleştiklerinden emin oluyorum.

Skylar benim tek düşmanım değil.

Isıtıcının devreye girmesi bir dakika sürüyor ve ben Matthew ve Marissa'nın evine doğru sürmeye başladığımda üfleyen hava vücudumdaki soğuğu kovalamış oluyor.

Müşteriler beni görmeye geldiklerinde sadece çok şey anlatırlar. Piskoposlar hakkında daha kapsamlı bir resim elde etmek istiyorum ve uyanık durumdayım, bu yüzden şimdi başlayabilirim.

Chevy Chase'de yaşıyorlar, Maryland'de D.C. sınırının hemen ötesinde, bir bölge

küçük bir arsanın bile yedi haneli rakamlara satılabildiği bir yer. Evleri tam da beklediğim gibi: büyük ve geniş, güzel bakımlı bir çimenlik, uzun bir ferforje çit ve kapı ile çevrili. Marissa'yı geniş kenarlı şapkasıyla bahçeden çiçek toplarken hayal etmek çok kolay

Matthew oğluna beyzbol topu atarken ve onları zarif ön verandalarında, güneş gökyüzüne doğru alçalırken kokteyllerini yudumlarken hayal etmek.

Sadece bir şey ters gidiyor ve o da bir saat kadar önce eve geldiğimde evimin beklenmedik bir şekilde karanlık olduğunu fark ettiğimde yaşananların tam tersi.

Saat neredeyse gece 2:00'de, Piskoposların evinin gölgeler içinde ve tamamen hareketsiz olması gerekirdi. Ama ikinci kattaki odalardan birini bir parıltı aydınlatıyor. Gözlerimi kısıyorum ve içeride hareket eden bir insan görüyorum.

Hangisi uyuyamıyor?

Uykusuzluğun birçok nedeni olabilir: stres, suçluluk, korku ve öfke bunlar arasındadır.

Huzursuz bir zihni sakinleştirmek zordur.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, boş bardak mutfak zemininin pişmiş toprak karolarına çarpıp kırılırken hüzünlenir.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, bir kağıt havlu kapıyor ve eğilerek parçalarını topluyor. Çok fazla kahve ve çok az uyku onu gerginleştirdi.

"*Anne*," diyor Bennett. "Bu lanet kavanozu için bir dolar."

Teknik olarak, bu kelimenin sadece sınırda bir küfür olduğunu düşünüyor, ancak bunu sekiz yaşındaki çocuğuyla tartışmayacak. Bir kat yukarıdan gelen su sesinin aniden kesildiğini duyduğunda, muhtemelen birkaç keskin parçayı gözden kaçırdığını bilerek zemini tarar. Normal sabahlarda, Matthew duş alırken o da nemlendirici ve makyaj yapar, ikisi günün lojistiğini tartışır: o akşam yemeğe gelip gelmeyeceğini ya da yemek odasını yeniden boyayıp boyamamaları gerektiğini. Ancak Avery ile yaptıkları seanstan beri kocası misafir odasında uyuyor ve o aşağı inene kadar ana banyodan uzak duruyor.

Marissa bir bardak daha alıp taze sıkılmış greyfurt suyuyla doldurduktan sonra tezgâhın üzerindeki yazım listesine bakıyor.

Marissa, mutfak taburesinin üzerine oturmuş, taze yaban mersini ile süslenmiş Kashi mısır gevreği yiyen Bennett'e "*Şarkı söyle*," diye sesleniyor.

"S-O-N-G."

"Mükemmel." Marissa ocakta cızırdayan hindi pastırmasını çeviriyor. "Peki ya *sert*?"

Hazırladığı omletin içine çeyrek fincan rendelenmiş Gruyère serperken Bennett'e *-ong* kelimelerini sorup duruyor. Genellikle kahvaltılar

Böyle günler Matthew'un doğum gününe, Babalar Günü'ne ve ara sıra tembel Pazar günlerine mahsustur. Ama bu onun telafi çabalarının üçüncü günü.

Avery'nin talimatlarına uymak ve seansları hakkında konuşmaktan kaçınmak kolay oldu çünkü Matthew neredeyse hiç eve gelmedi.

Sessiz öfkesinin sönmeye başladığını umuyor.

Matthew'un ayak sesleri mutfığa yaklaşırken Marissa, "*Yanlış,*" diye Bennett'i uyarıyor. Marissa omleti üç dilim pastırmayla birlikte bir tabağa koyup tezgâha bırakıyor ve sonra kocasını selamlamak için dönüyor:

"Günaydın."

"Hey, çocuklar!" Matthew'un sesi neşeli ama Bennett'in saçlarını karıştırırken ona sırtını dönüyor. "Bugün seni ben götüreceğim, ufaklık. Koş ve sırt çantanı al."

"Öyle mi?" Matthew tek bir dilim pastırma alırken Marissa soruyor. Oğullarını her zaman okula o götürür; Matthew araba parkı kurallarını bile bilmez. "Onu güneye bırakmalısın-"

"Bir yolunu buluruz. Onu arabada bekleyeceğim."

Bennett, dar omuzlarında her zaman çok büyük görünen sırt çantasıyla paltosunun içinde yeniden ortaya çıkıyor. Ona sarılıyor, her zamankinden bir an daha uzun süre tutunuyor ve butiğinde yeni taşımaya başladığı mandalina-vanilya şampuanının kokusunu içine çekiyor.

"Hoşça kal!" diye sesleniyor ve Matthew'un Land Rover'ının arka koltuğuna tırmanışını izliyor.

Kocasının huzurunda geçirdiği on saniye boyunca, özenle hazırladığı sıcak ortam -demlenen kahve, tezgahın üzerindeki menekşe rengi ortanca buketi- geri dönülmez bir şekilde değişti.

"Seni seviyorum," diyor, ikisinin de onu duyamayacağını bildiği halde.

Marissa aniden sessizleşen mutfaktaki pencerenin önünde kıpırdamadan durur ve araba gözden kaybolana kadar izler.

Yirmi dakika sonra Marissa anahtarını butiğinin kilidine sokuyor ve kapı kayarak açılıyor. Coco'nun içine adım atar ve yavaş, topraklayıcı bir nefes alır.

Özel hayatının manzarası pürüzlü ve yıpranmış olsa da bu samimi ve zarif mekândaki tüm parçalar yerli yerinde. Evlerinden sadece birkaç mil ötede, D.C. hattının karşısında yer alan butik, antimikrobiyal, yastıklı yoga matlarından bebek yumuşaklığına kadar her türlü lüks ürünü bir arada sunuyor.

Kaşmir kapüşonlular, müşterilerinin ihtiyaç duyduklarını bile bilmedikleri eşyalar.

Tek çalışanı Polly'nin arka odada, haftada birkaç kez uzak yerlerden gelen, Santa Fe'den el boyaması tepsiler, Vermont'tan kır çiçeği balı ya da Paris'ten mis kokulu banyo tuzları içeren kutuları açtığını duyabiliyor. Genelde Marissa butiğe ancak sabah 9:00'dan sonra girerdi ama Matthew'un sürpriz açıklaması, Bennett'i okula götürmekle geçireceği fazladan kırk beş dakikayı ona bırakmıştı. Evlerinde tek başına kalmak için kendini çok güçsüz hissediyordu.

Marissa Polly'yi bir ay kadar önce, eski asistanı Saks'ta bir yöneticilik işi kabul ettikten sonra işe aldı. Polly neredeyse her gün dükkânı açıp kapatıyor, bu da Marissa'nın yalnızca Bennett'in okulda olduğu süre boyunca dükkânda bulunmasına olanak tanıyor. Marissa kendi programını oluşturabilmenin bir lüks olduğunu biliyor, ancak görüldüğü kadar pastoral değil. Özellikle tedarikçilerinin çoğu farklı saat dilimlerinde olduğu için e-postalara her saat yanıt vermek zorunda kalıyor ve geciken sevkiyatları takip etmek ya da mağazanın web sitesine veya Instagram'a yeni fotoğraflar yüklemek gibi yardımcı görevlere genellikle Bennett'in beyzbol maçlarının tribünlerinden ya da sabahın erken saatlerinde evde uyanık olan tek kişi olduğunda katılıyor. Bir anlamda, o Her zaman nöbetçi.

Marissa vitrinin önünden geçerken antika bir parfüm şişesini bir santim sağa kaydırıyor ve "Günaydın Polly" diye sesleniyor.

"Marissa!" Polly elinde kırmızı-beyaz çizgili kâğıt pipetli bir fincan çay ile arka odadan çıkıyor. "Erken gelmişsin. Sonunda içeri girebildik. o muhteşem kasırğa küreleri, ama ikisi kırık."

"Harika." Marissa gözlerini deviriyor. "Bir şeyleri düzgünce paketlemek ne kadar zor?"

"Özür dilerim, onları geri göndereyim mi?" Polly sanki kendi hatasıymış gibi üzgün görünüyor.

"Hayır, hayır, ben hallederim. Üzgünüm, zor bir sabahtı. Bana aldırma, huysuzum." "Her şey yolunda mı?"

"Sadece iyi uyuyamadım."

"Harika görünüyorsun. Her zamanki gibi. Gömleğine bayıldım."

Marissa lacivert bluzuna bakıyor; ne giydiğini unutmuş. "Teşekkürler. Matthew Noel için vermişti."

Polly genç ve heveslidir ve Marissa genellikle Polly'nin sorularını memnuniyetle karşılar, onun işi öğrenmek istediğini bilmektedir. Marissa küçük bir işletme sahibi olmanın inceliklerini anlatmaktan çekinmiyor.

Ama bugün, o

sessizlik istiyor. Avery ile ikinci seans bu gece ve Marissa başka bir şey düşünemiyor. Evden çıkmadan hemen önce Matthew'a bir hatırlatma mesajı gönderdi ama Matthew cevap vermedi. Ya bu gece eve gelmezse? Zaman mı?

"Vitrini değiştireyim mi?" Polly aniden başını eğiyor ve garip, sarsak bir hareketle saçlarını kulaklarının arkasından çözüyor.

"Elbette. Bornoz ve terliklerle şirin bir şeyler yapalım." Marissa'nın aklında zaten bir fikir vardır; Polly'nin denemesine izin verir, sonra da üzerinde oynar.

Ama Polly ilk kez Marissa'ya sorular yöneltmiyor. Hâlâ uzun kahverengi saçlarıyla uğraşıyor.

"Ben başlıyorum." Polly kendi etrafında dönmeye başlar ve Marissa o anda Polly'nin taktığı kendine özgü kalın altın ve akik küpeleri fark eder - daha dün Marissa'nın kendi kulak memelerini süsleyen küpeler. O almıştı AirPods'u bozulduğunda ve cep telefonunu kulağına dayamak zorunda kaldığında onları çıkarmış ve masasında bırakmıştı.

"Polly? Onlar benim-"

"Onları burada bırakmışsın," diye ağzından kaçırdı Polly, kiraz rengi bir kızarıklık yayıldı açık teninde. "Özür dilerim, kaybolurlar diye endişelendim, sadece onları sizin için tutabileceğimi düşündüm. "

"Anlıyorum." Küpeler delikli; Polly'nin onları kulak memelerine yerleştirmesi biraz iğrenç geliyor. Küpeleri bir kenara koyması kolay olurdu. Güvenli bir yer.

Polly küpeleri çıkarıp avucunun içinde tutuyor ve iri kahverengi gözlerini yere dikeyyor.

Marissa mücevherleri alır ve tekrar takmadan önce dezenfekte etmeyi aklına not eder.

"Tamam, bakalım pencere için ne bulacaksın," diyor Marissa hızlıca. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. İşim bitince gelip bakarım."

Polly dükkânın önüne doğru ilerlerken, Marissa küçük mutfağa girip kendine bir fincan zencefilli chai yapıyor ve malzeme çekmecesinden kâğıt bir pipet çıkarıyor. Polly'ye pipet kullanmanın püf noktasını öğretmişti.

Rujunuzu koruyun ama dişlerinizi lekelemekten kaçının.

Marissa masasına yerleşir, e-postalara ve telefonlara bakar. Telefonu gelen bir mesajla çaldığında şamdan satıcısıyla görüşmeyi henüz kapatmıştır. Ekrandaki isim onu heyecanlandırır.

İyi misin?

Ona mesaj atmaması gerekiyordu. Ona ikisinin de o yasak geceyi unutmaları gerektiğini söylemişti. *Bu bir hataydı. Bir daha asla olamaz,* demişti ertesi sabah adam aradığında.

Onun elini uzatmaya devam etmesine sinirlenmesi gerekirdi. Ama garip bir şekilde etkilendi.

Gerçek şu ki, birlikte geçirdikleri zamanın hatırasını silemedi.

Onu ilk fark ettiğinde -*gerçekten fark ettiğinde*- fizikselliğine, güçlü omuzlarına ve kaldırıp çekerken esneyen pazularına çekilmişti. Dönüp ona çocuksu bir sırtıyla gülümsemiş ve onu izlerken yakaladığını anlamıştı.

Telefonuna bakıyor ve mesajını görmezden gelmeye kendini zorluyor.

Üç nokta beliriyor, sanki kızın baktığını biliyor, bir sonraki yazısını görmek için bekliyor.

Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama gecemizi düşünmeden edemiyorum.

O da bunu düşünmeyi bırakmadı. Yine de, eğer bunu geri alabilseydi, alırdı. Bunun hiç yaşanmamış olması için çok şey verirdi.

Yine de, Marissa'nın utanç ve pişmanlığına beklenmedik bir şey dokunur; el üstünde tutulma hissinden gelen derin bir sıcaklık. Gerçekten görülmek.

Aralarındaki sadece çiğ seks değildi; öpücükleri yavaş ve şefkatliydi ve daha sonra ona sarıldı, gitmesine izin vermeye isteksiz görünüyordu.

Marissa, diye fısıldadı, sesi boğuktu.

"Marissa?"

İrkilir ve arkasına bakar. Polly orada, elinde taze bir fincan çay, sadece birkaç santim ötede durmaktadır. Belki de Marissa'nın telefonunun ekranını okuyabilecek kadar yakın.

Marissa elinde çevirirken kalbinin küt küt attığını hissediyor.

"Beni korkuttun." Marissa ayağa kalkıyor ve masasından bir adım uzaklaşıyor.

"Özür dilerim." Polly'yi anlamak genelde kolaydır. Ama Marissa, Polly'nin ifadesinden telefondaki suçlayıcı satırları görüp görmediğini anlayamaz. "Sadece vitrinin tamamlandığını haber vermek istedim. Bence beğeneceksin."

Marissa geri adım atmak ister; muhtaç genç asistanı onu rahatsız etmektedir.

Polly, Marissa'nın tercih ettiği ve Polly'nin de son zamanlarda kendi favorisi olduğunu ilan ettiği zencefilli chai'den bir yudum alıyor. Giydiği gömleğin önü kıvrılmış, arkası ise bol bırakılmış; Marissa'nın gömleklerini her zaman giydiği gibi.

Şimdiye kadar Marissa'yı hiç rahatsız etmemişti. "Bir dakika içinde orada olacağım," diyor Marissa kararlı bir şekilde.

"Tamam." Polly hızla uzaklaşır ve Marissa mesajları hızla siler.

Saat sabahın 10'u, Coco'nun açılış zamanı. Marissa Spotify çalma listelerinden birini seçiyor ve Chris Martin'in sesi hoparlörlerden geliyor.

Mağazanın önüne doğru yürür ve Polly'nin vitrinine bakar. Bu Marissa'nın tam olarak istediği şey: püsküllü bir sandalyenin üzerine örtülmüş iki rahat erkek ve kadın bornozu ve eşleşen terlikler. Polly gerçek boyutta bir tablo ekledi,

Bir halının üzerinde dekoratif gümüş pug köpek ve küçük bir cam masanın üzerinde bir çift kalın boyalı kupa. Herkes bu manzaraya dalmak isteyebilir.

Marissa ona bakıyor. Polly'nin hevesli gözlerini üzerinde hissediyor; Polly'nin heyecanlı nefeslerini duyabildiğine yemin ediyor. Polly yine ona çok yakın duruyor; varlığı Marissa'nın kaşınmasına neden oluyor.

"İyi çaba, ama tam olarak doğru değil." Sözler ağzından çıkar çıkmaz Marissa pişman olur. Ama onları yumuşatmaya çalışacak kadar değil.

BEŞİNCİ BÖLÜM

AVERY

Nefes nefese çimenlerin üzerine yığılıyorum. Romeo yanıma yığılıyor, dili dışarı sarkıyor, güdük kuyruğu havayı yumrukluyor. "Nefesin bile kesilmedi, değil mi? Gösteriş yapıyorsun."

Yuvarlanıyor, pembe karnını kaşımak için ortaya çıkarıyor. Uyuyorum.

"Böyle bir

iyi çocuk." Elimde değil; köpeklere, özellikle de Romeo gibi artık insanlara güvenmek için hiçbir nedeni olmayan ama güvenmeye devam edenlere bayılıyorum.

Kırk derecelik keskin bir gün, ancak turist kümeleri Washington Anıtı ile ABD Kongre Binası arasında uzanan çimenli Ulusal Alışveriş Merkezi'nin etrafında dolanıyor. Koşmak için en sevdiğim döngü. Son birkaç aydır, gerekli gönüllü eğitimini tamamladığımdan beri, buraya gelirken bir koşu arkadaşı almak için hayvan barınağına uğruyorum. Barınağın müdürü bana her zaman aktiviteye ihtiyacı olan bir köpek buluyor; ilk başta Labrador karışımı bir köpekle koştum, daha sonra yarı whippet olan yakışıklı gri bir köpekle. Bu ikisi hemen sahiplenildi.

Altı hafta boyunca randevularım bir pitbull olan Romeo ile oldu. Barınak müdürü bana "O bir aşık, savaşçı değil, bu yüzden buraya bırakıldı" dedi. "Ama ona bir yuva bulamıyoruz. İnsanlar ona şöyle bir bakıp bir sonraki kasaya geçiyorlar."

Romeo güçlü çenesi, kaslı vücudu, kesik kulakları ve yaralı yüzüyle vahşi görünüyor. Ama içi yumuşacık. Bana yaslandığında nefes alışım yavaşlıyor ve onun sıcaklığını içime çekiyorum. Sonra saatime bakıyorum ve neredeyse öğlen olduğunu görüyorum. Acele etmezsem geç kalacağım.

İsteksizce ayağa kalktım ve sıkı baldırlarımı gerdim, sonra Romeo'nun Tasmaşını -üzerinde siyah harflerle umut dolu "Beni evlat edin!" yazan parlak sarı tasmaşını- çekiştiriyorum. Park halindeki arabama doğru itinayla ilerliyor, katlanabilir bir kaseye doldurduğum suyu hõpürdeterek içiyor, sonra da barınağa geri dönmek için yolcu koltuğuna atlıyor.

Her ne kadar barınak temiz ve hoş bir yer olsa da, iyi kalpli gönüllülerin çalıştığı bir yer olsa da Romeo'yu kulübesine geri götürmekten nefret etmeye başladım. Geldiğimizde içlerinden biri Romeo'nun kafesine bir çiğ kemik atıyor.

Romeo itaatkâr bir şekilde içeri giriyor. Köşedeki yıpranmış yatağına kıvrılıyor ve kemiğı görmezden gelerek metal parmaklıkların arasından durgun kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Hadi, çok lezzetli görünüyor!" Çıkışa doğru ilerlerken söylüyorum. Küçük bir inilti duyuyorum.

Arkamı döndüm: "Bir hafta içinde döneceğim."

Başını pençelerinin üzerine bırakıyor, bakışları hiç dalgalanmıyor.

Yemin ederim, aşağılık insanların eğlencesi için kendini korumak için bile karşılık vermeyen köpeğın üzüntüsünü hissedebiliyorum.

"Bu berbat bir fikir."

Romeo'yu evlat edinmek istediğimi söylemek için barınağın müdürünü bulmaya gittim.

Eve dönerken Indigo Girls'ü açıyorum ve yarın Romeo'yu aldığım da ihtiyacım olacak malzemelerin zihnimde bir listesini yapıyorum - kase, yeni bir tasma, oyuncaklar, mama. Romeo'nun evimde beni takip ederken tırnaklarının parke zeminde tıkırdadığını ve ben müşteri notlarını yazarken yanımda uyukladığını hayal ederken kendimi gülümserken buluyorum. Sonra onu en sevdiğim deri ayakkabılarımı çiğnerken hayal ediyorum.

Evimin önüne geldiğimde, üvey kızım Lana'nın Honda'sının sürücü koltuğunda oturduğunu ve babasının eskiden kullandığı eski Mercedes'in arkasına park ettiğini görüyorum.

Motoru kapatıyorum ve o benim hareketlerimi yansıtırken dışarı çıkıyorum. "Üzgünüm geciktim." Kollarımı uzatıyorum.

"Sorun değil. Daha yeni geldim."

Sarılrken saçında pembe bir boya izi fark ettim. Lana kendi çömleğini kendin süsle dükkânında çocukların doğum günü partilerini düzenliyor. "Prenses temalı mı?" Çikolata-kahverengi bir bukleye dokunuyorum. Kalın bukleleri babasından miras kalmış,

hız trenlerine ve Monty Python'a olan sevgisi ve mayoneze olan nefretiyle birlikte. Yine de Lana ve beyinsel, yoğun babasının başka pek az ortak noktası vardı.

Ön kapımın kilidini açıyorum ve Lana'ya içeri girmesi için işaret ediyorum. Paul boşandıktan sonra velayeti eski karısıyla paylaştığı ve Lana ergenlik çağında yarı zamanlı olarak bizimle yaşadığı için hâlâ anahtarı var ama üniversiteden mezun olup yakındaki bir daireye taşındığında anahtarı kullanmayı bıraktı. Felaket bir karışım olabilirdi: on üç yaşında bir kız çocuğu ve babasının yeni karısı aynı çatı altında birlikte yaşıyorlardı. Ama Lana ve ben tamamen kendimize ait bir bağ kurduk.

"Kahve ister misin?" Başını sallayınca Keurig'e bir kapsül atıyorum ve bademli biscotti kutusunu almak için dolaba uzanıyorum.

Lana'yı oturma odasına götürürken bir tanesinin içine giriyorum. Şöminenin yanında, Paul'ün bodrumda sakladığı hatıra eşyalarını içeren iki koli duruyordu.

Kocam öldüğünde, cömert hayat sigortası poliçesini Lana'ya bıraktı ve evimizi de bana vasiyet etti. İlaç kutuları ve Lana'nın eski yatak odasına kurduğumuz hastane tarzı yatak gibi birkaç şeyden hemen kurtuldum, böylece evdeki en aydınlık odaya sahip olabilecekti. Paul'ün mavi alakargaların, ispinozların ve yumuşak kahverengi serçelerin çırpınışlarını izleyebilmesi için pencerelerin hemen dışına üçlü bir kuş yemliği dikerek tüm tıbbi malzemelerin kasvetini dengelemeye çalıştık. Ayrıca duvarları Paul, Lana ve benim daha mutlu zamanlarımızdaki aile fotoğraflarımızla kapladık ve çok sevdiği Crosley pikabını getirdik. Caz müziği.

Paul'ün kıyafetlerini kutulayıp bir evsizler barınağına bağışlamam biraz zaman aldı. Şimdi, Paul'ün siyah-beyaz filmlerden oluşan geniş DVD koleksiyonu da dahil olmak üzere, sadece birkaç eşyası hala odalarımızı işgal ediyor,

Pikabıyla birlikte yüzlerce plak ve klasiklerden casus gerilim romanlarına kadar çeşitli kitaplar. Bazen ofisinin önünden geçerken neredeyse siyah deri koltuğunda dönüp bana seslenmesini bekliyorum, "Luv?" - ilk tanıştığımızda, Politics and Prose'a imza gününe katılmak için gittiğimde beni kazanan İngiliz aksanıyla.

Bu kutular, Paul'ün akademik ödülleri, eski mektupları, fotoğrafları ve Lana'nın çocukluğuna ait sanat eserleriyle dolu.

Lana'ya "Ne istersen al" dedim.

Halının üzerine çöküyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Ama üstteki kutuya uzanmıyor.

Yüzünü inceliyorum. "İyi misin, tatlım?"

İç çekiyor. "Sadece onu çok özlüyorum."

Lana müşterilerimden biri olsaydı, kutuyu kendim açar ve ilk ürünü ona verirdim. Ama bunun yerine ona sarılırdım. "Eğer buna hazır değilsen, başka bir zaman yapabiliriz."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim." Derin bir nefes alır, sonra bir kapağı kaldırır ve içi fotoğraflarla dolu büyük bir zarf çıkarır. Onları karıştırmaya başlar: Lana benekli bir midillinin üzerinde otururken; pembe buzlu bir pastanın üzerindeki altı yanan mumu üflerken; anne babasının arasında dururken; ortaokul mezuniyetinde ağız dolusu diş telinin arasından gülümserken.

Gözlerim o fotoğrafa takılıyor. Paul'le tanışmadan kısa bir süre önce çekilmiş; fotoğrafta ne onun ne de eski eşinin alyansı var. Paul'ün saçları o zamanlar hâlâ koyu renk buklelerden oluşuyordu ve şakaklarında birkaç gümüş tel parlıyordu. Bronz tenli ve formdaydı; düğün gecemizde beni kollarına alıp yatağa taşıyacak kadar güçlüydü.

Sekiz ay önce son nefesini verirken kollarımda tuttuğum o çelimsiz adamdan çok farklıydı.

Maryanne, Lana'nın annesi, kızının diğer tarafında duruyor, sanki ekşi bir şeyler kokluyormuş gibi bakıyor - onunla ilişkilendirmeye başladığım bir ifade.

"Annen nasıl?" diye sordum.

"Oh, bilirsin, aynı." Lana'nın gözleri benimkilerden uzaklaştı. Maryanne ve Paul, o ve ben tanışmadan çok önce ayrılmışlardı ama Maryanne onun başka biriyle birlikte olması fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Onlarca yıl daha genç. Onunla evlendikten yıllar sonra, Lana bana annesinin bana hala *o diye hitap* ettiğini itiraf etti.

Kutunun derinliklerinde Paul'un üç kitabının ilk baskı kopyaları var; hepsi de çok satanlar listesinde. Kendim için de birer kopya ayırdım. Lana, Paul'ün *Sen, Ben ve Kanepe adlı ilk kitabını* çevirerek açtı ve ithaf yazısına baktı: *Lana için, benim değerli kızım.*

Parmak uçlarını kelimelerin üzerinde gezdiriyor ve ikimiz de gözlerimizi kırıştırıyoruz. Kitabın görüntüsü beni ilk kez gördüğüm zamana götürüyor.

Paul. Elinde mikrofonla bir podyumun arkasında duruyor, Politics and Prose kitapçısındaki her koltuğu dolduran kalabalığı büyülüyordu. Ben de Yirmi dört yaşındaydım, George Washington Üniversitesi'nde sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapıyordum ve Paul'ün okumasına geç kalmıştım. O zamanlar sınır koyma konusunda pek iyi değildim.

Stajimdaki müşterilerin onun seansına fazla kalması. Kapı arkamdan kapanırken Paul'ün bakışları benimkilerle buluştu. *Özür dilerim, diye* mırıldandım.

Birkaç makalesini okumuştum ve bu konudaki görüşlerine hayran kalmıştım.

İnsan zihninin karmaşıklığı ve dil konusundaki mahareti. Ama onun fiziksel cazibesi karşısında hazırlıksızdım.

Sonraki sözlerini söylerken hâlâ benimkileri tutan gözleri kırıştı: "İşte o zaman polis arkama saklanmaya çalışan hastamı tutuklamak için koşarak geldi. Sanki buruşuk bir psikiyatrist SWAT ekibine karşı bir savunma olabilirmiş gibi. Lanet olsun, onlara okuma kitabımla vuracağımı mı düşündü?

gözlük?"

O aksan. Sert zekası. Zarif hareketleri ve kitabımı imzalarken kalemi kavrayan zarif ama güçlü görünen elleri: *Avery'ye, senden harika bir terapist olacağını şimdiden söyleyebilirim.*

Bir hafta sonra ona e-posta gönderdim - ofisi aracılığıyla iletişim bilgilerini bulmak kolaydı ve kitabında anlattığı vakalardan biri hakkında meşru bir sorum vardı. En azından kendime böyle söyledim. Doğal ve heyecan verici bir yazışmaya başladık. Aramızdaki yaş farkı nedeniyle ona çıkma teklif edecek kişinin ben olmam gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordum. Böylece, bir gece birkaç kadeh şarap içtikten sonra, kahve ya da bir şeyler içmek için buluşmamızı öneren bir notu dikkatlice hazırladım. Göndermek için tuşa bastığımda gözlerimi kapattım.

İlk randevumuz yirmi dört saat sonraydı. Altı ay içinde, Ulusal Hayvanat Bahçesi'nden çok uzak olmayan rahat, eklektik bir mahallede bulunan evine taşındım.

Lana babasının kitabını yere bırakarak benim hayallerimi yıktı. Ben kahvemden bir yudum alırken o da Paul'e uyku kampından yazdığı eski mektuplara bakıyor ve birkaç komik parçayı yüksek sesle okuyor.

Tam birlikte yemek yemeyi önerecektim ki telefonu çaldı.

Yüzü aydınlandı: "Üzgünüm, görüştüğüm adam-"

"Al şunu!" Onu yalnız bırakmak için kalkıp mutfığa gidiyorum. Ne bulabileceğimi görmek için buzdolabımın içindekilere bakıyorum ama pek

de ilham verici şeyler yok: yarım düzine yumurta, bebek havuçlar, bir şişe
Dom Pérignon,

hafif solmuş marul ve en sevdiğim Tex-Mex restoranından kalan quesadillalar.

"Avery?" Ben şüpheyle bir humus kabını koklarken Lana kafasını içeri uzatıyor. Sesi farklı, daha yüksek ve havalı. "Üzgünüm ama gitmem gerek. Greg işten erken çıktı ve onu almam gerekiyor."

"Ooh." Kaburgalarına şakacı bir dürtme yapıyorum. "Greg kim? Hadi, arabayı toplamana yardım ederken söyle bana."

Kutuları Honda'sının bagajına yüklerken, Greg'in çömlekçinin birkaç kapı ötesindeki hırdavatçıda çalıştığını ve geçen hafta bir öğle yemeği molasında tanıştıklarını öğreniyorum. "İkimiz de aynı sebzeli sandviçi sipariş ettik!" diye haykırıyor arabasına atlarken.

Gözleri artık yaş yerine heyecanla parlıyor. Şu anda yeni tanıştığı bir adamı tavlama, onun için önemli olan diğer her şeyi gölgede bırakmış durumda.

Lana erkekler konusunda her zaman iyi içgüdülere sahip değildir; yeni ilişkisinden duyduğu mutluluğu paylaşmadan önce Greg'le tanışmam gerekiyor. Ondan Greg'i yakında getireceğine dair söz aldıktan sonra açık pencereden içeri eğilip ona bir öpücük veriyorum.

Evime tekrar girdiğimde hız sınırını aşarak kükreyerek uzaklaştı.

Kutular da gittiğine göre temizlemem gereken sadece bir alan kaldı. Cameron'ı kontrol etmek ve Bishop, Simms & Chapman tarafından kurulan şirket hukuku uygulamasını araştırmak istiyorum. Matthew Bishop ve iki ortağı-ama bu görevi zaten çok uzun süre erteledim.

Paul'ün çalışma odasının merdivenlerini çıkıyorum ve büyük koltuğuna gömülüyorum. Uzun ahşap masası eskiden kâğıtlar, günlükler, kalemlerle dolu dekoratif bir kavanoz ve çerçeveli düğün fotoğrafımızla darmadağınktı; Paul kendini işe verdiği ortalığı dağıtmaya meyilliydi. Şimdi benimki gibi bomboş, sadece bir kat aşağıda.

Paul'ün masasının ortasındaki derin çekmeceyi çıkardım. Mektuplar ve kartlarla dolu. Çoğu el yazısıyla yazılmış, birkaçının çıktısı alınmış, bazıları kasvetli krem rengine.

zarflar ve diğerleri pastel renklerde. Bunlardan yüz tane olmalı.

Her biri bana hitaben yazılmış.

Bir avuç dolusu alıyorum. Yazılanların ağırlığıyla ağırlaşıyorlar. İçindeki duygular. Zarfların parmaklarımın arasından çöp sepetine doğru kaymasına izin veriyorum. İade adreslerinde birkaç tanıdık isim görüyorum.

Paul'ün en sevdiği meslektaşları, bir diğeri de yüksekokuldaki oda arkadaşım - düşerken. Bir avuç daha alıyorum, sonra bir tane daha. hiç kalmayana kadar havayı çöpe atıyor.

Paul'ün cenazesinin ardından gelen her taziye mesajına cevap yazmayı planlamıştım. Ama onları hiç açmadım bile.

Korkunç kaybım hakkında yazan insanlara nasıl cevap verebilirdim? ve imkansız gibi görünse de zamanın tüm yaralarını iyileştireceğini hatırlamamı öğütledi?

Kimseye açıklamadığım karmaşık gerçek şu ki, kocamı sevmeyi o ölmeden çok önce bırakmıştım.

Paul ilk başlarda tutkulu ve dinamikti. Onun ara sıra geri çekilmeleri işinin gerekli bir bileşeni olarak görüyordu. Hastaları çok talepkârdı ve bütün gün tetikte ve odaklanmış olması gerekiyordu. Yüksek bir seviyede çalışıyordu; geceleri araştırmalarına ve yazılarına konsantre olmak için yalnızlığa ve sessizliğe ihtiyaç duyuyordu. Yıllar geçtikçe yalnız kalma ihtiyacı daha da yoğunlaştı. Hem duygusal hem de fiziksel devamsızlıklarını mazur görmek zorlaştı.

Doğal olarak terapiyi denedik. Tam bir yıl boyunca her hafta Dr. Friedman'ın ofisinde bir kanepede yan yana oturduk ve aramızdaki uçurumu kapatmak için mücadele ettik. Ben daha anlayışlı olmaya çalıştım. Paul ise benimle duygusal bir bağ kurmak için daha fazla çaba gösterdi. İkimiz de başarılı olmadık.

Terapiyi bitirdik ve ben de evliliğimi bitirmeye odaklandım: Georgetown'da, Wisconsin Avenue ve M Street'in hareketli kesişimine yakın küçük bir yer kiralayacaktım. Aynı ofisi paylaştığım diğer üç terapist; işe gidip gelmem biraz daha uzun sürecek ama işe yaraması için. Paul ve ben samimi kalacağız. Lana ve ben yakın olmaya devam edecektik. Biriyle çıkmaya başlayacaktım, bu da beni heyecanlandıran bir ihtimaldi.

Bir gece geç saatlerde çaydanlığın aralıksız feryadıyla sarsılarak uyandığımda henüz bir daire aramaya başlamıştım. Kapat şunu Paul, diye düşündüm sinirli bir şekilde. Kapatmayınca, halsiz bir şekilde aşağıya, Paul'ün fayans döşeli zeminde yattığı, yanına bir kutu yarı yarıya döküldüğü aydınlık mutfağa indim.

Mavi çerçeveli gözlükleriyle inanılmaz derecede genç görünen bir doktor bana *nöbet geçirdiğimi* söyledi. Ama bu bir semptomdu; asıl neden agresif bir beyin tümörüydü.

Paul dokuz ay daha yaşadı. Tıbbi bakımının çoğunu ziyaretçi hemşireler üstlendi. Geceleri Paul ve ben onun çok sevdiği eski filmleri ve *Schitt's Creek* ve *The Office* gibi komedileri izleyerek arkadaşlığımızı yeniden kazandık.

Onun hayatı sona eriyordu. Benimki beklemedeydi.

Kocam öldüğünde yasını tutmadım. Onu kaybetmeyi çoktan kabullenmişim.

Sonunda kendimi özgür hissettim.

ALTINCI BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, BENNETT'in ikiz yarış arabası yatağında onun yanında yatıyor, vücudu da zihni kadar gergin, oğlunun uyumasını istiyor.

Bu gece onun çabalarına direniyordu, ilk önce Evcil kertenkelesi Sam'e taze su veriyor, ardından üçüncü *Harry Potter* bölümünü okuması için yalvarıyor - sanki Avery'nin ev ziyaretine hazırlanırken ona ne kadar ihtiyacı olduğunu sezmiş ve protesto ediyor.

Sonunda Bennett'in nefes alış veriş i düzelir ve Marissa büyük bir plastik tekerleğin üzerinden manevra yaparak kendini kaldırır. Kapısına doğru bir adım atıyor, nefes vermeye cesaret edemiyor. Eli kapı koluna dokunuyor.

"Anne?"

Arkasını döndü. "Tatlım, lütfen, uyumalısın."

Ancak, ebeveynlik kurallarından birini ihlal etmesine rağmen, onun yanına geri dönüyor, çünkü bunun uykuya dalmasını sağlamanın en hızlı yolu olduğunu biliyor.

Avery 30 dakika içinde burada olacak. Matthew hâlâ evde değil. Marissa çaresizce mutfak tezgâhının üzerine bıraktığı ve ortalığı toplarken yudumlamayı planladığı yarım kadeh berrak beyaz şarabı istiyor.

Ayrıca tüm gün giydiğı pantolon ve üstünü değıştirmesi ve seans için seçtiğı yer olan kütüphanedeki yan masaya bir sürahi su ve üç bardak koyması gerekiyor. En önemlisi, canı birkaç Zihinsel olarak hazırlanmak ve bu akşamki seansın getireceklerine odaklanmak için birkaç dakika.

Avery evleri hakkında ne düşünecek? Bennett sadece birkaç aylıkken taşındılar, bir inşaatçı iki eski, daha küçük evi yerle bir ettikten sonra satın aldılar.

araziyi genişletmek için evler. Yüksek meşe ve yaşlı akçaağaç ağaçlarını kesmiş ve bir peyzaj mimarı getirerek çok katmanlı güverteler, karmaşık taş işçiliğiyle çevrili bir havuz ve jakuzi ve -Matthew'in en sevdiği dokunuş- bir pergola altında mobilya gruplarıyla birlikte yerleşik bir ızgara ve muhteşem bir gazlı şömine içeren bir arka bahçe vahası yaratmıştı. Bennett'in sekizinci yaş gününü *Yıldız Savaşları* temalı bir partiyle dışarıda kutlamışlardı. Matthew, Chewbacca maskesi takmış, hamburger ve sosisli sandviç çeviriyordu.

Marissa yetişkinlere karides ve sebze kebapları ile negronis servis ederken, çocuklar için

Burası cennet gibi bir yer, ancak bu görüş, inşaatı durdurmaya çalışan, hatta buldozerler ağaçları sökmek için geldiğinde polisi arayan komşular tarafından paylaşılmıyor. Ancak inşaatçı gerekli izinleri almış ve çalışmalar devam etmiş.

Birkaç komşunun ev sahipleri derneğine dilekçe vermesinin ardından yerel gazete küçük bir haber yayınladı. Avery aramaya karar verirse bulmak kolay olacaktı. Her ne kadar Marissa ve Matthew yeni evi satın alanlar olarak tanımlanmış olsalar da, makalede belirtilmeyi ihmal edilen şey, iki eski evin ve olgun ağaçların yıkılmasından *sonra* bir sözleşme imzaladıklarıydı. Yıkım onların isteğiyle yapılmadı. Yine de Marissa ne zaman arabasıyla dilekçede adı geçen kişilerden birinin yanından geçse mide kasları geriliyor ve bakışlarını ileriye sabitliyor.

Bennett yan yatar ve Marissa'nın elini tutarken küçük bir iç çeker. sırtında nazik daireler çizmeye başlar. Bennett inceliyor; bir büyüme hamlesi geçiriyor ve kürek kemikleri henüz belirginleşmemiş hissediyor. Avucunun altında narin. Bazen ona baktığında Bazen babasını anımsıyor; bazen de onun uzun kirpiklerinde ve yüksek elmacık kemiklerinde kendinden izler görüyor.

Uyumaya yakın; kadın bunu hissedebiliyor.

Alt kattan bir ses geliyor. Dinlemeye çalışırken eli titriyor ama ne cep telefonunda bir uyarı sesi, ne ağır ön kapının kapanma sesi, ne de Matthew'un merdivenleri gümbürdeten ayak sesleri var.

Sadece rüzgar, diye düşünüyor.

Saatine bir göz atıyor: 8:48. Avery'nin gelmesine on iki dakika var.

Matthew nerede?

Tedirginlik vücudunu sarar. Avery ile tek başına yüzleşemez. Ayrıca, Avery dakiklik eksikliğine tahammül etmeyeceğini açıkça belirtmiştir.

Belki de Matthew'a sadakatsizliğinden bahsetmemeliydi. O zaman bu sıradan bir gece olabilirdi; Matthew iş yemeğinde oyalanırken o yatakta dizüstü bilgisayarında çalışabilirdi. Eve geldiğinde kocasını hızlı bir öpücükle karşılayabilir ve Matthew takım elbisesini çıkarıp gömme dolapta boxer ve tişört giyerken Coco için el dokuması ipek eşarpların renklerini seçmeye devam edebilirdi. Bazı kadınlar itiraf etmezdi; bir terapistle yalnız konuşurlar ya da bir

Arkadaş. Ancak Marissa hayatındaki kadınları düşündüğünde, tavsiye almak için gidebileceği kadar yakın hissettiği kimse yoktu.

İhanete uğradığı geceden beri suçluluk duygusu Marissa'nın içini kemiriyordu; yemek yemek, konsantre olmak ve uyumak zordu. Kendini bir şeylerle meşgul etmeye başlamıştı.

Matthew'un yanındayken onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için küçük işler yapıyordu.

Yine de kısmi bir itiraftı. Matthew'a her şeyi anlatmadı.

O yapamaz.

Diğer adamla ilişkiniz gerçekten bitti mi? Avery sormuştu.

Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama gecemizi düşünmeden edemiyorum,

mesaj atmıştı.

Marissa ona bir daha asla dokunmayacak. Yemininin bu kısmını tutabilir. Ama onu bir daha görmeden *yaşayamaz*.

Marissa yavaşça altmışa kadar sayar, sonra tekrar Bennett'in yatağından çıkar. Sonunda bir fırsat yakalar; adam uyumaktadır.

Marissa kot pantolonunu ve kaşmir kazağını giymek üzereyken cep telefonu çalar ve ön kapıda birinin olduğunu haber verir. Matthew bir dakika kala eve gelmiştir. Daha fazla yaklaşamazdı.

Merdivenlerden aceleyle inerken bir ses duyar ama bu Matthew'un sesi değildir. Avery'nin sesi. Marissa onun ne dediğini anlayamaz ama Matthew'un kahkahasının gürültüsünü duyar. Son zamanlarda duymadığı bir sestir bu.

Onlara mutfakta ulaştığında, Matthew lavabonun yanında durmuş musluktan bir bardağa su doldururken, Avery Marissa'nın yarım kalmış Chablis kadehi, lavaboda ıslanan spaghetti tenceresi, Bennett'in yayvan açık

İçinde hindili sandviçinin kabukları ve Fruit Roll-Ups ambalajı olan beslenme çantası.

Muslukta dahili bir arıtıcı vardır ama Avery bunu bilmez ve Matthew'un bardağın kenarından damlayan suyu ona uzatması aşırı rahat hissettirir. Başka bir şey daha garip geliyor: Matthew hâlâ koyu renk takım elbisesini ve bembeyaz gömleğini giymektedir. Avery ise sanki buraya bir kokteyl partisinden gelmiş gibi, gümüş işlemeli deri kemer ve topuklu ayakkabılarla bağlanmış geniş paçalı siyah bir tulum giyiyor.

Marissa kendini çok az giyinmiş hissediyor.

"Kusura bakmayın! Bennett'i yatağına yatırmak biraz zaman aldı. Umarım evimizi iyi bulmuşsunuzdur. Size başka bir şey getireyim mi?"

Yarısı dolu şarap bardağına uzanıp içindekileri lavaboya dökerken gevezelik ettiğinin farkına varıyor.

"Umarım bunu benim hesabıma yapmıyoursundur," diyor

Avery. Marissa gülüyor; zoraki bir gülüş.

Matthew kendisi için bir su bardağı doldurur ama Marissa'ya bir bardak vermez.

Yüzü kızarmış, bu da birkaç kadeh içtiğinin bir göstergesi. Yemekle birlikte şarap ve belki de yemekten sonra bir viski içmiş olmalı.

"Gidip oturalım mı?" Marissa öneriyor.

Kütüphaneye doğru döner, ama Matthew çoktan diğer yöne, aile odasına doğru gitmektedir. Oraya değil! diye düşünüyor. Ama sessizce takip ediyor; geceye küçük bir çelişkiyle bile başlamak istemiyor Kocasının seçimi.

Oda rahat akşamlar için düzenlenmiş, bir duvara büyük bir televizyon iliştirilmiş, geniş bir seksiyonel kanep ve bir sehpanın etrafında gruplanmış iki büyük boy sandalye var. Matthew sandalyelerden birini, Avery ise diğerini seçiyor ve suyunu küçük yan sehpaye koyuyor. Böylece kanep Marissa'ya kalıyor.

Tereddüt ediyor, sonra da içine gömülüyor. Avery ayakta duruyor, bez çantası hâlâ kolunda asılı. Odayı inceliyor, sonra kitaplar, biblolar ve fotoğraflarla dolu gömme raflara doğru yürüyor.

Avery, sırtı Marissa ve Matthew'a dönük, rahatsız edici derecede uzun bir süre fotoğraflara bakar.

Onun dikkatini çeken neydi? Marissa merak ediyor. Bir Noel ağacının önünde üç kuşak Bishop erkeklerinin fotoğrafı -Matthew; babası Chris; ve Bennett? Siyah-beyaz resmi portre

Matthew'un anne tarafından büyükannesi ve büyükbabası, soylarını *Mayflower* mı? Ya da belki Avery'nin bakışları Marissa ve Matthew'un sevdikleriyle çevrili gümüş çerçeveli düğün fotoğrafına takılmıştır - her iki ebeveyn grubu; Matthew'un küçük kız kardeşi Kiki; Marissa'nın küçük erkek kardeşi Luke; artı nedimleri ve sağdıçları.

Ama Avery'nin uzandığı resim, Marissa ve Matthew'un ilk tanıştıkları gölün suyunda ayakları sallanan bir iskelede yan yana oturdukları gençlik fotoğrafıdır.

Avery dönüp onlara bakıyor, sonra tekrar resme bakıyor. "Bu ikiniz misiniz?"

"Evet, karın kaslarımın olduğu zamanlar," diye şaka yapıyor Matthew.

Marissa'nın kocasında en çok sevdiği özelliklerden biri, kendinden çok emin olması ve kendini küçümseyebilmesidir. Ona minnettar bir gülümseme vermek için gözlerini yakalamaya çalışır, ama o bakışlarını kaçıır - tıpkı saklayacak bir şeyi olduğunda ona yaptığı gibi.

Fotoğraf biraz bulanık ve soluk ama Marissa ona çok değer veriyor. On beşinci doğum gününden kısa bir süre sonra, Doğu Avrupa'daki küçük bir kasabada çekilmiş.

Matthew'un ailesinin yazlık bir evinin olduğu ve Marissa'nın ebeveynlerinin yıl boyunca açık olan ancak işlerinin büyük kısmını Haziran'dan Ağustos'a kadar yapan bir gurme-gıda marketi işlettiği Maryland kıyısı. Marissa o sıcak günlerin çoğunu cam tezgâhın arkasında ıstakoz salatasını

Annesinin börekleri için çörek açıyor ve şeftali dilimliyordu ama ne zaman boş vakti olsa kırmızı önlüğünü çözüyor ve uzun ahşap iskelenin yanındaki dar, kumlu alanda toplanan gençlerle buluşmak üzere sahile gidiyordu.

İki grup vardı: parlak on sekiz hızlı bisikletleri ve Sunfish yelkenlileri olan ve yakaları kalkık polo tişörtler giyen yaz çocukları ve böğürtlen toplamak için en iyi yerleri ve marketteki hangi tezgâhtarın onlara Coors ve Seagram's şarap soğutucuları satacağını bilen yerliler. Sıcak gecelerde sınıf ayrımı o kadar keskin görünmüyordu.

-Herkes mayo giymiş, şenlik ateşinin etrafında sosisli sandviç yemiş, birbirlerine karışmış ve birbirlerine aşık olmuşlardı ama hepsi böyle bir şeyin var olduğunu biliyordu. Bir kızı kucağına alıp şakacı bir şekilde rıhtımdan aşağı atıyormuş gibi yapan oğlanın annesi kızın ailesinin yanında temizlikçi olarak çalışıyordu ve muhtemelen o gün kızın yatağını hazırlamıştı.

Sabah mı?

Ya da yaz mevsiminde yaşıyan sarı saçlı -ve evet, muhteşem bir karın kasına sahip- adam, Marissa'nın o öğleden sonra buzunu çözdüğü bir kekin kremasını yaladıktan sonra ona dönüp "Jet Ski'mi denemek ister misin?" dediğinde.

Avery'nin elindeki fotoğraf, Marissa ve Matthew'un ilk öpücüklerini paylaşmalarından birkaç gün sonra çekilmişti. başka hiçbir şeye benzemez.

Marissa hâlâ her ayrıntıyı hatırlayabiliyor: Yakındaki bir cırcır böceğinin cıvıltısını, birinin müzik kutusundan gelen Guns N' Roses'ın uzaktan gelen sesini ve adamın yüzünü kavrayan ellerini. Ve ayrıldıktan sonra kolunu ona dolaması ve sanki onu sahipleniyormuş gibi kumlu sahildeki gruba doğru yürümesi.

Etrafındaki o güçlü, sağlam kola ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Dünyanın tehlikeli, dik yamaçlı arazilerle dolu görüldüğü bir zamanda bu kol onu dengelemişti. O yazın başlarında, Marissa'nın çocukluktan beri en sevdiği arkadaşı Tina ölmüştü. Matthew sanki Tina'nın bıraktığı boşluğa adım atmış, Marissa'yı saran derin üzüntü ve kederi dengelemişti.

"Siz ikiniz gençliğinizden beri birlikte misiniz?" Avery şimdi soruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Marissa, Matthew da "Evet," diye karşılık veriyor.

Avery fotoğrafı yerine koyup nihayet koltuğuna otururken, "Bu ilginç olacak," diyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

AVERY

"CEVAP ASLINDA EVET VE HAYIR," diye açıklamak için acele ediyor Marissa, ben çantamdan sarı hukuk defterimi çıkarırken. "Gençken çıktık ama üniversite bitene kadar ciddileşmedik."

"Belki de birlikte olmanın farklı tanımları vardır." Matthew sert bakıyor karısına.

İrkildi. "Matthew, hadi ama! Nişanlanmadan önce ikimiz de başkalarıyla görüştük. Daha birkaç gece önce hukuk fakültesinden rastgele bir asistanla yattığından bahsetmiştin. Ayrıca, neredeyse bir yıldır Natalie'yle birlikteydin. Sana hâlâ aşık olduğun çok açık-"

"Ama ben asla hile yapmadım." Matthew'un öfkesini dışa vurmaya ihtiyacı var ama bu tür atışlar yapıcı değil.

"Natalie kim?" Hafifçe sordum.

Matthew nefes verir. "Eski bir kız arkadaşım. Üniversitedeyken onunla bir süre çıkmıştım ve görüşmeye devam ettik. Önemli bir şey değildi. Hatta geçen yıl D.C.'ye taşındığında onu iyi arkadaşlarımızdan biriyle tanıştırdım ama anlaşılmadılar."

Marissa'nın yüzünde bir gölge beliriyor ve kanepede arkasına yaslanıyor. Not defterime *Natalie* yazıyorum, ismin etrafına bir daire çiziyorum,

Onu bulmanın ne kadar zor olacağını merak ediyorum. Piskoposlar kadar göz önünde bir hayat yaşıyorsa, pek değil. Marissa'nın butiğinin yeri, adı Matthew'un şirketi, oğullarının özel okulu-Marissa doldurmalarını istediğim ankette tüm bu bilgileri sundu.

Diğer ayrıntıları tespit etmek de aynı derecede kolaydı: en sevdikleri mahalle restoranı (La Ferme), en son tatil yerleri

(Palm Beach), Marissa'nın hayran olduğu son kitap (Ann Patchett'in *The Dutch*

House) ve Bennett'in beyzbolda ilk pop fly'ını yakaladıktan sonra nasıl görüldüğü (sevinçten çok şok).

Marissa'nın parlak Instagram paylaşımları yaptığına dair yorumum doğruymuş. Bishops'un ilk oturumundan sonra sosyal medya hesaplarını kontrol ederek bunu doğruladım.

Konuşmamızı yeniden yönlendiriyorum: "Matthew, son toplantımızda senden bir soru düşünmeni istemiştim."

"Evet, bende bir tane var." Öne doğru eğildi. "Ehliyetini kaybedeceğini biliyor muydun?"

Kuralları çarpıtıyor; sorgunun karısı için olması gerekiyordu, benim için değil. Ama Matthew gibi adamlar bir odayı kontrol etmeye alışkındır. İlk buluşmamızda gafil avlanmıştı, şimdi de skoru eşitlemek için beni dengede tutmaya çalışıyor.

Suyumdan telaşsız bir yudum alırken, Matthew'un kendi başına biraz araştırma yaptığı belli diye düşünüyorum.

"*Washington Post*'un profilini okudum," diye ekliyor Matthew ben hemen cevap vermeyince.

Marissa'ya baktım. "Sen yaptın mı?"

Marissa boğazını temizler. "Evet. ..Bir arkadaşım bana gönderdi. bir süre önce. Aslında sizi aramamın nedeni de buydu."

Ben istemediğim halde bu ayrıntıları veriyor, çünkü esasen doğru söylüyor. Ya da öyle görünmek istediği için.

Matthew'u deşifre etmek daha da zor. Güveni ve gururu ağır bir yara almış durumda ve bu da birlikte yaşadığımız deneyime renk katıyor.

"Hayır, ehliyetimi kaybedeceğimi bilmiyordum." Bardağımı yere bıraktım. "Ama *The Post*'a da söyledığım gibi, bundan hiç pişman olmadım."

Washington Post muhabiri polis kayıtlarını okuyarak Skylar'ın suç duyurusunda bulunduğunu öğrenince beni aradı. Görüşmeyi kabul ettim. çünkü anlatıyı herkesten daha iyi kontrol edebileceğimi biliyordum. Muhabirle arka arkaya iki öğleden sonra oturma odamda oturduk ve on seanslık sistemimin gelişimini paylaştım. Sorular sordu ve cevaplarımı bir tür ters terapi gibi defterine not etti.

Hikayemin bir kısmını anlattım ama hepsini değil. Muhabir protokole nasıl ulaştığımı sorduğunda, ona bir anlık bir duygu patlaması yaşadığımı söyledim.

Uzun bir koşu sırasında ilham aldım ve alışılmışın dışındaki yöntemlerim artık lisanslı bir terapist olamayacağım anlamına gelse de, sonuçlarım kendileri için konuştu.

Muhabir kışkırtıcı ve çoğunlukla övgü dolu profilinde beni "Başkent'in Başına Buyruk Terapisti" olarak adlandırdı.

Tüm sorularını yalan söylemeden yanıtladım; sadece gerçeğin bazı kısımlarını atladım. Matthew'un güvenini kazanmak için şimdi de aynı şeyi yapmalıyım.

"Makaleden bahsetmene sevindim Matthew. Birbirimize karşı açık sözlü olmamız önemli. Bana her şeyi sorabilirsin. Cevap vereceğime söz vermiyorum ama sorabilirsin."

Başını sallıyor. "Tamam. On seans boyunca konuşmak -aslında sekiz buçuk seans daha- beni ve Marissa'yı nasıl düzeltecek?"

Gülümsüyorum. İkinci oturum Disruption (Yıkım) ve ben de onu tanıtmak için bu fırsatı bekliyordum. "Haklısınız. Tek başına konuşmanın bir faydası olmaz. Burada onlarca saat oturup hiçbir şeyi çözemeyebiliriz. Bu yüzden, makul bir dereceye kadar hayatlarınızda serbestçe dolaşacağım. Günlüklerinizi okumayacağım, evinize kamera yerleştirmeyeceğim ya da Bennett'i gözetlemeyeceğim. Ama size yardım edebilmem için sizi gerçekten tanımam gerekiyor. Sadece bana söylediklerinizi değil."

"Serbest mi?" Marissa yankılanıyor. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" "La Ferme'nin açık verandasından geliyorum."

Marissa'nın kaşları kırışıyor. Henüz anlamadı. "Oraya her zaman gideriz!"

"Oraya daha önce hiç gitmedim ama bir bakmam gerektiğini düşündüm."

"Daha önce hiç gitmedim ama trüflü patlamış mısır gerçekten çok lezzetli."

Bir an sessizlik oldu. Ne demek istediğimi anladıklarında yüzlerindeki şaşkın ifadenin değişmesini izliyorum. Matthew oturduğu yerden yarı yarıya kalkıyor, hemen savunmaya geçiyor. "Bu da ne-!"

"Matthew patlamış mısır bağımlısı!" Marissa diyor ki. "Ama nasıl-"

"Çoğu terapist sadece sizin onlara söylediklerinizi bilir," diyorum.

"Denesenez bile

yüzde yüz dürüst olmak gerekirse, kendinize göre bir yanılsama yaratırsınız. algılar ve bilinçdışı önyargılar. Gerçeği öğrenmek ve birlikte çalışabilmemiz için ben yokken kim olduğunuza erişmem gerekiyor. etkili."

Müşteriler beni görmeye geldiklerinde farklı bir şeyle karşılaşacaklarını anlarlar. Ancak hayatlarını kendi zamanımda ve kendi şartlarımla

inceleyeceğimi öğrenene kadar tam kapsamın farkında değiller. Bazıları

sözleşmemizi anında feshedebiliyorlar. Ama çoğu kalıyor; bazen hiç beklemediklerim bile.

Matthew içine kapanık bir adam. Karısının aksine, sosyal medyada neredeyse hiç iz bırakmıyor. Vücut dili dirençli; kollarını kavuşturmuş göğsünde.

Bu onun için çok fazla olabilir.

Benim için daha ilginç olan ise Marissa'nın bedeninin de katılaşmış olması. Connecticut Bulvarı'nın işlek bir yerinde bulunan butiği ve hayır toplantıları ile her zaman ayrıntılı bir perili eve dönüştürülen evlerindeki yıllık Cadılar Bayramı partisi ile halka açık olan o.

Matthew koltuğuna geri gömülür. Öfkesi hızla alevlenir ama öfkesini kontrol etmesi etkileyicidir. "Son birkaç gündür düşünmek için çok zamanım oldu. Marissa'yı gerçekten affedebileceğimden emin değilim. Ama denemek istiyorum. Yani, ben de varım. Saklayacak bir şeyim yok."

Minnettarlık Marissa'nın yüzüne çarpıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Hadi aileleriniz hakkında konuşalım," diye yönlendiriyorum onları. "Matthew, ailenden bahsetmiştin.

İlk seansımızda annenizin birkaç yıl önce lösemi sonucu öldüğünü söylemişsiniz. O zamandan önce anne ve babanızın evliliği nasıldı?"

Matthew nefes verir. "Şöyle söyleyeyim: Ben babama hiç benzemiyorum ve anneme hiç benzemeyen bir kadınla evlenmeyi tercih ettim."

Marissa kocasına geniş gözlerle bakar, sanki kocası daha önce hiç gitmediği bir yere götüren ekmek kırıntıları bırakıyormuş gibidir.

"Neden ya da nasıl birlikte kaldıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

Matthew titriyor

kafasını. "Zehirliydim. Eğer babam mangalı çıkarıp biftek pişirmeye karar verirse, o gece annem artık kırmızı et yemediğini ilan ederdi. Eğer annem babama güzel bir gömlek alırsa

Noel'de giydiği kıyafetlerden nefret ediyordu, bu yüzden hediyeyle bir şey anlatmaya çalışıyordu, o da iade edecekti."

Matthew neşe içermeyen yarım bir kahkaha atıyor. "Babam muhtemelen gömleği atmak isterdi ama bunun için fazla cimriydi."

"Ucuz mu?" Ben de yankıladım. Matthew, evinin zenginliği göz önüne alındığında, en azından bu konuda babasından ayrılmayı başardı.

"Sadece ikinci el araba alır ve annem öldükten sonra evlerini satıp şehir merkezinde tek odalı bir apartman dairesine taşındı. Cluny ve soda içer-"

Matthew benim şaşkın bakışlarım üzerine, "Ucuz bir tür viski. En sevdiği restoranlar da lokantalar."

Bir not alıyorum. "Baban yeniden mi evlendi?"

"Evet, işine," diyor Matthew. "O bir lobici. Önemsemediği tek şey bu."

Marissa, "Bennett'e karşı çok iyi," diye girişimde bulunur.

"Bunu ona vereceğim. Babamın hâlâ hayatımda olmasının tek sebebi bu." Başımı salladım. "Bir kız kardeşin olduğundan bahsetmiştin."

"Evet, Catherine-hepimiz ona Kiki deriz. Babam ona daha iyi davranırdı. çünkü o bir kız, ama ailemizde olmaktan benden daha fazla hoşlanmadı. Üniversite için Colorado'ya taşındı ve bir daha geri dönmedi."

Devam etmesini bekliyorum ama edemeyecek gibi görünüyor.

"Marissa'nın anne ve babası kırk yıl sonra hâlâ birbirlerine aşıklar," diyor Matthew, konuşmanın seyrini ustalıkla değiştirerek.

"Sen böyle mi görüyorsun, Marissa?" Ben soruyorum.

"Evet. Yeni evliler gibiler. Sabah yürüyüşlerine çıktıklarında hâlâ el ele tutuşuyorlar."

"Onları sık sık görüyor musun?"

"Her ay ya da iki ayda bir. Ailem Chesapeake adında bir kasabanın yakınlarında yaşıyor - yaklaşık iki saat uzaklıkta. Küçük erkek kardeşim ve eşi onlarla birlikte gurme gıda dükkânı işletiyorlar. Matthew ve ben ne zaman seyahate çıksak ailem gelip Bennett'te kalıyor ve Noel'de de birkaç günlüğüne onları ziyaret ediyoruz."

"Ama" diyorum, çünkü bir tane olduğu çok açık.

"Benim yaşadığım hayat farklı." Eliyle odanın içinde geziniyor; on iki metrelik tavanları, büyük taş şömineyi, çıplak kirişleri ve mağazadan alınmış tüm süslü eşyaları görüyor. "Erkek kardeşimin ve karısının eski bir kamyoneti var ve hiç dışarı çıkmadılar. ülke. Ailem de aynı şekilde. Gerçekten çok çalışıyorlar ama bunu gösterecek pek bir şeyleri yok."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Bariz olanı soruyorum, çünkü vücut dili bana öyle olduğunu söylüyor.

Cevap vermeye başlar, ancak daha fazlasını söyleyemeden Piskoposların telefonlarında eşzamanlı zil sesleri duyulur. İkisi de refleks olarak aşağıya, sonra da ön kapılarına doğru bakarlar.

"Birini mi bekliyorsun?" Marissa kocasına sorar.

Kafasını sallıyor. Bana bir kaşını kaldırıyor. "Bu senin kurduğun bir şey mi?"

Bu beklenmedik kesintiyi ben tasarlamadım, ancak bu benim yapabileceğim türden bir şeydi.

Matthew ayağa kalkıp odadan çıkarken, "Belki de izci kızlar bu gece fazla mesai yapıyorlardır," diye takılıyor.

Not defterimde daire içine alınmış isme bakıyorum. "Natalie'nin Matthew'a aşık olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Oh, sadece bir his." Marissa kaşlarını çatır. "Onu sormak için arıyor. Tamamen farklı alanlarda olsalar da bazen iş tavsiyeleri veriyorlar. O bir emlakçı. Ve kızının Bennett ile aynı özel okula gidebilmesi için yazdığı tavsiye mektubuna teşekkür etmek için onu öğle yemeğine götürdü - tavsiye mektubunda benim de adım olmasına rağmen.

Okul etkinliklerinde ona yanaştığını ve esprilerine katıla katıla güldüğünü görüyorum."

Marissa'nın değerlendirmesinden şüphe etmiyorum. Kadınlar genellikle bu konularda iyi sezgilere sahiptir. Ve şimdi Natalie'nin izini, iletişim bilgilerini istememe gerek kalmadan, ki bu Piskoposlara niyetimi belli ederdi, bulmak için yeterli ipucuna sahibim.

Eğer Marissa evliliğindeki mesafe nedeniyle uzaklaştıysa, belki de Matthew başka bir kadının ilgisinden zevk alarak bu boşluğun yaratılmasına yardımcı olmuştur.

Matthew terapi fikrine çabuk ısınmış görünüyor. Çok mu çabuk?

Bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara koyuyorum.

Matthew hâlâ dönmedi. Marissa ön kapıya doğru bakmaya devam ediyor ama kapı birkaç oda ötede ve görüşü engellenmiş durumda. Onun Parmaklar yastığın üzerindeki püskül için endişelenmeye başlar.

Marissa'ya alçak sesle, "Natalie baş belası," diyorum. "Matthew'a onunla yalnız kalma fırsatı verme. İşleri düzeltmek istediğini biliyorum ama şu anda savunmasız durumda."

"*Savunmasız mı?* Bu Matthew'u tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

İlk seansımızda dile getirmediğim sorunun yankısı zihnimde yükseliyor: Kocasını kaybetmekten mi korkuyor yoksa ondan mı korkuyor?

Açık sözlü sorularla insanları şaşırtmak etkili olabilir. Hava durumunu soruyormuşum gibi rahat bir şekilde soruyorum: "Matthew hiç

sana şiddet uyguladı mı, Marissa?"

Yüzü kızarıyor. "Hayır, asla! Bunu neden sordunuz?"

"Özel bir nedeni yok."

Matthew'un ayak sesleri odaya yaklaşırken sessizliğe gömülüyoruz.

Matthew

eşikte beliriyor, elinde yemyeşil sarı güllerle dolu bir vazo tutuyor.

Marissa'ya doğru yürür ve onları yanındaki masanın üzerine koyar.

"Senin için."

"Oh, muhteşemler! Kimden?" Omuz silkiyor.

"Sen söyle." Sesi düz.

Kartı küçük plastik tutucudan çıkarırken Marissa'nın yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Herhangi bir not yok. Sadece benim adım var."

"Belki de spor salonundaki *arkadaşıdır*." Matthew tıpkı ofisimde olduğu gibi Marissa'nın başında duruyor ama yumrukları sıkılı değil. Rahatsız ama öfkeli değil. Bu değerlendirmeden eminim.

"Ne? Hayır-olamaz-Matthew, herhangi birinden gelmiş olabilir.

Muhtemelen geçen hafta Dress for Success'e bağışladığım blazer ceketler için bir teşekkürdür." Hiçbir hayır kurumunun nispeten küçük bir bağış için özenle hazırlanmış bir buket göndermeyeceğini anlayınca sesi kesiliyor.

Matthew başını sallıyor ama inanıp inanmadığı belli değil. "Elbette. Belki, Marissa." Tekrar yerine oturdu ve ben de onu işi hakkında konuşmaya teşvik ettim,

Marissa'nın butiği ve iş ile ebeveynlik arasında nasıl hokkabazlık yaptıkları. Marissa, Bennett'e bakmanın günlük işlerinin yükünü açıkça taşıyor, ancak buna aldırıyor gibi görünüyor.

Saatime baktığımda neredeyse 21:45 olduğunu görüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Kendim çıkabilirim."

"Marissa bir kadının kendisini kapıya kadar uğurlamasına asla izin vermeyeceğimi biliyor."

Matthew ayağa kalkar, Marissa da öyle.

Doğrudan Marissa'ya doğru yürüyorum, ön kapının tersi yönde. Bana bakıyor, şaşkın ve biraz da gergin görünüyor. Güllerin tatlı kokusu etrafındaki havayı parfümlüyor.

"Alabilir miyim?" Çiçekçinin kartını elinden alırken izin almasını beklemiyorum. Sonra gülümseyip odadan çıkıyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, evimin etrafında dolaşıp tüm pencere ve kapıların kilitli olup olmadığını kontrol ederken, zihnimde bir sonraki

adımlarımı planlıyorum: Natalie'yi kontrol etmek, aramak

Çiçekçi ve Marissa'nın butiğini ziyaret et.

Saf değilim, Piskoposların hala önemli bilgileri sakladıklarını biliyorum. Bu çok doğal. Herkes sır saklar, diye düşünüyorum ofisimin cumbalı penceresinden sessiz, karanlık sokağa bakarken.

Ben de dahil.

En büyük merkezlerimden biri Finley Jones adlı genç bir kadın etrafında dönüyor.

Benim on seanslık yöntemimin asıl kaynağı oydu. Paul öldükten birkaç ay sonra, Dupont Circle'da ofisini paylaşan ve günde sekiz hastaya bakan sıradan bir terapistken, rahatsız edici düşüncelerinin uykusunu ve iştahını bozduğunu iddia eden endişeli genç bir kadın ilk randevusuna geldi. Zayıftı, ısırlmış tırnakları ve gri gözlerini çevreleyen koyu gölgeleri vardı.

Finley'nin semptomları alışılmadık değildi; anksiyete toplumumuzda yaygındır. Onunla konuşurken

Babasıyla olan çalkantılı ilişkisi ve uykusuzluğu yüzünden dünyamı altüst edecek biri gibi görünmüyordu.

Sonra fısıldadı, "Şirketim insanları öldürecek." İçgüdülerim bana bunun paranoya ya da sanrı olmadığını söyledi.

Bana daha fazlasını anlatabilir misin? O zamanlar kullandığım nazik terapötik tonda sormuştum.

Finley milyar dolarlık bir ilaç devi tarafından halkla ilişkiler müdürünün birkaç asistanından biri olarak işe alınmıştı. Yüksek bir unvanı yoktu. Erişim yetkisi yoktu. Şirket yöneticilerinin kulağı onda değildi.

Sahip olduğu şey mükemmel bir zamanlamaydı.

Salı gecesi idi, iş çıkış saati çoktan geçmişti. Finley üniversitedeki eski oda arkadaşıyla ofisinin köşesinde bir şeyler içmek için buluşmuş ve eve gitmeden önce spor çantasını almak için ofise uğramıştı. On iki katlı bina çoğunlukla boştu, sadece güvenlik görevlileri

Kimliğini gösterdiğinde onu karşılayan güvenlik görevlisi, farklı katlara dağılmış geç saatlere kadar çalışan birkaç personel ve temizlik ekipleri.

Finley loş koridordan odasına doğru ilerlerken, mavi-gri halı ayak seslerini yutuyordu. İleride, patronunun ofisi aydınlatılmıştı; onu içeride, daha sonra uyum şefi olarak tanımlayacağı başka bir adamla birlikte görebiliyordu. Ancak ışıktandırma optikleri, karanlık koridora bakan onların Finley'nin yaklaştığını göremeyeceği anlamına geliyordu.

Masasının altından çantasını almak için eğildiğinde -konuşmalarını bölmek için sessizce- patronunun "On binde kırk mı?" dediğini duydu. Tanrım."

Kelimeler kanını dondurmamıştı. Ama patronunun onları söyleme biçimi öyleydi. Derinlerde yatan bir sezgi Finley'e bu konuşmanın kimsenin duymaması gerektiğini söylüyordu.

İçgüdüleri ona kaçması için bağıırıyordu. Ama Finley fiziksel olarak donmuş hissediyordu, patronunun ofisinin hemen dışındaki küçük odacığına çakılıp kalmıştı.

Şirketinin Rivanux adında yeni bir migren ilacı geliştirdiğini biliyordu. Üretim maliyetleri yurtdışında çok daha ucuz olduğu için ilacın üretileceği Hindistan'da insan deneyleri devam ediyordu. Denemelerin Birinci ve İkinci Aşamalarının iyi gittiği bildirilmişti.

Şimdi on bin insan deneğin katıldığı çok daha büyük bir deneme olan Üçüncü Aşama'daydılar.

On binde kırk.

Finley dinlemeye devam etti. İki adam nihayet çıkıp gidene kadar, derin çömelme hareketini yapmaktan bacakları ağrıyarak kabinde çömelmiş bir şekilde kaldı.

saklandığı yerden birkaç santim uzakta.

O gece yatağında uzanırken, kulak misafiri olduğu konuşmanın parçaları zihninden geçti: *Hemorajik şok . . . Koma. En az bir yüzde zaten ölü . . .*

Rivanux'un iptal edilmesi Finley'in şirketi için büyük bir darbe olur. Hisse senedi fiyatları düşer; hissedarlar öfkelenir. Dalgalanma etkileri arasında parmakla gösterme, işten çıkarmalar ve ilaç ticareti yayınlarında hikayeler yer alacaktır.

Finley Rivanux üretiminin derhal durdurulacağını düşünerek işine geri döndü. Bunun yerine, birkaç hafta sonra patronu ona kanıtlaması için bir basın bülteni e-postası gönderdi.

Manşet onu nefessiz bıraktı: RIVANUX FDA ONAYINI ALMAYA HAZIRLANIYOR. Açıklamaya göre, ilaç denemeleri sırasında sadece küçük yan etkilerle olağanüstü iyi bir performans göstermişti.

Basın bültenindeki kelimelere bakarken, Finley fark etti ki şirketin büyük bir örtbas yaptığını düşünüyordu. FDA'nın ölümcül bir ilacı asla onaylamayacağını bildikleri için denemelerdeki verileri değiştirmiş olmaları gerektiğini teorize etti.

Şirketim insanları öldürecek.

Finley'nin sandalyesine gömülüşünü, sözlerinin boğuk bir fısıltıya dönüşmesini izlerken ne yapmam gerektiğini biliyordum: Düzgün bir şekilde profesyonel mesafe. Finley'nin duygularını ve korkularını tartışın. Yetkililere başvurma olasılığını araştırması için onu teşvik edin.

Seansın geri kalanında da aynen öyle yaptım. Finley doğruyu söylüyor gibi görünse de, acaba abartıyor mu diye düşünmeden edemedim. O gittikten sonra kendi çapımda küçük bir araştırma yaptım. Gördüğüm başlıklar beni hem dehşete düşürdü hem de öfkелendirdi:

Bayer ve Johnson & Johnson, Xarelto ile ilişkili hayati riskleri küçümsemekle suçlanıyor. Merck savunuyor suçlu bulundu ve ağrı kesici Vioxx'un güvenliğini yanlış tanıtmaktan kaynaklanan yükümlölüklerini yerine getirmek için 950 milyon dolar ödedi. . . Eli Lilly, Vioxx'un antipsikotik ilaç Zyprexa'yı yaşlı hastalarda demans ve diğer bozuklukların tedavisi için kullanmış ve milyonlarca dolar cezai ve hukuki tazminat ödemek zorunda kalmıştır.

Ve devam ediyor, dava üstüne dava. Bir makalede milyonlarca Amerika Birleşik Devletleri'nde yalnızca son yirmi yıl içinde güvenli olmayan ilaçlar için reçeteler doldurulmuştur.

Finley'nin bir sonraki seansında -ikinci seansı- patlayıcı bir sırta rastlamış olan yirmi altı yaşındaki kambur, korkmuş adama baktım ve Rivanux alan insanların yüzde biri muhtemelen ölecek olsa da, işverenini rapor edeceğinden emin olmadığımı fark ettim.

Başına neler gelebileceğini biliyordu çünkü diğer muhbirlerin de başına gelmişti: Onu kovmak için bir neden yaratarak işe başlayacaklardı. Sonra da onu itibarsızlaştıracaklardı - tıpkı bir savcının kürsüdeki bir sanığın peşine düşmesi gibi. Sosyal medyada ona karşı bir karalama kampanyası başlatabilirler. Onu ya da ailesini fiziksel olarak tehdit edebilirler.

Ve belki de bunu takip edeceklerdi.

Ne de olsa Finley şirketine yüz milyonlarca dolara mal olabilirdi. Ve şirketi, kârını korumak için bireylerin sağlık ve güvenliğini hiçe sayabileceğini çoktan göstermişti.

Finley konuşacak ve sonrasında olacıklara katlanacak kadar güçlü değildi.

Ben de onun için yaptım.

FDA'nın anonim ihbar hattını aradım ve karşıma çıkan kişiyle konuşarak bildiğim tüm detayları anlattım. Sistemin vaat ettiği şeyi yapacağına - anonimlik sağlayacağına- güvendim ve cep telefonumdan aradım.

Adımı açıklamadım ve Finley'i bu işin tamamen dışında tuttum.

İkinci telefon görüşmemi Finley'le yaptım, böylece ne yaptığımı açıklayabilecektim. Konuşmamı bitirmeden telefonu yüzüme kapattı.

Yine de kararında kaya gibi sağlam bir kesinlik hissettim: bir müşterinin güvenini kırarak mesleki yeminimi ihlal etmek doğru, ahlaki, yapılacak *tek şeydi*.

On binde kırk.

FDA'yı aramasaydım, ilaç mümessilleri doktorların muayenehanelerine ücretsiz numuneler taşıyacak ve onları hapları hastalara dağıtmaya teşvik edeceklerdi. Hastane asistanları tabletleri küçük kağıt bardaklara koyup dağıtacaklardı. Kocalar, eşler, babalar, anneler ve hatta birkaç ergen bile reçeteli şişelerdeki hapları çalkalayıp bir yudum su veya meyve suyuyla yıkayacaktı.

Paul'ün son günlerini düşündüm.

İkimiz için de uykusuz geçen bir gecenin ardından, acısını dayanılır kılan ilaçlarını alabilmesi için dudaklarına bir bardak su tutarken kör oldum. İlaçlarının tam olarak vaat ettikleri şeyi yapacağına güveniyordum.

Yine de, bebek şampuanından geçmişte kullandığım bir güneş kremine kadar çeşitli ürünler üreten saygın bir şirket, kullanıcılarının yüzde 4'üne korkunç acılar çektirecek bir ilacı bilerek üretiyordu. Ve bu insanların bir alt kümesi kan kaybından ölecekti.

O kanı ellerime bulaştıramazdım.

Ertesi Çarşamba saat tam 7:00'de kapım çaldı. Gelen Finley'di, üçüncü seansımız için gelmişti.

Her zamanki yerine oturdu, ama ayaklarını kısıtırıp kıvrılmak yerine altında, dik oturdu. Gözleri parlak ve berraktı.

İlk başta senin tarafından ihanete uğramış gibi hissettim ama aslında uzun zamandır ilk kez iyi uyuyorum, dedi. Sen beni aldığından beri kendimi farklı hissediyorum.

kararı elimden aldı. Sanki beni ezen bu ağırlık gitmiş gibi.

Yeni bir iş aramaya karar verdim; o şirket için çalışmak istemiyorum.

Diğer danışanları tedavi etmek için harcadığım aylar -ya da çoğu durumda yıllar- boyunca hiç bu kadar radikal bir dönüşüme tanık olmamıştım.

İçgüdülerimi bastırmak için kendimi zorladığım onca zamanı düşündüm, çoğu zaman müşterilerimin çok açık olan yolu bulmaları için boşuna bekledim.

bana görünür oldu. Kişisel ahlakımı korumak için mesleğimin kurallarını ihlal ettiğimden beri, ben de daha iyi uyuyordum.

Finley'e baktım ve ani bir karar verdim. "Hayatının geri kalanını değiştirmeye hazır mısın?"

Yedi kez daha buluştuk. Onuncu seansımızın sonunda Finley bir düşünce kuruluşunda yeni bir işe başvurmaya karar vermiş, erkek arkadaşıyla flört etmeye devam eden "arkadaşıyla" bağlarını koparmış, zor bir

babasıyla yıllardır kaçındığı konuşmayı yaptı ve tırnaklarını yemeyi bıraktı.

Yeni bir kariyer yolum vardı ve her şey ilk on seanslık hastam Finley'den öğrendiklerime dayanıyordu.

Ayrıca yeni ve güçlü bir düşman kazanmıştım.

İlaç şirketi FDA içinde bir köstebek yetiştirmiş olmalı, çünkü sözde anonim telefon görüşmemden sonra Acelia bana yüksek sesle ve net mesajlar göndermeye başladı: kim olduğumu ve nerede yaşadığımı tam olarak biliyorlardı.

Bunların hiçbiri, Dupont Circle'daki yerimin kira sözleşmesini feshedip kendi evimde dükkân açtıktan birkaç ay sonra yayınlanan *Post* makalesinde yer almadı.

ev ofisi. Haberde akademik kimliğim, tartışmalı yöntemim, lisansımı kaybetmem ve sonrasında elde ettiğim başarılar ile kayıtlara geçmeyi kabul eden danışanlarımdan anekdotlar yer aldı.

Oturma odamda oturan *Post* muhabiri pencerelerimdeki güvenlik parmaklıklarını ya da ön kapımdaki alarm kodunu sormadı. Makalesine o kadar odaklanmıştı ki, evimi görmek istediğimde merakını ifade etmedi. evime girmesine izin vermeden önce kimliğini tespit ettim.

Büyük hikayeyi kaçırdı.

Acelia'nın peşimde olduğuna dair ilk sinyal bir gece, bir müşterinin partisindeki sürükleyici bir seansın ardından eve döndüğümde ve havada bir erkeğin kolonyasının hafif deri kokusunu algıladığımı düşündüğümde geldi. Kapıları ve pencerelerim hala kilitliydi ve bunun dışında her şey aynen bıraktığım gibiydi

Dolabımın yanına serilmiş bir çift koşu ayakkabısı, banyo kapımın arkasındaki kancaya asılı duştan kalma nemli havlu, komodinin üzerinde su bardağımın yanında okuduğum kitap.

Yatmak için hazırlandığımda bir şeyin yanlış olduğunu fark ettim. Şifonyerimin üzerinde, lambanın kısmen gizlediği bir ilaç şişesi duruyordu.

Orada bırakmamıştım. İlaç, tiroid fonksiyonlarımı desteklemek için her gün aldığım Synthroid'di. Hapları sabahları uyanıp dişlerimi fırçaladıktan hemen sonra yuttuğum için şişeyi her zaman ecza dolabının içinde, nemlendiricimin yanında tutarım. Synthroid reçeteli bir ilaç, sahip olduğum tek ilaç. Benim bilgimle torpillenebilecek yeni bir ilacı piyasaya sürmeyi planlayan ilaç şirketinin neden Synthroid'in varlığını vurgulamayı seçtiğini anlamak zor değildi.

Acelia bana kim olduğumu ve ne yaptığımı bildiklerini söylüyordu. Ve hiçbir iz bırakmadan evime girebileceklerini.

Bilmedikleri şey ise bana Hindistan'daki ölümcül denemelerden kimin bahsettiği idi. Acelia'nın dünya çapında on binlerce çalışanı var; aradıkları kişinin adını benden almak istediklerinden hiç şüphem yoktu.

Her bir kapımın ve penceremin kilitli olduğundan emin olmaya başladım, hatta tavan arasındaki küçük pencerelerimin bile.

Birkaç gün sonra, mevsim normallerinde sıcak olmayan bir Pazar öğleden sonrasında koşuya hazırlanmak için sokağımda yürürken, yakışıklı bir adam geniş bir gülümsemeyle bana yaklaştı. Güpegündüzdü. Komşumu ön verandasında görebiliyordum. Kendimi tamamen güvende hissediyordum. Ben de gülümsedim.

"Bana yardımcı olabilir misiniz acaba?" diye söze başladı adam ve bir an için adres sormasını bekledim. "Bir ev almayı düşünüyorum. ama mahallede bazı hırsızlık olayları olduğunu duydum." Yaklaştı ve elini koluma koydu. Sertleştim ve onu ittim. "Gerçekten güvenli olduğunu düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

"Benden uzak dur." "Tek ihtiyacımız olan bir isim."

Çılgılık atamadan ya da ona göz yaşartıcı sprey sıkamadan uzaklaştı.

O adamı o zamandan beri görmedim ama Acelia'nın durmayacağını biliyorum. Bana kim söylediye, hatalı cihaz hakkındaki bilgileri paylaşabileceğinden korkuyor olmalılar.

başkalarıyla birlikte yargılamak. Ve muhtemelen bireyin Acelia hakkında yıkıcı bilgiler toplamaya devam edebileceğinden daha da fazla endişe duyuyorlar.

O gün yine de koşuya çıktım; Acelia bunu benden alamayacaktı. Ama eve varır varmaz beni gönderen güvenlik şirketini aradım.
Derrick.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA giderin fişini çeker ve küvetten çıkar. Havluyla kurulandır ve dükkânına yeni gelen zengin, tereyağlı losyonu nemli cildine masaj yaparak sürer. Havlu kumaştan bornozunu giyer ve öne doğru eğilerek Aynadaki buğuyu sil. Matthew onu böyle tercih ediyor. Saçları arkaya toplanmış ve yüzünde makyaj yok. Belki de bu ona aşık olduğu genç kızı hatırlatıyor, her ne kadar bu gece otuz sekiz yaşından daha yaşlı hissetse de. Belli belirsiz kaz ayaklarına retinol krem sürüyor ve dudaklarına merhem sürüyor.

Yatak odasına giriyor ve şifonyerin çekmecesini açıyor. Eli en sevdiği yumuşak pamuklu pijamasının üzerinde geziniyor. Onların yanında bir gece mavisi ipek gecelik. Matthew'un favorisi. Danteller köprücük kemiklerinin altındaki hassas bölgeyi kaşıdırsa da onun yerine bunu giyiyor.

Tepe lambasını kapatır ve bir mum yakar. Sonra da telefonunu şarj cihazından çıkarıyor. Son mesajlarını okuyor Matthew ile değiş tokuş. Sorularına verdiği cevaplar: **Akşam yemeği için istediğin özel bir şey var mı? Somon ya da biftekli taco yapabilirim.....Ne? Sence ne zaman evde olursun? Eczaneden bir şey almamı ister misin?"** gibi sorulara cevap verme zahmetine girdiğinde bile kaba davranıyor.

Kocası onun bir kat altında, muhtemelen televizyon seyrediyordur. Yavaşça ona yeni bir mesaj gönderiyor: **Bu gece yatağımızda uyursan çok sevinirim.**

Ekrana bakıyor. Cevap yok. Adamın onu görmezden mi geldiğini yoksa telefonunun zil sesini duymadığını mı bilmiyor. Telefonunu şarj aletine yerleştirmek üzereyken ekranında yanıp sönen üç nokta beliriyor. Adam bir cevap yazmaktadır. Sonra noktalar kayboluyor ve davetinin altında boş bir alan kalıyor.

Marissa mumu söndürüp soğuk çarşafın arasına girerken kocasının henüz ona dokunmaya hazır olmadığını düşünüyor. Avery birkaç hafta içinde evliliğinin sağlığı konusunda netlik kazanacağına söz vermişti ama şu anda buna inanmak Marissa için zor.

Gözlerini kapatır ve meditasyon yapmaya çalışır ama hızla akan zihni buna direnir.

Yarın Bennett'in okulundaki açık artırma için kırk sayfalık kataloğu düzeltmesi gerekiyor - Natalie'nin üzerine yıktığı küçük bir görev - ve muhasebecisiyle iş vergileri hakkında konuşması; hangi görevden daha çok korktuğunu söylemek zor. Matthew'un eskiden doldurduğu yataktaki boş yere bakarak yan döner. Haftalardır uykusu bölünmüştü ve şimdi, gecenin bir yarısı her uyandığında, Matthew'un yokluğunu daha belirgin hissediyordu.

Yarın iki şey daha yapması gerekiyor: Birincisi, gülleri kimin gönderdiğini öğrenmek için çiçekçiye aramak. Marissa'nın bir şüphesi var ama adamın bu kadar yüz­süz olabileceğine inanmıyor.

Ayrıca bir hamilelik testi alması gerekiyor.

Hamile olabileceğine gerçekten inanmıyor, özellikle de onca yürek parçalayıcı doğurganlık tedavisine katlandıktan sonra, ama içinin tamamen rahatlaması için negatif bir test çubuğu görmesi gerekiyor.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır ve Matthew içeri girer. Ses çıkarmadan onun soyunmasını, takım elbisesini ve kravatını düzgünce dolaba asmasını ve gömleğini sepete atmasını izler. Aşağıya inmeden önce üstünü mü değiştiriyor acaba diye merak eder.

Yatağa doğru yürür ve ona bakar. Marissa kendini onun bakışları altında sıkışmış hissediyor. Koridordaki ışık odadaki tek aydınlatma kaynağıdır. Kocasının yüzündeki ifadeyi göremediği için onu arkadan aydınlatıyor.

"Seni özledim," diye fısıldar. Bu sözleri söylerken, Marissa içerdikleri derin gerçeğin farkına varır. Onun kayıp hissini yaratan, ifşa olduğu anda aralarında oluşan dikenli ayrılık değildi,

Ya da başka bir erkeğin şefkatli dokunuşuna boyun eğdiği o önemli an. Çatlak uzun zaman önce oluşmaya başladı.

Adam eğiliyor. Onun tanıdık kokusunu içine çekiyor ve gözlerini kapatıyor. Ama Matthew'un dudakları onunkilere dokunmak yerine, kumaşın yanağına değdiğini hissediyor. Gözlerini açtığında Matthew göğsünde bir yastık tutuyordu. Aklından çılgınca bir düşünce geçer: Beni boğacak mı?

"Misafir odasındaki yastıklar çok yumuşak. Yenilerini alabilir misin?" Matthew onun cevabını beklemeden koridora geri döner.

Marissa bir su birikintisinin üzerinden atlarken, kendisi şemsiye almayı unutmüşken saksafonunu unuttuğu için Bennett'e kızmanın zor olduğunu düşünüyor. Boşta kalan eliyle saçlarını korumaya çalışırken umutsuz bir vaka olduğunu bilse de Rolling Hills Akademisi'nin girişine ulaşır. Ağır cam kapıyı çekip açıyor ve ön bürodaki güvenlik görevlisini selamlayıp veli kimliğini gösteriyor. Güvenlik görevlisi başını sallayarak metal dedektöründen geçip idari ofise girmesine izin veriyor. Rolling Hills'te güvenlik çoğunlukla görünmez ama sıkıdır, çünkü birkaç yüksek profilli

politikacılar çocuklarını buraya gönderiyor.

"Merhaba Joan," diye sesleniyor okul sekreterine. "Bil bakalım oğlum ne unuttu?" Marissa ağır saksafon çantasını sallıyor.

Joan gülüyor. "O Bayan Tanaka'nın sınıfında, değil mi? Öğle yemeğinden sonraya kadar müziğe gitmiyorlar, o yüzden onu bana bırakabilirsiniz, ben de teneffüste gelmesini sağlarım." Okulun kapı bekçisi Joan, Rolling Hills ve günlük işleyişi hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahip. "Bu arada tatlı bebek hediyesi için tekrar teşekkür etmek istiyorum! Laurie'ye verdim ve o da bana Torunumun sevimli şapkasını takmış ve battaniyeye sarılmış bir resmini. Umarım ona adresinizi vermemin bir sakıncası yoktur. Size kendisi bir not yazmak istedi."

Marissa bir an için çiçekleri Joan'ın kızının gönderip gönderemeyeceğini merak eder. Ama kimse neredeyse hediyein kendisi kadar pahalı bir teşekkür buketi göndermez.

Gönderen gizemini koruyor - en azından şimdilik. Matthew dün gece misafir odasına gittikten sonra Marissa saatlerce uyanık kalıp karanlığa baktı. Çiçekçinin web sitesini aramak için telefonunu kullandı ve

learned Bloom'un çalışma saatleri sabah 10:00 ile akşam 6:00 arasındaydı. Ancak sarı güller kapılarına ancak akşam 9:30'da ulaşmıştı.

Çiçekçi için başka bir soruydu. Saat tam 10:00'da aramayı planlıyordu.

"Lütfen kızıma not yazmasına gerek olmadığını söyleyin," dedi Marissa. Joan'a güvence veriyor. "Bennett doğduğunda ne kadar yorgun olduğumu hatırlıyorum."

Telefon çaldığında Joan cevap vermek için ağzını açıyordu. "Buna bakmam lazım ama merak etmeyin, Bennett'i saksafonuyla yeniden bir araya getireceğim."

Marissa ofisten çıkarken el sallıyor. Okul girişindeki cam kapıdan bakıyor ve yağmurun dinmesini umuyor. Ama daha da şiddetli yağıyor.

Cesaretini toplayıp arabasına koşmak üzereyken binaya yaklaşan başka bir ebeveyn fark eder. Kadının yüzü *korunaklıdır* -şemsiyesini unutmamıştır- ama kendine özgü yürüyüşü ve kum saatinin dış hatları Krem rengi kuşaklı yağmurluğunun içindeki şekli, Marissa'nın onu hemen tanımasını sağlıyor.

Ben Natalie.

Bu sabah Natalie ile karşılaşmış olması şaşırtıcı değil; küçük okulda sık sık yolları kesişiyor.

Marissa, Natalie kapıya ulaşana kadar bekler ve sonra kapıyı onun için iterek açar. "Teşekkürler!" Natalie güzel puantiyeli şemsiyesini kapatırken İçeride. "Müzayede sınıfının hediyelerine yardım etmek için de mi buradaydın? Birinci sınıflara sallanan sandalyeye el izlerini boyatacağım. Çok güzel olacak. şirin!"

"Oh, eğlenceli!" Marissa heyecanlanacak enerjiyi topluyor, her ne kadar Natalie'nin varlığında biraz solgun hissediyor. Marissa, Natalie'nin parlak siyah saçlarını, mükemmel makyajlı yüzünü ve kullanışsız ama muhteşem yüksek topuklu ayakkabılarını inceliyor.

Natalie her zaman iyi görünür; işi muhtemelen üst düzey emlak satmaktır. bunu gerektirir. Ama kim bir sabahı altı yaşındaki bir grup çocukla resim yaparak geçirecek kadar gösterişli görünür ki?

"Bennett için bir şey bırakmam gerekiyordu." Marissa parmaklarını kendi saçlarında gezdiriyor. Rutubet ve kabarıklık hissediyor; fön için çok fazla.

"Ben de seni kontrol etmek istiyordum." Natalie bir elini Marissa'nın koluna koyar ve eğilir, sesi boğuk, gizli bir tona iner

Fısıltıyla. "Matthew bana şirketin Coleman hesabını kaybettiğini söyledi.

Sen iyi misin?" Marissa şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı: Matthew en büyük müşterilerinden birini mi kaybetmişti?

Belki de öylesine olmuştur. Belki de bu günlerde onunla çok az konuştuğu için ona bundan bahsetmemiştir.

Ama Natalie neden biliyor?

Marissa, Natalie'nin onu dikkatle izlediğini fark eder. Dudaklarını gülümsemeye zorluyor. "Evet, her şey yolunda," diye yalan söyler.

"Oh, güzel." Ama Natalie'nin gözlerindeki bir şey Marissa'nın içinde bir şeyler birikmektedir: Natalie, Matthew ve Natalie'nin paylaştığı geçmişten rahatsız olmasını istemektedir.

Avery, *Matthew'a onunla yalnız kalma fırsatı verme, diye* uyarmıştı.

Avery'de Natalie'nin numarası var gibi görünüyor. Belki de evlilik danışmanı Natalie'nin varlığını, seans sırasında adı geçmeden önce bile biliyordu. Marissa, Avery'nin hayatlarının ayrıntılarına göz attığını öğrenince biraz tedirgin oldu ama Matthew'un buna itirazı yoksa nasıl itiraz edebilirdi ki?

Avery'yi işe almak riskliydi. Marissa bunun doğru bir hamle olup olmadığını ilk kez merak etmemektedir.

Marissa Natalie'ye "İyi günler," dedikten sonra kapıyı itip aceleyle arabasına doğru ilerliyor. Soğuk yağmur damlaları burnuna ve yanaklarına düşüyor ve Audi'sine ulaştığında titriyor.

Sürücü koltuğuna kayar, sonra Bennett'in beyzbol maçlarından birinde üşüme ihtimaline karşı her zaman arabada bıraktığı battaniyeyi almak için döner ve kurulanmaya çalışır. Motoru çalıştırır ve ön cam sileceklerinin ileri geri hareketini izliyor ve ziyaretçi yerinden geri çekilmeden önce kendini toparlamak için fazladan bir dakika ayırıyor.

Belki de iş kaygıları evliliğindeki kırılmalara katkıda bulunuyor. Matthew işteki sorunları Marissa ile nadiren tartışır. Marissa bunu yanlış yönlendirilmiş bir şövalyelik duygusuna bağlamak ister: Matthew onu herhangi bir mali aksaklıktan ya da tatsızlıktan korumak istemektedir. Ama o da bu anlaşmanın suç ortağıdır. Ailesinin soyadları Conner'ın adını taşıyan mağazasındaki ilk günlerinden, üniversite masraflarını karşılamak için garsonluk yaptığı günlere ve butiğini işlettiği günlere kadar hep çalışmıştır. Yine de kazancı Matthew'unkinin yanında sönük kalıyor. İşlerin bir kısmıyla ilgilenmekte ısrar etse de

Faturalar -Bennett'in özel okul ücreti ve arabası gibi- masraflarının büyük kısmını karşılıyor.

Marissa gösterge panelindeki saate bakıyor: Sabah 9:48. Yoğun trafik sona erdi, yani Coco'ya yirmi dakika içinde varması gerekiyor. Yoldayken çiçekçiyi aramamayı tercih eder, ama şu ana kadar beklemek de istemez Butiğine ulaşır, çünkü Polly ya da başka biri tarafından bölünebilir. Müşteri. Arabayı Coco'ya doğru sürerek ve saat onu vurur vurmaz bir CVS'nin otoparkına girerek uzlaşır.

Bloom'un numarasını çevirir ve bir, iki, üç kez çalmasını dinler. Tam telefonu kapatıp tekrar deneyecekti ki, sesi biraz soluk soluğa çıkan bir kadın cevap verdi. "Bloom Çiçekçilik. Ben Cathy, yardımcı olabilir miyim?"

"Cathy, merhaba, ben Marissa Bishop. Dün gece mağazanızdan en güzel sarı gül aranjmanını aldım."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Evet, ama küçük bir şey var. Bir kart bulamadım ve doğal olarak kim gönderdiyse ona teşekkür etmek istiyorum. Acaba bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Elbette, bana adınızı tekrar söyleyebilir misiniz?"

Marissa heceleyerek söyler.

"Bir saniye bekle."

Marissa bilgisayar tuşlarının tıkırtılarını duyabiliyor. Bir kolunda ağlayan bir bebek ve diğer elinde şemsiye tutan bir annenin eczaneye girişini izler.

"Oh, hmm, bu ilginç. Sipariş internetten geldi. Aslında gönderenin adını bilmiyorum."

Marissa'nın midesi bulanıyor. "Kredi kartı veremez miydi? Ya da kadın, tabii ki?"

"Gördüğünüz gibi bir Venmo hesabı kullanmışlar. Ödeme @Pier1234 tarafından yapılmış." Pier bir isim olabilir mi, yoksa su kenarındaki yapılara mı atıfta bulunuyor?

Marissa konsolunda bir kalem bulur ve çantasında duran eski bir benzin fişinin arkasına kolu karalar.

"Yine de kişinin adı Venmo hesabında yer almıyor mu?"

Cathy, "İstemezlerse olmaz," diye yanıtlar. "Görünüşe göre gizli bir hayranın var!"

Marissa gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Çok teşekkür ederim. Onlar gerçekten çok güzel." Yolcu koltuğunda yanında duran aranjmana bakar.

Vazodaki su boşaltılmış ve çiçeklerin sapları nemli bir kağıt havluya sarılmış. Aromaları arabasını dolduruyor, tıpkı bu sabah mutfağı doldurduğu gibi.

Arabasından inip CVS'ye giriyor, hızla doğru reyonu bulup bir erken gebelik testi alıyor, sonra da aceleyle arabasına dönmeden önce otomatik ödeme kasasını kullanıyor.

Elinde çiçeklerle Coco'ya doğru yürürken diğer sorusunu sormayı unuttuğunu fark eder: Bloom saat 18:00'de kapandıysa, neden Çiçekler bu kadar geç mi geliyor? Cathy'yi geri aramak biraz çılgınca görünüyor. Ayrıca, teslimat servisi mağazanın kendisinden çok daha geç çalışıyor olabilir.

"Günaydın," diye sesleniyor Marissa, kasanın yanındaki küçük masanın üzerine bir yığın desenli kokteyl peçetesi yağmış olan Polly'ye.

"Günaydın!" Marissa'nın genç asistanı bugün zümrüt rengi bir elbise giymiş ve üzerine dokuma deri bir kemer takmış. Marissa bir keresinde Polly'ye yeşilin ona çok yakıştığını söylemişti ve o zamandan beri Marissa, Polly'nin gardırobunun yavaş yavaş bu tonlarda ürünlerle genişlediğini fark etti. Marissa

Vitrine verdiği tepkiden dolayı bir parça suçluluk hissediyor; Polly'nin niyeti iyi ve ayrıca, taklidin bir çeşit

Dalkavukluk mu?

"Ooh, bu çiçekler çok güzel!"

Marissa gülümser. "Onlar senin için. Dün ters davrandığım için özür dilerim." "Aman Tanrım, ciddi misin? Bunu yapmana gerek yoktu."

"Israr ediyorum." Marissa Polly'ye aranjmanı uzatır. "İşten sonra onları eve götür. Ama şimdi biraz susamış olabilirler."

Marissa telefonunu çıkarırken Polly aceleyle vazoya su doldurmaya gider.

Matthew'a gönderdiği ve onu yatağa davet ettiği cevapsız son mesaja bakıyor. Gülleri banyo yapmaya gitmeden hemen önce mutfak tezgâhının üzerine koymuştu ama bu sabah aranjman

Üst katta kullandığı küçük ofisin masasında. Matthew onları taşımış olmalı.

Yavaşça ona yeni bir mesaj yazar: **Umarım iyi bir sabah geçiriyorsundur. Sanırım çiçekleri kimin gönderdiğini buldum: Okul müzayedesinde yaptığım tüm çalışmalar için bir teşekkürdü.**

Matthew bunu Natalie ile asla doğrulamaz; gururu buna izin vermez.

Marissa, parmağıyla bir yalanın üzerinde gezinirken, bunun düpedüz bir yalan olmadığına kendini inandırıyor.

metni kocasına gönderecek olan küçük ok. Her halükarda bunu Matthew'u daha fazla acıdan kurtarmak için yaptı. Onu seviyor. Evliliklerini onarmak istiyor; kalbi doğru yerde.

DOKUZUNCU BÖLÜM

AVERY

SPOR SALONUNA ÜYE DEĞİLİM. Her zaman yalnızlık içinde egzersiz yapmayı tercih ettim: dışarıda koşmak ve bisiklete binmek, evde hafif ağırlıklar kaldırmak ve en sevdiğim yoga uygulamasını kullanarak esnemek. Yine de burada, Pinnacle Studio'dan elimde şemsiyem ve çantama sıkıştırdığım bir haftalık ücretsiz deneme fırsatı kartımla çıkıyorum. Üyelik satın almayacağım, ki bunun az önce yarım saat boyunca spor salonunun özelliklerinden ve çok çeşitli derslerden bahseden güler yüzlü genç adamı hayal kırıklığına uğratacağını biliyorum. Sadece burası hakkında bir fikir edinmem gerekiyor.

Marissa, evlerinden kuzeybatı D.C.'ye doğru Connecticut Caddesi'nde neredeyse düz bir hat üzerinde yer alan bu spor salonundaki Pilates derslerine haftada en az iki kez katılmayı seviyor. Pinnacle'da yattığı adamla sohbet eden yeni müşterimle karşılaşma beklentisiyle saatler geçirmeyi planladığımdan değil, ancak bu spor salonunda fark ettiğim bir şey Marissa ve Matthew ile seanslarımda kullandığım tekniklere ışık tutabilir. Marissa'nın şu anda spor salonundan tamamen uzak durması kuvvetle muhtemel olsa da, açık sözlü görünen insanların sizi en çok şaşırtabileceğini öğrendim.

On seanslık tamirci olarak üstlendiğim yeni görevimde, çok fazla replik yazıyorum. Genelde bir tanesi çekilir.

Acaba Matthew da karısının spor salonundaki müşterileri kontrol etmek istiyor mu, çünkü bu sabahki sorularımız çakışıyor gibi görünüyor. Bloom'u saat 10:15'te aradığımda, telefonu açan kadın gülerek, "Bu çiçeklerin nesi var? Arayan üçüncü kişisiniz ve her birine söylediğimi size de söyleyebilirim. Güller bir Venmo hesabı üzerinden sipariş edildi ve kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Telefonu kapatırken Marissa ve Matthew diye düşündüm. Telefon edebilecek tek kişiler onlardı.

Sokağın köşesinde duruyorum, bir otobüs büyük bir su birikintisinden geçerken üzerime sıçramaması için bir adım geri atıyorum, sonra ıslakla birlikte karşıya geçip arabama ulaşıyorum. Güpegündüz ve işlek bir yolun kenarına park etmiş durumdayım. Yine de şemsiyemi kapatıp arabaya binmeden önce refleks olarak arka koltuğu kontrol ediyorum.

Isınmak için ellerimi birbirine sürtüyorum, sonra telefonumu çıkarıyorum. Romeo'yu almak için barınağa gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha var.

Marissa ve Matthew'a bir mesaj gönderdim: **İşte size bir görev. Yarın gece tek başınıza bir randevuya çıkın. Sessiz bir restoran seçin. Nasıl tanıştığınızı ve sizi neyin aşık ettiğini anımsayın. O ilk günlere geri dönün ve onları yeniden yaşamaya çalışın.**

La Ferme'nin ısıtılmalı açık verandasında yemek yiyebilir ya da farklı bir mekan seçebilirler. Ancak nereye giderlerse gitsinler, onları bulmak zor olmayacaktır.

Telefonumu bir kenara bırakıp trafiğe karışıyorum ve güneye, Washington'ın derinliklerine doğru ilerliyorum.

Bir saatten az bir süre sonra Romeo ile hayvan barınağından eve dönüyordum. Pencerenin aralığında burnunu içeri sokmaya çalışıyor. Boynundaki plastik utanç halkası çabalarını zorlaştırıyor.

"Bu rezalet için özür dilerim. Ama barınak her köpeği sahiplendirmeden önce kısırlaştırmak zorunda."

Bana attığı bakışa bakılırsa, açıklamamı kabul ettiğinden emin değilim.

Ağaçlarla kaplı bir yolda kırmızı ışıktaki duruyoruz ve Romeo boğuk bir sesle-

havlama sesi.

"O sincaba kimin patron olduğunu gösterdin. Aferin oğlum."

Dikişleri bir ya da iki hafta içinde eriyecek ve bu arada Romeo'yu rahat ettirmek için barınağın veterinerinden bir şişe ağrı kesici aldım. Arabamın bagajı onun yeni malzemeleriyle dolu ve Romeo'yu sabah, öğlen ve akşam, hatta gece boyunca gezdireceğim aklıma geldi.

Bunun gibi fırtınalar.

Eğilip deri çantamı koklamaya çalışıyor. "Bunu aklından bile geçirme. Zaten ince buzun üzerindesin."

Eve vardığımızda yağmur hafiflemişti, bu yüzden daha içeri girmeden Romeo'nun tasmaını takıyorum ve yavaşça sokağımızda dolaşıyoruz. Her çalığı ve ağacı koklamak istiyor ve çoğunu işaretliyor. Golden Retriever cinsi yavru köpeğini gezdiren bir kadın yanımızdan geçerken Romeo bacaklarıma doğru büzülüyor. Başını okşuyorum ve ona sorun olmadığını söylüyorum. Telefonum çaldığında neredeyse eve dönmüştük. Müşterilerimden biri olan Kimberly'den mesaj geldi: **Her şey yolunda, yakında görüşürüz. Saat 15:00'te bir açık hava seansı planlamıştık ancak hava durumu nedeniyle buluşmadan önce kontrol etmeyi kabul ettik.**

Kimberly yirmi dokuz yaşında bir genç ve başlangıçta beni aradı çünkü kötü bir ayrılık. *Sürekli onu düşünüyorum*, diye itiraf etti. *Instagram'ına bakmadan duramıyorum. Geçen gece evinin önünden bile geçtim.* Temel sorunu, mevcut sorunu değildi. Nadiren öyle olur. Kimberly gençken cinsel saldırıya uğramış ve hak ettiği yardımı hiç alamamıştı. Her zamanki ücretimi karşılayamaz ama ben bu işi sadece para için yapmıyorum. Kimberly, Piskoposlar gibi müşterilerimden aldığım ücretin çok azını ödüyor.

Kimberly ile stratejim nazikçe başlamak, güvenini kazanmak ve onu sağlam bir destek ağına bağlamak oldu. Şimdi Test olarak adlandırdığım sekizinci seansımızda, adamın onu kaçırdığı parktaki patikada buluşarak işleri hızlandırıyoruz.

Romeo ve ben verandamın önündeki basamakları tırmanıyoruz ve evimin alarmını devre dışı bırakıyorum. Tasmaını bir direğe asıyorum ve arabama dönüyorum, malzemelerini taşımak için iki tur atıyorum.

Su kabını doldurduktan ve çiğnemesi için bir kemik verdikten sonra, içine rahat bir yastık ve birkaç oyuncak yerleştirerek kafesini kurdum.

"Birazdan dönerim." Ona bir parça hindinin içinde bir ağrı kesici veriyorum. Yutuyor ama ikna olmamış görünüyor.

"Sen suçluluk duygusunun ustasısn," diye homurdanıyorum kafesinin kapısını kilitlerken. Ama barınağın sürekli gürültüsünden sonra böyle sessiz bir yerde olmak onun için muhtemelen garip. Akustik rock açıp çantamı aldıktan sonra kapıdan çıkıyorum.

Sonuç olarak başarılı bir gündü, diye düşünüyorum Romeo ve ben Connecticut Bulvarı'nda akşamın serin havasında ilerlerken, tasmaı sağ elimde, börek ve *panang* dolu çantam sol elimde sallanıyor.

Kimberly'nin seansı iyi geçmişti. İlk başta parkın patikasına adım atmaya bile isteksizdi ama sonunda kendi isteğiyle adım attı. Ben notlarımı yazarken ve Cameron'ı kontrol ederken Romeo'nun evin içinde dolaşmasına izin vermeme rağmen ayakkabılarım çiğnenmemişti.

Cameron'dan gelen son haber de sevindiriciydi: Skylar hastaneden taburcu edilmişti ve onu eve bırakması için yalvarmasına direnmişti. Görünüşe göre Uber'e binmiş.

Yeni müşterilerim Bishop'lara gelince, Marissa yarın akşam için bir bebek bakıcısı ayarladığını ve Matthew'un da randevu için rezervasyon yaptırdığını bildiren bir e-posta gönderdi. Nereye gideceklerini söylemedi ama ben evlerinin önüne park edeceğim, her ihtimale karşı rahmetli kocamın arabasını kullanacağım.

ve onları restorana kadar takip ediyorum. Kimsenin izlemediğini düşündüklerinde nasıl davrandıklarını merak ediyorum.

Ayrıca, bugün potansiyel yeni bir müşteriden bir telefon daha aldım - Pazartesi gününden bu yana dördüncü. Artık kabul ettiğimden daha fazla işi geri çevirmem gereken bir noktadayım.

Geçtiğimiz yıl hayatımın hatları o kadar dramatik bir şekilde değişti ki, günlerimin tazeliği ve öngörülemezliği genellikle bana enerji aşıyor. Ama bu gece tek yapmak istediğim kanepeme uzanıp Tayland yemeği yemek ve Netflix izlemek.

Ve itiraf etmeliyim ki, yanımda ayaklarımı ovacak ve birlikte gülebileceğim birinin olması güzel olurdu.

Bu hayatı sen istedin, kendime hatırlatıyorum.

Biliyorum da. Sadece bazen, gidilmeyen yollar beni çağırıyor. Derrick'e mesaj atmayı düşünüyordum ki Romeo beni ileri doğru çekerek birinin kaldırıma bıraktığı bir çöp parçasına doğru hamle yaptı.

Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama direniyor ve bir an için beni alt edebilecek bir köpek almanın ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyorum.

Sonra derin bir ses adımı söylüyor: "Avery? Sen misin?" İrkilerek arkamı döndüm.

Birkaç ay önce birkaç kez çıktığım Skip'i tanıdığımda vücudum rahatlıyor. Skip zeki, kibar ve göze hoş gelen biriydi ama aramızda hiçbir şey kıvılcımlanmamıştı.

"Hey!" diye seslendim. Arkası Connecticut Caddesi'ne dönük, trafiğin yoğun olduğu saatlerde hâlâ oradan geçiyor. "Böyle havalı bir mahallede ne işin var?"

Gülüyor ve yaklaşıyor. "Bir toplantım vardı. Seni gördüğümde bir hamburger almaya gidiyordum."

Skip onu son gördüğümünden biraz daha zayıf görünüyor ama onun dışında rahat gülümsemesi, geniş omuzları ve küt, çekici yüz hatları değişmemiş. Romeo benimle aynı fikirde değil gibi görünüyor; bacaklarımın arkasında, plastik külahını kalçalarımın arkasına bastırarak sinmiş durumda.

"Kim bu adam?" Skip nazik bir sesle sorar. Yaklaşmak yerine çömelir. "Hey, dostum, sorun yok. Ben annenin bir arkadaşıyım."

"Biraz ürkektir."

"Herkesin yanında böyle midir?"

"Çoğunlukla sadece erkekler. Bana karşı hep iyi olmuştur. Ama Romeo hakkında pek bir şey bilmiyorum aslında. Onu daha bugün evlat edindim."

Skip sırtıyor. "Romeo mu?"

"İsmiyle birlikte geldi. Utanç külahından da bahsetmeyin; bu konuda çok hassas."

Skip doğruldu.

"Yani-" diye ikimiz de aynı anda başlıyoruz. Biz de hep birlikte gülüyoruz. "Neler yaptınız?" diye soruyor.

Skip D.C.'ye neredeyse bir yıl önce taşındı. Kendisi bir emlak geliştiricisi ve onu buraya getiren proje Bethesda'da bazı lüks evler inşa etmek. Skip'le ilk olarak iyi bir şarap listesi olan samimi bir restoran olan Matisse'in barında tanışmıştım. Bir arkadaşımın bir şeyler içmiştik. Ailesine akşam yemeği hazırlamak için acele etmesi gerekiyordu ama ben başka bir akşam yemeğinde oyalanmaya karar vermiştim. bir bardak Chablis ve son çıkan *New Yorker*. Evde beni bekleyen kimse yoktu.

David Grann'ın yazısı müthiş, demişti Skip yandaki tabureden. Dergimi indirdim ve ona baktım.

Bir saat sonra, fazladan bir kadeh Chablis'im ikiye çıkmıştı ve Skip bar taburesini benimkine yaklaştırmıştı.

Şimdi kaldırımda birlikte dururken Skip'e işimin beni meşgul ettiğini söylüyorum ve o da Palisades mahallesinde satın aldığı şehir evinin ana banyosunu yenilemeyi nihayet bitirdiğinden bahsediyor. Evini Yumuşak bir ses. Yavaş yavaş yaklaşıyor Romeo'dan sadece birkaç adım ötede durur.

"Zor zamanlar geçirdi, değil mi? Yara izlerini görüyorum. Ama şimdiden benim yanımda biraz daha rahat görünüyor. İyi olacaktır. Sadece

sosyalleştiğinden emin ol.

Sadece insanlarla değil, diğer köpeklerle de."

Romeo'ya bakıyorum. Skip haklı; köpeğim hâlâ sinmiş durumda ama en azından artık güdük kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmaya alışmıyor. "Köpekler hakkında çok şey biliyor musun?"

"Biraz." Sesi nazık ve yumuşak. "Elindeki tasmayı bir koşum takımıyla değiştirmek isteyebilirsin. Boynunda ve ekiştirirse bileğinde daha kolay olacaktır."

Artık soğuk hava paltomun içinden sızıyor ve bir ürpertiye bastırıyorum. Ani bir karar veriyorum ve Tayland yemeği poşetini kaldırıyorum: "Bu bir hamburger değil ama paylaşmaya hazırım. Sohbeti benim evimde sürdürmeye ne dersin, sen de bana biraz daha ipucu verirsin?"

Skip şaşırmış görünüyor, ama kendini çabuk toparlıyor. "Kulağa harika geliyor."

Evime doğru hızlı adımlarla yürüyoruz ve içeri girer girmez bir pinot noir şarabı açıp ikimize de birer bardak dolduruyorum.

Daha keskin ışıkta Skip'teki daha fazla değişikliği görebiliyorum. Kesinlikle daha zayıflamış ve örgü şapkasını çıkardığında saçlarının biraz dağınık göründüğünü fark ediyorum, sanki kestirmek için gecikmiş gibi.

Yine de farklılıklar yzeyssel olmaktan te. Enerjisi daha yoğun görünüyor. Daha keskin.

Ben yemekleri tabaklara koyup ziyafet masasına yerleştirirken Skip iki bardağa su dolduruyor. Skip'i çok iyi tanımasam da, onunla tekrar birlikte olmak şaşırtıcı derecede doğal geliyor. Romeo'nun mama kabına mama koymaya gittiğimde Romeo ayağa fırlıyor, patilerini karnıma koyuyor ve neredeyse beni deviriyordu.

Skip elini düzleştirip avucunu yere doğru hareket ettirerek, "Aşağı," dedi.

Romeo onu görmezden gelir.

"Aşağı," diye tekrarlıyorum, hareketi taklit ediyorum ve Romeo'nun patileri üzerimden kayacak şekilde bir adım geri çekiliyorum.

Skip'e baktım. "Sanırım bazı temel komutları öğrenmemiz gerekecek."

Skip başını sallar. "O büyüklükteki bir köpeğin ne zaman oturması, yere yatması ve kalması gerektiğini bilmesi gerekir. Bu aslında onun hayatını kurtarabilir."

"Gerçekten mi?"

"Bu civardaki sokaklar kalabalık. Onun kontrolünü kaybetmek istemezsiniz."

Başımı sallıyorum ve Romeo'nun külahını çıkarıyorum ki yiyebilsin. "Akşam yemeğini çoktan hak ettin Skip. Başka bir şey var mı?"

"Kötü alışkanlıkları varsa onu disipline etmeyin. Bu onun hatası değil. Onu yeniden yönlendirin ve bir ödülle ödüllendirin, çünkü belli ki yiyecek motivasyonu var."

Skip'in yaklaşımını seviyorum. Aslında onun hakkında sevdiğim çok şey var.

İlişkimizin neden başlamadan bittiğini bir kez daha merak ediyorum. Belki de zamanlamaydı. Ya da belki de Skip'in ciddi bir adam olmasındandır ve ben şu anda kimseyle ciddi olmak istemiyorum.

Ziyafete dalıyoruz ve Romeo mamasını kurt gibi yerken bir dakika boyunca sessizce yiyoruz, sonra memnun bir iç çekişle masanın altına, ayaklarımın dibine çöküyor.

"Sen yanıdayken gerçekten iyi gidiyor," diye gözlemliyorum.

Kadifemsi şarap ve sıcak, baharatlı *panang* dışarıda hissettiğim soğuğu kovdu. Her zamanki rolümden sıyrılıp Skip'i kendi haline bırakmak da rahatlatıcı.

Tamirci ne yapmam ve yapmamam gerektiği konusunda kısa ve öz talimatlar verdi. "İnşa ettiğin evler hakkında bana bilgi ver. Şu anda Bethesda, değil mi? İnşaat henüz başlamadı mı?"

"Her şey yolunda. İzin almak çok uzun sürdü ama iki hafta içinde temeli atıyoruz. Yüzde kırkını önceden sattık, bu yüzden mutluyum. Peki ya siz? İlginç yeni müşteriler var mı?"

Bir terapist olmadığım için gizlilik kurallarına bağlı değilim. Yine de beni görmeye gelen insanlar hakkında konuşurken ihtiyatlı davranıyorum. Asla isim ya da tanımlayıcı detay kullanmamak katı kurallarımdan biridir.

"Birkaç tane. Kalbi sürekli kırılan genç bir kadınla olan ilişkiyi tamamlıyorum. Şimdi daha iyi bir yerde."

"Öyle mi?" Skip şarabından büyük bir yudum alır. "Biliyor musun, merak ediyordum-" Sözünü kesti.

"Hadi," dedim.

"Bilmiyorum, belki sen de bana küçük bir tavsiye verebilirsin?" Omuz silkiyorum. "Deneyebilirim. Neler oluyor?"

"Kız kardeşim. Bir süredir bu adamla çıkıyor. Bence o kötü haber."

"Nasıl yani?"

"Herkesin düşündüğü gibi harika bir insan olmadığına dair işaretler alıyorum ... ve onun için endişeleniyorum."

"Özel bir şey var mı?"

"Şüphelerim var ama doğrulayabileceğim bir şey yok. Sizce ona bir şey söylemeli miyim?"

"Bu aldatıcı. *Elçiye zeval olmaz* deyiminin popüler olmasının bir sebebi var. Bilinçaltında zaten bildiği bir şeye işaret ediyor olsanız bile size kızabilir. Diğer taraftan, eğer söyledikleriniz doğruysa, içindeki bir şey bunu gerçek olarak kabul edecektir. Sözlerinizi duymazlıktan gelemeyecektir."

Skip bana doğru eğiliyor, yüz ifadesi niyetli, yarısı yenmiş böreği tabağında unutulmuş gibi görünüyor.

"Bu bir risk," diye devam ediyorum. "İlişkiniz bir daha asla eskisi gibi olmayabilir. Ya da ikiniz daha da yakınlaşabilirsiniz."

Yavaşça başını sallar. "Teşekkür ederim. Haklısın, karmaşık bir durum."

Tabağına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hastalara hiç böyle davrandın mı?"

"Ne gibi? Kız kardeşin ve onun erkek arkadaşı gibi mi?"

"Sanırım boşa kürek çekiyorum." Biraz gülüyor. "Sadece bu dinamiği daha önce görüp görmediğini ve nasıl sonuçlandığını merak ediyordum."

Omuz silkiyorum. "Elbette. Güç mücadeleleri ilişkilerde yaygındır, ancak kontrol girişimleri bu dinamiği yepyeni bir seviyeye çıkarır. Sana bahsettiğim, kontrolcü bir kocayla yaşayan kadını hatırlıyor musun?"

O bir kadın değildi, Cameron'dı. Hayatlarımız hakkında hikâyeler anlattığımız bir gece Skip'le davasının ana hatlarını paylaşmıştım. Paul'le evliliğim hakkında da konuşmuştuk ve Skip bana gerçek adının Steven olduğunu ve lakabını çocukken yelkene takıntılı olduğu için aldığını söyledi - "kaptan" anlamına gelen Skip.

Skip başını sallar ve şarabından bir yudum alır. "Doğru, IT'de olan o muydu?" Detay hafızası beni etkiledi. Bence Skip zeki bir adam, Güçlü görünen parmaklarının narin şarap kadehimi yere bırakmasını izliyordum. Bana Dartmouth'a bir arkadaşının babasının teşvikiyle tam akademik bursla gittiğini söylediğini hatırlıyorum. *O olmasaydı belki de* Skip alçakgönüllülükle *üniversiteye gittiğini söylemişti*. Kimin üniversitesinin daha iyi olduğu konusunda tartışmıştık -Kuzeybatı mı Dartmouth mu- ta ki ben ona bir kokteyl peçetesi fırlatana ve o da beni bir öpücükle susturmak için eğilene kadar.

Skip'i öpmek hoşuma gitmişti.

"On seanstan sonra kendi başına yaşadığını ve bir boşanma avukatı tutacağını mı söyledin?" Skip bana soruyor.

"Evet. Yani kız kardeşiniz bir süredir bu adamla birlikte olsa bile, kurtulmak için hiçbir zaman geç değildir."

Skip başını sallıyor ve gözlerine uzaklardan bir bakış geliyor. Yemeklerimizi bitiriyoruz ama havada bir değişiklik var. Belki de kız kardeşi için söylediğinden daha fazla endişeleniyor, çünkü Skip daha önce olduğu kadar göz teması kurmuyor ve düşünceli görünüyor.

Skip şakaklarını ovmaya başladığında *panang*'dan son lokmamı alıyordum. "İyi misin?"

"Evet, sadece baş ağrısı. Bazen kırmızı şarap içtiğimde oluyor." "Oh? Bu çok kötü. Her zaman kırmızıyı tercih ettiğini hatırlıyorum. Beyaz mı?"

"Yeni oldu. Bunun sadece bir aşama olduğunu umuyorum."

Suyunu doldurmak için ayağa kalktım. "Advil ister misin?"

"Tabii, bu harika olur. O zaman gitsem iyi olacak. Çok erken bir toplantım var."

"Hemen döneceğim." Romeo'nun arkamdan koşturmasıyla bir parça hayal kırıklığı hissederek yukarı çıkıyorum.

Skip'in baş ağrısı ve erken bir randevusu olmasaydı, bir şişe şarap ikiye çıksaydı ve sohbetimizi kanepeye taşısaydık neler olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Bir şişe şarap aldım.

Ecza dolabımdan ağrı kesicileri çıkarıp aynaya bakıyorum ve saçlarımı düzeltmek için elimi saçlarımda gezdiriyorum. Merdivenlerden inerken, Skip'i bir iki hafta sonra Romeo'yu tekrar görmesi için davet etsem mi diye düşünüyorum. Skip'le ilk görüştüğümüzde bir ilişkiye hazır değildim, o da öyle görünmüyordu ama belki şimdi her şey farklı olabilir.

Ofisim de dahil olmak üzere evimin girişini tam olarak görmemi sağlayan merdivenin sahanlığına ulaşıyorum.

Skip artık ziyafette oturmuyor. Ofisimden çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Bana bakıyor ve donup kalıyor.

"Ne yapıyorsun orada?" Sesimdeki öfkeyi dizginleyemiyorum.

"Özür dilerim, tuvaleti arıyordum." Cümle dilinden yuvarlanıyor, pürüzsüz ve inandırıcı.

Ama kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Banyo oturma odasının hemen dışında." Gözlerimi onunkilere kilitleyerek son basamakları yavaşça iniyorum.

Ofisim kutsal bir yerdir. Oraya benden başka sadece müşterilerim girer. Mesleki dosyalarım iki uzun dolapta alfabetik olarak saklanır. Tüm finansal bilgilerimi masamda tutuyorum. Yerleşik bir kasa doğum belgem, Sosyal Güvenlik kartım, pasaportum, nişan ve evlilik yüzüklerim ve Finley'in dosyası var. Ayrıca 38'lik tabancam da içinde.

Skip daha önce bir kez evime gelmişti, Bethesda'da bir gün toplantı yaptıktan sonra Wolf Trap'teki bir konsere gitmeden önce uğramıştı. Yüzde 100 emin değilim ama bu kattaki tuvaleti bile kullandığından oldukça eminim.

"Oh, evet, doğru. Şimdi hatırladım." İki kat geri dönerek ona doğru yönelir.

Eğer Skip sadece kapıyı açıp içeri baksaydı, yanlış odada olduğunu hemen fark ederdi. Ama o içeri girdi. Ne yapıyordu ki?

Ofisime bakıyorum. Hiçbir şey yerinde görünmüyor ve orada bir dakikadan fazla kalmış olamaz, ama o gittikten sonra daha yakından kontrol edeceğim.

Skip'in gecemizi erken bitirmek için bahane bulmasına sevindim. Onun buradan gitmesini istiyorum.

Skip banyodan çıktığında, paltosuyla onu bekliyordum. Omuzlarını silkiyor, sonra eğilip Romeo'yu okşamaya çalışıyor, Romeo büzülerek uzaklaşıyor. "Hoşça kal dostum." Skip doğruldu ve yüzünü bana döndü. "Gerçekten güzel bir gece geçirdim. Bunu yakın bir zamanda tekrar yapmalıyız. Köpeklerle ilgili başka soruların olursa çekinmeden bana ulaşabilirsin."

"Elbette," diyorum hafifçe. Ona ön kapıya kadar eşlik ediyorum ve o daha verandadan inmeden kapıyı arkasından kapatıp çift kilitliyorum. Döndüm ve ofisime doğru yürümeye başladım, sonra tekrar döndüm, bu Evin alarımını kurma zamanı.

Belki de Skip'in hayatıma girmesi ve aniden yeniden ortaya çıkması basit bir tesadüf değildir. Skip'le FDA'yı arayıp Finley'nin kulak misafiri olduğu bilgiyi aktardıktan sonra tanıştım.

Ofisime geri dönüyorum ve dosyalarımı karıştırıyorum ama onlara dokunulmamış görünüyor. Masamdakiler de dahil olmak üzere diğer çekmecelerimi kontrol ediyorum.

Hiçbir şey taşınmamış gibi görünüyor.

Kasama bakıyorum ama Skip'in şifreyi kırmasına imkân yok; parmak iziyle çalışıyor. Dizüstü bilgisayarım yatak odamda, yani ona casus yazılım yüklemiş olamaz. Odanın ortasında duruyorum ve yavaşça etrafımda dönüyorum, Skip'in gerçekten kasayı aramış olma ihtimalini düşünüyorum. sonra masamın üstünde tuttuğum randevu takvimine göz atıyorum. Randevularımı telefonuma da kaydediyorum ama yedek olarak fiziksel bir referansa sahip olmayı seviyorum. Defterin o günü gösteren sayfaları arasına özenle yerleştirilmiş çizgili bir kurdele, sanki biri sayfaları çevirmiş gibi şimdi eğri duruyor.

Skip'in programımla ilgili ayrıntıları araması için aklıma gelen iyi bir neden yok.

Takvimi elime aldım ve yakından inceledim. Bu günlerde, gözetim teknikler o kadar gelişmiştir ki küçük kameralar her yere uygulanabilmektedir.

Yine de takvimimde hiçbir şey yok. Tüm odayı arıyorum, parmaklarımı her yüzeyde gezdiriyorum, pencere panjurlarını kontrol ediyorum ve hatta havalandırma deliğine bile bakıyorum.

Odanın temizlendiğine nihayet kanaat getirdiğimde masama oturup Skip hakkında bildiklerimi gözden geçiriyorum. Bana ticari bir emlak geliştiricisi olduğunu ve Washington'daki Palisades mahallesinde bir şehir evi olduğunu söyledi.

Dizüstü bilgisayarına girip arama motoruna onun adını yazdım. Steven Pierce'den bahseden düzinelerce şey var. Çıkan sonuçlardan birine tıklıyorum, *Washington Life* adlı yerel bir dergide çıkan bir makale.

Bu kısa yazıya, geçtiğimiz Eylül ayında Four Seasons Hotel'de düzenlenen Allison Galası'ndan bir dizi fotoğraf eşlik ediyor. Skip fotoğraflardan birinde smokin giymiş ve doğrudan kameraya gülümserken görülüyor ve fotoğrafın altında şu yazı yer alıyor
adını ve mesleğini doğruluyor.

Kontrol ettiğimden emin olana kadar bir düzine daha arama yapıyorum. Skip tam olarak iddia ettiği kişi gibi görünüyor; tek bir gevşek iplik bulamıyorum. Sonunda ayağa kalkıp ofisimden çıkıyorum ve ışığı kapatıyorum. Ama gecenin geri kalanı boyunca, Skip'in davetsiz bir misafir gibi kapı aralığında dikildiğini görmekten kendimi alamıyorum.

Kalbim bana Skip'in iyi bir adam olduğunu söylüyor.

İçgüdülerim bir daha asla yanına gitmememi söylüyor.

ONUNCU BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, bugün Coco'dan aldığı gül rengi ipek kılıfı tamamlayan krem si bir ruj sürmek için banyo aynasına doğru eğilirken KENDİNİ HUMMING YAPARKEN BULUYOR. Birçok kıyafet arasından en sevdiği Dolabındaki elbiselerden biri diz hizasında siyah bir elbise, ama Matthew onu daha yumuşak tonlar. Ayrıca bacaklarının topuklu ayakkabılarla nasıl görüldüğüne de bayılıyor, bu yüzden Bennett'i kapalı bir trambolin parkındaki doğum günü partisine götürmek ve ayak işlerini halletmek için günün büyük bir kısmını ayakta geçirmesine rağmen bir çift kemik rengi topuklu ayakkabı giyiyor.

Umutsuzca bu gecenin iyi geçmesini istemektedir. Matthew hâlâ ondan kaçmaktadır ama Avery'nin talimatlarına göre akşam yemeğinde konuşmaları gerekecektir. Gündemlerinin önceden belirlenmiş olması güven vericidir. Marissa bugün boş zamanlarının çoğunu anılarını gözden geçirerek geçirdi. paylaşmaya hakkı var. Avery'nin ilk seanslarında yaptığı eleştirinin farkında - *Bu bir Instagram gönderisi - bu yüzden* hatıralarda yer alan duyguların dokulu ve dürüst olmasını sağlamak için elinden geleni yapıyor.

Bir şal için dolabın kendi tarafına uzanırken kapı zili çalıyor. Bennett'in bakıcısı Hallie burada olmalı.

Tabii başka bir gizemli teslimat değilse, diye fısıldıyor zihni.

Gülleri gönderen kişi hiç ortaya çıkmadı ve çiçekçiyi ilk aramasından sonra Marissa araştırmalarını daha fazla sürdürmemeye karar verdi. Kendi kendine, her şeyin burada bittiğini söyledi.

Marissa koridora adım atar ve Matthew'un bir şeyler söylediğini ve Hallie'nin kahkahalarla karşılık verdiğini duyar.

Marissa nefes veriyor ve Matthew'un en sevdiği parfümden havaya biraz sıkmak ve sisin içinde yürümek için banyoya geri dönüyor. Bu buluşma için neredeyse yirmi yıldan uzun bir süre önce ilk buluşmalarında olduğu kadar gergindir.

Çantasını alıp aşağıya, Bennett ve Hallie'nin kanepeye yerleştiği, Marissa'nın Bennett'in Nintendo Switch'i için sehpayaya koyduğu masa oyunlarını görmezden geldiği aile odasına iniyor.

Marissa odaya girdiğinde başlarının arkasını görür ve donakalır. Hallie beline kadar uzanan saçlarını kestirmiştir; şimdi saçları kürek kemikleri. Hallie'nin saçları kirli sarı, düz ve parlak, tıpkı Marissa'nın çocukluk arkadaşı Tina'nın gibi. Şimdi saçları da Tina'nın gibi aynı uzunlukta.

Marissa'nın içinden bir anı geçer: Tina saçlarını savurarak yatağının üzerinde durur ve Mariah Carey'nin "Vision of Love" şarkısına tamamen akortsuz bir şekilde eşlik ederken Marissa da dans ederek ona destek olur.

Hallie'nin sesi görüntüyü böldü. "Merhaba, Bayan Bishop!"

Marissa hafızasını silkeliyor. "Seni görmek güzel, Hallie."

Bennett başını kaldırmadan, "Hallie'ye bugün hâlâ yirmi altı dakikam olduğunu söyledim," diyor.

Marissa eğilir ve Bennett'in başını öper.

"Dün matematik ödevini yapmayı unuttuğun halde ekran başında geçirdiğin her saniyeyi hesaplayabilmen çok komik." Marissa Hallie'ye gülümsüyor. "Yirmi altı dakika. Sonra oyun ya da kitap."

"Anladım, Bayan Bishop." Hallie gülümsüyor ve Marissa genç kızın tatlılığından etkileniyor. Hallie genellikle diğer bakıcıların tercih ettiği LaCroix ya da Diyet Kola yerine kendine bir bardak süt dolduruyor. Ve telefonundaki anlamsız TikTok videolarını izlemek yerine, Bennett'in izlemeyi sevdiği TV programlarından keyif alıyor gibi görünüyor.

"Güle güle Bennett, güle güle Hallie," diye sesleniyor Marissa mutfığa doğru giderken. "Güle güle anne!" Bennett geri seslenir. Matthew şu anda Mutfığı garaja bağlayan kapı, paltosu bir kolunun üzerinde, onu beklemesi gerektiğinde genellikle yaptığı gibi iPhone'unda geziniyor. Ama orada değil.

Kaşlarını çatıyor ve geri dönerek ön kapının yanındaki resmi oturma odasına doğru ilerliyor. Orası da boş.

Kocasını ofisinde, en sevdiği deri koltuğunda otururken bulur. Önce son dakika iş görüşmesi yapıyor olabileceğini düşünür. Sonra onun sadece boşluğa baktığını fark eder.

Dehşet vücudunu sarar.

İçeri giriyor, sessizce kapıyı kapatıyor.

Matthew gece dışarı çıkmak için giyinmiş, koyu renk kot pantolon, düğmeli bir bluz ve lacivert ceketini giymiş. Elinde cin tonik gibi görünen bir şey tutuyor ama bardak tamamen dolu. Ona doğru yürümek ve kucağına oturup elini kalın sarı saçlarında gezdirmek istiyor. Onun kendisini tutmasını istiyor.

Eskiden yaptığı gibi, güçlü kollarıyla onu öylesine sıkıca sarmıştı ki nefesi kesilmişti. Bir an için denemek istedi.

Sonra adamın ayakkabı giymediğini fark eder.

"Selam." Matthew gözlerini kaçırmadan önce kısa bir süre başını kaldırıyor, sanki onu görmeye zor dayanıyormuş gibi.

"Matthew," diye fısıldıyor, ses tonunda bir yalvarış var. "Hazır mısın?"

"Ben gitmiyorum," diyor, sanki ona ayın çıktığını haber veriyormuş gibi.

Kalp atışları hızlanır. "Ne demek istiyorsun? Rezervasyonumuz var." Kelimeleri söylerken, kulağa ne kadar saçma geldiklerini fark eder.

"Bunu yapamam, Marissa." Matthew sonunda onun bakışlarıyla buluşur. "Sana her baktığımda . . . her seferinde . . . seni o adamla sikişirken görüyorum."

"Ama Avery'ye söyledik-"

Sert bir kahkaha attı. "Avery bizim patronumuz değil. O bizim için çalışıyor."

Marissa'nın gözleri yaşarır. "Lütfen, Matthew. Buna bir şans ver. Bu sadece akşam yemeği."

Öne doğru eğiliyor, yüz ifadesi gerginleşiyor. "Bugün spor salonunuzun önünden geçtim."

İçeri girip oradaki her bir erkeği öldürmek istedim. Geceleri seni onunla hayal ederek uyuyamıyorum. Ben sadece-" Patlayıcı sözleri kontrolünü yeniden kazanırken aniden kesildi. "Bunu yapamam. Bu gece olmaz."

Marissa başını sallar. Boğazı o kadar gergin ki konuşmakta zorlanıyor. Onun hayatı

Artık kendini doğru ve dürüst hissediyor. Çok çalıştı, sevdiği adamla evlendi, değer verdiği bir aile kurdu. Her şeyi bu kadar pervasızca riske attığına inanamıyor. Bu kadar bencilce.

"Hâlâ gidiyorum. Seni düşünüyor olacağım. Bizi."

Çıkıyor, kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

Mon Ami Gabi adlı restoran, koyu renkli ahşap panelleri, büyüleyici barı ve beyaz örtülü masalarıyla canlı ve romantğin mükemmel bir karışımı. Arka tarafa doğru oturan Marissa'nın etrafı çiftlerle çevrili, çoğu rahatça sohbet ediyor ama birkaçı sessizce oturuyor ve sanki tüm sohbet konularını uzun zaman önce tüketmişler gibi birbirlerine zar zor bakıyorlar.

İlişkilerinin ilk yıllarında o ve Matthew ilk gruptaydılar - eğiliyor, gülüyorlardı. İkinciye doğru kaymaya ne zaman başladılar? İşaret edebileceği bir sınır çizgisi yok; onu tek gecelik bir ilişkiye yatkın hale getiren ortamı yaratan tetikleyici bir olay yok. Evliliklerinin sürüklenmesini günlük hayatın yoğunluğuna, işlerinin ve programlarının taleplerine, iki düşük yapmanın ve ardından gelen doğurganlık tedavilerinin onlara verdiği zarara bağlamak istiyor. Ama gerçek şu ki, çok daha fazla sorumlulukları ve baskıları olan çiftler tanıyor. güçlü duygusal bağlar kurmuşlardır. Perrier'inin içine bir dilim limon sıkıyor ve birkaç masa ötedeki bir adamın masanın diğer ucuna uzanıp sevgilisinin elini tuttuğunu fark ediyor. Genç ve taze yüzlüler. Gömleğindeki kırıksıklıklar kendi kendine ütölemeye çalıştığını gösteriyor ve kızın saçının bir omzunun üzerinden sarkacak şekilde şekillendirilmiş olması Marissa'nın yüreğini burkuyor.

Karşısındaki boş sandalyeye bakıyor ve diğer müşterilerin onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyor. Giyinmiş kuşanmış, tek başına, iki kişilik bir masada.

Garson mezesini getiriyor - buharda pişmiş enginar - ve ona teşekkür ediyor. Yapraklardan birini koparıyor, tabanını tereyağı sosuna batırıyor ve yapacak bir şey bulduğu için minnettar bir şekilde etli kısmını dişlerinin arasından geçiriyor.

Marissa, sebzenin yumuşak ve lezzetli kalbinin nasıl ustalıkla çıkarılacağını biliyor; ailesinin dükkânı Conner's'ın imza yemeklerinden biri ev yapımı enginar sosuydu. Büyürken pek çok öğleden sonrasını tezgâhın arkasındaki büyük kasap masasında, enginarların yapraklarını açarak geçirdi.

Enginarların küçük iç yapraklarını bükerek tüylü boğumlarını ortaya çıkarırdı. Bunları ıspanak, krem peynir, sarımsak ve karabiberle harmanladıktan sonra üzerine taze rendelenmiş Parmesan serper ve yemek altın rengini alıp kabarcıklı bir hal alana kadar kavururdu.

On beş yaşına bastığı yaz, Marissa'nın günde iki kez, gelgit kadar güvenilir bir şekilde, kuşluk vakti ve akşam yemeğinden sonra gelen yavaş dönemlerde mağazada tek başına çalışmasına izin verildiği ilk yılı.

Aynı zamanda sevdiği birinin öldüğü yazdı.

Sadece *biri* değil: Tina, uzun yıllar boyunca Marissa'nın kız kardeşi gibi olmuştu. Tina, lise öğretmenlerinden biri tarafından öldürülmüştü; bu olay Marissa'yı öylesine sarsmış ve üzmüştü ki, o günden sonra aylarca ne yemek yiyebilmiş ne de uyuyabilmişti.

Marissa'nın boğazı düğümlenir. Bu gecenin kendisi ve Matthew hakkında olması gerekiyordu; neden Tina hakkında bu kadar çok düşünüyor?

Tabağını itiyor ve garsona işaret ederek bir kadeh şarap istiyor.

Kendine o yazın aynı zamanda aşık olduğu yaz olduğunu hatırlatıyor. Matthew. Tina öldükten sonra onu karanlıktan çıkaran da Matthew olmuştu.

Bu akşam olması gerektiği gibi gelişmese de Marissa, Avery'nin talimatlarına uymak için elinden geleni yapmaya niyetlidir. Aksi takdirde, evliliğinden vazgeçecekmiş gibi hissedecektir.

Nasıl tanıştığınızı ve sizi neyin aşık ettiğini anımsayın. O ilk günlere geri dönün ve onları yeniden yaşamaya çalışın.

Conner's'ın kapanış saati olan sekize beş kala, kavurucu sıcak bir Ağustos gününün sonunda, kasanın yanında tek başına durmuş, kayıtsızca *People* dergisinin bir nüshasını karıştırıyordu. Kapının üzerindeki zil çaldı ve Matthew'un -yaz çocuğu ve tartışmasız en sevimlisi- içeri girdiğini görmek için başını kaldırdı.

"Hey, Marissa."

Adını bu kadar kolay hatırlamasına biraz şaşırdı. Ailesi sadece iki yıl önce deniz kenarında bir ev satın almıştı ve Matthew, annesi ve kız kardeşi yaz aylarında orada yaşıyor, babası da hafta sonları Washington'dan geliyordu.

"Merhaba," diye cevap verdi.

Topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu ve kadın, adamın yakalı gömleği ve haki şortunun yanı sıra bir çift mavi kareli Vans giydiğini fark etti. "Öğütülmüş kahveniz var mı?"

"Elbette. Şu koridorun sonunda." Conner'da sadece iki koridor olmasına rağmen Marissa işaret etti. "Fasulyeler bütün ama onları öğütmek için küçük bir makine var."

"Teşekkürler. Sabah annemin karşısına kafeinsiz çıkmak istemiyorum."

Marissa, adamın burnunun güneş yanığı olduğunu ve soyulmaya başladığını fark etti; saçları o kadar sarıydı ki neredeyse beyaz görünüyordu.

"Benim babam da aynı." Marissa gülümsedi, her ne kadar nazik babası ve Matthew'un annesi birbirlerine hiç benzemeseler de. Bayan Bishop ara sıra dükkândan alışveriş yapar, her zaman özel isteklerde bulunurdu: Raflardaki çilekler bir önceki sabah toplanmış olsa bile, Marissa'nın en taze çilekleri almak için arka tarafa gitmesini isterdi. Ya da Bayan Bishop kasaptan taze hindiye yeniden tartmasını ve bir gram eksik değil, tam olarak iki kilo olduğundan emin olmasını isterdi. Asla "Lütfen" ya da "Teşekkür ederim" demeyen bir müşteriydi. Marissa, Bayan Bishop'un sabahları ilk iş olarak kahve içmeden nasıl olacağını hayal bile edemiyordu.

Matthew annesinin açık rengini ve yüksek elmacık kemiklerini miras almıştı ama tavırları annesine hiç benzemiyordu. Adam bir paket kahve almak için yürürken Marissa ona bir kez daha baktı.

"Uh, hey ... bu biraz aptalca gelebilir ama aslında bunlardan birini hiç kullanmadım."

"Oh, sorun değil!" Marissa aceleyle tezgâhın etrafından dolandı ve onun yanına gitti. "Sadece üst kısmı açıp fasulyeleri dökeceksin, torbayı altına koyacaksın, sonra da şu kırmızı düğmeyi çevireceksin."

Matthew sırtıttı. "Ciddi misin? Bu kadar basit mi?"

"Ne kadar çok insanın yardım istediğine inanamazsın," diye yalan söyledi Marissa. Makinenin yönergeleri hemen yanındaki küçük bir tabelada yazılıydı.

Matthew gümüş kahve torbasını açtı ve çekirdekleri içine doldurdu. Çekirdeklerden biri yere düşüp sıçrayınca, Marissa "Merak etme," dese de hemen eğilip onu aldı ve cebine koydu. Kırmızı düğmeye bastı ve öğütme sesi o kadar yüksek çıktı ki konuşmak imkânsız hale geldi.

Marissa orada mı kalması yoksa tezgâha geri mi dönmesi gerektiğine karar veremedi ve kararsızlığı onun yerine seçim yapmasına neden oldu.

Makine durdu ve Matthew torbayı kapattı. Orta kavrulmuş telvenin kokusu güçlüydü ama rahatsız edici değildi.

"Başka bir şey ister misiniz? Krema belki?" "Hayır, teşekkürler, hepsi bu."

Kadın kasaya doğru yürüdü, kapıda durup AÇIK işaretini KAPALI'ya çevirdi ve adam da onu takip etti.

Kadın zili çalarken, adam etrafına bakındı. "Burada yalnız mı çalışıyorsun?" "Evet." Bir gurur kabarması hissetti. "Tam da kapatmak üzereydim."

Bir an için adamın sözlerini yanlış anlayıp kendisinden kurtulmaya çalıştığını düşüneceğinden endişelendi ama adam sadece etkilenmiş görünüyordu.

Kahvenin parasını ödemek için cebinden buruşuk bir 10 dolarlık banknot çıkardı ve kadın ona para üstünü verdiğinde elleri birbirine değdi.

Önce ayakkabılarına, sonra da doğrudan Marissa'ya baktı. Gözleri kilitlendi, Marissa, yazın büyük bölümünde kendini gevşek ve gri hissetmişti, sanki

Tina öldürüldüğünde hayalete dönüşen kişi bir uyanış yaşadı.

Kahvesini aldı ve çantasını bir elinden diğerine savurdu. Sol bileğindeki Swatch saati, çenesinin altındaki yara izini (buz hokeyi oynamaktan olduğunu öğrenecekti) ve badem şeklindeki buz mavisi gözlerini gördü.

"Seni beklememi ister misin?" Matthew sordu. "Belki seni eve bırakabilirim?"

Garson, Marissa'nın meze tabağını temizleyerek ve deniz tarakları getirildiğinde bir kadeh şarap daha isteyip istemediğini sorarak hafızasına giriyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

Birkaç masa ötedeki genç çift kalkıp çıkışa doğru yöneliyor, adamın eli kadının sırtında geziniyor ama aslında ona dokunmuyor.

Marissa'nın gözleri onları takip ediyor. Şef garsona ulaşmadan hemen önce, başka bir müşterinin geçmesine izin vermek için kenara çekilirler.

Kalbi yerinden fırlar.

Bu Matthew.

Masasına doğru ilerliyor ve eğiliyor. Onu yanağından öpüyor, tıpkı uzun zaman önce, genç oldukları ve hayatlarını değiştirecek bir şeyin eşiğinde oldukları o gecede, kadifemsi Ağustos havasında onu eve bıraktıktan sonra yaptığı gibi. O zamanlar, iyi geceler diyordu.

Şu anda merhaba diyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

AVERY

PAZAR SABAHLARI TEMBEL OLMALI. Romeo yüzümü yalamaya çalışmasa ve külâhını yanağıma çarpmasa, ayrıca sabah 10:00'da önemli bir randevum olduğunu fark etmesem, yuvarlanıp uyumaya devam ederdim.

Bunun yerine sağ tarafıma dönüyorum, kolumu köpeğime doluyorum ve cep telefonumu şarj cihazından alıyorum. İki gün oldu ve şimdiden yatağında uyumama kuralını çiğnedim.

İlgilenmem gereken acil bir şey yok. Sadece buluşma adresimi teyit eden bir e-posta ve Derrick'ten bir mesaj. **Eğlenceli bir geceydi, bebeğim. Keşke yanında uyanıyor olsaydım.**

Acil bir müşterim olduğunu söyleyerek neredeyse yarım saat geç gelmiş olsam da eğlenceli bir gece *olmuştu*. Bu sadece kısmi bir yalandı. Akşam sekizde Derrick'in Adams Morgan'daki evinde olmayı planlamıştım ama Marissa ve Matthew'un randevu gecesi beklediğimden daha karmaşık çıktı.

Piskoposların talimatlarıma uyduklarından ve birlikte dışarı çıktıklarından emin olmam gerekiyordu. Ve çifti evlerinden çıkarken ve restorana girerken tekrar gözlemlemek istemiştım. Toplum içindeyken vücut dilleri değişir miydi?

İzlenimlerimi, üçüncü oturumumuz için bir araya geldiğimiz akşam anlattıklarıyla karşılaştırmak bilgilendirici olacaktır.

Gecenin ilk sürprizi Marissa'nın restorana tek başına gelmesiyle yaşandı. Paul'ün eski Mercedes'iyle onu takip ettim, sonra Matthew'un önceden verilmiş bir sözü olduğunu düşünerek dörtlü flaşörlerimi yakıp çift park ettim.

ve onunla orada buluşacaktım. Paul'ün arabasını bir süredir kullanmıyordum ve yemin ederim kapısını ilk açtığında hala onun kolonyasının hafif kokusunu alabiliyordum.

Yirmi dakika sonra Matthew hâlâ gelmemişti ve yanımdan manevra yaparak geçmek zorunda kalan birden fazla sürücü tarafından terslenmiştim. Acaba restorana Marissa'dan önce gelmiş ve ben de onun girişini kaçırmış olabilir miydim? şef garsonu arayıp Bishop'ların gelip gelmediğini sormak geldi içimden -onlara bir şişe şarap göndermek istiyormuş gibi yapabilirdim- sonra

Matthew Land Rover'ını durdurdu ve dışarı fırlayarak anahtarlarını valeye teslim etti. Ama Matthew karısıyla buluşmak için aceleyle içeri girmek yerine kaldırımda kaldı. Sağıma doğru eğildim ve yolcu tarafındaki camdan bakarak ne yaptığını görmeye çalıştım.

Telefonla konuşuyordu.

Matthew geç kalmıştı ve karısı onu bekliyordu. Onu cezalandırmaya mı çalışıyordu, yoksa bu konuşma gerçekten önemli miydi?

Tam dört dakika sonra Matthew nihayet telefonunu ceketinin iç cebine soktu ve Mon Ami Gabi'ye girdi.

şimdi yatakta uzanırken, parmaklarım bilinçsizce Romeo'nun sırtını okşuyor. Bu rahatlatıcı, ama sadece onun için değil. Sabit, tekrarlayan hareketler zihnimde seken soruları sakinleştiriyor.

Tüm evlilikler sırlar içerir; bundan eminim.

Marissa bir tanesini ortaya çıkardı. Matthew da aynı derecede patlayıcı bir şey mi saklıyor?

Umarım sabah 10:00'daki toplantım bazı şeyleri anlamama yardımcı olur.

Kendimi toparlıyorum, kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü giyiyorum ve bir fincan kahve demliyorum. Sonra köpeğimin tasmaşını kapıyorum ve beklenmedik bir şekilde güneşli ve ılıman bir güne doğru yola çıkıyoruz.

Bir saat sonra bir yatak odasının kapısını açıyorum ama kendi odamın değil. Chevy Chase'in en seçkin caddelerinden birindeki bir evde, Matthew ve Marissa'nın evinden sadece yarım mil kadar uzakta.

Tonozlu tavana, gazlı şömineye ve sarı parke zeminlere bakıyorum. Gömme dolap, Georgetown'daki ilk stüdyo dairemin büyüklüğünde ve banyo, derin, pençe ayaklı küveti ve çok jetli duşuyla her kadının fantezisi.

"Fayanslar İtalya'da el işçiliğiyle yapıldı" diye mırıldanıyor yanımdaki komisyoncu. Göz kamaştırıcı. Bence 3,2 milyon dolar için öyle olmalı. Bir kusur bulmak zor olacak.

Brokerim turumuz boyunca çoğunlukla sessiz kaldı - evin kendi adına konuşmasını istiyor gibi görünüyor - ama şimdi beni neşeli, yeni yenilenmiş mutfığa geri götürüyor, burada tasarlanan sorular soracağını biliyorum

ilgimi ölçmek için. Ona ön yeterlilik aldığımı ve önümüzdeki ay içinde bir şey bulmam gerektiğini söyleyerek kendimi ciddi bir alıcı olarak kabul ettirdim.

"Peki, nereden taşınıyorum demiştin?" diye başlıyor, dirseklerini mutfak tezgahına dayayarak öne doğru eğiliyor. Kalem eteği kıvrımlı kalçalarını sarıyor ve bluzu mavi dantelli sütyeninin ucunu görebileceğim kadar açık.

"Napoli," diye cevap veriyorum çünkü büyükannemi ziyaret ettiğim için bölgeye biraz aşinalığım var.

"Orayı seviyorum! Sadece sen ve oğlun mu varsınız?"

"Evet, babası ve ben birkaç yıl önce boşandık. Biraz karışık bir durumdu." "Başka bir şey söyleme." Bilmiş bir kahkaha attı, sanki biz zaten

Kız arkadaşlar. İşinde iyi; yakınlık kuruyor.

"Sen de mi boşandın?" *Dört yıl önce, ama hala eski sevgilinle sosyal medyada Babalar Günü'nü kutlayacak kadar samimisin diye düşünerek soruyorum.*

Natalie manikürlü parmak uçlarını parlak siyah saçlarında gezdiriyor. O da Marissa'nın belirttiği kadar çekici. "Evet. Benim de bir çocuğum var, Veronica. Geçen ay altı yaşına girdi." *Karlar Ülkesi temalı bir doğum günü partisiyle, diye sessizce ekliyorum.*

"Teddy'm beş yaşında! Buradaki okullar hakkında bir tavsiyeniz olduğunu sanmıyorum. Ev almaktan sonraki listemde bu var."

"Onu Rolling Hills'e götürmelisin. Buralardaki en iyi özel okul. Öğretmenler inanılmaz. Mandarin'e ikinci sınıfta başlıyorlar. Ve yeni bir STEM binası inşa ediyorlar. Tabii ki bu bina muhtemelen çocuklarımız mezun olana kadar hazır olmayacak. "

Başımı sallıyorum, *ikinci sınıfta Mandarin mi?* "Peki ya ebeveynler?"

"Her zamanki gibi - bazı helikopter anneler ve birkaç klik, ama çoğunlukla iyi bir grup."

"Hmm. Peki ya babalar?" Ona göz kırpyorum.

Natalie sırtıyor. "En iyilerin hepsi evli. Ama ne derler bilirsın
-"Her çiftin ayrılmasına sadece bir büyük kavga kaldı."

"Gerçekten böyle mi söylüyorlar?"

Omuz silkiyor. "İstiyorum."

Şüphelendiğim gibi, Natalie bir bela.

Matthew'un ondan neden etkilendiğini anlıyorum. Kendinden emin ve seksi. Marissa'dan tavus kuşunun kuğudan farklı olduğu kadar farklı.

Asıl soru, Matthew hala ondan etkileniyor mu?

İlk seansımızda ofisimde bir araya geldiğimizde Marissa evliliğinde yavaş yavaş gelişen çatlağı anlattı. Matthew'un da bir ilişkisi olduğu ya da hala bir ilişkisi olduğu ama bunu gizlemeyi seçtiği ihtimalini henüz göz ardı edemiyorum. Eğer içlerinden biri hala büyük bir sır saklıyorsa, Piskoposlar evliliklerini iyileştiremezler.

Nazıkçe biraz daha araştırıyorum ama Natalie şu anki romantik hayatı hakkında hiçbir detay vermiyor. Bunun yerine, bir teklif sunmaya hazır olup olmadığını soruyor.

"Piyasada uzun süre kalmayacak," diyor bana.

Evi düşünmem gerektiğini söyledim ve çıkarken bana bir kart uzattı.

Natalie kasayı kapatırken başını eğiyor. "Tanıdık geliyorsun.

Belki yollarımız daha önce kesişmiştir. Ne iş yapıyorum demiştin?"

"Oh"-Ön merdivenlerden arabama doğru süzülüyorum-"Sadece o yüzlerden biri."

ON İKİNCİ BÖLÜM

MARISSA

PAZARTESİ SABAHİ ERKEN SAATLERDE, MARISSA çantasını yan tarafına çarparak Pinnacle'ın merdivenlerini hızla çıkar. Randevusuna zor bir başlangıç yaptıktan sonra

Cumartesi gecesi Matthew, akşam yemeği iyi geçmişti.

İlk başta sohbetin çoğunu o yürüttü, ama akşam ilerledikçe, ilişkilerinin ilk günlerine dair birkaç anıyı da ekledi: Conner'ın evine ilk kez onunla yürüdükten sonraki akşam nasıl ortaya çıktığını ve bu kez sahildeki şenlik ateşine gittiklerini. Kolunu ona dolamıştı, böylece herkes bir çift olmaya başladıklarını görebilecekti ve

s'more yaptı, ilk yapışkan ısıırığı ona ikram etti. Marissa bir keresinde piknik yapmak için gölün sakın bir koyuna doğru kürek çekerken kanoyu nasıl devirmiş olduklarını hatırladı ve yaptığı sandviçlerin suyun üzerinde nasıl yüzdüğünü anlatırken ikisi de güldü. Marissa birlikte gülmeyeli çok uzun zaman olduğunu düşündü.

Matthew onu eve kadar takip etti, farları dikiz aynasında parlıyordu. Hallie ehliyetini yeni almıştı ve arabaya ihtiyacı yoktu, bu da bebek bakıcılığı yaptığı önceki akşamlara göre hoş bir değişiklikti. Marissa, Matthew'un tekrar gecenin soğuşuna çıkmasıyla havanın bozulmasına gerek kalmadığı için minnettardı.

Matthew yataklarında onun yanında uyumuştı ve birbirlerine dokunmamış olsalar da Marissa onun tanıdık nefes alış veriş sesiyle uykuya dalmıştı. Pazar günü Marissa, Matthew ve Bennett hayvanat bahçesine gitmiş, dev pandaların bambu çiğnemesini izlemiş ve Bennett'in en sevdiği sergi olan Sürüngen Evi'nde bir saat geçirmişlerdi. Matthew telefonunu bir kez bile kontrol etmemiş, onun yerine sürüngenleri anlatan küçük levhaları okumuş ve

Bennett'le olan gerçekleri. Binadan çıktıklarında Matthew onun için kapıyı açmış ve kapıdan geçerken sırtının küçük kısmına dokunmuştu.

Avery gerçekten bu kadar iyi olabilir miydi? Marissa bunu merak etmişti. İki seans ve bir randevu gecesi geçirmişlerdi ve Matthew'la birlikte iyileşme yolunda ilerliyor gibiydiler.

Avery, Marissa'nın kendi kazancından ödediği astronomik ücretin her zerresine değerci. Evliliğinin sağlığından daha iyi bir yatırım olamazdı.

Ama dün gece Matthew, Marissa uyuyana kadar yatağa gelmemişti. Ve bu Pazartesi sabahının keskin ışığında Marissa kendini dengesiz hissediyor; sanki hafta sonunun büyüğü çoktan buharlaşmış gibi. FedEx'ten bir mesaj aldı, el boyaması evinin teslimatı

Portekiz'den sipariş ettiğı ayarlar yine gecikti, bu da onları özel bir akşam yemeğı partisi için kullanmayı planlayan inatçı, zor müşterinin küplere bineceğı anlamına geliyordu. Sonra, Bennett'i okula götürmek için kapıdan aceleyle çıkarken, Bennett matematik sınavından kaldığını ve sınavı imzalaması gerektiğini bildirdi. Ayrıca en sevdiği bilekliklerinden biri, Matthew'la baş harflerinin kazılı olduğu bileklik kayıptı. Aklına gelebilecek her yere bakmıştı, koltukların minderlerinin arasına ve yatağının altına bile. Arabasının koltuklarının altını kontrol etmiş ve çantasının içindekileri silkelemişti.

Şimdi Marissa spor salonunun resepsiyonuna yaklaşıyor. Pilates dersine tam da bu saatlerde gidiyordu: Pazartesi ve Çarşamba günleri Bennett'i bıraktıktan hemen sonra ve Coco'ya gitmeden önce. Boynunda havlusu olan bir kadının pilates dersinin yapıldığı odaya doğru yönelmesini izliyor. Reformcular yerlerini aldı.

Matthew'a itirafından bu yana, Marissa Pinnacle'a ilk kez giriyor.

Resepsiyonda anahtarlığı için yeni bir plastik etiket isteyen bir adamın arkasında durmuş, sıranın kendisine gelmesini bekliyor.

Adam arkasını dönüp giderken ve Marissa kendi etiketini okutup tesise giriş yapmak için öne doğru adım atarken, "Hey, Marissa!" sesini duyuyor. Bu spor salonu

Otuzlu yaşlarının başında, yakışıklı ve kaslı bir adam olan müdür. "Son zamanlarda sizi buralarda görmedim."

"Çok meşguldüm." Onunla göz göze gelmiyor. Tarayıcı çalışmıyor. "Hadi," diye mırıldanıyor Marissa.

"Üzgünüm!" diye cıvıldıyor ön büro görevlisi. "Monitör son zamanlarda garip davranıyor."

Müdür yardım etmek için yürümeye başlar. Marissa derin bir nefes alır ve tekrar dener.

"Buyurun!" diyor tezgâhtar.

Marissa gülümseyerek yanından geçiyor ve aceleyle kadınların soyunma odasına doğru ilerlerken müdüre el sallıyor. Orada spor ayakkabıları ve tuvalet malzemeleriyle birlikte kalıcı bir dolap tutmak için ekstra bir ücret ödüyor. Kodu giriyor ve dolabının kapısı açılıyor.

Her bir spor ayakkabısını silkeliyor ve tuvalet çantasını kontrol ediyor.

Gözlerini kapatır ve rahat bir nefes alır: Bilezik içeride.

Telefonu çaldığında bileğine takıyordu. Arayan Matthew'du.

Telesekretere bırakmayı düşünür ama iş günü içinde araması o kadar alışılmadık bir durumdur ki bir sorun mu var diye merak eder.

"Merhaba."

"Hey, dinle, bu gece Avery'yi ne zaman göreceğimizi unuttum." "Aile takviminde yazıyor. Akşam yedi."

"Oh, evet, şimdi hatırladım." Matthew tereddüt eder. "Günün nasıl geçiyor?"

Matthew sadece onun sesini duymak için aramış olabilir mi? Bunu yapmayalı yıllar oldu.

Boğazını temizliyor. "İyi . . ."

Birkaç metre ötede iki kadın az önce aldıkları spin dersi hakkında konuşmaya başlıyor. "Bu çılgıncaydı," diyor ince kızıl saçlı olan. "Yarın yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"Coco'da mısın?" Matthew soruyor.

Pazartesi sabahları Pilates'e gittiğini hatırlıyor mu? Spor salonunun önünden geçerken içerideki herkesi dövmek istediğini itiraf etti. Belki de bu bir testtir.

"Aslında Pinnacle'dayım." Gözlerini kapatıyor ve hemen ekliyor, "Üyeliğimi iptal ediyorum."

Derslerini ve uygun konumu özleyecek ama Matthew'un içini rahatlatması gerekiyor.

Bir süre bekliyor. "Matthew? Hâlâ orada mısın?"

"Ah . . . Tamam." Adamın ses tonu biraz daha sıcak olduğu için vücudu rahatlayarak sarkıyor. "Yedide görüşürüz."

Marissa Coco'nun kapısını açar ve içeri adım atar. Hayatında başka neler olup biterse bitsin, bu şık ve samimi alan ona bir sığınak gibi geliyor. Marissa, eskiden bir göz doktorunun ofisi olan odaların yeniden modellenmesi için planları hazırlayan mimara danışmaktan, etrafını sarmak için geri kazanılmış ahşabı seçmeye kadar yaratılışın her adımında yer aldı. Mağazayı ikiye bölen üç giriş. Işıklandırma, düzen, duvarlardaki güvercin grisi boya... Bu onun hayata geçirdiği vizyonu.

Başlarda bu işi başarabileceğinden tam olarak emin değildi. Ailesinin dükkânına döndüğünde, vitrinleri yeniden düzenleme konusunda yetenekli olduğunu keşfetti, ama yardım aldı - en iyi arkadaşı Tina onunla birlikte çalışıyordu. Birlikte, caprese ve makarna salatalarının tepsilerini kaldırmak için küçük kutular kullanma ve ton balığı bifteklerini ve haşlanmış yumurtaları süslemek için taze otlar ve güzel kır çiçekleri getirme fikrini bulmuşlardı. Tina'yla birlikte domatesleri, kabakları ve kabuğu soyulmamış mısırları sergilemek için ucuz hasır sepetler de almışlar ve Marissa'nın ailesini yorgun laminant zemini taş karolara benzeyen ucuz bir malzemeye değiştirmeye ikna etmişlerdi. Modayı seven ve renklerden anlayan Tina taşı seçmişti; Marissa'nın işe yarayacağından emin olmadığı bir pas tonuydu. Ama Tina olacağına ısrar etti ve oldu da. Başka bir hayatta, Marissa hâlâ Conner's'da çalışıyor olabilirdi; kardeşi Luke'a yardım ediyor, yavaş yavaş ailesinden işleri devralıyor, hatta belki de ikinci bir yere açılıyordu.

Olabilirdi

yerel bir çocukla evlenip suyun yakınında kalabilirdi. Tina olmazdı ama belki daha erken hamile kalmaya çalışır ve daha fazla çocuk sahibi olabilirdi.

Marissa'nın hayatta pek pişmanlığı yoktu ama Matthew'la ayrı düşmeye başladıklarında, on beş yaşına bastığı yaz onunla birlikte olmayı seçmesi ve Matthew'a yönelmenin ona başka kapıların kapanması anlamına gelmesi üzerine düşünürken buldu kendini. Ama Matthew olmadan Bennett de olamazdı ve bu anlaşılmaz bir şeydi.

"Marissa! Merhaba! Nasılsın!" Polly yüzünde hevesli bir gülümsemeyle ona doğru koşuyor.

"İyi. Hafta sonun nasıldı?"

"Oh, Tanrım, öyleydi-şey, önce, biraz çay ister misin? Biraz demledim ama daha fazlasını yapmak kolay."

"Hayır, ama teklifiniz için minnettarım."

Bu sabah Polly'de farklı bir şeyler var gibi. Belki de biraz yorgun görüldüğü içindir.

Marissa arka odaya doğru yürümeye başlar.

Polly ona ayak uydurmak için hızla hareket eder. "Bir saniyen var mı?" Polly başını eğiyor. Marissa, farklı olanın saç şekli olduğunu fark ediyor; Polly'nin basit bir at kuyruğu yaptığını hiç görmemişti.

Marissa'nın eksik yer ayarlarının tedarikçisinin altında bir ateş yakması, bu ayın faturalarıyla ilgilenmesi ve Bennett'in matematik öğretmenine e-posta göndererek kötü sınav sonucunun tek seferlik mi olduğunu yoksa Bennett'in sınıfta gerçekten mücadele edip etmediğini öğrenmesi gerekiyor. "Elbette," diye yanıtlıyor Marissa, ama ses tonu hızlı ve yürümeye devam ediyor.

"Yani ... gerçekten bir sorun yok, ama ..."

Bu şekilde başlayan hiçbir cümle iyi olamaz. Marissa derin nefes alır, "İşe koyul, Polly" diye düşünür.

"Sadece kiralık evimde biraz kemirgen sorunu var." Polly burnunu kırıştırdı. "Farelere dayanamıyorum. Ev sahibi dün gece, ilaçlama ekibinin bugün geleceğini ve sorunun yakında çözüleceğini bildiren bir haber gönderdi."

"Şehir hayatının tehlikelerinden biri. Buradaki ilk evimde de vardı."

"İğrenç, onların küçük ayaklarının eşyalarımın üzerinden geçtiğini hayal edip duruyorum, ve ben-" Polly titriyor. "Beni çok iğrendirdi. Umarım sakıncası yoktur ama dün gece burada uyudum."

Marissa yürümeyi bırakır ve yüzünü ona döner. "Afedersiniz?"

"Özür dilerim. Gidecek başka yerim yoktu." Polly dudağını ısırды.

Bu doğru olabilir mi? Marissa, Polly'nin kendisi için çalıştığı yaklaşık bir ay boyunca bir erkek arkadaşından ya da arkadaşlarıyla dışarı çıktığı bir geceden hiç bahsetmediğini fark eder. Ailesi Milwaukee'de yaşıyor ve Marissa'nın söyleyebildiği kadarıyla, hiç ziyaret etmediler. Polly'nin kız arkadaşlarından hiçbiri mağazaya uğramadı ve Polly'nin cep telefonu nadiren çalışıyor.

"Bunu yapmayı planlamıyordum ama yatakta yatıyordum ve uyuyamayacağımı biliyordum. Yoga matımı ve battaniyemi buraya getirdim ve kimse bilmesin diye her şeyi topladım."

Bu dağınık at kuyruğunu açıklıyor, diye düşünüyor Marissa. Polly makyajını tazelemek için banyo lavabosunu kullanabilirdi ama duş alıp saçına şekil veremezdi.

Yapılacak en nazik şey -yüce gönüllü bir jest- Polly'yi bu iş çözülene kadar birkaç gece onunla kalmaya davet etmektir. Marissa'nın evinde boş bir yatak odası var. Dahası, bodrum katının tamamı bitmiş durumda. Çekyat, ayrı bir giriş ve tam banyo ile neredeyse hiç kullanılmamaktadır.

Yine de bu teklifi yapmaya cesaret edemez. Polly'nin bardaklarından içmesi, Bennett'e okuldaki gününü sorması ve büyük, hevesli gözlerini Marissa ve Matthew'un eşyalarının üzerinde gezdirmesi fikri çok fazla.

"Elbette, sadece birkaç gece olmak kaydıyla burada uyuyabilirsiniz. Bunun ötesinde bir sorun olur. Sanırım perakende satışları engelleyen bir şehir yasası var.

İzniniz olmadığı sürece konut olarak kullanılamaz." Marissa son kısmın doğru olabileceğini düşünüyor.

"Oh, teşekkür ederim! Bu sabah dışarı çıkıp muffin aldım, senin için de bir tane aldım. Morning Glory, kuru üzümlü ve havuçlu, yani süper sağlıklı. Ve yapabileceğim başka bir şey varsa - senin için ayak işlerini yapmamı istersen ya da daha erken gelmemi veya daha geç çalışmamı istersen ya da herhangi bir şey-"

"Hayır, Polly, sorun değil." Dükkân on beş dakika içinde açılacak ve Marissa'nın canı gerçekten de bir fincan çay istiyor. Ama kendisi yapmak istiyor.

Neyse ki Polly dükkânın önüne dönerken Marissa arka odaya geçip çay demliyor ve bu sabah Matthew ve Bennett ile çırpılmış yumurta yediği için keki küçük beyaz poşetinde bırakıyor. E-postalarına bakarken çayını yudumluyor ve sessizliğin tadını çıkarıyor.

Coco açıldıktan hemen sonra bir müşteri gelir ve bir arkadaşı için doğum günü hediyesine ihtiyacı olduğunu söyler ve Marissa ona çeşitli aromatik vücut yağlarıyla dolu lüks bir kutu seçmesinde yardımcı olur. Marissa, Polly'den hediye paketi yapmasını isterken Marissa müşterinin hesabını kapatır, ardından dikkatini FedEx ve UPS kutularına ve masanın üzerinde yığılı duran yastıklı zarflara yöneltir.

Arka odaya.

Polly paketleri büyüklüklerine göre düzenlemiştir, küçük olanlar üstte, büyük boy bir karton kutu ise yerde durmaktadır. Marissa küçük kutuları açıyor, sonra eğilip yerdekinin ağırlığını test ediyor.

Polly yanına koşarak, "Şunu senin için kaldırayım," diye seslenir.

"Buldum." Kutuda kırlentler var; beş kilodan daha az. Polly kalıyor, neredeyse onun üzerinde geziniyor.

Marissa kutuyu masanın üzerine koyar. Havayı yumuşatması gerekiyor, yoksa Polly'yi tersleyecek. "Bugün biraz endişeli görünüyorsun. Ve ben

Yardım etmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim, kendi çayımı yapabilir ve kutuları kaldırabilirim." "Oh, tamam. Sadece burada olduğumu bilmeni istiyorum. Bilirsin, eğer yorgunsan ya da midem bulanıyor ya da her neyse..."

"Kendimi iyi hissediyorum." Marissa kaşlarını çatıyor. "Neler oluyor?"

"Öyle değil-" Polly sözünü kesiyor, yüzü kırışıyor, sanki duygularını bastırmaya çalışıyor.

Lütfen ağlama, diye düşünüyor Marissa.

Ama Polly tam tersini yapıyor. Kocaman bir gülümsemeye boğuldu. "Bir şey söylememem gerektiğini biliyorum ama bu sabah banyodan çöpü çıkarırken kutuyu gördüm!"

Marissa bir an için Polly'nin neyi kastettiğini anlayamaz ama sonra her şey bir anda durur.

Polly, Marissa'nın Cuma günü CVS'den aldığı Clearblue gebelik testini gördü. Marissa kutunun üzerindeki yazının plastik poşetten görüldüğünü fark etmemişti.

Polly kutunun içindekileri atarken masumca kutuyu fark etmiş miydi? Yoksa gerçekten Marissa'nın çöpünü karıştırıyor olabilir miydi?

En azından Polly kutuyu açıp gerçek test çubuğunu inceleyecek kadar ileri gitmedi; eğer inceleyseydi sonucun negatif olduğunu görürdü.

Marissa donup kalmış, bir cevap verememektedir. Polly'nin ince dudaklarına bakıyor - neredeyse Marissa'nın sık sık kullandığı bir renk tonuna uyan açık pembe bir parlaticıyla kaplanmış - asistanı gevezelik ederken.

Tanrıya şükür Polly'yi evinde kalması için davet etmedi.

Marissa boğazını temizler. "Yanlış alardı." Ses tonuna enjekte ettiği kederin Polly'yi uzak tutacağını umuyor.

"Oh, hayır, özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

Hayır, yapmamalıydın, diye düşünür Marissa, ama sadece başını sallar ve Polly'den boş kutuları geri dönüşüme götürmesini ister. Polly'yi izliyor At kuyruğu sallanarak arka kapıdan kaybolur ve Polly'nin ne zaman hevesli ve biraz fazla ilgili olmaktan çıkıp müdahaleci olmaya başladığını merak eder. Evliliğinin çöküşünde olduğu gibi, bunu da saptamak zordur.

Polly bu kısa süre içinde bile Marissa hakkında çok fazla şey öğrenmiştir. Polly ayrıca Matthew ile de birkaç kez tanışmış ve bir Cumartesi öğleden sonra Marissa onu büyük bir müşteri postasına yardım etmesi için getirdiğinde Bennett ile birkaç saat geçirmiştir. Polly Marissa'nın geçmişini biliyor, çünkü Marissa sık sık okyanus kıyısında büyüdüğünden ve Conner's'da çalıştığından bahsediyor. Polly

Marissa'nın mevcut iş anlaşmalarını, zevklerini ve alışkanlıklarını ve hatta soyaya karşı hafif alerjisini biliyor. Artık Marissa Coco'da uyumasına izin verdiğine göre, Polly Marissa'nın dünyasına daha da derinlemesine girmektedir.

Bir de Polly'nin görmüş olabileceği o mesaj var. **Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama gecemizi düşünmeden edemiyorum.**

Polly tehlikeli olabilir.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVERY

Natalie'yi ziyaretimin ertesi günü, Romeo ve ben geç bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorduk

-onun için bir Milk-Bone ve benim için paket suşi- telefonumda bir zil sesi usulca çınladığında. Bu bir uyarı: Birisi ön yürüyüş yoluma adım atmış ve kapıma yaklaşıyor.

Ziyaretçi bekliyordum, yani bu hoş olmayan bir sürpriz değil. Lana biraz önce aradı ve Greg'le birlikte uğrayıp uğrayamayacaklarını merak ettiklerini söyledi: "Greg'le tanışmanızı çok istiyorum. Ayrıca köpekleri çok seviyor! Gönderdiğin Romeo'nun tüm resimlerini ona gösterdim."

Ses tonundan tamamen aşık olduğu anlaşılıyordu ve Lana'nın yeni erkek arkadaşını görme şansına sahip olduğum için mutluyum.

Ton balığı sashimi'den son bir ısırık aldıktan sonra mutfağa gidip küçük kâğıt kutuyu geri dönüşüm kutusuna, diğer paket servis kutularının yanına koyuyorum. Market alışverişine gitmeliyim, ama bunca yıl yemek pişirip bulaşık yıkadıktan ve buzdolabındaki lapa sebzeleri temizledikten sonra, mahallemde dolaşıp bana hitap eden neredeyse her mutfağı -Yunan salatası; tavuk tikka masala; kendimi şımartmak istediğim günlerde bir burger ve tatlı patates kızartması- alabilmek vazgeçemeyeceğim kadar tatmin edici.

Tam zil çalarken ön kapıya doğru yürüyorum. Lana ve Greg'in ziyaretinden sonra yeni bir danışanımla ilk seansımı planladım; öz annesinin aslında ablası olduğunu yeni öğrenen otuz beş yaşında bir kadın. Sonra Matthew ve Marissa ile üçüncü seansları için buluşacağım. Ben buna Escalation diyorum.

Kim olduğundan emin olsam da, kilidi açmadan önce gözetleme deliğini kontrol ediyorum.

Kapıya. Lana ve Greg'i içeri buyur ederken Romeo bacaklarımın arkasından birkaç kez havlıyor ama onu susturduğumda susuyor. Lana'ya sarılıyorum, sonra dikkatimi Greg'e veriyorum. Zayıf ve benim 1.80'lik boyumdan biraz daha uzun, açık tenli ve hafif kirli sakallı. Kot pantolonu kalçalarına bol geliyor ve ceketinin altına yumuşak bir flanel gömlek giyiyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Lana'dan hakkınızda çok şey duydum," diyor. Kibarca, sanırım. O ve Lana birlikte çok tatlı görünüyorlar.

Paltolarını alır almaz Lana dizlerinin üzerine çöktü ve "Oh, Çok tatlısın! Fotoğraflarından bile daha yakışıklısın. Onu sevebilir miyiz?"

"Elbette. Biraz gergin ama çok arkadaş canlısı."

Romeo hemen Lana'ya yaklaşıyor ve karnını ovması için ona doğru dönüyor. Greg ona nazikçe yaklaşıyor, yavaşça Lana'nın yanına çömeliyor, bu da Skip'in Romeo'yla da iyi anlaştığını hatırlayana kadar onun hakkındaki tahminlerimi bir kademe daha yükseltiyor.

Greg elini uzattığında Romeo'nun güdük kuyruğu sallanmayı bırakıyor ama bir süre sonra Romeo Greg'in parmaklarını kokluyor ve yalıyor.

Romeo yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ insanları seviyor. Bu biraz alçakgönüllülük.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordum. "Kahve ve su var."

"Yeşil çayınız var mı?" Greg sorar. "Ben de isterim," diye ekliyor Lana.

"Sadece İngiliz kahvaltısı," diye cevap veriyorum. Lana bir keresinde bana yeşil çayın tadının kirli çoraplara benzediğini söylemişti. Belli ki Greg'in yolundan gidiyor.

"Kulağa harika geliyor."

Lana, Greg'in sözleriyle birlikte başını sallar.

Greg, oturma alanından güneşli mutfığıma doğru ilerlerken, "Burası gerçekten güzel bir ev," diyor.

"Teşekkürler." Çaydanlığı kaynamaya bıraktım ve dolaptan üç fincan çıkardım. "Ben de çok sevdim. İçinde tek başıma dolaşmak için biraz büyük ama başka bir yere taşınmayı düşünemiyorum. En azından şimdilik."

"Tek *başına* mı?" Lana Romeo'nun patisini kaldırıp bana doğru sallıyor ve hırçın bir ses tonuyla konuşuyor. "Neyim ben, doğranmış ciğer mi?"

Gülüyorum ve Lana'nın çayına eklemek isteyeceğini bildiğim küçük bir şişe stevia alıyorum - tabii Greg çayını sek içmiyorsa.

Lana erkekler söz konusu olduğunda çok muhtaç, onları memnun etmeye o kadar hevesli ki bu durum kendi benlik duygusunu tehdit ediyor. Onunla bu konuyu konuştum, ama onunla bir akşam yemeği planlamak ve konuyu tekrar açmak için aklıma bir not aldım.

"Lana, burada mı büyüdün?" Greg fayans döşeli zeminde oturmuş köpeğimin sırtını okşuyor, ben de ziyafette çay servisi yapmak yerine onun yanına oturuyorum.

"Evet, sayılır. Babam boşandıktan hemen sonra burayı satın aldı, ben de zamanımı burası ve annemin dairesi arasında bölüştürüyorum."

"Nerede büyüdün Greg?" diye sordum.

"Baltimore." Başka bir şey eklemiyor ve bu tek kelimelik cevabı ifade ediş şeklindeki bir şey, yetiştirilme tarzının ne kadar mutlu olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Ailen hâlâ orada mı yaşıyor?"

Başını sallıyor. "Annem ve kız kardeşim."

Başka durumlarda baskı yapmazdım ama bu sıradan bir tanışma değil. Üvey kızımın aşık olduğu adam hakkında bir fikir edinmek istiyorum.

"Peki ya baban?"

Greg omuz silkiyor. "Ben beş yaşındayken çekip gitti. O zamandan beri onunla pek görüşmedim."

"Zor olmuş olmalı."

"Avery, lütfen Greg'i analiz etmeye başlama," diyor Lana şakacı bir şekilde. "O bir terapist," diye açıklıyor Lana Greg'e.

Sanırım öyleydi. Ama onu düzeltmedim.

"Oh, hey, sana dün gece gördüğüm rüyayı anlatabilir miyim?" Greg şaka yapıyor, sonra çayından bir yudum alıyor. "Peki, odanı görebilir miyim? Duvarlarında hâlâ Justin Bieber ve Zac Efron posterleri var mı?"

Lana'nın gözleri benimkileri buldu. İkimiz de uzun zamandır onun eski yatak odasına gitmemiştik.

Lana boğazını temizliyor. "Babam hastalandıktan sonra onu oraya yerleştirdik.

O zaman "

Sesi kapanıyor; cümlesini tamamlayamıyor ve Greg'e geri kalanını anlatamıyor. Greg uzanıp elini sıkıyor ve birlikte oturuyoruz. bir an sessizlik. İkisinden birinin daha çay isteyip istemediğini sormak için sessizliği bozuyorum.

"Hayır, teşekkürler." Greg öyle diyor.

Lana da hızla başını sallar.

Bir süre daha sohbet ettik, sonra Lana gitmeleri gerektiğini söyledi.

Romeo ve ben onları kapıya kadar geçirdikten sonra paltolarını verdim.

Greg.

ona gülümserken Lana'nınkini içine girmesi için uzatıyor. Adam iyi birine benziyor ve belli ki ona değer veriyor. En azından bu sefer iyi bir seçim yapmış gibi görünüyor.

İkisini de çabucak kucaklıyorum ve verandamda durup el ele Lana'nın Honda'sına doğru yürümelerini izliyorum.

Lana kapının kilidini açmaya başladığında, siyah saçlı bir kadının onlara yaklaştığını fark ediyorum. Ne konuştuklarını anlayamıyorum ama yol sorduğunu tahmin ediyorum.

Sonra onu tanıdım.

Verandamdan uçup ön kapıya doğru koşuyorum, şaşkınlık ve öfke içimde kükrüyor.

Üvey kızımın birkaç santim ötesindeki kadın mavi bir hastane önlüğü yerine kot pantolon ve parka giyiyor. Yastığa yaslanıp serumla vücuduna sıvı damlatmadığı için zinde ve sağlıklı görünüyor.

Cameron'ın eski karısı.

Bedenimi onunkiyle Lana'nınkinin arasına soktum. "Skylar, burada ne yapıyorsun?"

Skylar gülümsüyor ve ben de onun talepkâr bir eski eşten görünüşte arkadaş canlısı bir tanıdığa dönüşümünün kolaylığını fark ediyorum.

"Avery! Aman Tanrım, dünya ne kadar küçük. Yakınlarda mı oturuyorsun?"

Lana arkamdan yaklaşıyor. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Çok komik!"

"Kesinlikle öyle." Skylar gülüyor. "Avery'nin kocamı tedavi ettiği ortaya çıktı. Artık neredeyse farklı bir insan gibi."

Greg başıyla onaylarken Lana, "Bu harika," diye cevap verir. Onlar Bu karşılaşmanın altından çıkan akıntıdan habersiz. Lana birkaç ay önce terapi yöntemlerimi değiştirdiğim için lisansımı kaybettiğimi bilmesine rağmen, karşısında duran kadının beni ihbar eden kişi olduğunu bilmiyor.

"Keşke sohbet edecek vaktimiz olsaydı," diyorum dikkatle.

Skylar reddimi görmezden geliyor. "Bu sokağı hep sevmişimdir. Ben de tam sana söylüyordum" -benden Lana'ya bakarken alnında bir kıvrıklık oluştu- "yeğenim,
Öyle mi? Ya da-"

"Ben onun bonus kızıyım,
Lana." Konuşmayı kes! Sanırım.
"Ve bu da Greg, oğlum-"

"Seni tekrar görmek güzel Skylar," diye araya giriyorum. "Ne yazık ki gitmeleri gerekiyor."

Lana sonunda sesimdeki gerginliği fark etmiş gibi görünüyor. "Doğru ya, gitmem gerek, saat dörtte bir korsan çömlek partisi var!"

"Korsan partisi mi?" Skylar tekrarlıyor.

Lana Skylar'a daha fazla bilgi vermeden önce uzanıp arabanın kapısını açıyorum ve onu içeri itiyorum. Greg yolcu tarafına doğru yürüyor ve tereddüt ediyor, içeri girmeden önce tavanın üzerinden bana bakıyor.

Üzerimde palto ya da kalın bir kazak olmadığı için soğuk vücuduma sızıyor. Bir titremeyi bastırıyorum. "Gerçekten neden buradasın?" Lana'nın Honda'sının çalıştırma sesi üzerine söylüyorum.

Yüzündeki dost maskesi düşerken, ince kaşlarını ve çizgili dudaklarını inceleyerek yüz hatlarına bakıyorum.

Arkamdan Lana arabayı sürerken bir kez kornaya basıyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum.

Skylar sırtıyor -birkaç dakika önce sergilediğinden farklı bir gülümseme. "Benim hakkımda çok şey biliyorsun. Sanırım senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim.

Kızınız çok tatlı görünüyor."

Skylar beni korkutmuyor ama Lana'nın varlığından haberdar olması hoşuma gitmiyor. İşim bana tehlikeli düşmanlar kazandırmaya başlamadan önce bile hiçbir röportajımda ya da müşterilerime Lana'dan bahsetmedim.

Skylar'a doğru yavaş bir adım atıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki fondöteninin altındaki gözenekleri görebiliyorum. Kelimeleri ısırarak söylerken kendi sesimi zar zor tanıyorum: "Bir daha asla onun yanına yaklaşma."

Ellerim neredeyse uyuşmuş durumda ama ilk uzaklaşan o olana kadar kaldırımda onu beklemeye hazırım.

Sonra Skylar beklemediğim bir hamle yaptı.

Çantasına uzanıyor. Elinin büyük deri çantasını karıştırmasına, sonra yavaşça geri çıkmaya başlamasına bakıyorum. Adrenalin dalgalanıyor

Zihnim senaryolar arasında dönerken damarlarımda dolaşıyor: Bir silaha uzanıyor olabilir mi?

Sonra beyaz bir ışık gördüm.

Bir paket mendil çıkarıyor.

"Burnun akıyor ve bu iğrenç." Bana bir tane uzattı.

Görmezden geliyorum.

Omuz silkiyor ve paketi çantasına geri koyuyor. "Hemen köşeye park ettim." Skylar uzaklaşmaya başlar. "Sonra görüşürüz."

Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar kaldırımda durup arkasından bakıyorum.

Üçüncü seansımız için Marissa ve Matthew ile buluştuğumda hâlâ Skylar ile yaşadığım tuhaf karşılaşmayı bir kenara itmeye çalışıyorum. Romeo yatak odamda oyuncakları ve akustik rock müziği çalarken kafese kapatılmış durumda - umarım durumdan şikayet etmeye karar verirse müşterilerimin duymayacağı kadar uzakta.

On beş dakika sonra, not defterimde aşağıdaki notlar vardı: *Kanepede - tekrar dokunacak kadar yakın . . . Mon Ami Gabi: şarap, midye, biftek au poivre . . . Belki seni eve bırakabilirim .. . Daha fazla göz teması;*

rahat vücut dili . . . Marissa neredeyse onun koluna dokunuyor, sonra elini geri çekiyor ... Devrilmiş kano, suda yüzen hindi sandviçleri.

Matthew'un karısının elini kucağına dönmeden hemen önce yakalamasını izliyorum. Parmakları birbirine dolanıyor.

Hukuk defterime bir not daha ekliyorum: *Bu kadar kolay olamaz.*

"Her şey kusursuz gitmiş gibi görünüyor ...?" Kalemimi bırakıp sesimin kesilmesine izin veriyorum, böylece içlerinden biri boşlukları dolduracak. İkisi de Matthew'un geç kalmasından ya da restorana arabayla gittiklerinden bahsetmedi.

ayrı arabalar.

"Bakın, dürüst olacağım," diyor Matthew. "Başlangıçta bunu yapabileceğimi düşünmemiştim. Ama"-karısıyla yüzleşmek için dönüyor-"Yaptığıma gerçekten memnunum."

"Ben de." Marissa'nın gözleri yumuşak.

Geriye kalan otuz dakikayı onların sevgi dolu anılarını anlatarak, evliliklerinin temelini geçmişteki ortak mutluluklarının taşları üzerinde yeniden inşa ederek kolayca doldurabiliriz.

Bu beni ilgilendirmiyor ve daha da önemlisi, sınırlı zamanımızın verimli bir kullanımı değil.

Marissa ve Matthew kapımdan içeri bir sorunla girdiler: Görünüşte mükemmel olan bir ilişki neden dağıldı?

Evlilikleri bir gizem ve benim işim de ipuçlarını bir araya getirmek. Ama burada söz konusu olan, başı dertte olan bir ilişkiden çok daha fazlası;

Sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum.

Hukuk defterimi bıraktım ve sandalyemde arkama yaslandım.

Üçüncü seans tırmanma seansıdır. Temel plan tüm müşteriler için aynıdır, ancak müşterilerimi temel düzeyde kışkırtacağını hissettiğim şeylere dayanarak yöntemlerimi değiştiriyorum. Matthew özel biri; daha şimdiden yüzeysel bir düzeyde çalışmaya ve cazibesıyla liderlik etmeye alışkın olduğunu söyleyebilirim.

O kaplamayı çıkarmam lazım. "Bu yüzden mi yemeğe geç kaldın Matthew? Gitmemeyi planladığın için mi?"

"Bekle ne?" Matthew'un gözleri kısılıyor ve elini Marissa'nınkinden çekiyor. Şaşkınlığını çabuk atlatıyor, bunu zihnime not ediyorum ama yazmıyorum. "Bunu nereden biliyorsun? Bizi mi gözetliyordun?" Odak noktasını değiştirmekte de çok başarılı ama sorularımı saptırmasına izin vermeyeceğim.

Gülümsüyorum. "Tam olarak bu şekilde ifade edeceğimden emin değilim."

Marissa beklenmedik bir müttefik olur: "Matthew," der yalvarırcasına.

Başını sallar ve bir nefes üfler. "İyiym. Evet, başta da söylediğim gibi, bunu yapabileceğimden emin değildim."

"Ve sonra ..." diye soruyorum.

Doldurmak için acele etmediği duraklama, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşündüğü anlamına geliyor.

Bu da dürüstçe cevap verip vermemeyi tartıştığı anlamına gelebilir.

İnsanlar çekici olan kişilere daha fazla güven duyma eğilimindedir; araştırmalar bunu kanıtlamıştır. Şu anda Matthew'un atletik vücuduna, klasik yüz hatlarına ve bembeyaz dişlerine bakarken, onun bu avantajdan ne kadar yararlandığını merak ediyorum. Karısı da bundan hoşlanıyor olmalı.

"Sonra Marissa ile buluşmaya karar verdim ve restorana vardığımda bir iş telefonu aldım, bu da beni daha da geciktirdi. Dışarıda durup ortaklarımdan biriyle birkaç dakika konuşmak zorunda kaldım."

Matthew açık sözlü görünürken kendini gizliyor olabilir. O zeki bir adam. Muhtemelen fark edilme riskim nedeniyle restoranın içindeki bir

masadan ya da kabinden gözlem yapmayacağımı anlamıştır,

Ayrıca yanlarında oturacağımın garantisi yoktu. Bu nedenle, dışarıdan izlediğimden şüphelenmiş olmalıydı - bu da telefon görüşmesini zaten bildiğim anlamına geliyordu.

Sadece zeki değil, bence. Keskin biri. Tüm açıları görebilen ve ayakları üzerinde hızlı düşünebilen bir adam.

"Cumartesi gecesi bir iş görüşmesi," diyorum hafifçe. "Önemli bir şey olmalı."

"Öyleydi." Matthew kelimeleri ısırarak söylüyor.

Bana kızgın mı, yoksa telefon görüşmesinin kendisi mi bu ani ses tonuna neden oluyor?

"Bu Coleman hesabıyla mı ilgili?"

Marissa'nın ani sorusu üzerine Matthew'un gözleri açılır.

Vücut dilini izlerken *ilginç* olduğunu düşünüyorum. Kızın bildiğini bilmiyordu.

Marissa onu yine gafil avladı.

Matthew bir sürü sürprizle karşılaşılıyor -önce ben, şimdi de karısı- ama hakkını yemeyelim, sadece başını hayır anlamında sallıyor.

Ancak Marissa bu işin peşini bırakmaya hazır değildir. "Geçen gün Natalie'ye rastladım ve müşteriyi kaybettiğinden bahsetti."

Natalie, yine. Matthew'un eski kız arkadaşı neden onun iş sorunlarını kendi karısından daha iyi biliyor?

Matthew derin bir nefes alır. "Evet, hesabı kaybettik. Ama o kadar da kötü değil - bu ay iki müşteri daha kazanmayı hedefliyoruz."

Bir çiftin nasıl tartıştığını görmek önemlidir - adil bir şekilde kavga ediyorlar mı, yoksa sorunu çözmekten çok "haklı" olmaya mı odaklanıyorlar? Biri geri çekilirken diğeri alevleniyor mu (bahse girerim Marissa ilkini yaparken Matthew ikincisini yapıyor)?

Ben de işleri bir çentik daha açtım.

"Marissa, Natalie bunu senden önce biliyor muydu?" İrkildim. "Ouch."

Marissa kollarını vücudunda kavuşturur. "Matthew beni dışlıyormuş gibi hissediyorum. Bir süredir pek yakın değildik. Evet, Natalie'ye sırrını açmasının canımı acıttığını kabul ediyorum." Marissa öfkesinin ve acısının ortasında bile son derece dengeli.

"Ona söylemedim." Matthew bana baktı, sonra karısına döndü. "Peki kim söyledi?" Araştırıyorum.

Matthew omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen müşterilerinden birinden duymuştur. Natalie dedikodu yapmayı sever."

Marissa'nın yüzü yumuşar.

O fırsat bulamadan ben konuşuyorum. "Matthew, Natalie'nin müşterilerinden biri neden ona *senin* işinden bahsetsin ki?"

Bir sessizlik ritmi.

Marissa yavaşça, "O haklı Matthew, bu hiç mantıklı değil," diyor. Gözleri parlıyor ama ben bunun öfkeden mi yoksa gözyaşlarından mı olduğunu anlayamadan gözlerini kırıştırıyor ve o an geçiyor.

"Bilmiyorum. Ticaret dergisinde bir haber vardı, belki okumuştur." Duraksıyor. "Ya da bak - dürüst olmak gerekirse - belki de birkaç hafta önce şu okul şeyinde ona rastladığımda ağzından kaçmıştır."

"Uluslararası Gece mi?" Marissa araya giriyor.

Matthew başını sallar. "Bunun neden ortaya çıkmış olabileceğine dair bir neden hatırlayamıyorum. Ama, hadi, gerçekçi olalım. Natalie'ye söylemiş olsam bile, bu Marissa'nın beni aldatmasıyla kıyaslanamaz."

Zinger'ı yere düşer; kadın koltuğunda biraz büzülür.

İhanetin hala zihninde taze olduğunu düşünürsek, Matthew'un adil bir şekilde savaşmasını bekleyemem.

Yine de baskı altında kendini oldukça iyi idare ettiğini kanıtladı. Şimdi Marissa'nın sırası.

"Doğru," diye düşünüyorum. "Matthew Natalie'ye sırrını vermiş olsa bile Bu hafta içinde onunla yemeğe çıkar, onunla flört eder ve yatakta nasıl olduğunu hatırlamaktan zevk alırsa, ona ihanet etme şeklinin yanına bile yaklaşamaz."

Marissa'nın dudakları birbirine sıkıca yapışır.

"Sence Natalie hâlâ seni istiyor mu Matthew?" diye soruyorum. Gülümsüyor. Bu soru *hoşuna gidiyor*.

"Tabii ki onu istiyor." Marissa'nın rengi attı; damarına bastık. "Onu istemekten hiç vazgeçmedi."

"Bekar, değil mi?" Ben soruyorum.

Matthew kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Sadece bir önsezi," diyorum hafifçe.

Matthew, "Geçen yaz onu arkadaşlarımızdan birine ayarladık ama bir yere varmadı," diye yanıtlıyor. "Onunla o kadar ilgilendiğini sanmıyorum."

"Çünkü *senden* hoşlanıyor," diyor Marissa sertçe.

Matthew karısına gözlerini devirir.

On yılı aşkın süredir evli ve göz devirmenin evlilik kavgasını garantilediğini hala öğrenemedi mi? Belki de bir tane için şımarıyordur.

"Natalie hâlâ Matthew'u mu istiyor? Nereden biliyorsun?" Marissa'yı teşvik ediyorum.

"Onu iyileştirdikten sonra birlikte yemek yedik, dördümüz. Ama sanki masadaki tek kişi Matthew'du. Onunla her zaman böyledir."

"Hadi ama, Marissa. Bu çok saçma."

Zirvedeler. Sonra Marissa kendini toplar.

"İtiraf ediyorum; biraz kıskandım. Ve evet, Matthew istediği kişiyle öğle yemeği yiyebilir." Marissa başını eğiyor. "Natalie yüzünden burada olmadığımızı biliyorum."

Sanki bir iğne alıp bir balonu patlatmış gibi; odadaki şişen basınç anında buharlaşıyor.

"Marissa, ona benimle bir şans olduğunu düşünmesi için hiçbir neden vermedim." Matthew'un ses tonundaki kızgınlık gitmişti.

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Ben de işte bir sorun yaşıyorum ve biraz keyifsizim."

Matthew tekrar Marissa'nın elini tutar. "Ne oldu?"

"Polly" -Marissa bana bakıyor- "o benim yeni asistanım ve onu işten çıkarmayı düşünüyorum."

Gelişigüzel kalemimi kaldırdım ve ismi yazdım.

"Ne? Harika bir iş çıkardığını sanıyordum."

"Karmaşık bir durum." Marissa'nın parmakları hareket ediyor; Matthew'un eline nazikçe masaj yapıyor. "Bu konuda daha sonra konuşabiliriz. Aslında tavsiyeni çok isterim."

Marissa'nın kocasına gülümsemesini izlerken *iyi iş çıkardığını* düşünüyorum. Marissa kavgalarını yatıştırdı ve sorunlarına sahip çıktı. Kocasını geri çekerek, Natalie'yi yatakta hayal etmesiyle ilgili söylediğim kışkırtıcı sözlerden uzaklaştırdı.

Neredeyse fazla mükemmeldi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, Avery ile üçüncü seanslarının bitiminden sonra FARKLI TÜRDE BİR AKŞAM HAYAL ETMİŞTİ. Matthew'la birlikte evde, belki de mum ışığında geç saatlere kadar sürecektir bir yemeğin tadını çıkarabileceklerini düşündü. Taze somon filetosu ve tatlı patates satın almıştı, onlar bir kadeh şarap yudumlarken hızlıca hazırlayabileceği bir şeydi.

Ama Matthew birkaç günlüğüne ofise dönmesi gerektiğini söylemişti. Saatlerce. Hallie'ye parasını ödeyip Bennett'i yatırdıktan sonra Marissa mutfak adasında kalan spagettiği yedi.

Tezgâhları silmeyi ve bulaşık makinesini çalıştırmayı bitirdiğinde yağmur gecenin karanlığında usul usul yağmaya başlar. Marissa buzdolabını açıyor. Lavabonun üstündeki pencere; cildi kuru hissediyor ve doğal nemi memnuniyetle karşılıyor.

Kadehine iki santim daha kırmızı şarap dolduruyor, sonra da ışıkları yakar ve oturma odasına yürür. Matthew bir saat kadar daha eve gelmeyecektir. Bennett'e iyi geceler dilemek için aramış ve Marissa'ya sabah ailecek kahvaltı etmek istediğini söylemiştir. *Seni seviyorum*, Marissa ona söylemişti.

Sana yüzlerce öpücük gönderiyorum, diye cevap verdi Matthew telefonu kapatmadan hemen önce.

Yüzünü göremediği için minnettar bir ifadeyle irkildi.

Bu sözler, kocasının geçen gece iş için New York'ta olduğu sırada telefonda söylediği sözlerin aynısıydı - sadece birkaç Evliliğini tehlikeye atacaktı kadar pervasız, düşüncesiz ve kırıcı davranmadan saatler önce.

Marissa aile odasına giriyor ve bir elini açık gri kesitli kanepenin arkasına koyuyor.

Şarap kadehini kaldırıyor, sonra da koyu renkli sıvıyı ortadaki minderin üzerine sıçratmak için kadehi deviriyor. Son damlaların kadehten kayarak genişleyen su birikintisine katılmasını izliyor.

Kan lekesine benziyor.

Telaşsızca mutfığa geri döner, bir tomar kağıt havlu alır ve lekenin oturması için bir süre bekledikten sonra üzerine bir şeyler sürer.

Avery'nin bu odada bir seans düzenlemesinin ertesi sabahı sipariş ettiği yedek kanepa bir hafta daha gelmeyecek.

Yarın mahvolmuş yastığı Matthew'a gösterecek ve onu Goodwill'e bağışlayamayacaklarından yakınacak.

Bu planın dezavantajları var. Matthew onun dikkatsizliğinden rahatsız olabilir. Sadece beyaz şarap servis etmeleri konusunda ısrar eden o. ev partileri için şampanya. Ayrıca, neredeyse yeni sayılabilecek bir mobilyayı mahvettiği için kendini suçlu hissediyor, ancak Matthew sadece yeniden dekore etmek istediğini söylese kesinlikle onu sorgulardı.

Bu kanepenin gitmesi büyük bir rahatlama olacaktır. Ağır çöp bidonu toplayıcılarının onu kaldırıp makinenin arkasındaki ezici çenelere yerleştirdiğini, ahşap ve metal iskeletin parçalandığını ve minderlerin çöktüğünü hayal ediyor.

O geceyle arasındaki fiziksel bağı siliyor ama evlerine davet ettiği adamla geçirdiği yasak saatlere dair hain anılarını silemiyordu.

Şimdi gençken olduğundan çok daha güzelsin, demişti, bir yudum alırken gözlerini kadehinin kenarından ayırmadan.

Bu sözler Marissa'nın içine bir güç göndermişti; içinde boş olduğunu bile fark etmediği bir boşluğu doldurmuşlardı.

Durun! Marissa başını kanepeye yaslayarak güldü. Üzerinde solmuş bir kot pantolon ve eski, büyük boy bir kazak vardı, o gece Bennett'in yavrukurt toplantısına giderken giydiği kıyafetler. Saçları toplanmıştı ve o sabah yaptığı hafif makyaj muhtemelen akmıştı. O akşam kimseyi ağırlamayı planlamamıştı. Bennett üst katta uyuyordu. Matthew New York'taydı ve uzun bir gün geçirmişti.

Doğru, demişti, ince dokumayla oynarken hafifçe kızarmıştı. beyaz ip Bennett'e izci lideri tarafından kare düğümlerini uygulaması için verilmişti.

Biraz daha şarap? Sehpanın üzerindeki şişeye doğru eğildi ve kadehini doldurdu.

Neredeyse bir saattir konuşuyorlardı ve getirdiği şişe neredeyse boşalmıştı.

Güçlü parmaklarıyla uzandı ve birini elinin arkasındaki silik yara izinin üzerinde gezdirerek teninde bir elektrik yolu oluşturdu.

Bir ürpertiye bastırdı.

Bunu aldığın zamanı hatırlıyorum, dedi.

Uzun zamandır ona bu kadar şefkatle dokunulmamıştı.

Adını yumuşak bir şekilde, nazik bir davet gibi söyledi. Yüz ifadesi özlem doluydu.

Görünmez bir güç onları birbirlerine doğru çekiyor gibiydi.

Dudakları buluşmadan hemen önce, kadın gözlerini kapattı.

Nefes kesici derecede samimi ve tutkuluydu, diye düşünüyor Marissa şimdi. elindeki yara izine bakıyor. Ve hayatında hiçbir şeyden bu kadar pişmanlık duymamıştı.

Marissa yıkık kanepeden uzaklaşıp gömme kitap raflarına doğru yürür. Tam Avery'nin durduğu yerde duruyor ve elini uzatarak bir fotoğrafı kavırıyor. Matthew'la rıhtımdaki gençlik fotoğrafını değil ama.

Marissa yanındakini seçiyor. Düğün fotoğrafı.

Gözleri anne ve babasının, erkek kardeşi Luke'un, Matthew'un anne ve babasının ve kız kardeşi Kiki'nin yüzlerinde gezinirken gümüş çerçeveli resmi yakınına çekiyor. İki nedimesi ve Matthew'un sağdıçları aile üyelerini çevreliyor.

Marissa'nın gözleri fotoğraftaki bir adama takılır, geniş omuzlu ve ela gözlü adama. Her zaman buralardaydı, olta atıyordu.

Uzun ahşap iskelede, şenlik ateşlerinde Matthew'a bira atıyor, her türlü su aktivitesine hazır ve su kenarındaki bir istiridye kabuğunda elini kesen Marissa'nın elini sarmak için cipinden ilk yardım çantasını çıkarıyor.

Spor salonundan bir adam hiç gelmedi.

Hâlâ sakladığı sır budur: Düğün fotoğrafındaki adam, Marissa'nın kocasına ihanet ettiği kişidir.

İKİN Cİ BÖL ÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AVERY

Spor salonunda tanıştığım bir adam, demişti Marissa ilk seansımızda.

Şu anda saat 9:45. Marissa'nın genellikle Pinnacle Studio'dan ayrılıp mağazayı açmak için Coco'ya gittiği saat. Pilates için erken geldim ve ders bittiğinden beri minderde uzanıp esniyor. Pinnacle Sessiz; iş öncesi telaş sona erdi. Birkaç kişi ağırlık odasında halter kaldırıyor, bir diğeri de koşu bandını yırtıyor. Dün içecek almak için su çeşmesine eğildiğimde kendini tanıtmak için yanıma gelen güler yüzlü müdür ofisinde telefonla sohbet ediyor.

Başta hepsi olasılık gibi görünüyordu. Ama hiçbiri tutmuyor.

Müdür bana kocasının bir HIIT dersi verdiğini ve bunu denemem gerektiğini söyledi.

Neredeyse otuz yaşında görünen ağırlık salonundaki adamlar rutinlerine aşırı odaklanmış görünüyor. Ve koşucu, koşu bandının önünden geçen taytlı ve bluzlu çekici bir kadına bakışlarını bile kaydırmıyor.

Ama bundan daha fazlası var. Marissa'yı tanıdım ve içgüdülerim bana onun sadece bir tanıdıkla tek gecelik ilişki yaşayacak türden bir kadın olmadığını söylüyor.

Hâlâ bir iki büyük sır sakladığına bahse girerim.

Aceleyle soyunma odasına girip hafif ceketimi üzerime geçiriyorum - havada baharın ilk ipucu var, Romeo'yla sabahın erken saatlerinde yaptığım yürüyüş için özellikle minnettarım - sonra ön bürodaki görevliye (boynunda dövme olan üniversite çağında bir adam; Marissa asla oraya gitmezdi) el sallayıp kapıyı itiyorum ve arabama doğru ilerlerken etrafımı tarıyorum.

Coco'nun karşısındaki park yerine yanaştığımda kendimi Marissa Bishop olarak hayal ediyorum: Aileme kahvaltı hazırlamak için güneşle birlikte kalktım.

lüks mutfağımız. Egzersiz yaptım, duş aldım ve şimdi gün için giyindim - diyelim ki koyu renk şık bir kot pantolon, süet yarım botlar ve vücuda oturan bir blazer ceket giydim. Büyüleyici butiğime girmek üzereyim. Oğlumdan sonra en sevdiğim eserim olan bu yerde müşterilerle sohbet eder ve dünyanın dört bir yanındaki satıcılardan yeni envanter seçerim. Muhtemelen öğle yemeği için salata almak üzere dışarı çıkacağım ve yavaş anlarda evrak işlerine yetişeceğim.

Benim isteyeceğim türden bir hayat değil ama birçok kadın için imrenilecek bir hayat olduğunu biliyorum.

Coco'yu ziyaret etmek için günün bu saatini seçtim çünkü dün akşamki oturumumuz sırasında, günlük rutinlerini daha iyi anlamak için tasarladığım soruları yönelttiğimde, Marissa yaklaşan okul müzayedesinin ince ayarlanmış programını ihlal ettiğinden yakındı. *Eş başkanlarım okuldan çıktıktan sonra buluşmak istiyor. yarın, ama bu muhtemelen Coco'ya geç gideceğim anlamına geliyor.*

Matthew, Marissa'nın Polly'den giderek daha fazla rahatsız olmasına rağmen, bunun Polly'yi en azından bir süre daha çalıştırmak için bir başka neden olduğunu belirtmişti.

Polly burada yalnız olmalı. Üvey kızım için bir hediye aradığımı söylemek yeterince basit olacak.

Kaldırımda yürüyorum, bir kahve dükkânının ve kuru temizlemecinin önünden geçiyorum, kulaklarım Connecticut Bulvarı'ndan geçen arabaların sesiyle doluyor. Connecticut Caddesi'nde

Marissa'nın dükkânının ön camlarına boyanmış kraliyet mavisi logosunu görüp içeri adım atıyor ve neşeye çınlayan bir zili tetikliyor. Polly olduğu tahmin edilen genç bir kadın mağazanın arka tarafında bir erkek müşteriyle konuşuyor. Bir sütun onları kısmen gizliyor.

"Hemen geliyorum!" Polly seslenir ve müşterisi -uzun boylu, sarışın, koyu renk takım elbise giymiş- arkasını döner.

Bu Matthew.

Matthew'un cam masanın üzerinden bir belge gibi görünen bir şeyi aldığını görmek için tam zamanında onlara bir adım daha yaklaşıyorum.

"Avery? Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Burada ne yapıyorsun?"

Kağıdı arkasına saklaması neredeyse komik, tıpkı kurabiye aşırırken yakalanan küçük bir çocuk gibi.

"Merhaba Matthew." Her kelimedede ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Sanırım ben de sana aynı soruyu sorabilirim?"

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Polly'nin kafası aramızda dönüyor.

Matthew onun sorusuna cevap vermek yerine benimkine cevap veriyor. Boştaki eliyle masadan bir buket kırmızı gül kaldırıyor. "Marissa'ya sürpriz yapayım dedim. Karıma çiçek verecek biri varsa o da benim.

Ne yazık ki okulda bir açık artırma olduğunu unutmuşum."

Marissa dün akşamki komite toplantısından bahsetti ama Matthew'un aklında çok şey var.

Ona daha yakından bakıyorum. Sanki az önce üçlü espresso içmiş gibi gergin görünüyor; vücudu kaskatı kesilmiş ve çenesi sıkılmış.

"Merhaba, ben Polly. Marissa'nın asistanıyım. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

O da biraz heyecanlı görünüyor. Üzerinden yayılan gergin dalgaları görebiliyorum.

Neyi böldüğümü ve çiçeklerin gerçekte kimin için olduğunu merak ediyorum. Spor salonundaki erkekleri değerlendirdiğim gibi Polly'yi de ölçüp biçiyorum: genç, sıksa, iri dişli, biraz tiz bir ses - Matthew'un ilgileneceğini sanmıyorum.

Ben bu sonuca varırken Matthew iç geçiriyor. "Polly, Avery'nin alışveriş yapmak için burada olduğunu sanmıyorum." Bana döndü. "Haksız mıyım?"

Başımı sallıyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok; Matthew onun ve Marissa'nın hayatlarının ofisim dışındaki yönlerini araştırdığımı biliyor.

Matthew Polly'ye, "Avery bir terapist, Marissa ve bana yardım ediyor," diyor.

Açık sözlülüğü beni şaşırttı - özellikle de Piskoposlara hayatlarına dahil olmamı şimdilik gizli tutmalarını tavsiye ettiğim için. Ayrıca, çoğu erkek danışmanlık aldığını rahatça kabul etmez ve gerçek unvanım göz önüne alındığında, Matthew'un Piskoposların hayatındaki rolümü açıklamasına bile gerek yoktu.

Polly ellerini önünde kavuşturmuş, öylece durmaktadır. Bu habere ya da Matthew'un bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmasına çok şaşırmış görünmüyor.

Umarım dükkana başka müşteri girmez. Matthew ve Polly'nin etrafında dolaşan garip enerjiyi anlamam gerek.

"Aslında Avery, belki de ortaya çıkman iyi oldu." Matthew yavaşça arkasından bir belge çıkarır. Sıradan beyaz bir kağıt parçası, herkesin yazıcıları stoklamak için kullandığı türden.

"Polly bu sabah kapıyı açtığında bu notu kapının altına sıkıştırılmış olarak buldu."

Matthew tek sayfayı masanın üzerine koyuyor ve ben de kelimelere bakıyorum. Büyük, kalın bir fontla yazılmışlardı: **Seni bu kadar kolay bırakmayacağım. . .**

Polly'ye bakıyorum. "Sence bu senin için miydi?"

Başını iki yana sallar. "Matthew'a tanıdığım hiç kimsenin bana böyle bir not bırakmayacağını söylüyordum."

Matthew'un elindeki çiçeklere bakıyorum, evlerine isimsiz olarak gönderilen sarı gülleri hatırlıyorum.

"Dükkanı sen açıp kapatıyorsun, değil mi?"

Polly gözlerini kırıştırıyor, muhtemelen onun programını bilmemi ilginç buluyor. "Yani dün saat kaçta, akşam altıda buradan ayrıldınız?"

"Aslında, dün gece ..." Polly boğazını temizler ve Matthew'a bakar. "Arka odada uyudum. Marissa biliyor, evimde bir fare sorunu var. ev."

"Geceyi *burada mı* geçirdin?" diye sordum.

Matthew buna şaşırması görünmüyor; Marissa Polly'nin durumunu ona açıklamış olmalı.

"Evet, dışarı çıkıp yemek yedim, sonra saat on bire kadar dizüstü bilgisayarında film izledim. Uyumadan hemen önce etrafta bir tur attım çünkü bir manken kafası beni biraz ürkütüyordu ve üzerine bir ceket giymek istedim" - utanmış bir şekilde kıkırdıyor - "ve notun o zaman orada olmadığını biliyorum."

Yani dün gece geç saatlerde ya da bu sabah erken saatlerde teslim edilmiş. "Bak, belli ki bu Marissa için." Matthew'un yumruğu sıkılaşıyor

Kağıdı buruşturuyor, tıpkı ilk seansımızda ofisimdeki plastik bardağı buruşturduğu gibi. "Spor salonundaki o adam-"

"Marissa'ya nattan bahsettin mi?" diye araya giriyorum. Matthew başını sallıyor ve notu düzeltiyor. "Onu arayabilirim," diye öneriyor Polly.

"Lütfen durun." Matthew'un koluna dokunuyorum. "Neden özel olarak konuşmuyoruz?"

Polly ipucunu anlamadan oyalanıyor ve olması gerektiği gibi Piskoposların hayatının kenarında olmak yerine, aslında derinlemesine içine girmiş olduğu düşüncesi beni etkiliyor. Natalie gibi. Ve belki de henüz bilmediğim diğerleri.

Matthew'u dükkânın dışına götürüyorum. Kaldırımında durup birbirimize bakıyoruz.

"En baştan başla. Bana bu sabah neler olduğunu anlat."

Matthew topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Şehir kulübümüzde bir kahvaltı toplantım vardı. Evden sadece birkaç mil uzakta. İşe her zamankinden daha geç gidiyordum ve ışıklarda durduğumda bir adam refüjde bir aşağı bir yukarı yürüyor, bir kovadan çiçek satıyordu. Zor bir iş olmalı. Ben de bir düzine aldım. Onları buraya bırakıp Marissa'ya sürpriz yapayım dedim."

Vücut dilini inceliyorum ama bana hiçbir şey söylemiyor. Bir eli yanında, diğeriyle de el kol hareketi yapıyor.

Matthew, Marissa'nın okul toplantısı olduğunu unuttuğunu iddia etti. Normalde günün bu saatinde spor salonundan buraya geliyor olurdu. Antrenmanlarımın hiçbirinde ona rastlamadım, o yüzden buradan uzak durduğunu varsayıyorum. Ama Matthew bunu bilmiyor olabilir.

Karısına tuzak kurmaya mı çalışıyordu, Pinnacle'daki rutin işlerine devam edip etmediğini görmek için habersizce dükkânına mı gelmişti?

"Zili çaldığımda kimse cevap vermedi. Kapının kilidini açmaya başladım- Çiçekleri masasına bırakırım diye düşünerek fazladan bir anahtar aldım. Sonra Polly'nin bana doğru geldiğini gördüm ve beni içeri aldıktan sonra ikimiz de yerdeki notu gördük."

Elimi uzattım. "Alabilir miyim?"

Kaşlarını çatıyor ama bana veriyor. Mesajı tekrar inceliyorum. Sözcükler farklı anlamlara gelebilir -romantik, tutkulu, kararlı- ama koşullar göz önüne alındığında, uğursuz hissettiriyorlar.

"Bak Matthew, bu" -kağıdı sallıyorum- "o adamdan gelmiş olsa bile, Marissa'nın hâlâ onunla ilgilendiği anlamına gelmez. Not aslında tam tersini ima eder."

Matthew başını sallar. "Evet, sanırım. Yani, Marissa işleri yoluna koymak istiyor gibi görünüyor. Onu oyaladığını düşünemiyorum."

Sanki Piskoposların sorununun özü - görünüşte basit bir sadakatsizlik - yeni komplikasyonları tuzağa düşürmeye devam eden dokunaçlar yetiştiriyor.

Hızlıca yapmam gereken çok şey var: Polly ile bire bir konuşmak. Matthew ve Natalie'nin ilişkisinin tam doğasını araştırmak. Marissa'yı, yattığı adamın spor salonundaki herhangi bir adam olmadığına dair neredeyse emin olduğum gerçeğiyle yüzleştirmek.

"Polly'ye Marissa'ya bir şey söylememesini söyledin. Ne yapmamız gerekiyor, bunlar hiç olmamış gibi mi davranalım? Çünkü bu benim için işe yaramayacak."

Sesinde belli belirsiz bir aksaklık duyuyorum. Sesi, karısını seven ve duyguları tarafından hırpalanmış bir adam gibi geliyor.

Piskoposların bana gelmesi iyi bir şey. Bunu tek başlarına halletmeleri mümkün değildi.

Matthew'a cevap vermek üzereydim ki Marissa'nın aceleyle sokağın aşağısına doğru koştuğunu görüyorum. Telefonuyla uğraşırken başı öne eğikti, ben de bir an durup onu inceledim. Büyük boy koyu renk güneş gözlükleri ve boynuna ortasından bağladığı ipeksi çiçekli eşarbyyla zahmetsizce şık görünüyor. O

köşedeki evsiz bir adamın yanından geçiyor, sonra çenesini kaldırıyor.

Matthew ve beni fark edince durdu, gözleri büyüdü.

Sonra bize ulaşana kadar daha yavaş bir tempoda yürümeye devam ediyor. "Mükemmel zamanlama," diye anons ediyorum.

"Dördüncü seansımız şimdi başlıyor."

Connecticut Bulvarı'ndan Chevy Chase Circle'a doğru sessizce yürürken, Mart sabahının nazık güzelliği üçümüzü saran gergin ruh haliyle uyumsuz hissediyor. Güneş yüzüme ılık ve davetkâr bir şekilde vuruyor ve hafif esinti yanından geçtiğimiz bir kafenin vitrinlerini kaplayan sümbüllerin kokusunu taşıyor. Çembere ulaşıyoruz ve dikkatlice

Yaya geçidinden geçerek DC ve Maryland'i ayıran çizginin üzerinde yer alan küçük araziye giriyoruz. Çember bir zamanlar havaya su fışkırtan görkemli bir fiskiyeye ev sahipliği yapıyordu, ancak şimdi kırılmış ve sadece

Açelya çalıları ve ağaçlarla çevrili beton temel hala duruyor. Küçük vahayı çevreleyen üç şeritten arabalar ve kamyonlar hızla geçiyor; sanki bir kasırganın gözündeymişiz gibi. Banklardan birine oturmak yerine, asimetrik bir üçgen şeklinde ayakta duruyoruz, birbirimize bakıyoruz.

"Neler oluyor?" Marissa soruyor.

Kısa bir açıklama yaparak notu Marissa'ya uzatıyorum: "Bu not akşam on bir ile sabah dokuz buçuk arasında dükkanınızın kapısının altından atılmış."

Okurken yüzündeki ifadeye bakıyorum: önce şok, sonra dehşet.

"Matthew." Sertçe yutkunuyor ve parmak uçları boynundaki eşarpla oynamaya başlıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Yani bunun Polly için değil de senin için olduğunu mu varsayıyorsun?" diye sordum.

Marissa irkilir. "Olabilirdi elbette. Ama Polly kimseyle çıkmıyor ve kendisini takip eden bir erkekten de hiç bahsetmedi."

Varsayımının gerekçesi akıcı ve mantıklı. Ama Marissa'nın nota verdiği tepki ham ve filtresizdi ve bu bana daha fazlasını anlattı. Bunun kendisi için olduğunu hemen anladı, eleme süreciyle değil.

"Marissa, ilk seansımızda benim için birkaç önemli soruyu yanıtladın," diyorum. "Eğer açıklamadığın bir şey varsa, bunu hemen şimdi bilmemiz gerekiyor."

Başını iki yana sallar. "Yemin ederim. Sadece bir kerelik bir şeydi. Bitti artık. Neden yapmadığını bilmiyorum-"

Kendi sözünü kesti. "*Beni yalnız bırakmayacaksın*" mı diyecekti? Merak ediyorum. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Başka ne yaptı?

"Belki senin için bitmiştir ama belli ki onun için bitmemiş," diye sertçe araya giriyor Matthew. "Ne yazdığını oku: *Gitmene izin vermiyorum!*"

"Matthew, hadi-" diye başlıyorum.

"Hadi ama Avery, tüm saygımla söylüyorum, gerçeklere bir bak. Bu adam karımın nerede çalıştığını biliyor. Muhtemelen nerede yaşadığımızı da biliyordur. Tehlikeli olabilir."

"O tehlikeli değil," diye araya giriyor Marissa.

"Bunu nereden biliyorsun? Sıradan bir adam, değil mi? Yani, onu gerçekten ne kadar iyi tanıyabilirsin ki?"

Matthew'un ses tonu samimi. Marissa'nın bize tüm gerçeği anlatmadığından şüphelenmeye başlaması ne kadar sürecektir merak ediyorum.

Karıma çiçek verecek biri varsa, o da benim.

Matthew'un telefonu çalar ve cebinden çıkarır. "Siktir et. Bir müşteri toplantısına geç kaldım. İsviçre'den uçakla geldi. Ne olduğunu biliyor musun?"

seni kaybetmek kadar kötü olur mu, Marissa? İşimi kaybetmek. Gitmem gerek." Matthew adımlarını geri geri Coco'ya doğru atarken Marissa gözlerini siler.

Kocasının ardından bakarken onu inceliyorum. Marissa'yı hiç böyle görmemiştim: rimeli akmış, yüzü solgun ve biraz çukur görünüyor, sanki vermeyi göze alamayacağı birkaç kilo vermiş gibi.

"Bana gerçekte neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?" Ona sordum.

Marissa'ya sadakatsizlik fırsatının nasıl doğduğuyla ilgili bir bilmeceyle boğuşuyorum. Hayatında erkeklerle tanışabileceği doğal kesişme noktaları çok az. Coco kadınlara hitap ediyor ve satıcılarının biri hariç hepsi başka eyaletlerde ya da denizaşırı ülkelerde. Gönüllü olarak çalıştığı oğlunun özel okulunda uygun bir aday yok; yakışıklı bir futbol koçu ya da ilgi çekici bir erkek öğretmen de yok. Kontrol ettim. Matematik öğretmeni bile yeni işe aldığı kadın.

Natalie, Rolling Hills'teki bazı yakışıklı babalardan bahsetti ama Marissa oğlunu bir kaçamak gibi iğrenç bir şeye bulaştırma riskini göze alamazdı.

Marissa'nın butiği ve Bennett'in okulu dışında, şimdiki hayatı Matthew'un etrafında dönüyor. Bu da beni yattığı adamın kesinlikle geçmişinden biri olduğu sonucuna götürüyor.

Konuşmasını bekliyorum ama sadece titriyor ve kollarını kendine sarıyor.

Danışanlarımın çoğu için dördüncü seans - Vahiy - nihayet yalanları kabul etmek anlamına geliyor. Ya kendilerine söyledikleri ya da başkalarının söylediği yalanlar.

insanlar onları inanmaya ikna etti. Marissa'nın kendisini derinden sarsması gereken ifşası, gerçeği gizlemeye devam ederek sadece kocasına değil, kendisine ve bana da ihanet ettiğidir. Buna tahammül edemem.

"Marissa, bu işe yaramıyor," diyorum sertçe. "Size bugün için son bir fatura göndereceğim. İyi şanslar."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, AVERY'NİN yaya geçidinin başında durup, trafiğin yoğun şeritlerini aşmak ve Marissa'nın hayatından sonsuza dek çıkmak için trafikte bir mola beklemesini izler.

Başı zonkluyor ve içinden bir baş dönmesi dalgası geçiyor. Dün gece, Saat 03:00'te aniden uyandı ve Matthew yanında habersizce uyurken şafağa kadar orada yattı. Bu sabah yarım parça kuru tost kemirmiş ve çok fazla kahve içmişti.

Sırrı midesinde sert, sıkı bir düğüm.

Bu şekilde devam edemez.

"Bekle!" diye sesleniyor.

Avery arkasını dönmüyor.

"Avery, lütfen!"

Belki de Marissa'nın acı dolu haykırışının tonu Avery'nin sempatisini kazanıyor, çünkü sokağa dikmek üzere olduğu ayağını geri çekiyor.

Avery dönüp Marissa'ya bakıyor ve bir süre onu inceledikten sonra geri dönüyor.

"Spor salonundan bir adam değildi. Öyle biri yok," diye ağzından geçirir Marissa.

Avery başını sallar. "O senin geçmişinden biri, değil mi? Üniversitede ya da belki memleketinde tanıştığın biri."

Marissa'nın yüzündeki renk solar. "Nasıl yaptın? . .?"

"Matthew da onu tanıyor." Avery bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak söylüyor.

Marissa kollarını onun beline doluyor ve titremeye başlıyor. "Evet," diye fısıldar. "Birbirimizi sonsuza dek tanıyoruz."

Avery nefes verir. "Bana söylemeliydin. Sahte bir bahaneyle çalışarak çok fazla zaman kaybettik."

"Özür dilerim. Lütfen, bana yardım etmelisiniz. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım." "Başka ne konuda yalan söyledin?" Avery aniden sorar.

"Uyudun mu?"

onunla bir kereden fazla mı? Belki birkaç hafta sürmüştür. Ya da daha uzun...?"

"Hayır!" Marissa ağlıyor. Kendini tanık kürsüsünde, çapraz sorguya çekiliyormuş gibi hissediyor. Ve suçludur, suçlu olduğunu bilmektedir, ama sadece o tek sadakatsizlikten dolayı.

"Sana karşı hep bir şeyler hissetti. İlgiden hoşlanıyorsun. Belki de onu sen yönlendirdin, Matthew'un arkasından flört ettin. Ama şimdi o sana bağlandı ve bu sorun bir türlü çözülüyor."

Mide bulantısı Marissa'nın boğazını doldurur. Avery nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Marissa ilgiden hoşlanmıştı ama Matthew'un yanında ya da dışında asla flört etmemişti. Fırsat bulamadığı için de değil. Aldattığı adam hayatlarının büyük bir bölümünü örmüştü: O daha çocukken, Matthew ona dalgalarda sörf yapmayı öğretmişti. Kumlu battaniyelerin üzerinde biralarını paylaşmışlar ve Matthew ile birbirlerini yüzen iskeleye kadar yarıştırmışlardı. Düğün gününde smokin giymiş ve diğer erkeklerin yanında durmuştu ve Bennett doğduğunda FAO Schwarz'dan devasa bir pelüş köpek göndermişti. Düzinelerce kez akşam yemeklerinde onun karşısında oturdu - ve evet, başını kaldırıp onun yüzünde gezinen özlem dolu gözlerini yakaladı.

Ve sadece birkaç hafta önce -bu rezil karmaşanın başladığı gece- telefon edip mahallede olduğunu söyledi ve birkaç dakika sonra kadın ön kapısını açtığında onu geniş bir sırtıyla ve kolunun altına sıkıştırdığı bir şişe Malbec ile verandasında dikilirken gördü.

Marissa şimdi Avery'ye, "O benim erkek arkadaşım değildi," diyor. "Ama o benim ilk öpücüğümü."

Dudakları onunkilerde sıcak ve yumuşak hissettirmişti. Kadın uzaklaşmadan önce adamın her zaman sevdiği keklik üzümü Life Savers'ın kokusunu almıştı. Bir anda bitmişti ama sanki her şeyi değiştirme potansiyeline sahipmiş gibi hissettirmişti.

Ama sonra Tina öldürüldü ve tüm dünya tersine döndü. Lisedeki İngilizce öğretmenlerinin tutuklanması uzun sürmedi.

-herkes onun her zaman ürkütücü olduğu konusunda hemfikirdi- ve sonrasında Marissa'nın hissettiği bağ buharlaşmış gibiydi. "Eğer Matthew öğrenirse, bu onu öldürür." Marissa bu sözleri yüksek sesle söylemeye zor dayanıyor. "Sadece evliliğimi kurtarmak için saklamıyorum. Matthew'u korumak için. Bundan sonra nasıl iyileşebilir ki?"

Bir çığlık sesi duyulur ve iki kadın da tam zamanında dönerek küçük kahverengi bir arabanın bir teslimat kamyonetine arkadan çarpmaktan kıl payı kurtulduğunu görür.

Avery, "Bu çember tam bir kabus," diye gözlemliyor. "Burada her zaman kazalar oluyor."

Marissa bir bankın koluna uzanır ve kendini aşağıya bırakır. Başı o kadar dönüyor ki bayılabilir. Avery artık her şeyi biliyor ve ne yapacağını kestirmek mümkün değil. Tam şu anda Matthew'u arayıp her şeyi ağzından kaçırabilir.

Matthew bu gece ya da bir daha asla eve gelmeyecekti. Onu boşayacaktır; Marissa bundan emindir.

"Yapacağımız şey şu," diyor Avery sonunda ve Marissa nefesini tutuyor. "Bunu şimdilik gizli tutabilirsin, ama bu"-Avery hâlâ Marissa'nın elindeki notu işaret ediyor-"durmak zorunda. Onu görmek gerektiğini söyle."

"Bu onu cesaretlendirmez mi?"

"Kısa bir toplantı olacak. Mesajı açık ve net bir şekilde alacaktır."

Marissa vücudu rahatlatarak sarkarken gözlerini kısa süreliğine kapatır.

"Teşekkür ederim." "Şimdi ona mesaj at. Tek satır: Bugün buluşabilir miyiz?"

Marissa çantasından telefonunu çıkarır ve mesajı yazar.

Neredeyse anında, ekranında üç nokta belirdi. "Geri mesaj atıyor."

Nefesini tutarak bekliyor, sonra cevabı okuyor: **Bütün hafta Los Angeles'tayım.**

Cuma akşamı ya da hafta sonu herhangi bir zaman nasıl? Programımı temizleyeceğim.

Avery başını sallayarak, "Programımı temizle," diye tekrarlıyor. "Sana karşı gerçekten kötü hisleri var. Görünen o ki, onunla bu gece buluşmayacaksın.

çünkü kocanıza odaklanmış olacaksınız. Ona mesaj at ve Pazartesi günü öğlen mağazanın aşağısındaki kafede görüşeceğinizi söyle."

Marissa kaşlarını çatıyor, eli telefonunun üzerinde geziniyor. "Ne?" Avery soruyor.

"Kaliforniya'da olduğu için... ama sanırım gitmeden önce o notu kapımın altından atmış olmalı."

"Muhtemelen bu sabah erkenden havaalanına doğru yola çıkmıştır."

Marissa mesajı yazarken "Pazartesi öğlen Java Nation'da," diye tekrarlıyor. Randevu hem bir erteleme - çünkü neredeyse tam bir hafta var - hem de bir ceza gibi geliyor.

"Şu andan itibaren, gönderdiği hiçbir mesaja cevap vermeyin. Ararsa telefona cevap vermeyin."

Marissa başını sallar.

"Onu aklından tamamen çıkar. Seninle irtibata geçmeye çalışırsa bana haber ver."

"Ama onu gördüğümde ne diyeceğim?" "Beni bunun için işe aldınız."

Marissa daha Coco'nun içine adımını atmamıştı ki Polly yanına koştu ve onu hızlı sorularla bombardımana tuttu: "Bunu kim bırakmış olabilir? Not? . . . Gün boyunca kapıyı kilitli tutmalı mıyız? Burada uyumamın güvenli olduğunu düşünüyor musunuz?"

Marissa şakaklarına masaj yapar. "Hiçbir fikrim yok. gerekli. . . . Bu size kalmış....."

"En çılgınca şeydi!" Marissa uzaklaşmaya başlarken Polly elini göğsüne götürüyor. "Zil sesini duydum ve birazcık da olsa erkenden kapıyı açmaya gittim. Camdan Matthew'u gördükten hemen sonra, Kağıt parçasını fark ettim. Matthew onu içeri aldığımda neredeyse üzerine basıyordu."

İsimsiz notun Polly'nin başına uzun zamandır gelen en heyecan verici şey olduğu açıktır. Yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor.

Marissa'nın kafasındaki zonklama kötüleşiyor.

"Matthew'un çiçeklerini vazoya koydum," diye seslenir Polly gereksiz yere, çünkü Marissa çoktan aceleyle arka odaya girmiş ve gülleri görmüştür.

Hastalıklı tatlı kokuları küçük alana yayılıyor. Marissa Matthew'un jestini takdir ediyor ama çiçekler biraz solmuş ve kenarları kahverengi görünüyor. Birkaç gün önce aldığı buket kadar gür değillerdi. Günler önce.

UPS paketlerini açmak için bir maket bıçağı kullanırken ve Santa Monica'dan yeni gelen pamuklu kazakları çıkarırken elleri titriyor. Parlak çizgilerinin bahar için mükemmel olacağını düşünerek bunları haftalar önce sipariş etmişti. Ama şimdi gösterişli renkler cıvıltı görünüyor ve kararının yanlış olup olmadığını merak ediyor.

"Çay ister misin?"

Marissa Polly'nin sesiyle irkilir. "Ben iyiyim." Marissa başını kaldırıp bakmıyor. Polly neden bir ipucu alamıyor?

Marissa'nın telefonu çalar ve çantasından çıkarır. Chevy Chase Circle'dan Coco'ya doğru adımlarını takip ederken Matthew'a mesaj atmıştı: **Umarım günün iyi geçer....Seni seviyorum.**

Sadece Natalie'den bir e-posta. Bu sabahki açık artırma toplantısının sona ermesinden bu yana geçen yaklaşık bir saat içinde Natalie tutanakları göndermiş ve her komiteye verilen eylem görevlerini içeren bir elektronik tablo oluşturmuş

Üye. Marissa'nın, okulun halihazırda sessiz teklif için 150'den fazla parçaya sahip olmasına rağmen, satıcılarından etkinlik için ek ürünler bağışlamalarını istemesi gerekiyor.

Natalie ilk kez yardım komitesinde yer alıyor ve kâr rekoru kırmak istediğini açıkça belirtiyor. Marissa e-postayı sonuna kadar okumadan kapatır.

Polly kafasını odaya soktuğunda Marissa muhasebecisi için kayıp bir faturayı aramakta ve telefonunu tekrar kontrol etme dürtüsüyle savaşılmaktadır. "Sana salata ya da sandviç alamayacağıma emin misin?"

Marissa gergin bir sesle, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verir.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ben hemen ön taraftayım.

Webster düğünü için nedimelerin hediyelerini paketlemeye başlayacağım."

Marissa, Polly'nin varlığını hissedebiliyor; genç asistanı kapıda bekliyor. "Sadece düşünüyordum. O mesaj hakkında. Çok ürkütücü! Ne yapmalıyım? polisi arayalım mı?"

"Hayır!" Marissa'nın sesi bıçak gibi keskindir. Dönüp Polly'nin yüzüne bakıyor. "Aslında, Polly, bir şeye ihtiyacım var."

Polly'nin yüzü aydınlanır.

"Benim için bir soruya cevap vermeni istiyorum. O notu Matthew'a neden gösterdin?"

"Dediğim gibi, onu gördüğümde tam oradaydı-"

Marissa onun sözünü keser. Polly'nin durumu düzeltmek için verebileceği hiçbir cevap yoktur. Eğer Polly farklı bir insan olsaydı -tam anlamıyla profesyonel ve sağduyulu- Matthew notta hiç haberdar olmayabilirdi.

Kocasını akıllı biri. Avery'nin gönderen hakkında vardığı sonuca o da varmaya çalışıyor olabilir.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," Marissa'nın sesi son kelimesinde takılıyor.

"Çok üzgünüm, Marissa, ama ben-" Polly'nin alt dudağı titriyor ve gözleri yaşlarla parlıyor.

Marissa artık Polly'nin duygularıyla başa çıkamıyor. Onun yanında bir dakika bile duramaz.

Araya girmeler, ödünç küpeler, taklitler. Bu çok fazla.

"Neden bugünlük gitmiyorsun?" diye tersliyor Marissa. "Aslında, haftanın geri kalanında gelme. Sana her zamanki saatlerin için ödeme yapacağım."

"Ne?" Polly tamamen şaşırılmış görünüyor.

"Bence biraz izin almalısın." Polly saçmalamaya başladı. "Öyle demek istemedim-"

Neyse ki Marissa'nın çalan telefonu sözünü kesiyor.

Özel bir sipariş vermek isteyen bir müşteri. Marissa telefonda, "Bir saniye bekleyin de bilgisayarına geçeyim," diyor. Aramanın sesini kapatır. "Polly, birazdan seni arayacağım."

Polly başka bir şey söyleyemedi Marissa tüm dikkatini tekrar arayan kişiye verir.

Polly'siz geçen ilk birkaç saat tatil gibidir. Sadece iki müşteri uğradığı için Marissa çayını yudumlama ve dükkânındaki son rafa, çekmeceye ve yüzeye kadar her şeyi düzeltme lüksüne sahiptir. Polly'nin yokluğunda

Polly'nin varlığı dükkânda ne kadar yaygındı; Marissa ne kadar *izlendiğini* hissediyordu. Düşünceleriyle baş başa kalınca, Polly'ye ne söyleyeceğini formüle etmeye başladı.

Matthew bu gece. Kaydettikleri ilerlemeyi kaybetmemeleri için bu hafta sonu başka bir randevu gecesi önerecek.

Ancak Marissa bilgisayarındaki takvimi kontrol ettiği anda, zorlukla elde ettiği huzuru yok olur. Matthew'un denizaşırı müşterisi bütün hafta burada

olacak ve Matthew her gece geç saatlere kadar çalışacaktır. Bennett'in de beyzbol maçı vardır.

Marissa'nın katılmayı planladığı üç tane. Ayrıca, diş muayenesi var.

Perşembe günü ve Cuma sabahı bir açık artırma toplantısı daha var. Marissa'nın önündeki tek seçenek her şeyi iptal etmek, o yokken dükkânı kapatmak ya da Polly'den özür dileyip geri gelmesini istemektir.

Marissa sakın, muhteşem dükkânının etrafına bakıyor. Kapısına çalışma saatlerinin değiştirildiğini açıklayan küçük bir tabela asmak istiyor ama bu müşterileri üzmenin garantili bir yolu. Bu hafta Polly'ye ihtiyacı var. Marissa sinirliliğinin suçunu son birkaç günde yaşananlara atacaktır. Polly muhtemelen anlayacaktır: hamilelik hayal kırıklığı, Marissa'nın uykusuzluğu, uğursuz not Ama Marissa aynı zamanda yerine geçecek kalıcı birisini aramaya da hız verecektir. Arayışta olabilecek birilerini tanıyıp tanımadıklarını öğrenmek için birkaç arkadaşına ulaştı bile. umut verici bir yanıt alamadı. Marissa, George Washington Üniversitesi'nin kariyer yerleştirme merkezine bir ilan verip veremeyeceğini soran bir e-posta hazırlamak için biraz zaman ayırır.

Sonra Polly'nin numarasını çevirir. Doğrudan telesekretere düşer: "Merhaba, ben Polly. Şu an dışarıdayım. Ama numaranızı bırakırsanız, size bağır."

Polly'nin kafiyeli mesajı bile Marissa'yı rahatsız eder, ama o sadece Polly'den kendisini en kısa zamanda aramasını ister.

Marissa genç bir adama kız arkadaşı için kaşmir bir battaniye seçmesinde ve öğle tatilindeki bir kadına sekreteri için muhteşem kitap ayraçları seçmesinde yardımcı olur. Kadın birkaç haftada bir Coco'dan alışveriş yapmasına rağmen, Marissa onun adını hatırlayamıyor. Polly orada olsaydı, Marissa'yı uyarırdı. Polly sürekli müşterileri hakkındaki tüm ayrıntıları öğrenmeye özen göstermiştir.

Kadının hesabını kapatan Marissa, kredi kartındaki isme bakar. Müşterisi dükkândan çıkarken Marissa, "Hoşça kal Carole," diye seslenir.

Sonra Marissa Polly'yi tekrar arar. Hala cevap yok. Bu sefer Marissa mesaj bırakmaz.

Marissa saatine bakıyor: Bennett'in maçı St. Albans'ın sahasında.

Matthew'a oğullarının oynarken çekilmiş fotoğraflarını göndermek istiyor. Çünkü onları görmeyi çok istiyor, aynı zamanda birlikte inşa ettikleri her şeyi hatırlatıyor.

Ama *hem* dükkânı işletip *hem* de maça gidemez.

Polly hala geri aramadı. Matthew da mesaj atmadı.

Marissa dizüstü bilgisayarına uzanır ve Polly'nin işe başvururken gönderdiği özgeçmişi bulana kadar e-posta dosyalarını araştırır. O yaşıyor

Amerikan Üniversitesi yakınında, Massachusetts Caddesi'nin hemen dışında.

Marissa zamanı ve mesafeyi hesaplayıp öğleden sonrasını zihinsel olarak yeniden düzenlerken imleç bilgisayar ekranında yanıp sönüyor. Kemirgen meselesine rağmen Polly muhtemelen eve gitmişti. Marissa'ya her gün duş almak ve kıyafet değiştirmek için evine uğrayacağını söylemişti. Belki de şu anda duştadır, bu yüzden telefonuna cevap vermiyordur. Marissa Coco'yu kapatıp hemen çıkarsa, Polly'nin evine gidebilir, asistanını geri dönmeye ikna edebilir ve ikinci vuruş için sahaya zamanında yetişebilirdi.

Ofisinin içindeki kancadan ceketini çıkarıyor, mağazanın AÇIK işaretini KAPALI'ya çeviriyor ve adresi Google Haritalar'a yazıyor. Uygulamaya göre arabayla on yedi dakika sürüyor.

Marissa on beş dakikada yapar.

Küçük tuğla çiftliğin önündeki kaldırıma yanaşır ve eve bakar. Polly, Marissa'nın dünyasında önemli bir oyuncudur ama Marissa ilk kez Polly'nin yörüngesine girmektedir.

Hoş görünlü bir yer. Bahçe yeni biçilmiş ve ev mütevazı olsa da, perdeli sundurma böceklerle dolu yaz akşamlarında oturmak için güzel olmalı. Marissa aceleyle ön kapıya doğru yürür ve zile basar.

İçeride çalan müziği duyabiliyor - Grateful Dead'in halk müziği tınıları - sonra tanımadığı bir kadın sesi "Kim o?" diye sesleniyor.

"Polly Walker'ı arıyorum. O burada mı?"

Kapı açıldığında, kıvrıkcık kahverengi saçlı ve gözlüklü genç bir kadın ortaya çıkar. "Affedersiniz, siz kimsiniz?"

"Marissa Bishop."

Belli ki ev arkadaşının Marissa'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Polly benim için çalışıyor."

Kadın, Marissa'yı daha yakından incelerken gözlüklerini burnuna doğru itiyor.

"Doğru ya, emlak şirketinde mi? Her neyse, o burada değil. Üzgünüm."

Marissa arkasında kahkahalar duyuyor ve ardından bir erkek sesi "Pizzacı adam mı?" diye bağılıyor.

"Hayır, Polly için biri," diye seslenir kadın. Sonra tekrar Marissa'ya döner. "Belki derstedir?"

Polly bir keresinde tasarım kursuna gittiğinden bahsetmiş miydi? Marissa hatırlayamıyor. Zaman zaman Polly'ye hayatı hakkında sorular sormuş olsa da asistanı hakkında çok az şey biliyordu -Polly'nin bir zamanlar emlakçılık yaptığını bile hatırlamıyordu-. Ama Polly, görünüşte sanatsız

bazı yönlerden, konuşmayı her zaman Marissa'ya döndürmekte ustadır.

"Lütfen ona uğradığımı ve aramasını çok istediğimi söyleyin. Ve eğer

"İlaçlayıcının işi bitmedi, bu gece dükkânda kalabilir." "Yok edici mi?"

Kelimeler Marissa'nın boğazında, söyleyemeden ölüyor. *Fare sorunu için.*

Bir fare sorunu olmadığını fark etti. Polly bu hikayeyi uydurmuştu.

Marissa'nın aklını dolduran soru şu: Neden?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AVERY

"Peki, nasıl gidiyor?" Birinci basamak doktorum Dr. Hernandez, sıcak kahverengi gözleriyle beni süzüyor. Onu yıllardır görüyorum, yüksek lisans yaptığım dönemden beri. Kanser korkusunu atlatmamda - göğsümdeki yumru iyi huyluydu- ve tiroid sorunumda bana rehberlik etti ve

Bekâr bir kadından evli bir kadına, oradan da dul bir kadına dönüştüm. Şimdi yıllık sağlık ziyaretim için Potomac Nehri manzaralı özel ofisinde oturuyorum ve düzenli masasının üzerinde bir süsen vazosu var.

Dr. Hernandez altmışlı yaşlarının başında ve yüzük parmağına ince altın bir bant takıyor. Masasının üzerinde karısıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var.

Bazen hayatının görüldüğü kadar sakin ve düzenli olup olmadığını merak ediyorum. "Oldukça iyi," diyorum.

"Hala trazodon alıyor musun? Yeniden doldurmaya ihtiyacın var mı?" "Ben iyiyim."

Gerçek şu ki, Paul'ün ölümünden kısa bir süre sonra bana verdiği reçeteyi elime bile almadım. Dr. Hernandez'in antidepresan önerdiğinde iyi niyetli olduğunu biliyorum. *Uykuna ve endişene iyi gelecektir.*

Herkes gibi doktorum da Paul'ün ölümünün dünyamı alt üst edeceğini düşünüyordu. Öyle de oldu ama onun beklediği şekilde değil.

Paul hakkındaki duygularım karmaşık olsa da, sivri uçları zamanla yumuşadı. Paul'e taşınmayı planladığımı hiç söylemediğim için minnettarım, böylece onu fiziksel acılarından kurtaramasam bile en azından bu duygusal acıdan kurtarabildim. Ve o son aylarda onunla ilgilendiğim için asla pişman olmayacağım.

Paul hastalanmadan önce bizim için farklı bir son tasarlamıştım; boşanmamızın sarsıntısından sonra arkadaş olacağımızı varsaymıştım. İkimizin de yeniden evlenip evlenmeyeceğini bilmiyordum ama birlikte geçirdiğimiz yıllar ve Lana'ya olan sevgimiz sayesinde birbirimize hep bağlı kalacaktık. Hastalara danışmanlık yaptığımızı görebiliyordum. Belki arada sırada tatil yemeklerini paylaşmak.

Ancak her zaman kendi hikayelerimizi yazamayız.

Paul'ün ikinci perdesi çalındı. Ama benimkinin tadını çıkardığımı inkar edemem.

Belki bencilce gelebilir ama bugünlerde yatağında tek başıma Paul'ün yanında, o hastalanmadan önce bile hiç uyumadığım kadar iyi uyuyorum. İçimdeki titreşim

ev artık onun değişken ruh halleri tarafından belirlenmiyor.

En önemlisi de kimseye hesap vermek zorunda olmamak beni rahatlatıyor. Herhangi bir saat için bir müşteri ayarlayabilir, akşam yemeği saatinde masaj yaptırabilir, akşam 8:00'de bir arkadaşımınla kokteyl için spontane bir şekilde buluşabilirim - ve buluşursam daha da geç saatlere kadar dışarıda kalabilirim

İlginç biri.

Kocam öldüğünde hayatım açıldı. Bunu söylemek doğru bir şey değil, zaten bu yüzden kimseye söylemedim.

Dr. Hernandez'e "Aslında ilaç kullanmıyordum," diyorum. "Romeo adında bir köpek sahiplendim ve bu gerçekten çok yardımcı oldu. Ekstra egzersiz ve arkadaşlık."

Romeo'yu geçen hafta değil, Paul'ün ölümünden kısa bir süre sonra evlat edindiğimi ima ediyorum. Dr. Hernandez'i yanlış yönlendirmekten hoşlanmıyorum ama böylesi daha kolay.

"Tamam... nasıl yiyorsun?"

"Oldukça iyi. Günde yedi porsiyon meyve ve sebze almıyorum ya da ne öneriyorlarsa, ama bunu gerçekten kim yapıyor?"

Gülümsüyor. "Dokuz. Elinden geleni yap. İçmeye ne dersin? Haftada kaç birim alkol tükettiğinizi söyleyebilirsiniz?" "Beş ya da altı." Bilgileri dizüstü bilgisayarına yazarken onu izliyorum.

"Aslında, muhtemelen on ya da daha fazla. Buraya geldiklerinde herkes az mı sayıyor? Güvende olmak için insanların söylediklerini iki katına çıkarmalısınız."

Bu onu güldürüyor.

"Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, arada bir esrar içiyorum ya da sakız

alıyorum.
Ama hepsi bu kadar. Ağır uyuşturucu yok."

"Çok sık olmadığı sürece biraz esrarın zararı olmaz." Yazmayı bitirdi ve bana baktı. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Korktuğum kısım buydu. "Evet, kan tahlilimi yaparken cinsel yolla bulaşan hastalıklar için bir test eklemenizin sakıncası var mı?" Kendimi Dr. Hernandez'in gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, "Bir adam vardı."

Dr. Hernandez'e Paul öldüğünden beri birkaç erkekle birlikte olduğumu söylemeyeceğim. İnsanlar yas tutan bir dul imajıyla kendilerini rahat hissederler; biri bu algının sınırlarının dışına çıktığında çok daha az cömert olurlar.

"Avery, burası bir doktor muayenehanesi, mahkeme salonu değil." Elini omzuma koydu. "Kendine dikkat ettiğin sürece, yargılamak için burada değilim."

Başka koşullar altında Dr. Hernandez ile arkadaş olabileceğim düşüncesi beni ilk kez etkilemiyor.

Fiziksel muayeneden sonra resepsiyondan çıkışımı yapıyorum, ardından ofisinden çıkıp kısa koridordan asansöre doğru yürüyorum ve çağrı düğmesine basıyorum. Sabahın geç saatleri ve bu katta başka birkaç tıp uzmanı daha yer işgal etse de bekleyen tek kişi benim.

E-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum, asansör geldiğinde hâlâ ekranıma bakıyorum.

İçeri girip P3'e basıyorum, ardından bu hafta randevu saatini değiştirmek isteyen bir müşteriye yanıt yazıyorum. Tam kapılar kapanmaya başlamıştı ki, bir adamın kolu kapıların arasından fırladı ve kapıları tekrar açmaya zorladı. Dar koridorda onu fark etmemiştim bile.

Telefonumu çantama geri sokuyorum ve katını seçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor ve düğme paneline bakmıyor bile. Bunun yerine, sadece uzak köşeye doğru ilerliyor.

Yüzde 25 ihtimalle aynı kata park etmiş olabiliriz, çünkü otoparkta sadece dört tane var. Yine de, onu çevresel görüşümde görebilmek için vücudumu kaydırıyorum. Takım elbise giyiyor, kravat takıyor ve pardösü giyiyor ama evrak çantası taşıyor.

Bir terslik var; şimdi bana bakıyor.

Her şey o kadar çabuk oluyor ki, ben harekete geçmeden kapılar kapanıyor ve ikimiz bir arada kalıyoruz. Zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum: Birçok kadın gibi ben de kibar olma arzumu kendimi koruma ihtiyacımın önüne koymuştum. Asansörden çıkmalı ve bir sonraki asansörü beklemeliydim.

Vücudum bir tehdide hazırlanıyor. Elim kontrol panelinin yanına gelene kadar ilerliyorum. Eğer bir şey denerse, beni tuzağa düşürecek olan ACİL DURDURMA düğmesine basmak yerine, her bir katın düğmelerine ve ACİL ÇAĞRI etiketli düğmeye basmayı planlıyorum.

P3'e ulaşıyoruz ve kapılar kayarak açılıyor. Tuttuğum nefesi dışarı veriyorum.

Ben çıkana kadar adam çıkmayı bekliyor. Birçok erkek bunu yapar; centilmenlik olarak kabul edilir. Yine de arkamda olmasından hoşlanmıyorum.

Dışarıda aydınlık bir gün var ama yeraltı otoparkı loş ve gölgeli. Yolda bana biletimi veren park görevlisi birkaç kat yukarımızda, duyamayacağımız bir yerdeydi.

BMW'ye doğru yürüyorum, adrenalin vücudumda zonkluyor. Uzakta, benimkinin yanına park etmiş başka bir araç olmadığını görebiliyorum, yani adam farklı bir yöne gidiyor olmalı. Ama arkamı dönmediğim sürece bunu söylemek imkânsız. Topuklarımın çimentoya vuruşları yeraltı otoparkında daha da güçleniyor ve başka hiçbir ses duyamıyorum. Arabama ulaşmadan hemen önce arkama bir göz atıyorum ve nabzım patlıyor.

Sadece birkaç adım ötede. Bunca zamandır bana ayak uyduruyordu.

Gıcır gıcır, pahalı takım elbisesi ve boş bakışları beni sinirlendiriyor. Bu adam beni hedef alıyor; kibar olmaktan bıktım.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Yardımcı olabilir miyim?" Toplayabildiğim en sert ses tonunu hedefleyerek soruyorum.

Sesi o kadar kısık ki kelimelerini zar zor seçebiliyorum: "Bize sadece ismi ver."

Acelia'dan. Hâlâ Finley'den vazgeçebileceğimi düşünüyorlar. Ama asla vermeyeceğim. Gözlerimi adamdan ayırmadan, daha önce çıkarmadığım için kendimi azarlayarak çantamı karıştırıyorum. Bir silah taşıyor olabilirdi ama silahın şekli paltosuyla gizlenmişti.

"Gönüllü olarak bilgi verdiniz. Sana kim söyledi?"

Elim yine çantamın içinde, cüzdanımı, makyaj çantamı, telefonumu ve nihayet anahtarlığıma takılı Mace kutusunun sert metal kenarını yokluyor.

"Çok basit olabilir ya da karmaşık hale getirebilirsiniz."

Adrenalin uzuvlarımı dolduruyor. Eğer peşimden gelecekse, bunu şimdi yapacaktır. Bunun için de bir planım var. Mace ile suratını dağıtacağım, sonra da alarm düğmesine basacağım. Savaşarak öleceğim; beni kendi arabamdan kaçırmasına asla izin vermeyeceğim.

Sığ bir nefes çekiyorum, vücudum gergin.

Hareketsiz kalır. "Durmayacağız. Ve daha da kötüleşebilir."

Çamurluğumun kenarını hissedene kadar geri çekiliyorum, sonra öfkeli, akıcı bir hareketle sürücü tarafındaki kapının kilidini açıyorum, içeri kayıyorum ve anında tekrar kilitliyorum.

Penceremden bana bakıyor, hâlâ ifadesiz. Ama bana doğru bir hareket yapmadı.

Park yerinden geri geri çıkıyorum, neredeyse ona yandan çarpacaktım, sonra dairesel rampaları hızla çıkıyorum. Görevliye ulaştığımda, ona yabancı adamdan bahsetmek üzereyim. Ama adamı hangi suçtan şikâyet edebilirim ki? Benimle birlikte asansöre binip aynı kata çıktığı için mi?

Vücudumun gevşemesi biraz zaman alıyor. Eve gidip Romeo'nun yanına kıvrılma düşüncesi cazip geliyor ama önümde dolu bir gün var ve Acelia'nın bunu benden çalmasına izin vermeyeceğim.

D.C. sokaklarında dolaşırken, Maryland'e ve Marissa'nın eski sevgiliyle buluşmasından önce göz atmak istediğim kafeye doğru ilerlerken, aklıma bir düşünce geliyor.

O adam bugün beni nerede bulacağını nasıl bildi?

Arabamda bir takip cihazı var mı? Bilgisayarımı hacklemiş olabilirler mi? Bir baş dönmesi dalgası beni sarıyor ve yolun kenarına çekiyorum.

Tehlike lambalarımı yakıyorum ve soğuk, canlandırıcı havayı içeri almak için camlarımı açıyorum. Saat öğleni geçti ve bugün hiçbir şey yemedim, hatta kahve bile içmedim - yıllık muayeneden önce standart prosedür - bu da sağlıklı düşünmemi zorlaştırıyor.

Belki de beni buraya kadar takip etmişlerdir diye düşünüyorum.

Aklıma başka bir olasılık gelmesi biraz zamanımı aldı.

Dr. Hernandez ve *sabah 10* kelimeleri masamda tuttuğum çizgili kurdeleli randevu defterindeydi.

Skip'in evime geldiğinde kontrol ettiğinden emin olduğum Cuma gecesi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA dönen beyzbol topunun orta sahaya doğru kavis çizmesini ve ardından çimenlere çarparak sekmesini izliyor.

Bennett onu alırken rahat bir nefes alıyor. En alttaki İkinci devrede iki takım da henüz gol atamadı ve Bennett'in iyi bir oyun çıkardığını görmek için tam zamanında geldi. Matthew mesajına cevap vermedi, Marissa öğleden sonra Coco'yu kapatmak zorunda kaldı ve Polly hakkında ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yok, ama en azından bu onun dünyasında doğru olan tek şey.

Tribünlere doğru yürümeye devam ediyor, bir grup ebeveyne el sallıyor, bir yandan da oğlunun dönerek topu ikinci kaleye doğru fırlatışını izliyor.

Kalbi küçük bir sıçrama yapıyor. Bennett beyzbolda gerçekten gelişiyor. "Aferin!" diye seslenir, alkışlamaya başlar.

Sonra durdu.

Oyunu yapan zayıf, açık renk saçlı çocuk onun oğlu değil.

Belki de Koç Santo Bennett'i farklı bir pozisyona koymuştur, diye düşünüyor.

Marissa geçen haftaki maçı kaçırdı ama Bennett ona iyi oynadığını söyledi. Uzaklara bakıyor, her oyuncunun yüzünü seçmeye çalışıyor. Birbirinin aynısı kırmızı beyzbol şapkalarının altında kimin olduğunu söylemek zor, ama sonunda Bennett'i fark ediyor. Yedek kulübesinde, kolu alçıklı bir çocuğun yanında kambur duruyordu.

"Marissa!"

Adını duyunca başını kaldırıyor. Ona el sallayan anneyi tanıması biraz zaman alıyor. Bu Carrie'dir, oğlu Lance ilkokul birinci sınıfta oynamaktadır.

ve ablasının elden düşme pembe kramponlarını giymeyi tercih eder, bu onu Marissa'ya sevdiren bir ayrıntıdır.

"Gel, otur. Ooh, ceketine bayıldım." Carrie, Marissa'ya hızlı ve sert bir şekilde sarılır.

Onun sıcaklığı Marissa'yı şaşırtır; Marissa beklenmedik bir şekilde gözyaşlarının eşiğinde hisseder ve güneş gözlükleri için minnettar olur. Marissa hiçbir şey yapmadı okulda yakın arkadaşları vardı, ama her zaman şu izlenimi edinmişti Carrie komik ve naziktir. Marissa, Carrie'nin bir keresinde öğle yemeğine çıkmayı önerdiğini hatırlıyor. Marissa bunu hiç takip etmemişti. Bu onun hatalarının uzun bir listesinden bir diğeri gibi geliyor.

"Seni görmek güzel," diyor Marissa, kalabalık sıraya sıkışarak.

Carrie'nin ayaklarının arasında büyük bir atıştırmalık çantası var, içinde dev bir Ziploc içinde dilimlenmiş portakallar ve krakerler, kuru üzüm ve parlak M&M'lerle süslenmiş ayrı ayrı paketlenmiş patika karışımı var. Marissa'nın midesi gurulduyor ve bugün neredeyse hiç yemek yemediğini fark ediyor.

"Bennett iyi mi?" Carrie soruyor.

Rakip takımdan bir oyuncu smaç vurur ve atıcı dalışla yakalayarak devreyi bitirir. Aileler alkışlıyor, Marissa, atıcının babasının tribünlere doğru ayaklarını yere vurduğunu ve oyuncuların devreyi bitirmek için koştuğunu tahmin ediyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," der Marissa Carrie'ye. "Belki de gidip kontrol etmeliyim."

Önlerinde oturan bir kadın arkasını dönüyor, parlak sarı atkuyruğu omzuna doğru sallanıyor. Kaşlarını çatıyor ama mükemmel cildinde hiçbir kırışıklık oluşmuyor. "Geçen hafta burada değildim ama Jacob o zaman da oynamadığını söylüyor."

"Merhaba Dawn," diyor Marissa, ses tonundaki istifayı saklamaya çalışarak. Dawn da müzayede komitesinde yer alıyor -Marissa bu sabahki toplantıda onun karşısında oturuyordu- ve Natalie'nin çok sayıdaki asistanından biri gibi görünüyor.

Marissa Carrie'ye döner. "Bu doğru mu? Bennett geçen hafta dışarıda mı kaldı?"

Dawn iki büklüm duruyor, belli ki sahada olup bitenden çok arkasındaki sahneyle ilgileniyor.

Carrie başını eğerek usulca, "Sanırım öyle," diyor.

Marissa, son maçından sonra Bennett'le yaptığı konuşmayı hatırladıkça midesi sıkışıyor: *İki kez kaleye geçtim*, demişti ve Matthew onu tebrik edip

saçlarını okşamıştı.

Bennett neden yalan söylesin ki? Yine zorbalığa mı uğruyor, yoksa Koç Santo Bennett'i yanlış bir şey yaptığı için mi cezalandırıyor?

Dawn'ın bakışları üzerine sabitlenmişken, Marissa sıkıntısını gizlemeye çalışır. Carrie, "Eminim önemli bir şey değildir," der ve Marissa'nın başını hafifçe okşar.

Diz. "Muhtemelen kendini iyi hissetmiyor. Sanırım etrafta küçük bir böcek dolaşıyor."

"Evet, muhtemelen öyledir," diyor Marissa, Carrie'nin ona sunduğu bahaneye minnettar.

Oyunun geri kalanında Marissa, Bennett'in dikkatini çekmeye çalışır ama Bennett sahaya o kadar odaklanmış ki asla arkasını dönmez. Ya da en azından öyleymiş gibi davranıyor. O kadar gergindir ki, cep telefonu bir mesajla hafifçe çaldığında, Marissa sanki silah sesi duymuş gibi irkilir.

Matthew'dan geldiğini umuyor. Ama mesajın yanlış adamdan gelmesi ihtimaline karşı, diğer ebeveynler bu kadar yakinken telefonunu çıkarmak istemiyor.

Lance üçlük attığında kalabalıkla birlikte tezahürat yapıyor ve başka bir çocuk topu tutucunun üzerine atıp bir koşuya izin verdiğinde hafifçe inliyor, ancak tepkileri bir çırpıda kayboluyor ve akli oyun bittiğinde ne yapması gerektiğiyle meşgul. Önce Bennett'le konuşacak, sonra da bu gece ya da yarın Koç Santo'yu aramaya karar verecek.

Bennett doğal bir atlet değildir, dünyadaki tüm özel koçluk ve teşviklerin telafi edemeyeceği bir şey. Ancak Marissa'nın gözünde çok daha nadir ve çok daha değerli bir şeye sahip. Bir keresinde, bir beyzbol maçı sırasında, Bennett'in takımındaki bir oyuncu son vuruş sırasında büyük bir smaç vurdu ve oyunu kazandı. Takımındaki diğer tüm çocuklar birbirlerine doğru koşup çılgık atarken, Bennett ağlamakta olan rakip takımın atıcısına doğru yürüdü ve onu teselli etmeye çalıştı.

Bennett'in hassas kalbi belki de onun en büyük hediyesidir. Şimdi Marissa oğlunun ince omuzlarına ve hafifçe eğilmiş başına bakarken, onun için acı çekiyor.

Maçtan sonra Bennett'in eşyalarını toplamasına yardım eder, sonra arabaya doğru yürürlerken Bennett çömelir ve çimlere bakar.

"Ne oldu?"

Bennett işaret ediyor. "Bir bal arısı."

"Oh, şimdi anlıyorum." Marissa dikkatlice üzerinden geçer. Bennett çömelmiş, böceği izlemeye devam eder.

"Hadi tatlım." Hava sıcaklığı güneşle birlikte düşmüştü ve Bennett'le konuşmaya can atıyordu.

"Burada tek başına olmamalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bal arıları soğuk havalarda kovanlarında kraliçenin etrafında kümelenir. Bu şekilde sıcak kalırlar."

"Bunun neden dışarıda olduğunu düşünüyorsun?"

Bennett başını sallar. "Kafası karışmış olmalı. Kovandan çok erken ayrıldı."

"Belki onu burada bırakırsak geri dönüş yolunu bulur."

Bennett etrafına, geniş açık araziye bakar ve yakınlarda bir arı kovanı olmadığını açıkça fark eder.

"Onu bizimle eve getirmek ister misin?" Marissa böcekleri sevmez, ama eğer gerekiyorsa onu tutmak için taşınabilir kahve fincanını kullanabilir.

Bennett sadece ayağa kalkar. "Hayır. Bence onu bırakmalıyız. O içeriye ait değil."

Bennett derin bir iç çeker ve yürümeye devam ederlerken Marissa bir kolunu ona dolar. Arabaya vardıklarında Marissa bagajı açar, böylece beyzbol çantasını ve sırt çantasını kaldırır. Kendini arka koltuğa bağlar - yaşına göre küçük olduğu için hâlâ bir yükseltici kullanmaktadır- ve Marissa radyoyu kapatarak Bennett'e konuşmayı başlatma şansı verir.

Sokaklarda eve doğru ilerlerken dikiz aynasından, kraker ve M&M'lere ulaşmak için iz karışımı çantasındaki kuru üzümeleri toplayan Bennett'e bakmaya devam ediyor. Beyzbol şapkasını çıkarmış ve saçları arkaya doğru uzamış.

Marissa'nın bir zamanlar okuduğu bir ebeveynlik kitabı, erkek çocuklarla zor konuşmalar yapmak için ideal zaman olarak araba yolculuğunu öneriyor ve doğrudan göz temasından kaçınabildiklerinde kendilerini daha az savunmasız hissettiklerini iddia ediyordu.

Olabildiğince rahat bir şekilde soruyor, "Bugün neden oynamadığınızı bana söylemek ister misin, tatlım?"

"Karnım ağrıyor." Bennett ağzına bir M&M daha atıyor. "Şimdi daha iyi gibi görünüyor," diye nazikçe cevap verirken Wisconsin Caddesi.

"Um, evet . . ."

"Peki ya geçen hafta?"

Bennett cevap vermiyor.

"Jacob'ın annesi o zaman da oynamadığını söyledi." "Umarım bal arısı iyidir."

"Ben de öyle umuyorum." Marissa beyzbol oyunlarını şimdilik bırakır.

Eve geldiklerinde Bennett, kertenkelesi Sam'i beslemek için odasına koşar. Çaresizce bir köpek istiyor, ama Matthew'un alerjisi var, bu yüzden küçük yeşil

Yaratık evdeki tek evcil hayvan. Marissa, quesadillaları birleştirmek için buzdolabından tortilla, dolmalık biber, çedar peyniri ve pişmiş tavuk alıyor, sonra telefonunu çıkarıyor. Üç mesaj almıştır: İlki annesinden - emojiileri yeni keşfetmiştir - ve dört satırı kalpler, öpücükler, çiçekler ve rastgele bir brokoli çiçeği ile doludur. Sonraki mesaj Polly'den, konuşup konuşamayacaklarını soruyor. Üçüncüsü ise Matthew'dan geliyor ve ona müşterisiyle geç saate kadar dışarıda olacağını söylüyor.

Annesine cevap vermek kolaydır; Marissa bir sıra kalp atar.

Polly daha karmaşık. Marissa sonunda yarın mağaza açılmadan önce bir kahve içmeyi önerir. Marissa artık Pinnacle'a gitmeyeceğine göre sabahları daha çok verir. Polly hemen cevap verir: **Tabii ki! Görüşürüz o zaman!** Marissa, Polly'ye yine dükkânda uyuyup uyumadığını sormayı düşünür ama peşini bırakmaya karar verir. Marissa'nın isteyeceği son şey uzun bir tartışmanın fitilini ateşlemektir.

Marissa dikkatini tekrar en önemli mesaja, Matthew'unkine çevirir, alt metni anlamaya çalışır. Matthew da onu sevdiğini söylememiştir ama sert de değildi ve **"Üzgünüm bebeğim"** diye yazmıştı.

Ona kendisini bekleyeceğini söylemeyi ya da aile odasına taşınan Bennett'i kontrol etmesini istemeyi düşünüyor. Ama sonunda sadece **"Tamam"** yazıyor. **İyi şanslar!**

Marissa telefonunu bırakır ve kendine bir kadeh Sancerre doldurur. Gözlerini kapatır ve bir yudum alır, sabah kahvesinin ilk tadının ve akşam şarabının ilk tadının dünyanın en büyük zevkleri arasında yer alması gerektiğini düşünür.

Peynir bloğunu açıyor ve rendelemeye başlıyor. Göğsü sıkışıyor ve nefes alıp verişlerini elinin ileri geri hareketine uydurmaya çalışıyor.

Bennett "Anne!" diye çığlık attığında küçük kaseyi neredeyse doldurmuştu.

Marissa'nın parmak eklemi rendeye sürtünüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor. Parmağında küçük bir damla kan var, ama en azından Bennett ona hatırlatmak için orada değil

lanet kavanozu hakkında.

"Anne!" Bennett yine bağıyor. "Yavrukurt ipimi bulamıyorum!"

Yavru izci ipi mi? Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktur. Sonra aklına gelir - son toplantıda tüm yavrukurtlar düğüm atma alıştırmaları yapmaları için evlerine beyaz, bir metre uzunluğunda bir iple gönderilmişlerdir.

"Televizyonun yanındaki sepetlerden birinde değil mi?" Marissa geri çağırır.

Bennett'in aile odasında kare düğümler atmaya çalıştığını, konsantre olduğunda her zaman yaptığı gibi yanağının içini çiğnediğini hatırlıyor.

Şimdi bile onun ezberlediği talimatları duyabiliyor:

Tepede döngü, tavşan delikten yukarı koşar, ağacın etrafından döner, tekrar delikten aşağı iner.

"Hayır! Baktım!"

"Tatlım, yemek yapıyorum, o yüzden-"

"Ona *şimdi* ihtiyacım var!" Bennett'in sesi titriyor.

Marissa aceleyle aile odasına girer ve Bennett'in halının ortasında oturduğunu, tüm oyuncak kutularının etrafına boşaltıldığını görür.

"Hiçbir yerde yok!" Bennett gözyaşlarının eşiğinde.

Marissa dizlerinin üzerine çöküyor ve yapbozları, Marvel aksiyon figürlerini, *Yıldız Savaşları* ışın kılıçlarını ve masa oyunlarını karıştırıyor. O ve Bennett, Marissa'nın kasıtlı olarak lekelediği sandalyelerin ve kanepenin altına bakarlar. Hatta tüm yastıkları bile kaldırıyorlar. Ama ip hiçbir yerde yok.

Sonunda Marissa, "Başka bir tane almamız gerekecek." dedi.

"Ama sınavım yarın!" Bennett ağlamaya başlar, yüzü kızarır. "Tatlım-"

Bennett'in feryadı onu bastırıyor. Harry Potter esasını odanın bir ucundan diğer ucuna fırlatır, lambayı kıl payı kaçırır.

"Bennett!" Marissa, yumuşak huylu oğlunun küçüklüğünden beri böyle bir öfke nöbeti geçirdiğini ve Susam Yeri'nde aşırı yorulduğunu hatırlamıyor Tema Parkı.

Uzanıp onu kollarının arasına alıyor ve vücudunun hıçkırıklarla titrediğini hissediyor.

"Antrenman yapıyor olmam gerekiyordu. Başarısız olacağım."

"Oh, tatlım, sorun yok." Oğlunu sallarken bu sözleri tekrarlıyor ve Bennett'le birlikte kendini de yatıştırmaya çalışıyor. O kadar çok dener ki

Hissettiği çalkantılı duyguları oğlundan gizliyor, ama belli ki o da evlerinde dönen stresin bir kısmını özömsüyor.

Matthew'un burada olmasını, sarılmalarına katılmasını ve sonra belki de Home Depot'a gidip bir ip daha almasını diledi.

Ama Matthew bu hafta Bennett'i neredeyse hiç görmeyecek. Bennett'i yavrukurt izciliğine yine Marissa götürecektir ve bazı anneler her zaman toplantı ve etkinliklere katılırken, çocukların çoğu babalarıyla birlikte orada olacak.

Bennett bu durumdan hiç şikâyetçi olmamıştır; yine de Marissa bunun ağrılarına katkıda bulunup bulunmadığını merak eder.

Matthew geçen yıl çam ağacı derbisine katılmıştı ama Bennett'in küçük tahta yarış arabasını yapmasına yardım eden izci lideriydi. Matthew'un Bennett'i ulusal oyunlara ya da doğaya götürecektir zamanı yok. ya da her okul konferansına katılmak. Bennett de Matthew'la bir bağ kurma duygusunu özlüyor olmalı.

Belki de sadece evliliğinde değil, ailelerinde de çatlaklar vardır. Mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışmak yerine Oğluna karşı daha gerçekçi olmalı. Avery de bunu tavsiye ederdi.

"Son zamanlarda ben de biraz stresliyim. Charlie ile tartıştınız ve sonra barıştınız mı?"

Bennett başını sallıyor. "Evet, Sam'e Froot Loop yedirmeye çalıştığı zamanki gibi, ki bu gerçekten tehlikeli olabilirdi."

"Evet, babamla biraz tartışıyorduk ama şimdi daha iyiyiz."

Bennett kıpırdamadan durur ve Marissa bir an için hata yapıp yapmadığını merak eder. Belki de bu çok fazla bilgiydi.

Sonra Bennett kısık bir sesle, "Bu yüzden mi fil odasında uyuyordu?" diye sorar. Bu, Bennett'in duvarında büyük bir fil resmi bulunan misafir odasına taktığı lakap.

"Evet."

"Olivia'nın ailesi gibi boşanacak mısınız?"

"Tabii ki hayır. Baban ve ben birbirimizi çok seviyoruz. Ve ikimiz de seni gerçekten seviyoruz."

Marissa yerde oğlunu kucağında tutmaya devam eder, dikkatini çeken diğer her şeye rağmen hiçbir şeyin bundan daha önemli olmadığını bilmektedir.

Bennett burnunu çekiyor. "Tamam. O zaman babama beyzbol oynamak istemediğimi söyler misin?"

"Beyzbol oynamak istemiyor musun?"

Bennett, Matthew onu beş yaşındayken T-ball ligine kaydettirdiğinden beri oynuyor. Bazen antrenmana gitmekten şikâyet ediyordu ama Marissa oraya gittiğinde iyi vakit geçirdiğini varsayıyordu.

Bennett başını sallar. "Hiç eğlenceli değil."

"Beyzbolu sevmiyorsan, beyzbol oynamak zorunda değilsin," diyor sonunda. "Eminim babam anlayışla karşılayacaktır."

Yine de Matthew'un bundan memnun olmayacağını biliyor. Lisede üç spor dalında dereceye girmiş ve üniversitede kulüp buz hokeyi ve beyzbol oynamış.

Oğullarının bu fiziksel beceriyi miras almasını ve takımlarda yer almaktan keyif almasını umması çok doğal.

Ama Bennett duygusal ya da fiziksel olarak bu şekilde inşa edilmedi. O kendine has biri.

Ve kesinlikle Matthew'un hayal kırıklığına uğrayacağını bilecek kadar sezgileri güçlü.

Marissa oğluna daha sıkı sarılır. "Bir fikrim var. Akşam yemeği için pizza sipariş etmeye ne dersin? Sonra belki sana düğüm atabileceğin başka bir şey bulabilirim."

Bennett onun sırtını sıkıyor, ince kollarını beline doluyor ve sonra bırakıyor. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Onun başının üstünü öpüyor. "Gidip malzemelerini seçelim mi? Ananas ve hamsi istiyorsun, değil mi?"

"Ewwww!" Bennett kusacakmış gibi yapar, sonra ayağa kalkar.

O ve Marissa mutfağa geri dönerken, Marissa Bennett'in kanepenin yanındaki sehpa bıraktığı Transformers saati. Tereddüt eder. Kumaş bilekliğin ahşap masanın üzerinde yayılma şekliyle ilgili bir şey hafızasını sarsıyor ve ona çarpıyor: Matthew'un New York'ta olduğu ve hayatının çözülmeye başladığı gece, yavrukurt ipini en son gördüğü yer tam olarak burasıydı.

"Anne?" Bennett arar ve Marissa'ya kendisinin de oğluna ihanet ettiği hatırlatılır.

Bennett çoktan granit adadaki favori taburesine oturmuş, Marissa'nın dizüstü bilgisayarına tıklıyor -teknolojiyle bu kadar haşır neşir olması biraz ürkütücü- ve en sevdiği pizzacının web sitesini aramış.

Marissa mutfaka girer ve onun hangi boy turtayı seçmesi gerektiğini ya da yemeğin yanında Sprite alıp alamayacağını sormasını bekler. Ona istediği her şeyi vermeye hazırdır.

Ancak oğlundan gelen soru onu şaşırtır ve üzer. Bu soru gecenin geri kalanında zihninde yankılanacak ve onunla savaşıacaktır. Sonunda saat 23:00'ü biraz geçte beynini sakinleştirmek için bir Xanax alana kadar uyumaya çalışır.

Bennett, "Babamla boşanırsanız, sadece sizinle yaşayabilir miyim?" diye soruyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AVERY

Evime girdiğimde sanki biri mutfağında hamburger yiyormuş gibi pişmiş et kokusu burnuma geliyor.

Kapı aralığında hareketsiz duruyorum, gözlerim eşyaların üzerinde geziniyor.

Koridorda ve oturma odasında çöpler var: yırtık kağıt havlular, yumurta kabukları, boş bir kutu yoğurt ve dün çöpe attığım benekli kahverengi muz kabuğu.

Bir anlığına, birinin yine zorla girdiğinden endişelendim. Sonra suçluyu tespit ettim.

Romeo bana bakıyor, kuyruğu ahşap zemine çarpıyor, dün akşamki yemekten kalan yağ lekeli Five Guys folyo ambalajının bir kısmı plastik külahına yapışmış.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ben iç çekip ortalığı toplamaya başlarken kuyruğu daha sert vuruyor. Mutfakta, çöp ve geri dönüşüm kutularımın bulunduğu gömme çekmecenin tamamen açık olduğunu fark ettim. Ya ben sıkıca kapatmayı unutmuşum ya da köpeğim nasıl açılacağını bulmuş.

"Benim küçük çöplük dalgıcım, kasanın dışında çok iyi gidiyordun. Ne oldu?" Yerleri silerken Romeo'yu azarlıyorum. Elim yalıyor ve uygun bir şekilde utanmış görünüyor.

Ne sindirdiği hakkında hiçbir fikrim yok ve ondan başka bir istenmeyen sürpriz istemiyorum, bu yüzden egzersiz kıyafetlerimi giyiyorum, tasmaını takıyorum ve onu uzun bir yürüyüşe çıkarıyorum. Biraz Romeo'nun kötü davranışını ödüllendiriyormuşum gibi geliyor ama Skip'in ona yumuşak davranma tavsiyesini hatırlıyorum.

Skip'e artık güvenmiyorum ama köpeğimle iyi anlaşıyor gibiydi.

Birkaç dakikada bir dönüp arkamdaki sokağı kontrol ediyorum ve yanımdan geçen insanların yüzlerini inceliyorum. Acelia'nın uşaklarının beni tekrar gafil avlamasına izin vermeye niyetim yok.

Eve döndüğümüzde alarmı sıfırlıyor ve Romeo'yu ofisimde yanımda tutarak çalışmaya başlıyorum. Birkaç faturayı ödedikten, hasta annesine bakmak için beklenmedik bir şekilde şehirden ayrılmak zorunda kalan bir müşteriyle Zoom seansı yaptıktan ve diğer birkaç aramayı yanıtladıktan sonra, dikkatimi Matthew ve Marissa'ya ayrı ayrı gönderilecek e-postaları hazırlamaya veriyorum. Bir sonraki seansımız Yıkım. Piskoposların Perşembe günü beni görmeye geldiklerinde olumlu bir ruh hali içinde olmalarına ihtiyacım var, çünkü duygularda ani bir düşüş yaşamak - tıpkı yavaş bir tırmanışın ardından gelen hız trenindeki düşüş gibi - yüzeysel parlaklıklarını daha fazla sıyracaktır.

Önce Marissa'ya mesajımı hazırlıyorum, neyi başarmak istediğimi düşünüyorum.

Karısının ihanetini öğrendiğinde, Matthew'un egosu büyük bir darbe almıştır. Marissa'nın bu hasarın bir kısmını telafi etmesi gerekiyor. Bu talimatı yazıyorum: *Matthew'u bir daha gördüğünde, onu harika bir koca yapan şeylerden bahset. Spesifik ol.*

Sonra da Matthew için bir mesajla devam ediyorum. Marissa evliliğinde görünmediğini hissediyor; bu bir kadının kocasından ayrılmasının en önemli nedenlerinden biridir ve Matthew'un bir rota düzeltmesi yapması bu yüzden çok önemlidir.

İlk seansımızda Matthew ile yalnız konuştuğumda, bu olumlu duyguların bazılarını yeniden yakalamak umuduyla onu Marissa ile ilişkisinin ilk günlerine götürdüm.

Marissa'nın az önce odaya attığı bomba nedeniyle Matthew'un karısı hakkında olumlu bir şey söyleyebilmesi biraz zaman aldı. Ancak bunu yaptığında, o kadar çarpıcı ve ham bir açıklama yaptı ki, kendimi hala zihnimde tekrarlarken buluyorum. Matthew'un ifade ettiği duygu, Piskoposların birbirlerine geri dönmelerine yardımcı olmaya hevesli olmamın nedenlerinden biri.

Matthew'a aşağıdaki talimatı gönderiyorum: *Bana Marissa'yı ilk öptüğünde bunun okyanusu ilk kez görmek gibi bir şey olduğunu söylemiştin. Onu bir daha gördüğünde, bunu ona söyle.*

Gönder tuşuna basamadan cep telefonum çalışıyor ve ekranımda Lana'nın fotoğrafı beliriyor. Bugün erken saatlerde Dr. Hernandez'in ofisine giderken konuşmuştuk, bu yüzden tekrar ulaşmasına şaşırdım.

"Hey, tatlım-"

"Avery! Aman Tanrım, arabam. İşten yeni çıktım.

."

"Yavaşla. Yaralandın mı? Kaza mı geçirdin?"

"Hayır, hayır." Oflama sesi çıkarıyor. "Lastiklerim! Biri havasını indirmiş, dördünün de. Park yerime geldiğimde bu haldeydiler. Bunu bana kim yapar?"

Sanırım tam olarak kim olduğunu biliyorum: Acelia.

Aradaki paralellik çok açık: Biri bugün kapalı otoparkta peşime düştü ve şimdi de başka bir otoparkta tatlı, kurnaz üvey kızımınla uğraşıyor. Öfke vücudumda dolaşıyor.

"Şimdi neredesin?" Dışarıda hala gün ışığı olmasına sevindim.

"Arabamın yanındayım. Annemi aradım ama açmadı. Greg işte, o yüzden konuşamıyor."

"Beni aradığına sevindim. AAA ile temasa geçeceğim ve gelip seninle bekleyeceğim."

"Tamam, teşekkürler. Burada olacağım."

Çantamı alıp spor ayakkabılarımı giyerken kaşlarımı çatıyorum. Kısa bir süreliğine bile olsa onu otoparkta yalnız bırakmak istemiyorum.

"Aslında, gidebileceğiniz başka bir yer var mı? Şu sevdiğin sandviç dükkanına ne dersin?"

"Neden?"

"Acıktım," diye yalan söyledim. "Bize şu sebzeli şeylerden iki tane söyle, seninle orada buluşuruz."

Bir saat sonra, Lana'nın lastikleri doldurulmuştu ve Greg'in evindeydi - bu gece orada uyumayı planlıyordu - ve ben de elimde arabamla eve gidiyordum.

Direksiyonu o kadar sıkıyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor. Bütün bunların anahtarı Skip olmalı. Birlikteyken Lana bir kez telefon ettiği için bir üvey kızım olduğunu biliyor ve nerede çalıştığından bahsettiğimi hatırlamasam da muhtemelen öğrenebilir. Doktor ziyaretimi başka kim bilebilir ki? Bundan kimseye bahsetmedim.

İçimden Skip'i arayıp rahatlamak geliyor ama bu içgüdümü bastırıyorum. Eğer Skip karmaşık bir ağ örüyorsa, zaten benden birkaç adım öndedir ve düşünmeden hareket etmek yapabileceğim en kötü şey olur.

Onun hakkında bildiklerimi zihinsel olarak gözden geçirdim: Kırk yaşında, hiç evlenmemiş ve ticari gayrimenkul geliştiricisi. Üç çocuğun en küçüğü, Dartmouth'a gitmiş ve Washington'a taşınmadan önce Kaliforniya'da yaşamış.

Acelia ile arasında bariz bir bağ var. Ama daha derine inersem bir tane bulacağım fikrinden kurtulamıyorum.

Belki de polisi aramanın zamanı gelmiştir. Ayrıca eski bir polis tanıyorum.

Özel dedektif olarak çalışıyor; birkaç ay önce bir davada onu kullandım.

Gaza daha sert basıyorum, sarı ışığın sonunu yakalamaya çalışıyorum. Bu kadar öfkelenmemin bir nedeni de Skip'ten gerçekten hoşlanmamdı. İçgüdülerim bana onun iyi bir adam olduğunu söylüyordu ve insanları değerlendirirken genellikle bu kadar yanılmam.

Kendimi aptal gibi hissettiriyor.

Işık dönüyor ve ben frene basıyorum, BMW'min burnu kavşağa giriyor. Beyaz kanişini gezdiren bir kadın arabamın etrafından manevra yaparken bana ters ters bakıyor.

Kendine gel, bir müşteriye yaptığım gibi kendime sertçe emrediyorum.

Ön camım buğulanmaya başlayınca buz çözücüyü açıyorum ve kolumla buğulu tabakanın bir kısmını silmeye çalışıyorum ama ince likralı üstüm etkisiz kalıyor. Genellikle birkaç kağıt peçete sakladığım orta konsol torpido gözüne uzanıyorum. Hiç göremiyorum ama bir paket kağıt mendil var.

Bir tanesini çıkarıp bakıyorum ve Skylar'ın çantasından bir mendil çıkarıp bana uzattığını hatırlıyorum.

Hatamı fark ettiğimde başımı salladım.

Yanlış paralele odaklanıyordum.

Arkamdan gelen bir araba kornası beni sarsıyor ve ayağımı frenden çekiyorum, artık daha dikkatli sürüyorum.

Lana'nın arabasına olanlar Acelia'nın üvey kızına ulaşabileceklerini haber vermek için gönderdiği bir mesaj değildi. Arkasında başka biri vardı.

Benim hakkımda çok şey biliyorsun. Sanırım senin hakkında daha çok şey öğrenmek istedim,

Skylar söylemişti.

Cameron'ın eski sevgilisi Lana'nın lastiklerinin havasını indiren kişi olmalı; bu tam da onun yapacağı türden kindar bir hareket gibi görünüyor.

Sokağımın köşesinden dönüp evimin önüne park ediyorum ama hemen motoru durdurmuyorum. Duygularımın çamurlu girdabı dağıldığı için zihnim artık daha net çalışıyor.

Hemen iki şey yapmam gerekiyor: Skylar'ın Lana'ya bunu yaptığını doğrulamak ve üvey kızımın yanına bir daha yaklaşmamasını sağlamanın bir yolunu bulmak.

Doğru olanı bulana kadar birkaç seçeneği değerlendirdim. Fikrimin doğuşu telefonumun ekranında, Derrick'in ben evden çıkmadan kısa bir süre önce attığı mesajda yatıyor: **Hey bebeğim, bu gece boş musun? İş iptal oldu.**

Derrick ve ben akşam saat 7'yi biraz geçte Skylar'ın Silver Spring banliyösündeki evinin önüne geldik.

Yapı, birbirinin neredeyse aynısı evlerle dolu çıkmaz bir sokakta yer alıyor. Bu arada

Diğer evlerde güzel detaylar var -birinin ön bahçesinde ağaçtan sarkan ip salıncak, diğerinde güzel bir çevre düzenlemesi- Skylar'ın evi geçen sonbaharda buraya geldiğimden beri biraz yorgun ve yıpranmış görünüyor. Ön bahçesindeki çimler yamalı ve blokta kaldırımda duran bir çöp tenekesi olan tek ev burası.

Cameron eskiden çimlerle ilgilenir ve çöp gününde çöp kutularını garaj yolunda yukarı aşağı taşırdı, ayrıca market alışverişi ve yemek pişirme gibi diğer işleri de yapardı. Şimdi Skylar yalnız yaşadığı için ev işlerine yetişmek ona düşüyor.

Derrick her iki tarafında da güvenlik şirketinin adı yazan minibüsünün sürücü kapısını açarken, "Bunu yaptığın için tekrar teşekkürler," diyorum. Arkaya kayıyorum, böylece renkli camdan dışarı bakabiliyorum.

Derrick Skylar'ın merdivenlerini tırmanıyor ve zili çalıyor. Üzerinde iş üniforması vardır; koyu renk net bir pantolon, düğmeli bir gömlek ve sol omzunun altında adının ve şirketinin logosunun işli olduğu bir ceket. Skylar kapısını açıyor ve Derrick'e bakıyor. Acaba o da Derrick kapımda belirdiğinde benim verdiğim tepkiyi mi veriyor, bir teknisyenden çok Nike modeline benziyor.

Konuştuklarını duyamıyorum ama Derrick'in ne dediğini biliyorum. Repliklerini birlikte hazırladık. Skylar'a bunun bir satış görüşmesi olmadığına dair güvence veriyor ve şirketinin onu bir suç hakkında bilgi sahibi olabileceği için gönderdiğini söylüyor. Boğuk sesi ve sıcak gözleriyle, Skylar'ın Derrick'e inanması için baştan çıkarılacağından hiç şüphem yok.

Skylar evinden çıkıp Derrick'in yanına gelir. Derrick kamyoneti işaret eder ve Skylar da başıyla onaylayarak kamyonete bakar.

Derrick konuşmaya devam ediyor, ona şirketinin bu konuşmanın gizli kalmasını tercih ettiğini söylüyor ve ben onun gülümsediğini görüyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Saçlarını geriye atıp ona doğru eğiliyor ve ben de oltaya takılan bir balığı düşünmeden edemiyorum.

En can alıcı cümleyi söylediği anı söyleyebilirim: *Uptown Tiyatrosu'nun yanındaki otoparkta gümüş renkli bir Honda'nın lastiklerinin havasını indirirken görüntülendiniz.*

Skylar'ın eli ağzını kapatmak için uçar. Yakaladım, sanırım.

Kadın başını sallayarak söylediklerini inkâr etmeye çalışsa da Derrick konuşmaya devam ederek bunun bir kabahat olduğunu ve arabanın sahibinin videoyu polise gönderip göndermemenin yanı sıra çekici ve mahkeme masrafları için dava açmayı düşündüğünü söyler. Derrick bundan sonra ne yapacağını biliyor. Aracın sahibinin kaydın kopyalarını Skylar'ın komşularına, patronuna ve Skylar'ın bir daha arabaya ya da sahibine yaklaşması halinde sosyal medyada bağlantıda olduğu herkese yasal olarak yayabileceğini ve yayacağını söyleyerek onu bilgilendirir.

Skylar'ın vücudunun bir balonun sönmesi gibi kendi içine çöktüğünü görüyorum.

Başka bir video Skylar'la olan sorunumun başlangıcını işaret ediyordu. Şimdi bu var olmayan video onu bitirecek.

Skylar arkasından bakarken Derrick uzaklaşıyor. Kısa bir an için, bu yalnız ve sefil kadın için gerçekten üzülüyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta Derrick'in yanına uzandım. Kaslı kolları çıplak karnıma dolanmış, nefesi boynumda tıpkı birkaç dakika önce vücudunun olduğu gibi sıcak ve ritmik.

"Mmm, bu inanılmazdı," diyorum. "Sana ziyaretine degeceğini söylemiştim."

Parmak uçları hâlâ terli olan tenimde daireler çizmeyi bırakıyor ve acaba uykuya mı dalıyor diye merak ediyorum.

Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve komodinin üzerindeki dijital saate bir göz atıyorum. Neredeyse gece yarısı; gitme zamanı.

Yatağından çıktım ve dantelli sütyenime uzandım.

"Biliyor musun, bu gecedan önce bir üvey kızın olduğunu bile bilmiyordum." "Oh," diye cevap verdim, "Ve seninle aynı yaşta.

Derrick evime sadece iki kez geldi - ilk görüşmemizde, hareket dedektörleri, cam kırılma sensörleri ve birkaç panik butonu taktığında ve birkaç gün sonra

kartvizitini verdim ve onu bir şeyler içmeye davet ettim. Şöminemin üzerinde Lana'nın bir fotoğrafı var ama Derrick muhtemelen fark etmemiştir.

"Bak, Avery . . . Bu gece sana yardım edebildiğime sevindim."

Duraklıyorum, tek ayağımın üzerinde dengede duruyorum, diğer ayağım yüksek topuklu ayakkabılarımdan birinin içine kayıyor. "Ama?"

"Sadece-bazen sahip olduğumuz tek şeyin *bu* olduğunu hissediyorum
....." Elini kaldırıyor
ve yatağın üzerinde el kol hareketleri yapıyor.

"Ama *bu* oldukça iyi değil mi?" Küçük bir kahkaha atıyorum, sonra parmaklarını tutup öpüyorum.

"Birkaç ay oldu. Ve senden hoşlanıyorum. Biliyorum ikimiz de başka insanlarla görüşmemizin olmayacağını söylemiştik. Ama belki de görüşmemeliyiz."

"Hadi ama, benden on yaş daha gençsin." Yirmi altı yaşında, aslında benden on beş yaş küçük. "Gerçekten düşünemezsin-" Derrick'in yüzündeki acıyı görünce kendimi durduruyorum. Aramızdaki hava daha önce hiç yaşamadığım kadar ağır ve gergin.

"Bunu yarın daha fazla konuşalım. Gerçekten gitmem gerekiyor. Zavallı köpeğim hiç bu kadar uzun süre yalnız kalmamıştı."

"Tamam." Derrick ayağa kalkıp beni çıplak bir şekilde kapıya kadar geçirdi. Onun centilmenlik anlayışına ve sınır tanımazlığına bayılıyorum.

Sadece *ona* aşık değilim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, siyah kadife gibi kalın ve ağır bir karanlığa uyanır. Vücudu ve zihni, dün gece aldığı iki kadeh şarap ve Xanax'ın sonucu olarak halsiz hissediyor.

Gözlerini ovuşturduktan sonra Matthew'un yattığı tarafa uzanıyor. Ama onun sıcak bedenine dokunmak yerine, yorganın yatağa doğru sıkıca çekildiğini hissediyor.

Kocası dün gece eve gelmedi mi?

Kendini ayağa kaldırarak komodinin üzerindeki telefonunu el yordamıyla arıyor ve neredeyse elindeki su bardağını yere düşürüyor.

Sabah sekiz otuz iki.

Gözlerini kırıştırıyor, gözlerinin ona oyun oynadığından ve sekizin aslında altı olduğundan emin. Ama ince beyaz rakamlar değişmiyor.

Marissa panik içinde yataktan fırlar ve "Bennett! Okula geç kaldık!"

Koridorda hızla ilerliyor ve Bennett'in odasının kapısının yanındaki düğmeye basıyor, tepedeki parlak ışık gözlerini yakarken irkiliyor. Sam, Bennett'in kertenkelesi, hışırtılı bir ses çıkararak kafesinde koşuşturuyor.

"Bennett, hadi ama! Uyuyakalmışım, o yüzden-"

Aceleyle yatağına yaklaşır, sonra buruşuk yorganın altındaki yumrunun oyuncak ayısı Bay Gökkuşuğu olduğunu fark eder.

Kalbi tekliyor.

Oğlu öldü.

Kapı kollarını çekiştirerek, banyoda olması ya da dolabından kıyafet çıkarması için dua ederek bir daire çiziyor. Ama o alanlar boştur,

çok.

Aceleyle aşağı inerken oğlunun adını tekrar söylüyor, çıplak ayakları kalın halıya sessizce basıyor.

Neler oluyor? Ailesi nerede?

Mutfağa doğru kayar, kalçası tezgahın sert ve acımasız kenarına çarpınca ağlamaya başlar.

Mutfak dün gece bıraktığı gibi duruyor; lavabo boş.

Tezgahlar pürüzsüz ve pırıl pırıl ve boş pizza kutusu geri dönüşüm kutusuna katlanmış durumda.

Ama Bennett'in sırt çantası garaj kapısının yanındaki kancadan kayıp.

Marissa derin bir nefes alıyor, yükselen korku dalgasıyla savaşıyor, sonra dönüp buzdolabının yanındaki kahve makinesine bakıyor.

Zengin kokulu, taze demlenmiş kahve dolu.

Yanında post-it'e yazılmış bir not var: *O kadar huzurlu görünüyordun ki seni uyandırmak istemedim. B ve ben okula giderken simit alıyoruz.*

Marissa rahatlarlarken gözlerini kapatıyor ve bu kadar çok şeyi nasıl unuttuğunu merak ediyor: Matthew'un dün gece eve gelişi ve hafta içi her gün olduğu gibi bu sabah da saat altı buçukta çalan alarmının sesi. Matthew duş alır, üstünü değiştirir ve Bennett'i uyandırır, o ise uyurdu.

Ama Marissa *asla* geç saatlere kadar uyumaz; çoğu zaman sabah 4:00 ya da 5:00 gibi uyanır, zihni çalkalanır. Tam bir gece uykusu uyuyabildiği nadir zamanlarda ise Matthew'un alarm sesiyle sarsılarak uyanır.

Matthew'un notuna tekrar bakar. Bu kocasıyla ilgili bir şikâyet değil ama Matthew'un Bennett'i kaç kez okula götürdüğünü iki eliyle sayabilir ve buna geçen haftaki spontane arabası da dâhil. Ve Matthew işiyle o kadar meşgul ki, bu jest daha da sevgi dolu görünüyor.

Kocasının onu gerçekten affetmiş olması mümkün mü?

Hikâyenin tamamını bilseydi bunu yapmazdı, diye düşünüyor Marissa içinden bir baş dönmesi dalgası geçerken.

Marissa dolaptan bir bardak alır ve soğuk suyla doldurup hemen içer. Kavrulmuştur ve yeni bir baş ağrısının hafif başlangıcını yaşamaktadır.

Kendine gelmesi lazım.

Sert siyah kahvenin ilk canlandırıcı yudumuyla birlikte zihninde berraklığın kıpırdanışlarını hisseder. Bir plan oluşturmaya başlar: haftanın geri kalanında şarap ve kesinlikle Xanax içmeyecektir. İyi beslenecek ve biraz kardiyo yapacak, böylece vücudu yatma vaktinde doğal olarak rahatlamış olacak.

Bennett'le de daha fazla konuşması gerekiyor, bu yüzden belki onu okuldan hemen sonra alır - artık beyzbolu bıraktığına göre antrenmana kalmasına gerek yok. Onu en sevdiği dondurulmuş yoğurt için dışarı çıkaracak.

Düzinelerce şekerli sos arasından seçim yapabileceğiniz bir yer. Polly mağazayı kapsayacak-

Polly. Marissa çılgılık atmak istiyor. Polly ile buluşması gerekiyor- Marissa mikrodalga'nın üstündeki saate bakıyor- tam dört dakika.

Marissa koşarak yukarı çıkıyor ve telefonunu kapıp Polly'ye hızlıca bir mesaj yazıyor: **Çok üzgünüm! Bu sabah acil bir durum vardı ve Kahveyi yeniden planla.**

Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: **Dükkânı açabilir misin? En kısa zamanda orada olacağım ve her şeyi halledeceğiz.**

Bir an sonra cevap gelene kadar nefesini tutar: **Elbette! Memnuniyetle!**

Hayatındaki tüm öngörülemezlikler arasında, en azından Polly'nin hevesi sabit kalmıştır.

Marissa bir süre sonra Coco'ya vardığında, Polly ev sahibesi hediyesi arayan bir kadına yardım etmektedir.

"Le Labo mumlarının en güzel yanı, çok pahalı olmalarına rağmen Biraz pahalı olsalar da gerçekten uzun süre dayanıyorlar," diyor Polly. "Ben şahsen Palo Santo Fourteen'i seviyorum. Hafif baharatlı, ama iğrenç değil. Ayrıca olumsuzlukları uzaklaştırmak için bir miktar adaçayı da var."

Marissa kadının eğilip koklamasını izliyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Biliyor musun? Julia'ya bir tane alacağım ve kendim için de bir tane alacağım."

Marissa, Polly'nin iyi bir satış elemanı olduğunu kabul etmek zorunda; detay hafızası etkileyici.

Polly'nin perakendecilikte çok tecrübeli olduğu düşünülebilirdi, ancak Marissa onu işe aldığı anda Polly'nin özgeçmişinde sadece bir satış işi vardı, o da Anthropologie'de

Bethesda. Diğer görevi ise Potomac'ta üç kız çocuğu olan bir aileye dadılık yapmaktı.

Peki Polly'nin oda arkadaşı neden Marissa'nın Polly'nin gerçek bir şirketteki patronu olduğunu düşünüyordu?

Emlak şirketi mi? Ev arkadaşı ayrıntıları bulandırmış olabilirdi - yüksek sesli Grateful Dead müziği ve evden yayılan esrar kokusu vardı -Ama yine de bu tutarsızlık Marissa'yı rahatsız ediyor.

Polly müşterisinin hesabını kapattıktan sonra Marissa yaklaşır ve elini Polly'nin sırtına koyarak kürek kemiğinin keskin kenarını hissederek.

"Özür dilerim," diye başlar Marissa.

"Hayır." Polly dönüp Marissa'nın yüzüne bakıyor. Açık teni kırmızı lekelerle benek benek olmuş ve Marissa'nın gözleriyle zar zor buluşabiliyor. "Özür dilemesi gereken benim! Sana yalan söyledim. Gerçekten bir farem yok sorun."

Marissa şaşırılmış gibi yapar. "Oh?"

Polly ayakkabısının ucuyla ahşap zemin üzerinde görünmez bir çizgi çiziyor. "Gerçek şu ki, bu bir erkek sorunu. Oda arkadaşım, Keith ..."

"Pizzacı çocuk mu?" diye bağırarak Keith miydi? Marissa merak ediyor.

"Uzun lafın kısası, ondan hoşlanıyorum. Ama o benden hoşlanmıyor.

Onun yeni bir

"Kız arkadaşım ve benim sadece birkaç gece uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı."

Marissa başını sallıyor. Polly'nin yaşındayken Matthew'la nişanlanmanın eşiğindeydi, ama o zamanlar arkadaşlarının erkekler konusunda ne kadar endişeli olduklarını hatırlıyor.

"Neden bana gerçeği söylemedin?" Marissa sessizce sorar.

"Sanırım utandım." Polly sertçe yutkundu. "Yani, muhtemelen hiç kimse tarafından reddedilmedi. Şu haline bak! Muhteşem bir kocan ve gizli bir hayranın var."

O kadar da gizli değil, diye düşünüyor Marissa, midesi sıkışıyor. Polly nasıl oluyor da Marissa'nın sempatiyle yumuşamasını, bir an sonra da sinirle gerilmesini sağlayabiliyor? O ve Polly basitçe uyuşamıyorlardı; hiçbir zaman da uyuşmadılar.

Marissa boğazını temizledi, sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Polly? Oda arkadaşın garip bir şey söyledi. bir emlak şirketinde çalıştın mı?"

Polly başını sallıyor. "Evet, bazen kafası biraz karışıyor, özellikle de

partilerde.....Bir süre geçici olarak çalıştığım bir yeri
düşünüyor.

birkaç hafta."

Marissa, Polly'nin açıklamasının mantıklı olduğunu düşünüyor.

"Yani iyi miyiz?"

Marissa başını sallar. "Öyleyiz."

Yapılacaklar listesindeki bir görev tamamlandığında Marissa kırtasiye distribütörlerini araştırmak üzere arka odaya yönelir. Yakın zamanda birkaç müşteri Coco'dan satın aldıkları hediyelerle birlikte kullanabilecekleri kartlar olup olmadığını sordu. Marissa çeşitli web sitelerinde geziniyor, birkaç olasılığı işaretliyor. O tedarikçilere e-posta göndererek fiyat ve uygunluk hakkında bilgi alır, ardından Avery'nin talimatını göz önünde bulundurarak gerçek bir iltifat düşünür.

Matthew. Bunu yapmak zor olmasa gerek ama Marissa sözlerinin kalpten gelmesini istiyor. Sorun şu ki, Matthew bütün hafta geç saatlere kadar çalıştığından, onları iletme için doğru zamanı ne zaman bulacak?

Avery'ye ikilemi hakkında mesaj atar ve Polly kafasını dürttüğünde Avery'nin cevabını okumaktadır. "Hey, aklıma bir şey geldi! Acaba güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol etseydin o notu kimin bıraktığını görebilir miydin?"

Bırak onu! Marissa bağırarak istiyor. "Dün baktım zaten. Kimseyi net göremeyecek kadar karanlıktı."

Şimdi ödeştiler, diye düşünüyor Marissa. O ve Polly birbirlerine yalan söylediler.

"Tamam, ama merak ediyorum...?"

Polly daha tek kelime edemeden Marissa araya giriyor, "Hey, ne çok yardımcı olurdu biliyor musun? Dışarı çıkıp bize biraz daha ambalaj bandı getirebilir misin? Belki bize birkaç kahve de alırsın -benim ikramım."

Marissa kafein için can atıyor -bu sabah birkaç yudumdan fazlasını içemeyecek kadar acelesi vardı ve kafası hâlâ biraz bulanık hissediyor- ama Polly'den uzak kalmayı daha da çok istiyor.

Polly dükkândan çıkar çıkmaz Marissa masasındaki dosyaları karıştırmaya başlar ve yıllar önce kurduğu alarm sisteminin evraklarını bulmaya çalışır. Polly konuyu açana kadar sistemi tamamen unutmuştu.

Teknolojiyle ilgili çoğu tartışmada olduğu gibi, kurulumu yapan nazik adam ona sistemi akıl almaz ayrıntılarla anlatırken Marissa kendinden geçti. Coco'nun video görüntülerine bir kez bile bakmamıştı ve alarm şirketinin adını bile hatırlayamıyordu. Şirketinin vergilerini, satıcı faturalarını ve ilham verici yırtık sayfaları içeren dosyaları karıştırdıktan sonra, sonunda Visionex kılavuzunu etiketli kalın bir klasörde bulur

Miscellaneous, Marissa'nın bir daha asla bakmayacağından şüphelendiği ama saklaması gerektiğini düşündüğü tüm kâğıtları bir araya topluyor.

Kırmızı-siyah logo tanıdık geliyor ve Marissa uygulamayı telefonunda Bennett'in *Angry Birds* ve *Minecraft* oyun uygulamaları arasında gördüğünü hatırlıyor. Tabii ki uygulama oradadır ve ailelerinin genel şifresini, yani telefonun tuş takımında Bennett'in kertenkelesi Sam B'nin (Bishop'un B'si) adına karşılık gelen dört rakamı kullanarak kolayca giriş yapar. Uygulama şaşırtıcı derecede kullanıcı dostu. Tek yapması gereken tarihi seçmek ve görüntüler arasında gezinmek. Pazartesi saat 6:00 ile başlıyor.

-Dükkânın kapanış saatidir ve Coco'nun ön kapısının görüntüsüne bakarken sandalyesinde geriye yaslanır.

Saat 6:02'de Polly ortaya çıktı, görüntüsü camdan yumuşadı ve kapıyı içeriden kilitleti. Marissa görüntüyü nasıl hızlandıracağını bulur -bu bir televizyon programını ileri sarmaya benzer- sadece bir hareket gördüğünde durdurur.

İlk bir saat boyunca insanlar sık sık geçip gittiler ama gece ilerledikçe Coco'nun önündeki kaldırımdan daha az yaya geçmeye başladı.

Daha sonra, saat 22:00 civarında, farlı yalnız bir koşucunun çerçeveye girip çıkmasının ardından yaya trafiği durdu.

Saat 23:28'de dükkana biri yaklaştı.

Marissa sandalyesinde öne doğru eğilir, nefesini tutar. Bu bir adamdı; hantal bir palto giymiş, şapkasını aşağıya doğru çekmiş iri bir adam.

Elinde katlanmış bir kâğıt tutarak yavaşça yürüdü; beyaz dikdörtgen, koyu renk ceketinin fonunda keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Adam butiğe yaklaşırken bir aşağı bir yukarı baktı. Marissa ziyaretçinin kimliğinden emin olsa da vücudu ısınır ve teni terler.

Adam Coco'ya doğru son bir adım attı ve notu kapının altından geçirmek için eğildi. Marissa'nın Polly'ye yalan söylemediği ortaya çıktı; gerçekten de adamın yüz hatları seçilemeyecek kadar karanlıktı.

Marissa tuttuğunu bilmediği nefesini dışarı verdi ve tam uygulamadan çıkmak üzereydi ki figürün yavaşça başını kaldırdığını gördü. Sanki izlendiğini fark etmiş gibi doğrudan kameraya bakıyordu. Bir an için Marissa'yı görür gibi olur. Nefes nefese kalır ve telefonu nemli ellerinden kayar.

Videodaki kişiyi tanıyor; haftada birkaç kez yanından geçiyor. Ona bakan, kırıksıklarla buruşmuş ve kısmen kirli tuzlu biberli bir sakalla örtülmüş yüz, komik karton tabelalarıyla sık sık Connecticut Caddesi boyunca bir bankta oturan evsiz bir adam olan Ray'e ait: BİR DOLARINA BAHSE GIRERİM BUNU OKUYACAĞIN; ESKİ KARIMIN DAHA İYİ BİR AVUKATI VARDI; VE MODELİK İÇİN ÇOK YAŞLI, ÇALMAK İÇİN ÇOK DÜRÜST.

Rahatsız edici notu *Ray mi*
bıraktı? Hiç mantıklı değil.

Yaptıkları en esaslı konuşma, Marissa'nın öğle yemeğine giderken ona bir sandviç almayı teklif ettiği zamandır. Adamın hindi ve peynirli sandviç ve Orange Crush soda sevdiğini ve Vietnam Savaşı'nda görev yaptığını biliyor.

Marissa saatlerini dikkat dağınıklığı içinde geçirir, müşterileri bekler ve gelen kutusundaki düzinelerce e-postayı temizlemeyi başarır, ancak sürekli saati kontrol ediyor. Nihayet saat 15:15'te Polly'ye Bennett'i okuldan alması gerektiğini söyler. Ancak arabasına gitmek yerine Connecticut Bulvarı'ndan aşağı, Ray'in en sevdiği banka doğru koşar.

Yeterince emin, aynı büyük boy ceketini giydiğini görüyor.
Video. Bu kez ayaklarının dibindeki tabelada mükemmel blok harflerle HARRY VE MEGHAN'A BEBEK HEDİYESİ ALMAK İÇİN BİRİKTİRİYOR yazıyor.

"Hey, Ray." Marissa sesindeki dalgalanmayı kontrol etmeye çalışır. "Hey, Coco hanım." Ona küçük bir selam verir.

"İşaretini beğendim." Cüzdanından 5 dolarlık bir banknot çıkarır ve onun yanındaki bardağa koyar. Bunu yapmanın en iyi yolunun doğrudan olmak olduğuna karar verir.

"Ray, gece geç saatlerde dükkânımda seni gösteren bir video kaydı gördüm." "Evet." Şaşırmamış görünüyor.

"Kapımın altına koyman için o notu sana kim verdi?"

"Bir adam. Neden? Ne yazıyordu?"

"Önemli bir şey değil. Onun hakkında başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Boyu benden uzundu. Neye benzediğini tam olarak anlayamadım, herkes gibi üzerinde bir palto ve şapka vardı."

Marissa kollarını kendine sarar. "Sana adını söyledi mi?" "Hayır. Bana sadece yirmi dolar verdi ve kağıdı kaydırmamı söyledi.

Kapının altından. Bunu neden kendisinin yapmadığını anlamadım ama şikayetçi değildim. Ben dönene kadar bekledi ve bana teşekkür etti."

Ray öksürürken elini ağzını kapatmak için kaldırır ve Marissa iki kez bakar.

Mavi deri eldivenleri pahalı ve yeni görünüyor - Ray'in giydiği yıpranmış ceket ve eski botlarla tam bir tezat oluşturuyor.

Bön bön bakıyor. "O eldivenler-"

"Ah, evet." Ray onlara bakıyor. "Sanırım üşüdüğümü biliyordum. Ellerinden çıkarıp bana verdi. Güzel, değil mi? Muhtemelen Wisconsin Bulvarı'ndaki şu süslü mağazalardan birindendir - altın kartın yoksa giremediğin yerlerden."

Marissa biliyor; eldivenler o mağazalardan birinden alınmıştı. Matthew yokken evine gelen adam onları giyiyordu - Marissa'ya en sevdiği çift olduğunu, çünkü Noel için ona aldığını söyledi.

"Sanırım kaşmirle astarlanmışlar."

"Öyleler," diye fısıldıyor Marissa geri çekilirken.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

AVERY

ROMEO'nun yanağını yalayan tırmık gibi diline uyandım. Gözlerimi açtığımda, sabah ışığı panjurumun çitaları arasından parlıyor. Ben Derrick'ten eve geç geldiğimde alarmımı kurmayı unutmuşum. gece ya da teknik olarak bu sabah erken saatlerde.

Yuvarlanıyorum ve işleri nasıl bıraktığımızı hatırlarken küçük bir inilti çıkarıyorum.

Ondan vazgeçmek istemiyorum ama ona yol göstermek de istemiyorum. Şu anda sunabileceğimden daha fazlasını hak ediyor.

Her zamanki gibi, müşterilerimin sorunlarını çözmelerine yardımcı olmak, kendi sorunlarımla uğraşmaktan daha kolay.

Dişlerimi fırçalayıp hızlıca giyiniyorum ve Romeo'nun tasmaını takarken telefonuma bir mesaj geliyor: **Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Matthew bütün hafta geç saatlere kadar çalıştığı için bir sonraki seansımızdan önce ona yüz yüze iltifat etmem mümkün değil.**

Hadi ama, sabırsızca düşünüyorum. Marissa bu hafta kocasıyla birkaç dakika bile iletişim kurmayı başaramazsa evliliğini nasıl düzeltecek? Bugün Çarşamba ve yarın akşam Piskoposlarla görüşeceğim. Eğer ikisi birlikte bir odada bile bulunmamışlarsa, seansımızda ilerleme kaydetmek daha zor olacak.

Marissa yaratıcı ve düşünceli biri - bu özelliklerinin kanıtlarını ustaca düzenlenmiş butiğinde ve Bennett'in sınıf Cadılar Bayramı partisi için yaptığı Korkunç Çileklerin Instagram fotoğrafı gibi sosyal medya paylaşımlarında gördüm (balkabağı, hayalet ve canavar gibi görünecek şekilde süslenmiş çileklerin yapımı çok uzun sürmüş olmalı).

O yaratıcılığın bir kısmını bu göreve kanalize etmesi gerekiyor.

Ofisine sürpriz bir ziyarete ne dersin? Yazıyorum. Bennett'i almadan önce ona özel bir ikram getir.

Üç nokta cevap verdiğini gösteriyor. Ama Romeo ve ben bloğun bir kısmını geçene kadar mesaj gelmiyor.

Sonunda görünen metin tek bir kelime: **tamam**. Gönder tuşuna basmadan önce neyi sildiğini merak ediyorum.

Romeo'yu bir sincapla yaptığı bakışmadan uzaklaştırıyorum ve Marissa kocasını ziyaret ederken benim de sürpriz bir ziyaret yapacağıma karar veriyorum.

Birkaç saat sonra kaldırımdan Coco'ya doğru yürürken, Marissa'nın geçen sabah yanından geçtiği banktaki adamın yanından geçiyorum. Elinde beni gülümseten bir tabela tutuyor: HARRY VE MEGHAN'A BEBEK HEDİYESİ ALMAK İÇİN PARA BİRİKTİRİYORUM.

Fincanına birkaç dolar sıkıştırıp devam ediyorum ve Coco'nun önünde durup

Büyüleyici vitrine bakıyorum: lüks görünümlü bir pikniğin tadını çıkarıyor gibi görünen iki manken. Kapıyı açmak yerine, içeriye bakıyorum. Bardak. Polly orada tek başına, tam da umduğum gibi. Mağazanın ortasında durmuş, duvar aynasında kendine bakıyor, bir yandan da ipeksi

boynundaki çiçekli eşarp. Kaşlarını çatıyor, eşarbı çözüyor ve bu kez biraz merkezden uzakta olacak şekilde tekrar bağlıyor.

Marissa dün eşarbını aynen böyle takmıştı.

Polly'nin yansımasına memnun bir şekilde başını sallayışını izliyorum.

Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki arkasını döndü. Hemen kapıyı çekip açıyorum ve zil çalıyor.

Polly beni geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Merhaba! Hoş geldiniz ..." Gözlerini kısıyor. "Avery?"

O da benim adımları ezberlemişti; tıpkı benim Piskoposlarla üçüncü seansım sırasında sarı not defterime yazdığım anda onunkini ezberlediğim gibi.

"Nasılsın?" Coco'nun derinliklerine doğru yürüyorum. Etrafta hiç müşteri yok -tıpkı son ziyaretimde olduğu gibi- ve bir an için Marissa'nın nasıl kâr ettiğini merak ediyorum.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Marissa burada değil. Bir süreliğine dışarı çıkması gerekti." "Oh, endişelenme. Güneş gözlüklerimi burada unuttuğum için uğramıştım. dün."

"Emin misin?"

"Neredeyse olumlu. Etrafa bakmamın sakıncası var mı?" İzin beklemeden müşterilerin sıralandığı tezgâhın arkasına bakıyorum, gözlerim etrafı tarıyor Raflarda kâğıt mendiller, Coco'nun logosunun basılı olduğu poşetler ve parlak beyaz kutular var. "Peki, ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Oh, yaklaşık bir aydır."

"Nerelisin?"

"Aslen Georgia'lıyım." Belli ki davetsiz misafirliğimden rahatsız oldu. -Makas, bant ve diğer ıvır zıvırların bulunduğu çekmeceyi açtığımda irkildiğini görüyorum ama müdahale etmeye çalışmıyor. Otorite havası Beni durdurma arzusunu bastırmaya çalışıyorum.

"Hmm? Aksan yok mu?" Bir masaya geçip bir manken kafasını kenara itiyorum, acaba Polly'nin dükkânda uyuduğu gece onu korkutan kafa bu muydu?

"Sadece dokuz yaşıma kadar orada yaşadım. Sonra ailem Milwaukee'ye taşındı."

Basit bir dokuma bileziğin üzerindeki üç haneli fiyat etiketini görüyorum. Marissa'nın nasıl kâr ettiğini şimdi anlıyorum.

"Doğu Yakası'na taşınmana ne sebep oldu?"

"Okul. Amerikan Üniversitesi'ne gittim."

"Ah." Cevap veriyorum. Polly bana çok yakın; burnundaki minik çilleri görebiliyorum. Dün Matthew'un yanında nasıl durduğunu hatırlıyorum. O zaman vücut dillerinde garip bir yakınlık sezmiştim ama şimdi onun kişisel alan kavramını anlamayan biri olup olmadığını merak ediyorum.

Odayı incelerken ona sorular sormaya devam ediyorum.

Polly sonunda kendini savunur. "Sizin için mağazayı aramaktan mutluluk duyarım, ama belki güneş gözlüklerinizi başka bir yerde bırakmışsınızdır?"

Ona geniş, masum bir gülümseme veriyorum. "Şu son alanı bir kontrol edeyim. Her zaman perakendecilikle mi ilgileniyordun?"

"Şey, ben-"

Sonunda beklediğim sesi duyuyorum: ön kapının açıldığını gösteren şingirti.

"*Hell-o!*" diye sesleniyor bir kadın neşeli bir sesle. "Marissa? Polly?" Kadın ortaya çıkıyor ve Polly'nin yüzündeki mücadeleyi izlemek neredeyse komik: Müşteriyi karşılaması gerekiyor ama yanından ayrılmak istemiyor.

"Tuvalete gideceğim," diyorum Polly'ye, dükkânın özel bölümüne açıldığını tahmin ettiğim bir kapıya doğru yürürken. "Sonra da saçından çekileceğim." Dayanamayıp ekliyorum, "Bu arada eşarbın da güzelmiş."

Polly sonunda işini yapmak için benden ayrılıyor ve ben de hızlıca küçük arka odayı inceliyorum. UPS kutuları, giysi rafları ve iki sandalyeli uzun bir masa ile dolu. Duvar da birkaç kanca var. Birinden bir palto sarkıyor, yanına da deri bir çanta ilmeklenmiş.

Bingo.

"Oh, bu tepsiler çok eğlenceli!" Polly'nin müşterisi titriyor. "Bunlar John Derian mı?"

Acele etme, diye düşünüyorum çantaya doğru sürünüp fermuarını açarken.

Büyük, hobo tarzı bir çanta ama her şey düzenli: cüzdan, makyaj çantası, anahtarlar. Cüzdanı açıp Polly'nin ehliyetini çıkarıyorum, telefonumu kullanarak tam adının ve adresinin fotoğrafını çekiyorum. Cüzdanında ilgimi çeken başka bir şey yok, bu yüzden çantanın iç ceplerine geçiyorum. Bir AirPods ve bir kutu Altoids içeriyor.

Altoids'in arkasına sıkıştırılmış düz, legal boyutta beyaz bir zarf var. Polly gevezelik edip John Derian'ın dekupaj tekniği.

Zarf mühürlü değil. Kapağı kaldırıp içine bakıyorum, kaba görünümlü bir kâğıt parçası görüyorum, birisinin kâğıdı üç katlamadan önce düzeltmeye çalıştığı kırıksıklıklarla dolu.

Kaydırarak çıkardım ve açtığımda sadece buruşuk olmadığını fark ettim. tekrar bantlanmadan önce pürüzlü parçalara ayrılmıştı. Sanki biri onu yok etmek istemiş ama sonra tekrar düşünmüş gibi.

Herkesin Marissa için yazıldığını düşündüğü daktilo mesajını görmeden önce bile ne olduğunu biliyorum: **Gitmene bu kadar kolay izin vermeyeceğim. . .**

"Mükemmel! Bana bir dakika izin verirseniz, bunu sizin için zile basacağım," dediğini duyuyorum Polly'nin, arka odaya yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor.

Notun hızlıca bir fotoğrafını çekiyorum, sonra Polly'nin çantasına geri koyuyorum ve tam kapı açılırken kapıya doğru bir adım atıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Polly bana soruyor.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Biliyor musun, meğer başından beri çantamdaymış." Omuz silkiyorum ve havacı gözlüklerimi kaldırıyorum.

Polly'nin arkamdan baktığını hissederek başka bir şey söylemeden dükkândan çıkıyorum.

Notun onun eline geçmesine yol açan olayları yeniden yapılandırmak kolay. Dün biz kırık çeşmenin yanında konuşurken Marissa'nın elindeydi. Konuşmamızdan sonra Coco'ya döndü. Kağıdı yırttığını, sonra elindeki parçaları buruşturup çöpe attığını ve Polly'nin de gizlice onu izlediğini görebiliyorum. Polly mektubu çantasında saklamadan önce tekrar bantlamış olmalı.

Arabama ulaşıyorum ve içine giriyorum, ama henüz motoru çalıştırmıyorum.

Marissa muhtemelen şu anda Matthew'la birlikte ve onları rahatsız etmek istemediğim için ona mesaj yerine e-posta göndererek Polly'nin özgeçmişini en kısa zamanda bana göndermesini rica ediyorum.

Polly'yi bir düzine soruyla bombardımana tuttum, kısmen dengesini bozmak kısmen de onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için.

Bir tane daha var ama Polly'ye sormak yerine cevabı kendim bulacağım: Sen gerçekte kimsin ve tam olarak neyin peşindesin?

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA elinde Matthew'un en sevdiği fırından aldığı küçük beyaz bir çanta ve içinde iki sıcak içecek olan karton bir tepsiyle Matthew'un ofis binasının girişine yaklaşır.

Dustin, yaklaşık üç yıldır güvenlik masasında çalışan güvenlik görevlisi kapıyı açmak için acele ediyor. "Merhaba, Bayan Bishop. Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

"Sen de." Dustin'i görmeyeli uzun zaman olduğunu fark etti, bu da Matthew'u yıllık tatil partisinden beri ofisinde ziyaret etmediği anlamına geliyordu. Hayır, Bishop, Simms & Chapman ortaklarından biri son kutlamayı onun evinde yapmıştı, yani bundan daha da uzun zaman olmuştu. Yaklaşık bir yıl önce, Mayıs ayında Matthew'un doğum gününde, Marcel'de akşam yemeğine çıkmadan önce onunla burada buluşmuş olmalı.

O ve Matthew ara sıra Lafayette Meydanı'nda öğle yemeği için buluşurlardı. Marissa, Balducci'den sandviç alır ve bir battaniyenin üzerine yayılırlardı. Ama uzun zamandır birlikte piknik yapmamışlar. Marissa ayrıca arada bir Matthew'la buluşup W'nun çatısında ya da Old Ebbitt Grill'in barında bir şeyler içmek için şehir merkezine gelirdi ama son zamanlarda hayat çok yoğun görünüyordu. Hayır, sadece son zamanlarda değil, Marissa zihinsel olarak kendini düzeltiyor. Yıllar oldu.

Avery'nin talimatları ilk başta Marissa'yı biraz rahatsız etmişti. Şimdi ise Avery'nin, Marissa'nın hayatındaki dinamikleri daha derinden görebildiğini hissediyor.

Marissa'nın kendisinden daha fazla evlilik.

"Matthew'a ve sana küçük bir ikram getireyim dedim." Marissa tepsisindeki lattelerden birini Dustin'e uzatıyor. Bu küçük bir rüşvetti, Matthew'u yumuşatmak için tasarlanmıştı.

Onu, iletmek üzere olduğu istek için hazırla.

"Çok nazıksın. Tam da ihtiyacım olan şey." Dustin telefonuna uzandı.
"Ona burada olduğunu haber vereyim."

"Aslında, beni yukarı çıkarabilir misiniz? Ona sürpriz yapmayı gerçekten çok isterim."

Dustin tereddüt ediyor. Bishop, Simms & Chapman'ın bir çalışanı kovulduktan ve ardından binaya girmeye çalışırken yakalandığından beri güvenlik çok sıkı. Ziyaretçiler artık bir metal dedektöründen geçiyor ve Dustin'in masasının altında bir acil durum düğmesi var.

Marissa gülümsüyor, Dustin'in onu gerçekte olduğu gibi görmesini umuyor: sevdiği kocasıyla birkaç dakika geçirmeye hevesli bir eş.

Gülümsemesine karşılık verir. "Tabii ki."

Asansöre binip on altıncı katın düğmesine basarken Marissa'nın midesi kıpır kıpırdır. Ziyareti biraz yasadışı ve cüretkârdır. Kocasını pohpohlamak için söyleyeceği sözleri zaten biliyordur ve fırın çantasındaki napolyon, Bennett'e hamile kaldıkları Paris gezisinin tatlı bir hatırlatıcısı olacaktır.

Asansörün kapıları kayarak açılır ve Marissa Bishop, Simms & Chapman'ın lobisine adım atar. Muhteşem mekânda tavandan tabana pencereler ve duvarları süsleyen cesur, renkli sanat eserleri var. Marissa bu eserlerin ve ofis için oniks ve krem renk paletinin seçilmesine yardımcı oldu.

Marissa, bir telefonla meşgul olan resepsiyon görevlisine el sallar, ardından doğrudan Matthew'un Washington Anıtı'nın muhteşem manzarasına sahip, katın uzak tarafındaki köşe ofisine doğru yürür. Marissa yaklaştığında Matthew'un ofis kapısının kapalı olduğunu ve sekreteri Ginny'nin bilgisayarının başına eğilmiş, dikkatle bir şeyler yazdığını görür. Marissa ancak yaklaştığında siyah saçlı kadının Ginny olmadığını anlar.

Renkleri birbirine benziyor ama yüz hatları benzemiyor ve bu kadın en az on yaş daha büyük.

Belki de Ginny hastadır ya da tatildedir, diye düşünür Marissa, kadın başını kaldırıp Marissa'ya sorgulayan bir ifadeyle bakarken.

Şimdi düşününce, Marissa hayal meyal Matthew'un ona Ginny'nin yeni bir iş bulduğunu ve hayatına devam ettiğini söylediğini hatırlıyor. Ve Marissa, Matthew'un ona yeni asistanından bahsettiğinden emindir ama onun adını söylediğini hatırlayamamaktadır. Belki de bu Marissa'nın unuttuğu bir başka ayrıntıdır.

Son birkaç ayın bulanıklığı. Yine de, nasıl bir eş kocasının asistanının adını bilmez?

Numara yapması gerekecek. "Merhaba."

"Bayan Bishop!" Siyah saçlı kadın sandalyesinden kalkar. Marissa etkilenir; kadın Marissa'yı Matthew'un fotoğrafından tanımış olmalıdır. düğün günlerinde çekilen bu fotoğrafı pencere kenarında tutuyor. "Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak ne güzel!"

Sessizlik garip bir şekilde uzamaya başladığında, Marissa kabin duvarına yapıştırılmış bronz tabelayı görür: RENEE HAMMERMAN. "Benim için bir zevk. Lütfen bana Marissa deyin."

"Uğrayacağınızı bilmediğim için çok üzgünüm. Gelirdim lobide buluşalım."

"Aslında bu bir sürpriz." Marissa fırın çantasına ve tepsisine doğru başını sallıyor. "Matthew'un zor birkaç gün geçirdiğini düşündüm, o yüzden ..."

"Çok heyecanlanacak! Matthew sürekli senden bahsediyor!"

Marissa sesindeki sorgulayıcı tonu bastıramıyor. "Öyle mi?" Renee'nin masa telefonu çalmaya başlar ve aceleyle telefonu açar.

"Matthew Bishop'ın ofisi, lütfen bekleyin." Sonra Marissa'ya döner. "Üzgünüm, bugün burası tam bir tımarhane. Matthew ofisinde Bay Simms ile birlikte. Sözünü keseyim mi?"

Marissa tereddüt ediyor. Spencer Simms, Matthew'un ortaklarından biri. Keskin ve sabırsızdır, müthiş bir mizah anlayışı vardır. Marissa ve Matthew onunla ve karısı Jean ile birkaç kez yemeğe çıkmışlardır ve Marissa ondan hoşlansa da, göz korkutucu olabilir.

Matthew yoğun bir haftası olduğunu açıkça belirtti, ayrıca önemli bir müşterisi de şehirde. Geç saatlere kadar çalışacaktır. Marissa, Avery'nin bunu yanlış anlayıp anlamadığını merak etmeye başlar; belki de Marissa'nın ziyareti bir rahatsızlık olacaktır.

"Ah, bilmiyorum." Renee'nin telefonundaki yanıp sönen ışığın suçluluk duygusuyla farkında olduğunu hissediyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ona bir not bırakayım. Sanırım yakında bitirecekler. Bir sonraki toplantısı saat dörde kadar değil, yani bu aslında iyi bir zaman olabilir."

Renee arayanla ilgilenirken Marissa, Matthew'un ofisinin dışındaki bir sandalyeye oturur ve e-postalarını kontrol etmeye başlar. Avery'den bir tane gelmiştir, Marissa'da Polly'nin özgeçmişinin bir kopyası olup olmadığını ve eğer varsa Marissa'nın bunu mümkün olan en kısa sürede gönderip gönderemeyeceğini sormaktadır. Kaşlarını çatıyor. İstek garip görünüyor, ama Avery

bunun için iyi bir nedeni olmalı. Marissa özgeçmişin gelen kutusunda tam olarak nerede olduğunu biliyor, çünkü az önce kendisi de aramıştı. Bir an tereddüt eder, sonra iletir.

Marissa, Renee Matthew'un kapısını gizlice çalmak için yanından geçerken telefonunu bir kenara bırakır. Bir süre sonra Matthew'un kapısı genişçe açılır ve Spencer ile Matthew ofisten çıkarlar.

"Marissa!" Matthew haykırıyor ve onu dudaklarından öpmek için yanına yaklaşıyor. Sinirlenmek bir yana, sanki onun ziyareti gününün en önemli anıymış gibi davranıyor. Marissa, Matthew'un onu daha önce ofisinde öptüğünü hatırlamıyor. "Burada ne işin var bebeğim?"

"Özel teslimat," diye şaka yapıyor Marissa, beyaz poşeti ve kahveyi kaldırırken.

Matthew Spencer'a döner. "Güzel karım rastgele bir Çarşamba günü bana ikramlar getirdiği için en şanslı adam ben değil miyim?"

"Gerçekten öylesin," diye onaylıyor Spencer. "Seni tekrar görmek güzel, Marissa." "Ben de seni. Umarım bölmüyorumdur."

"Hayır, ama öyle olsaydı bile, Matthew'u Cumartesi gecesi arayıp akşam yemeği randevunuza geç kalmasına neden olduğum için bana hak verirdi."

Elbette Matthew arama konusunda doğruyu söylemiştir; Marissa ondan bir an bile şüphe ettiğine inanamaz.

Spencer, koridorda bir adam dikkatini çekmek için el sallarken kaşlarını çatar. "Üzgünüm, gitmem gerek." Spencer aceleyle uzaklaşmaya başlar.

Matthew, Marissa'nın eline uzanıyor. "Renee, telefonlarımı tutabilir misin?" Gülümsüyor. "Tabii ki."

Matthew Marissa'yı ofisine götürür ve kapıyı kapatır. Cömert, güneş alan alan tıpkı hatırladığı gibidir. Matthew'un cam masası ve deri koltuğu uzak bir duvara yaslanmışken, oturma alanını oluşturan sehpa, aşk koltuğu ve sandalyeler kapıya daha yakındır.

"Otur, tatlım."

Marissa aşk koltuğunda bir yer kapıyor ve ona katılması için yer bırakıyor.

"Çantada ne var?"

"Kendiniz görmeniz gerekecek."

İçeriye bakıyor: "Mmmm ... günün geri kalanını atlatmak için şekere ihtiyacım olduğunu biliyor gibisin."

Odadan bir zil sesi geliyor ve Matthew kaşlarını çatarak aceleyle masasına gidip cep telefonunu eline alıyor. "Sesini kapatacağım."

Marissa başını sallar ve bakışları Matthew'un arkasına, muhteşem manzaraya doğru kayar.

Gözleri genişliyor. Eskiden derin pencere kenarında tek başına duran siyah-beyaz düğün fotoğrafı şimdi bir grup aile fotoğrafıyla çevrili: Marissa ve Matthew'un Mısır'da bir devenin sırtında çekilmiş bir fotoğrafı, Marissa'nın siyah elbiseli ve Matthew'un smokinli, gözlerinde Harlequin maskeleri olan bir başka fotoğrafı ve Bennett'in iki eliyle dev bir simidi kavradığı bir bebek fotoğrafı da dahil olmak üzere birkaç fotoğrafı, bu yılın okul fotoğrafı ve beyzbol üniformasıyla çekilmiş bir fotoğrafı. En büyük fotoğraf ise üçünün yıllık tatil tebrik kartı için şöminenin önünde verdikleri poz.

Marissa bir anda utanç duygusu yaşar. Kocasından tarafından terk edildiğini hissetmişti.

-hatta zaman zaman görmezden bile geldi- ama tüm bu süre boyunca, çalışırken etrafını ailesinin görüntüleriyle çevreledi.

Belki o da onun kadar yalnız hissediyordu.

Şimdi burada, ona doğru geri yürüyor, tıpkı ilk çıktıkları zamanki gibi ona büyük bir aşkla bakıyor. O kadar yakışıklı ki kızın nefesini kesiyor.

"Gerçekten meşgul olduğumu biliyorum. Ama seni özledim ve görmek istedim."

Onun yanına oturur ve napolyona uzanarak ilk ısırtığı ona ikram eder.

Küçük bir tat alır, sonra böreği ağzına götürür ve daha cömert bir tane alır.

"Lezzetli," diyor. "Biliyor musun, bunlar bana hep Paris gezimizi hatırlatıyor."

Marissa gözlerinin beklenmedik bir şekilde yaşlarla dolduğunu hisseder.

"Matthew, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum." Ama gelirken prova ettiği iltifatı etmek yerine kalbinden geçenleri söyler. "Seninle evlenmek hayatımın en iyi kararıydı. Sen hayatımda gördüğüm en güçlü, en akıllı

şimdiye kadar bildiğim. Aramızdaki şeylerin ne zaman değişmeye başladığını bilmiyorum ama birbirimize bağlı hissetmemizi her şeyden çok istiyorum."

Ağzının kenarında küçük bir krem şanti bulutu var. O zaman Öne doğru eğilir ve onu öper, derinden, dudaklarındaki tatlılığın tadını alır.

Bir süre sonra - Matthew onu ofiste dolaştırıp birkaç iş arkadaşına merhaba dedikten sonra, kolunu hep onun omzunda tutarak; ve onunla birlikte asansöre binip ofis lobisine indikten sonra; ve onu gördükten sonra

güvenli bir şekilde arabasına giden Marissa, kırmızı ışıktaki kendini o kadar dalgın bulur ki yeşil yandığını fark etmez.

Vedalaşırken Matthew'un kulağına mırıldandığı sözler onu sıcak bir ısıltıyla dolduruyor; sanki evine doğru süzülüyor: *Seni ilk öptüğümde, okyanusa ilk kez bakmak gibiydi. Bunca yıl sonra hâlâ aynı şekilde hissediyorum.*

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

AVERY

POLLY hakkında hiçbir şey anlaşılmıyor.

Polly'nin çantasını karıştırdıktan sonra bölgede kalmaya karar verdim. Neyse ki, evden çıkmadan önce dizüstü bilgisayarımı çantama koymuştum, bu yüzden Coco'nun sokağının aşağısındaki kafede çalışabildim, bu da bana Marissa ve eski arkadaşı arasındaki Pazartesi buluşmasından önce kontrol etme şansı.

Marissa'nın bana gönderdiği özgeçmişe göre Polly, Coco'daki işinden önce Anthropologie'de dadı ve satış elemanı olarak çalışmış. Polly'nin bakıcılık yaptığı genç kızların annesiyle konuştuğumda, Polly'nin çalıştığını doğruladı ve Polly'nin çocukları gerçekten seven sadık bir bakıcı olduğunu söyledi. Sonra başka bir yerel butiğin sahibi gibi davranarak Anthropologie'yi arıyorum ama müdür müsait değil. Mesaj bırakmak yerine daha sonra tekrar denemeye karar verdim. İnsanlar hazırlıksız yakalandıklarında daha samimi olma eğilimindedirler.

Polly'nin çiçekli fuları denediğini ve tıpkı Marissa'nın taktığı gibi bağladığını hayal ediyorum. Dikkatimi çeken sadece merkezden uzak fiyonk değildi. Polly'nin aynaya bakarken başını eğişi ve vücudunu tutuşu da dikkatimi çekti; biraz beceriksiz, endişeli bir genç kadından kendinden emin ve kendinden emin birine dönüşmüştü. Sanki Marissa *olmak* istiyor gibiydi.

Espressomdan bir yudum alıyorum ve Marissa'nın asistanı hakkında hatırlayabildiğim her şeyi detaylandırarak yazmaya devam ediyorum. Polly, gizemli notun kapının altından itildiği gece Coco'da uyumuştı, neredeyse

onu bulacak kişi olmak. Bekleyip Marissa'ya vermek ya da onu aramak yerine Polly notu Matthew'a gösterdi.

Matthew notu benimle paylaştıktan sonra odak noktam o ve Marissa oldu. İsimsiz mesaj onları yeni bir krizin eşiğine getirmişti ve ben bu krizden onları kurtarmak için çalışıyorum.

Polly o zamanlar  evremdeydi. şimdi onu tam odak noktasına getiriyorum.

Hepimiz notun etrafında toplandığımızda telaşlıydı, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyordu. Tedirgindi ... ya da belki biraz heyecanlanmıştı?

Faillerin suç mahallini ziyaret etmeleri, yaptıkları kötülükler ortaya çıktıkça olaya dahil olmak istemeleri yaygın bir durumdur.

Marissa, Matthew ve ben mesajı kimin yazdığını bildiğimizi varsayıyoruz; bu mesaj  zlemlı, kararlı ya da biraz uğursuz olarak yorumlanabilir.

Ama belki de hepimiz yanlış anladık. Ya mesajı *Polly* yazdıysa?

Zihnimde olası senaryoları gözden geçiriyorum. Polly gizliden gizliye Matthew'a açıktır ve Piskoposların evliliğinde sorun yaratmaya çalışıyordur. Ya da Marissa'ya kafayı takmış olabilir.

Polly hakkındaki sorularımı bir kenara bırakıp birkaç saatimi başka işlerle ilgilenererek geçirirken, kafenin etrafına dağılmış birkaç boş masa olmasına rağmen bir adam benimkinin hemen yanındaki masaya oturduğunda kafamı kaldırıp bakıyorum. Acelia'dan gelme ihtimaline karşı sırtımı dikleştirip kendimi hazırlıyorum ama o sadece telefonunu çıkarıp internette Scrabble oynamaya başlıyor.

Haftam yoğun geçiyor: Sandra, kısa süre önce ablasının on beş yaşındayken kendisinden hamile kaldığını öğrenen ve ebeveynlerinin Sandra onların bebeğiydi, yarın sabah ikinci seansı olan Disruption için beni görmeye geliyor. Demokrat bir kongre  yesi için çalışan zeki ve açık sözlü bir yasama asistanı. Zorlu bir müşteri, en sevdiğim türden. Ayrıca birkaç muhtemel yeni müşteriyle de görüşeceğim.

Gelecek hafta Georgetown  niversitesi'nde yapacağım konuşmayı yazmak için.

Ama hiçbir şey, uysal ve beceriksiz Polly ile Matthew ve Marissa Bishop'un karmaşık hayatları kadar ilgimi çekmiyor. Akut bir şekilde Bu sefer kafeinsiz bir espresso ve atıştırmak için paketlenmiş peynir ve meyve tepsisi sipariş ederken zamanın nasıl geçtiğinin farkındayım. Saat tam 5:45'te

Dizüstü bilgisayar. Coco 18:00'de kapanıyor ve Polly çıkarken yakınlarda olmak istiyorum.

Biraz sonra, Polly'nin beyaz VW Rabbit'inin birkaç araba arkasında Dupont Circle'a doğru ilerliyorum. Öğleden önce başlayan hafif yağmur şiddetini artırdı; tekerleklerim bir çukura çarparak su fışkırtıyor.

Polly'nin özgeçmişinden D.C.'deki Amerikan Üniversitesi yakınlarında, Maryland sınırına yakın bir yerde yaşadığını biliyorum. Biz ters yöne, şehrin derinliklerine doğru gidiyoruz.

Adresini de uydurmuş olabilir mi? Merak ediyorum.

Depom benzinle dolu, evden çıkmadan önce Romeo'yu besledim ve gezdirdim ve kafein dalgasının etkisindeyim. Polly'yi istediğim kadar takip edebilirim. Kariyerimin yeni aşamasına başladığımdan beri pek çok insanı takip ettim ve eminim ki o çoğundan daha basit olacak.

Polly çemberin etrafında dönüyor ve Massachusetts Bulvarı'ndan aşağı devam ediyor. Yoğun trafiğin akışına karşı hareket ediyoruz, bu yüzden iyi zaman geçiriyoruz. Polly, On Dördüncü ve H Caddelerinin köşesini döndüğünde, bir an için onu gözden kaybediyorum. Sonra arabasının kuyruğunun bir yeraltı otoparkında kaybolduğunu görüyorum.

Bu bölge ofis binaları, restoranlar ve birkaç barla doludur. Ford's Tiyatrosu yürüme mesafesinde, Çin Mahallesi de öyle. Her yere gidebilir.

Polly'yi garaja kadar takip ediyorum -çoğu yolcu şimdiye kadar evlerine gittiği için oldukça boş- ve onun seçtiğine yakın ama çok da yakın olmayan bir park yeri buluyorum. O asansöre binene kadar bekliyorum, sonra arabamdan atlayıp sokak seviyesine çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Kaldırımlar kalabalık değil ve turkuaz bir ceket giyen Polly'yi şemsiyenin altında bile fark etmek kolay.

Bir blok kadar yürüdükten sonra çantasından telefonunu çıkarıp ona bakıyor. Mesajlarını mı kontrol ediyor yoksa bir mesaj mı yazıyor anlayamıyorum. Telefonu bir kenara bırakıyor, sonra birkaç adım daha atıyor ve üzerinde Giovanni's yazan kırmızı tenteli küçük bir bistroya giriyor. Tentenin örtüsüne doğru yürüyorum ve tereddüt ediyorum, ben de içeri girip girmemeye karar vermeye çalışıyorum.

Şehir merkezine kadar gitmesi için iyi bir sebep yok. Sadece yemek yemek için düzinelerce restoran. Burada biriyle buluşuyor olmalı.

Polly'ye tanıdığı birinin ona bu notu yazmış olup olamayacağını sorduğumda, son zamanlarda kimseyle çıkmadığını, dolayısıyla bunun bir erkek arkadaş olmadığını söyledi. O zaman belki bir arkadaş ya da Tinder randevusu. Etrafıma bakıyorum; her santimetrekairelik alan sahiplenilmiş, yüksek ofis binaları kalabalık bir metroda yolcular. Tam karşımdaki bina komşularına kıyasla daha şık bir görünüme sahip, geniş cam pencereleri dış cephesine hakim. Binadan çıkan orta yaşlı, siyah saçlı bir kadın dikkatimi çekiyor ve topuklarından biri kaldırımındaki bir çatlağa takılınca tökezliyor.

Kendini toparlamasını izliyorum, sonra tekrar restorana bakıyorum. Camdan Polly'yi ararken vitrine asılmış menüyü tarıyormuş gibi yapıyorum ama onu göremiyorum.

İlk kez Marissa'nın asistanını takip etme kararımı sorgulamaya başlıyorum. Buraya neden geldiğini yağmur altında dışarıda durarak öğrenecek değilim. Ama içeri girersem, beni fark etme ihtimali çok yüksek.

Kendini gösterirse bu komplikasyonla başa çıkacağım, karar veriyorum. Açıyorum

ağır cam kapıyı açıp içeri giriyorum. Neyse ki bistro yarı dolu ve ışıklandırma loş. Burası lüks bir yer, bir pazarlamacının maaşıyla sık sık gitmeyeceğiniz türden, Polly'nin buraya neden geldiğinin gizemini artırıyor.

Barı tarıyorum ama cilalı ahşap taburelerde oturan yarım düzine kadar müşterinin arasında onu göremiyorum. Restoranın zeminini ve müşterilerini daha iyi görmemi sağlayan yan taraftaki boş bir tabureye yöneliyorum.

Polly odanın ortasına doğru iki kişilik bir masada oturmuş, bir garsonla sohbet ediyor. Vücudumu bir sütun tarafından hafifçe engellenecek şekilde açıyorum, ama bana doğru bakmıyor bile.

"Size ne getireyim?" diye soruyor barmen, dikkatimi başka yöne çekerek. "Birkaç limonlu buzlu tekila." Araba kullandığının farkında olarak

"Bir de su lütfen." diye ekliyorum.

"Tamamdır. Menüyü görmek ister misin?"

"Elbette." Polly akşam yemeğine kalacaksa, ben de kalırım.

Polly bir kadeh beyaz şarap sipariş etmiş olmalı çünkü garson tepside ona bir tane uzatıyor. Bir yudum alıyor. Uzaktan bile parlak bir ruj sürdüğünü ve saçlarının yeni taranmış gibi göründüğünü görebiliyorum.

Polly kapıya baktı, ben de baktım, tam o sırada esmer kadını gördüm. Sokağın karşısından gelen topuklu ayakkabılar içeri giriyor. Doğrudan bara doğru ilerliyor ve benden birkaç metre aşağıda boş bir alana adım atıyor. Ama bir tabure talep etmiyor. Barmen gümüş bir çalkalayıcıda martini hazırlarken ona bakıyor, belli ki dikkatini çekmek için bekliyor.

Polly hâlâ şarabını yudumluyor ama şimdi telefonunu çıkardı. Ekranı görebilmek için her şeyimi verirdim.

". . içmek için?" Barmenin koyu saçlı kadına sorduğu sorunun sonunu yakalıyorum.

"Aslında, bir paket siparişi alacağım. Matthew Bishop için mi?"

Bu isim vücuduma bir şok dalgası gönderdi.

Tepki verme, diye uyarıyorum kendimi, dönüp kadına bakma içgüdümü bastırıyorum.

Polly ve Matthew'un kesişmesi tesadüf olamaz.

"Elbette." Barmen, kasanın yanındaki kahverengi kâğıt torbaya zımbalanmış kâğıt fişi kontrol ediyor, ardından torbayı kadına uzatıyor.

"Marul, avokado ve domatesli orta pişmiş burger?"

"Sanırım öyle." Kadın bir kredi kartı uzatır.

"Merak etmeyin, her zamankinden." Barmen kartı makineden geçirirken ona gülümsüyor. "Matthew bu gece meşgul olmalı; genelde kendisi gelir."

"Evet, tam dışarı çıkıyordu ki yurtdışından bir telefon geldi." Kadın makbuzu imzalıyor.

"Jimmy'nin selamını söyle. Bir dahaki gelişinde viskisi hazır olsun."

Kadın kredi kartını cüzdanına geri koyarken gözüme çarpıyor. Bu bir American Express kurumsal kartı, ancak şirketi tanımlayan yazıyı göremiyorum.

Gerçi gerek yok.

Zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için telefonumu çıkarıyorum: Matthew'un şirketi Bishop, Simms & Chapman, caddenin tam karşısındaki zarif binada yer alıyor.

Birkaç adım sola kayıyorum, böylece Polly'nin beni görmesi bar alanının kenarına yakın yüksek bir masada oturan iki adam tarafından neredeyse tamamen engelleniyor. Önceleri beni fark etmesinden çok endişe etmiyordum; şimdi ise gizlenmem hayati önem taşıyor.

Kapıdan çıkıp gözden kaybolan siyah saçlı kadını izliyorum, zihnim az önce topladığım bilgileri tutarlı bir anlatıya dönüştürmek için çabalıyor: Matthew geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde buranın müdavimi olmalı. Muhtemelen yemeğinin hazırlanmasını beklerken barda viskisini yudumluyor, sevimli barmenle sohbet ediyor. Sonra strafor kabını ofise geri getiriyor ve birkaç saat daha çalışıyor.

Ama bu gece, akşam yemeğini alması için başka birini -bir asistanı ya da kıdemsiz bir meslektaşını- gönderdi.

Rutini son dakikada değişti.

Marissa'nın asistanının şarabından bir yudum daha almasını izliyor ve Matthew'un bu gece restorana gelmeyeceğini ne zaman anlayacağını merak ediyorum.

Polly'nin planı neydi? Ona "rastlamış" gibi yapıp masasına davet etmek mi?

İşe yarayabilirdi.

Yine de Matthew'un Polly gibi birinden etkileneceğine bir an bile inanmıyorum; bir yanılsama içinde çalışıyor olabilir. Ya da bu karşılaşma girişiminin nedeni tamamen başka bir yerde yatıyor olabilir.

Polly hesap için işaret verene kadar yirmi dakika daha bekliyorum. Cüzdanını serseri çantasından çıkarışını izliyorum. Bantlanmış not hâlâ içinde olmalı.

Polly deri dosyaya biraz para sıkıştırır ve Giovanni'den çıkar.

Bir süre sonra onu takip ettiğimde, masasına son bir kez bakıp garsonun şarap bardağını kaldırmasını izliyorum. Polly içkisini bitirme zahmetine bile girmemiş; ruj lekeli bardağın yarısı hâlâ dolu.

Kapalı otoparkın çıkışında duruyorum, parmaklıklarla korunuyorum ve Polly'nin VW Rabbit'inin çıkışını izliyorum. Kuzeye dönüyor, Maryland yönüne doğru ilerliyor.

Hiç şaşırmadım. Şehir merkezinde kalması için bir sebep yok.

Polly ne kadar hayal kırıklığına uğramış olmalı. Gecesi boşa gitmiş gibi hissediyor olmalı.

Benimki ise çok daha ilginç bir hal aldı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

MARISSA

MARISSA çay bardağına sıcak su doldurur ve aile odasındaki koltuğa yerleşir. Bakışları yeni kanepeye kayıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. Yerine yenisi geldiği için minnettardır ama orijinal parçaya o kadar benzemektedir ki bu onu hâlâ rahatsız etmektedir.

Birkaç kırlent alıp ortalığı karıştırmaya karar verir. Matthew aldırmaz; dekorasyon işini ona bırakır.

Uyuyakalması ve çamurlu kafayla uyanmasıyla başlayan ve Bennett'in yavrukurt toplantısıyla doruğa ulaşan uzun bir gün oldu. En azından o iyi geçmişti. Sehpanın üzerinde Bennett'in mavi üniforması ve sevimli boyunbağı duruyordu - "O bir boyunbağı anne!" Bennett'in mırıldandığını duyar gibi oluyordu-, seyahat dikiş seti ve Bennett'in bu gece düğüm atarak kazandığı rozet.

Kadının kayıp beyaz ipin boyutunda kestiği eski bir bungee ipiyle pratik yapmak zorunda kalsa da, testini kolayca geçmişti.

Genellikle gecenin bu vakti Marissa'ya huzur verir: oğlu yatağına yatmıştır, ev temiz ve düzenlidir ve nihayet kendine ayıracak birkaç dakikası vardır.

Ama bir şeyler ters gidiyor.

Belki de oda, burada işlediği suçun hatırası tarafından lanetlenmiştir. Bu düşünceden sıyrılıp dikiş setini eline alıyor ama mavi ipliği iğnenin deliğinden geçirmesi üç denemesini alıyor. O Dikişlerinin düzgün ve eşit olmadığını kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ediyor.

Bir gök gürültüsü evi sarsar gibi olur. Marissa, Matthew'un evde olmasını dileyerek dışarıda yağan gümüşü yağmura bakar. O ise

Çok hızlı araba kullanırsa bu gece ofisten çıktığında bitkin düşer ki bu da ıslak yollarda kötü bir kombinasyondur.

İpliğin ucunu keser ve bir düğüm atar, sonra ayağa kalkar ve merdivene doğru yürür, tırmanırken gömleği katlar. Bennett'in yatak odasına girer ve bir süre eşikte bekleyerek gözlerinin gece lambasının loş ışığına alışmasını sağlar. Dev FAO Schwarz köpeği bir köşede, Harry Potter ve Percy Jackson serileriyle dolu bir kitaplığa yaslanmış durmaktadır.

Marissa gömleği oğlunun uyandığında ilk iş olarak görebileceği şekilde şifonyerin üstüne yerleştirir. Sonra, kaderi baştan çıkarıyor olsa da, oğlunun yanına gider ve dudaklarını alına bastırır. Gözlerini kapatır ve derin nefes alır. Gözleri bağlı olsa ve yüz küçük çocuk sıraya dizilse bile Bennett'i sadece kokusundan tanıyabilirdi.

"Anne," diye mırıldanıyor Bennett yan dönüp anında uykuya dalarken.

Uzun zaman önce Marissa, küçük bir uçakla uçan genç bir kızla ilgili bir gazete haberi okumuştı. Eğitimci kızın yanında oturuyordu ve babası da arkadaydı. Uçak düşmüş ve üçü de ölmüştü. Bu trajedinin bir ayrıntısı Marissa'nın dikkatini çekmişti: baba, kızın Kolları kızına sarılmıştı. Ölümünün dehşet verici anında bile korkusu, çocuğunu koruma ve teselli etme ihtiyacıyla küçülmüştü.

Marissa Bennett'e bakar ve onun bu tür bir ebeveyn sevgisinin vahşetini anladığını düşünür.

En sevdiği Örümcek Adam pijamasını giyiyor, paçaları sadece ön kollarına kadar uzanıyor ve alt kısımları inciklerine ancak ulaşıyor olsa da pijamadan vazgeçmiyor. Marissa yorgani onun üzerine daha sıkı bir şekilde çekiyor, sonra yavaşça uzaklaşıyor ve aşağı iniyor.

Uzaktan, fırtına tarafından tetiklenmiş olması gereken bir araba alarminin sesini duyuyor. Kollarını kendine sarar, gazlı şömineyi açıp bir kitapla kıvrılma mı yoksa sıcak bir banyo mu yapsa diye düşünür. Bir türlü ısınmıyor.

Koridordaki dolapta sakladığı yumuşak bir yün giyer ve uzun zamandır okumak istediği Anita Shreve romanını eline alır, ancak zihni hikayeyi işleyemeyecek kadar gergindir.

Geçen her dakika onu kafedeki Pazartesi toplantısına daha da yaklaştırmaktadır. Avery ne yapacağını bildiğinden çok emin görünüyor, ama ne

Ya yanılıyorsa?

Marissa'nın gözleri tekrar kanepeye kayar, kendisini o geceki haliyle görür: sırtı kavisli, dudakları ayırık, vücudu güçlü ellerin yavaş dokunuşuyla alev almıştır.

Yeter, diye emrediyor kendine, kumandaya uzanıyor ve akılsız bir komedi seçiyor.

Aynı anda Instagram'ı tararken ve birkaç iş e-postasını yanıtlarken iki bölüm izler, ardından alt katın ışıklarını kapatır ve Her akşam yaptığı gibi evin alarmını tekrar kontrol ediyor. Mahallelerinde suç oranları şaşırtıcı derecede yüksek ve çoğu gece geç saatlerde basit araba hırsızlıkları olsa da, ara sıra bir eve saldırı oluyor ve geçen yıl iki silahlı adam Marissa'nın vitamin aldığı ve reçetelerini doldurduğu mahalle eczanesini soydu.

Marissa en sevdiği gece serumunu sürmeyi henüz bitirmiş ve yatağına uzanmıştır ki ev telefonu tiz bir sesle çalar. Çalmasına izin vermeyi düşündü. Ev telefonunu sadece iki kategoride insan arar: tele-pazarlamacılar ve cep telefonu yerine sabit hatları tercih eden ailesi.

Ancak tele-pazarlamacıların akşam 21:00'den sonra aramasının yasak olduğunu hatırlıyor.

Sabah 7:00'de dükkkanı açan ailesi erkenden yatıyor. Eğer onlar Şimdi arıyor, bir şeyler ters gidiyor olmalı. Yorganı üzerinden atar ve aceleyle telefonun şarj aletinde durduğu yan sehpayaya gider.

Arayan ailesi değil: Arayanın kimliği 202 alan kodunu gösteriyor, bu da D.C. için. "Marissa?"

Kadın sesi tanıdık geliyor ama Marissa hemen çıkaramıyor. "Bu Renee Hammerman." Matthew'un yeni sekreteri, kadın Marissa daha bugün tanıştı.

"Selam, Renee. Her şey yolunda mı?"

"Sizi bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim ama hâlâ ofisteyim ve Matthew ile kısaca konuşmam gerekiyor. Acil bir durum olmasa onu rahatsız etmezdim."

"Bekle, o seninle birlikte değil mi?"

Bunu izleyen duraksamada Marissa derisinin karıncalandığını hisseder.

"Hayır, yaklaşık kırk beş dakika önce ayrıldı. Cep telefonunu arayıp duruyorum ama cevap vermiyor."

Gecenin bu saatinde trafik yok, yani eve dönüş en fazla yirmi dakika sürer. Benzin almak için durmuş olsa bile Matthew burada olmalı.

Tabii eğer -Marissa bu düşüncayı aklından çıkaramıyorsa- acıkmış ve yolda bir şeyler almıştır. Matthew genellikle geç saatlere kadar çalıştığında, ofisinin karşısındaki Giovanni'den paket servis alır ve masasında yedi. Ama belki de rutini değişmiştir.

Bu düşüncesini Renee ile paylaşır ama Renee hemen cevap verir: "Aslında yemeğini ben aldım çünkü bir telefon görüşmesine yetişmesi gerekiyordu."

Marissa komodinin üzerinden cep telefonunu alır ve Matthewaramak içindüğmesine basar. "Renee? Bir saniye bekle. Şimdi onu arıyorum."

Telesekretere düştüğünde, bir mesaj atıyor: **Neredesin? Lütfen beni ara.**

Belki de Matthew beklenmedik bir anda bir müşterisiyle buluşmaya gitmişti, gerçi ona haber vermemesi son derece olağandışı olurdu.

"Ona ulaşamıyorum," diyor Renee'ye. "Giderken tam olarak ne olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Bana eve gideceğini söyledi ve formatlayıp göndermem için son bir elektronik belgeyi e-posta ile gönderdi. Güvenlik görevlilerinden birinin arabama kadar eşlik etmesini sağlamamı ve geç gelmemi söyledi. Yarın. Mektubu okurken sayfalardan birini imzalamadığını fark ettim. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama dediğim gibi ne telefonlarına ne de mesajlarına cevap veriyor." Renee tereddüt ediyor. "İkimiz de biliyoruz ki bu onun tarzı değil."

sözlerini gergin bir kahkahayla bitiriyor.

"Onu denemeye devam edeyim. Seni tekrar arayacağım."

Telefon ekranının üstündeki dairede gülümseyen kocasının küçük görüntüsüne bakarken yağmur daha da sert yağıyor, acımasızca yağıyor gibi görünüyor. Hat çalışıyor, çalışıyor ve sonra telesekretere düşüyor. Ona bir mesaj daha gönderir: **Endişelenmeye başladım. Lütfen en kısa zamanda beni ara.**

Belli türden bir eş, kocasının telefonunu şarj etmeyi unuttuğunu düşünebilir. Bir başkası kocasının arkadaşlarıyla buluşmak için bir bara gittiğini ve yüksek sesli müzik yüzünden zil sesini duyamadığını düşünebilir. Bir üçüncüsü ise eşinin başka bir kadınla birlikte olduğundan şüphelenebilir.

Ama Matthew telefonunun şarjının yüzde 50'nin altına düşmesine asla izin vermez. Ayrıca bir grup içki arkadaşı da yok. Ve Marissa'nın kendi sadakatsizliğine rağmen, Matthew'un intikam alacağına inanmıyor. Özellikle de bu öğleden sonra ofisinde paylaştıkları bağlantıdan sonra.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı, ancak akla gelen tek açıklama onun uydurduğu son senaryodan bile daha kötü.

Elinde telefonuyla aceleyle aşağı iner ve yatmaya hazırlanırken Matthew'un içeri girmiş olma ihtimaline karşı aile odasını kontrol eder. Belki de kanepeye çökmüş, uzun bir günün ardından stres atıyordur. Ama bütün

ışıklar kapalı ve ev hareketsiz. Pencereden dışarı bakar, nafile bir şekilde araba yolundan gelen adamın farlarını görmeye çalışır.

Geçen her dakika endişesi daha da artar.

Renee'yi arar, o da ilk zil sesinin yarısında telefonu açar.

"Hâlâ evde değil."

"Belki de ayak işlerini halletmek için durmuştur." Marissa söyleyebilir

Bu birkaç kelimeden Renee'nin rahatsız olduğu anlaşılıyor; Matthew için uzun süredir çalışmıyor, bu yüzden onu iyi tanıyamıyor ve belki de zihinsel olarak Marissa ile aynı senaryolardan geçiyor.

"Neden eve gitmiyorsun? Eminim belge bekleyebilir."

"Teşekkürler, ama biraz daha kalacağım."

"Ondan haber alır almaz size haber veririm." Marissa telefonu kapatır.

Yerinde duramadığı için bazı parlak ışıkları yakıyor ve aile odası, resmi oturma odası, mutfak ve yemek odası arasında bir döngü yaparak yürümeye başlıyor.

Her an Matthew içeri girecek ve onu sarmak için kollarını uzatacak, diyor kendi kendine. Onu endişelendirdiği için özür dileyecek ve bir daha asla olmayacağına söz verecek.

Matthew'un çağrılarına ve mesajlarına yanıt yazdığını gösteren üç noktayı görmeyi umarak - dua ederek - ekranına bakar. Marissa Matthew'un çalışma odasına girer ve bir an hareketsiz durarak kendini daha fazla düşünmeye zorlar. Belki de en basit açıklama budur. Renee dedi ki

Matthew bir belgeyi imzalamayı unutmuştu. Muhtemelen bunu eve dönerken hatırladı ve şu anda ofise geri dönüyor.

Ama Marissa bunu düşünürken bile, bunun olamayacağını biliyor. Hatta *eğer*

Matthew eve kadar arabayla gitmiş olsaydı, çoktan ofise dönmüş olurdu. Ayrıca DocuSign'ı kullanabileceğinden oldukça emin.

Her halükarda, bu hala telefonuna neden cevap vermediğini açıklamıyor. Nerede o?

Kollarını kendine sararak titremesini bastırıyor; üzerinde sadece bir kaşkorse ve pijama altı var ve ev çok soğuk.

Yemek odasına doğru yürürken neşeli, hoş bir ses duyuyor; hafif bir kazıma sesi.

Matthew anahtarını ön kapının kilidinde çeviriyor. Arabasında bir sorun çıkmış ve eve Uber'le dönmüş olmalı; bu yüzden garajdan girmiyor. Belki de telefonunu arabasında unutmuştur - şimdi her şey mantıklı geliyor! O

Kapıya koşar ve kapı koluna uzanır, hareketleri hızlı ve refleksiftir, muazzam bir rahatlama dalgası tarafından itilir. Kapıyı açmadan hemen önce, cep telefonunda kapıda bir varlık olduğunu haber veren bir zil sesi olmadığını fark eder.

Gözetleme deliğinden bakıyor.

Geri adım atar, derinden sarsılır.

Merdiven boştu.

Bu sesi duymayı çok istediği için mi hayal ediyordu, yoksa sadece çalırların arasından hışırdarak geçen ve onu sallayan rüzgâr mıydı? Ağaçları mı?

Fırtına hala şiddetini artırarak devam ediyor; kocası Karanlık gecenin içinde bir yerlerde, yağmurun ve sert rüzgarın ortasında.

Marissa Renee'ye mesaj atar ve tekrar eve gitmesi için ısrar eder. **Her şeyin yolunda** olduğuna **eminim**, diye yazıyor Marissa ama eli o kadar çok titriyor ki, *iyi* kelimesini geri alıp yeniden yazması gerekiyor.

Sonra hastaneleri aramaya başlar. Bölgede birkaç tane var: Georgetown, Sibley, GW, Suburban ...

Ama kimse ona bilgi vermiyor. Tüm hastaneler bir Matthew Bishop'un getirilip getirilmediğini doğrulamayı ya da reddetmeyi reddediyor.

"Kanun böyle," diye açıklıyor operatörlerden biri, sesi sempatik ama sert.

Marissa 911'i arar ve santral memuru onu yerel polis karakoluna bağlar. Telefona cevap veren memur naziktir ve güven vermeye çalışır, ancak bunun acil bir durum olduğunu düşünmediği açıktır.

Kendini tutamaz; yıkılır. "Kocamı tanıyorum. Korkunç bir şey oldu."

"Özür dilerim hanımefendi, ama-"

Cümlesi başka bir telefonun tıklamasıyla kesilir.

Arayanın kimliğine bakar ve blok harflerle Marissa korktuğu bilgiyi görür: GEORGETOWN HASTANESİ.

Hemen kabul eder ve polisle yaptığı görüşmeyi sonlandırır. "Bayan Bishop?" diye sorar bir adam.

"Evet, evet, bu o," diye geveliyor Marissa.

"Ben Dale Whitaker, burada hemşireyim."

O sözünü bitiremeden Marissa ağzından kaçırır: "Kocama ne oldu?"

Marissa'nın bacakları tutmaz ve acil servis hemşiresinin etkili ama yatıştırıcı sesinden şu bilgiyi dinlerken parke zemine çöker
Matthew o gece erken saatlerde ambulansla hastaneye getirilmiş.

Marissa bir araba kazası olduğunu düşünüyor. Bunu biliyordu:
yağmur, hız ...

Vücudu kontrolsüzce titremeye başlar. Matthew arayabilseydi arardı.
Ciddi şekilde yaralanmış olmalı.

Ama o yaşıyor, diyor kendi kendine. Öyle olmak zorunda, yoksa polis kapısına dayanır ve acı haberi iletmez miydi?

Marissa gözlerini siler ve kendini gelecek sözlere hazırlar.

Her ne oluyorsa, Matthew yarım düzine kemiğini kırıp
ya da başka bir araca çarpıp sürücüsünü yaraladıysa, bununla birlikte
yüzleşecekler.

Onu acil servise getiren olayın kaynağını bildiğinden o kadar emin ki
hemşirenin sözlerini anlaması biraz zaman alıyor:

"Kocanız saldırıya uğradı ve bilincini kaybetti. Şu anda uyanık ve
iyileşecek, ancak onu gece boyunca gözetim altında tutacağız."

"Saldırıya mı uğradın?" Marissa'nın
nefesi kesilir. "Kim tarafından?" "Bu
konuda hiçbir bilgim yok."

Marissa kot pantolonunu ve sweatshirt'ünü giymek için yatak odasına
koşuyor. Şu anda kelimeleri işleyemiyor, işleyemeyecek. Sadece
Matthew'a ulaşması gerekiyor.

"En kısa zamanda orada olacağım," diyor Marissa nefes nefese. "Lütfen
ona yolda olduğumu söyler misin?"

Bennett'i evde yalnız bırakamayacağını fark etmeden önce spor
ayakkabılarını giyiyor. Eğer uyanırsa, onu burada bulamamaktan
korkacaktır.

Neredeyse gece yarısı oldu. En hızlı çözüm bir komşudan yardım istemek
olacaktır. Pencereden sokağın karşısındaki Louise Johnston'ın evine bakar.
Johnston'ların iki çocuğu vardır ve Marissa bir keresinde beş yaşındaki

Oğulları burnuna bilye soktuğu ve çıkaramadıkları için acilen doktora götürülmek zorunda kaldığında yaşlı kızları. Ama Johnston'ların evi karanlıktır ve Marissa bu saatte onları uyandırmak istemez. Görebildiği tek ışıklı ev Max Carrey'e aittir, ya da Bennett'in dediği gibi ona Korkunç Carrey diyor. O kesinlikle bir seçenek değil.

Hallie lise birinci sınıfta ve muhtemelen uyuyordur. Altı ya da yedi saat sonra okula gitmesi gerekiyor ama Marissa yine de ona bir mesaj atıyor. Cevap gelmiyor.

Marissa'nın başka kimsesi yok.

Marissa, keşke ailesi yakınlarda yaşasaydı ya da yardım isteyebileceği yakın bir arkadaşı olsaydı diye düşünüyor.

Matthew'un babası Chris sadece birkaç mil ötede yaşamaktadır, ancak Marissa kocasının onu ararsa çok kızacağını bilmektedir. Matthew yıllar boyunca babasından asla yardım istemediğini açıkça belirtmiştir. Kişileri arasında gezinir, *W'lere gelene* kadar olasılıkları hızla elden çıkarır. *Polly*.

Bennett Polly'yi pek tanımıyor ama onunla tanıştı. Annesinin asistanını gecenin bir yarısı burada bulsa ürkecek olsa da, tamamen çıldırmayacaktır. Ayrıca, Polly'nin geçen yıl dadı olarak çalıştığı aileden mükemmel bir referansı var.

Şansı yaver giderse -ki bu gece kesinlikle biraz şansa ihtiyacı var-ennett uykuda kalacak.

Acil bir durum olmasa sormazdım, diye başlıyor Marissa mesajına. **Matthew yaralandı ve şu anda hastanede; Bennett'in uyanması ihtimaline karşı eve gelip kalabilir misiniz?**

Polly'nin yanıtı o kadar hızlı geliyor ki, sanki mesaj geldiğinde telefonuna bakıyormuş gibi: **Yola çıkıyorum.**

Polly'nin VW'si garaj yolunda durmadan önce Marissa arabasına binmiş, emniyet kemerini vücuduna geçirmiştir. Polly'ye el sallıyor ve Polly'nin Marissa'nın açık bıraktığı ön kapıdan girdiğinden emin ol, sonra gaz pedalına basıyor. Ön cam silecekleri hararetle ileri geri hareket ederken, kalp atışları da hızını kesmiyor.

Matthew'a kim zarar vermek ister ki?

Belki de Matthew'un geçen yıl kovduğu o hoşnutsuz çalışan. Ya da Belki de rastgele bir saldırıydı; birisi Matthew'u kırmızı ışıktaki durmuş, pahalı arabasının motoru rölantide çalışırken görmüş ve araba çalmaya karar vermiş olabilir

Onu. Eğer Matthew karşı koymaya çalışsaydı -ki kocasını tanıyordu, karşı koyabilirdi- olay şiddete dönüşebilirdi.

Şiddetli yağmur ve nemli gözleri arasında Marissa yolu zar zor görebiliyor. Macarthur Bulvarı'ndaki bir kırmızı ışığa yaklaştığında, ışık sarıya döndüğünde hızlanarak geçmeye karar verir. Son saniyede, Yine de frene basar. Bu geceyi daha da kötüleştirebilecek tek şey kendi başına bir kaza yapmak olurdu.

Ziyaretçi otoparkında bir yer bulur ve yağmurdan korunmak için paltosunu başına geçirerek aceleyle hastane girişine doğru ilerler.

Resepsiyondaki görevliye adını verip ehliyetini gösterir ve bir süre sonra bir hemşire belirip Marissa'ya Matthew'a kadar eşlik eder. Perdeli bölmelerden geçerken Marissa kalp monitörlerinin bip sesini ve bir hastanın yüksek sesle daha fazla buz istediğini duyar.

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca, Matthew ile birlikte bu hastanede bulundukları tek zaman Bennett'in doğum zamanıydı.

Ne kadar şanslılar.

Hemşire altıncı yatağın perdesini aralıyor ve Matthew'un sedyede yattığını, ön koluna bir serum iğnesi gömülü olduğunu görüyor. Üzerinde mavi bir hastane önlüğü vardır, çıplak ayakları vücudunun alt kısmını saran çarşafın altından dışarı çıkmaktadır ve alnında beyaz bir bandaj vardır.

Ama gözleri açık ve ona gülümsüyor.

"Hey, bebeğim," diyor Matthew, kız ona doğru adım atarken.

"İkinizi yalnız bırakayım," diyor hemşire. "Bana ihtiyacınız olursa çağrı düğmesine basmanız yeterli."

Bandaj ve Matthew'un saç çizgisindeki kurumuş kan dışında aynı görünüyor. *Onun Matthew'una* benziyor.

Marissa ağlamayacağına yemin etmesine rağmen tekrar ağlamaya başlar. "Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece birkaç çürük var."

İki eliyle onun elini tutuyor ve teninin sıcaklığını içine çekiyor. "Çok rahatladım. Düşündüm ki ..."

"Şşşt. Keşke diğer adama da bir yumruk atabilseydim." Serbest eliyle sahte yumruklar atıyor.

Bu hareketlerle adamın gövdesi kayar ve Marissa elbisesinin boşluklarının altında adamın kaburgalarındaki patlıcan rengi izleri görür.

Nefes nefese kaldı. "Neden biri sana bunu yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Matthew başını sallar, sonra yüzünü buruşturur. "Ben de aynı şeyi merak edip duruyorum. Bir dakika önce arabama binmek üzereydim ve bir dakika sonra yerde bir pislik beni tekmeliyordu."

Marissa yüzünü buruşturuyor, kocasının incinmiş olduğu görüntüsünü engellemeye çalışıyor. "O kadar da kötü değil." Matthew önlüğünü kapatır. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. eve dönmek. Ama sanırım yanılmışım. Tam garajdan çıkarken bayıldım ve yere çakıldım."

"Anlamıyorum. Seni otoparkta mı bekliyordu? Onu gördünüz mü?"

"Yüzünü göremedim. Bana arkamdan yaklaştı."

Marissa'nın aklından dehşet verici bir düşünce geçer. "Anahtarların! Cüzdanını ve anahtarlarını mı aldı?"

Saldırgan adreslerini biliyor ve şu anda evlerine giriyor, Bennett sadece bir kat yukarıda uyurken anahtarı kilide sokuyor olabilir. El yordamıyla cep telefonunu arıyor ama Matthew'un sesi onu durduruyor.

"Hayır, en garip kısmı da bu." Matthew şaşkın görünüyor. "Cüzdanımı, saatimi, her şeyi kolayca alabilirdi. Arabayı bile. Ama sanki yapmak istediği tek şey beni dövmektir."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

AVERY

DÜŞÜNCELERDE ÖYLE KAYBOLMUŞUM Kİ, evimin önündeki kaldırımında duran postacının dikkatimi çekmeye çalıştığını fark etmem bir anımı alıyor.

Marissa arayıp Matthew'a ne olduğunu anlattığından beri, Verandamda bir sandalyede oturmuş, elimde kalem ve defter, Piskoposları çevreleyen garip olayların şemasını çıkarıyordum.

Beş seanstayız ve ilk kez on seanslık yöntemimin bu danışanlar için işe yaramayabileceğinden endişeleniyorum.

"Bunu oraya götürürsem iyi olacak mı?" diye soruyor postacı, Romeo'ya başını sallayarak, ayaklarımın dibinde kıvrılmış, güneş ışığının tadını çıkarıyor.

"O senden, senin ondan korktuğundan daha çok korkuyor" diye cevap vermek istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Romeo'yu korunmak için almadım elbette, ama büyük, kaslı köpeğimin bir cannoli kadar agresif olduğunun reklamını yapmama da gerek yok.

"Gelip alacağım," diye sesleniyorum ayağa kalkarken.

Postacı bana birkaç zarf ve bir katalog uzatıyor, merdivenleri çıkarken kolumun altına sıkıştırıyorum, zihnim hala potansiyel bağlantıları düşünüp atıyor.

Postayı yanımdaki masaya koyarak oturuyorum ve tekrar defterime uzanıyorum. Karmakarışık kelimelere bakıyorum, gözlerim sayfalar arasında geziniyor -*Coco, Polly, sarı güller, isimsiz not, saldırı ...*

Saldırıyı Polly'nin gerçekleştirmediği açık. Matthew'u etkisiz hale getirecek kadar güçlü değil; ayrıca, Marissa bana failin bir erkek olduğundan emin olduğunu söyledi.

Ancak Polly'nin olaydan sadece birkaç saat önce Matthew'un ofisinin yakınında bulunması garipten de öte. Oldukça önemli. Sadece henüz nasıl olduğunu bilmiyorum.

Ayağımı uzatıyorum ve dalgınca sırt üstü yuvarlanan Romeo'ya sürüyorum, kuyruğu ahşap sundurma zeminine çarpıyor.

Aklımdaki en büyük soru Matthew'a zarar veren adamın kimliği.

Marissa hem kendisinin hem de Matthew'un saldırının hoşnutsuz bir çalışan tarafından gerçekleştirilmiş olabileceğinden şüphelendiklerini ve bu şüphelerini polise ilettiklerini söyledi. Otoparkta da kimlik tespitine yardımcı olabilecek video kameralar olduğunu tahmin ediyorum.

Şakaklarımı ovuşturup ayağa kalkıyorum, boş kahve fincanımı ve posta yığınınını mutfığa götürüyorum. Belki kafein yardımcı olur.

Kahvem demlenirken, postaları karıştırıyorum: katalog, fatura, önemsiz şeyler, fatura ... ve üzerinde Paul'ün hayat sigortası poliçesini düzenleyen LifeLine acentesinin iade adresi olan bir zarf. Lana'ya cömert tazminatı zaten gönderdiklerine göre muhtemelen sadece bir takip. Parmağımı mührün altına sokup mektubu çıkarıyorum.

Belgeyi önce hızlıca tarıyorum, sonra gözlerim açılıyor: *tıbbi dolandırıcılık . . . soruşturma . . . yanlış beyan . . .*

Elim titremeye başlıyor ve neredeyse kâğıdı düşürüyordum.

Sanki sigorta şirketi Paul'ün ölümüyle bir ilgim olduğunu düşünüyor.

Tezgâhtaki tabureye çöküp mektubu bu kez daha dikkatli bir şekilde tekrar okudum. Sonra cep telefonuma uzanıp avukatımı arıyorum.

Piskoposların bu akşamki oturumlarını iptal etmelerini bekliyordum; ne de olsa Matthew daha bu sabah hastaneden taburcu edilmişti.

Başka bir tarihe ertelemelerini umuyordum. Avukatım, Sylvia McColaugh.

LifeLine'dan gelen mektubu tarayıp ona gönderdikten sonra biraz araştırdım. Benimle saat 17:00 için bir Zoom görüşmesi ayarladı, Romeo ile uzun bir yürüyüşe çıktıktan hemen sonra, aynı anda hem fiziksel stresimin bir kısmını atmayı hem de zihnimdeki bazı yeni fikirleri sarsmayı umuyordu.

Ancak Rock Creek Park'taki yürüyüşüm sırasında bulduğum rahatlama, telefonumun ekranında Sylvia'nın çatık kaşlı yüzünü gördüğüm anda buharlaştı,

İri yeşil gözleri gözlükleriyle daha da büyümüş, beyaz bukleleri başının etrafında bir hale oluşturmuştu.

Çok iyi değil, demişti, hoşbeşi bir kenara bırakıp sadede gelmişti, ki bu da benimle çalışmaya devam etmesinin nedenlerinden biri. Paul'ün ölümüyle ilgili bir soruşturma açıyorlar.

Nedenini sormama fırsat vermeden, *Paul'e ötenazi yaptığınıza dair isimsiz bir ihbar aldıklarını* söyledi.

İsimsiz bir ihbar.

Bu ironi benim de dikkatimden kaçmadı. FDA ihbar hattını aramamın anonim olması gerekiyordu ama olmadı. LifeLine'a yapılan bu arama da öyle.

Acelia bir balyozu sallayabileceklerini ve hayatımdaki herhangi bir çatlağa nişan alabileceklerini gösteriyor.

Sylvia bana beklememi ve daha fazla bilgi edindiğinde geri döneceğini söyledi. *Başka mektup ya da telefon alırsan, kapına bir polis gelirse, herhangi bir şey olursa, hemen beni ara. İçeri girmelerine izin verme, tek kelime etme.*

Telefonu kapattıktan sonra Lifeline'ın mektubunu dosyaladım, ardından bir CBD sakızı patlattım ve AirPods'umdan Joan Armatrading dinlerken sıcak bir banyoya girdim. Ama Paul'ün son haftalarındaki görüntüleri, özellikle de şu görüntü gözümün önünden gitmiyordu: yatağına girip onu kollarımın arasına alışım son nefeslerini verirken. O zamana kadar çok zayıflamıştı; bir çocuktan daha ağır değildi. Vücudu artık ısınmayana kadar ona uzun süre sarıldım. Güneş doğarken Lana'nın numarasını aradım, böylece gelip ona veda edebilecekti. Sonra Paul ile konuştuğumuz düzenlemeleri harekete geçirdim: yakma töreni, yerel bir barda Paul'ün en sevdiği müzik, yiyecek ve içeceklerle bir kutlama ve Lana ile en yakın arkadaşları tarafından kadeh kaldırma. Birkaç dakika ortama karıştım, sonra arka odalardan birine saklandım. Taziye kartlarını ve mektuplarını okuyamamamla aynı nedenden dolayı kadeh kaldıramadım.

Sigorta şirketinin beni soruşturduğunu öğrenen onca insanın ne düşüneceği umurumda değil ama Lana'nın tepkisi beni endişelendiriyor. Ya iddialara inanırsa? Bu onun kalbini kırar ve muhtemelen ilişkimizi yok eder.

Peki ya suçlu bulunursam?

Endişeyi şimdilik bir kenara bırakıp, Marissa ve Matthew'un gelişini bekleyerek giyinmek için banyodan çıktım.

Bu, beşinci seansımız, Yıkım, müşterilerimin dibe vurduğu ve başaramayacaklarından korktukları nokta. Ancak bu vakada, başarılı olamayacaklarından endişelenmeye başlayan kişi benim. Bishops'un durumu sınırların dışında; pek çok görünmeyen güç benim tekniklerimle rekabet ediyor ve onlara da zarar vermek için komplo kuruyor. Evliliklerini onaramam.

Her biri ve motivasyonlarının yanı sıra yörüngelerindeki karmaşık insanlar hakkındaki gerçeği.

Saat tam 7'de kapı zilim çalıyor ve onları ofisimde karşılıyorum. Marissa solgun ve bitkin görünüyor ve o kadar gergin ki ona zulamdan bir sakız ikram etmek istiyorum. Buna karşın Matthew, güçlü ve dikkatle odaklanmış görünüyor. Alnındaki bandaj olmasaydı, yirmi dört saatten kısa bir süre önce vahşice saldırıya uğradığını asla bilemezdim. Kanepede yan yana otururlarken kolunu Marissa'nın etrafında tutuyor, sanki onu geleceklerinde olacaklardan korumak ister gibi.

"Oldukça uzun bir yirmi dört saat oldu, değil mi?" diye başlıyorum.

İkisi de kendilerininkini kastettiğimi sanıyor ki niyetim de bu.

"Sanırım Marissa sana her şeyi anlattı," diyor Matthew. "Tek yeni bilgi, işten çıkarmak zorunda kaldığım çalışanın - geçen yıl binaya silahla girmeye çalışan adam - açık bir mazereti olduğu. Polis garajdaki görüntüleri incelemiş ama saldırı kör bir köşede gerçekleşmiş. Ben vurulmadan önce garajın etrafında dolaşan bir adam görmüşler ama başka bir şey görememişler."

"Anlıyorum." İşten çıkarılan çalışanın adını soruyorum, Matthew rahatlıkla veriyor ve ben de not defterime not ediyorum. "Matthew'a kimin zarar vermek isteyebileceğine dair başka bir fikriniz var mı?"

Marissa bakışlarını yere sabitler ve evlilik yüzüğüyle oynar.

Matthew başını sallar. "Bütün gün bunu düşündüm. Rastgele bir saldırı olmalı. Belki de birinin geldiğini duyduğunu sandı ve beni soyacak zamanı olmadı."

Marissa'nın gözleri yükseliyor ve ben gözlerindeki çiğ korkuyu okuyabiliyorum. İkimiz de bu işin arkasında yattığı adamın, o kadar kolay vazgeçemeyen adamın olup olmadığını merak ediyoruz. Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor, yüz ifadesi yalvarıyor.

Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum: *O değildi. . . O şehir dışında. . . Bir şey söyleme. . .*

Matthew'a onun eski arkadaşlarından biriyle yattığını söyleyerek ona verdiğim sözü bozmayacağım, ama Marissa seanstan sonra kenara çekildi. Bu adamı araştırmak için pazartesiye kadar bekleyemem; bir isme ihtiyacım var.

Marissa boğazını temizler ve konuyu değiştirir. "Düşünmeden edemediğim bir şey daha var. Hastaneden eve döndüğümde ilk başta Polly'yi bulamadım."

"Polly?" Adına amaçladığımdan daha fazla vurgu yaptım.

"Evet, Coco'daki asistanım. Bennett'i yalnız bırakamayacağım için ondan eve gelmesini istedim. Ona muhtemelen her şey boyunca uyuyacağını ve kanepede kestirebileceğini söyledim."

Sanırım Polly, Piskoposları takip etmekle meşgul bir gece geçirdi.

"Sonunda onu Bennett'in odasında buldum." Marissa küçük bir ürperti verir ve Matthew onu daha da yakına çeker. "Büyük pelüş köpeğine yaslanmış, mışıl mışıl uyuyordu. Bir şey beni derinden etkil rahatsız edici."

"Tahmin edebiliyorum," diye yorum yapıyorum. "Sen ne yaptın?"

"Onu uyandırdım ve koridora gelmesini işaret ettim. Bennett'in inlediğini duyduğunu ve onu kontrol etmeye gittiğini iddia etti. Uyanmamıştı ama yakınında kalmaya karar verdiğini söyledi. Her ihtimale karşı."

"Bir kat aşağıdan onun inlediğini mi duydu?" Ben sordum.

Matthew kaşlarını çatır. "Marissa, bunu yapmasına imkân yok."

"Peki orada gerçekten ne yapıyordu?" Araya giriyorum. "Bennett'in odası ve ana yatak odası var ve başka ne var?"

"Sadece birkaç misafir odası," diye yanıtlıyor Marissa. "Birini küçük bir ofis olarak kullanıyorum ama orada pek bir şey saklamıyorum. İşle ilgili eşyalarımın çoğu Coco'da."

Sanırım Polly'nin tam erişimi var.

"Yatak odan." Kalemimi defterime vuruyorum. "İçinde kaybolan ya da taşınan bir şey var mı?"

Bishops'un evindeki ebeveyn yatak odasını görmedim, ancak birinci kattaki alanlara benzer olduğunu hayal ediyorum, bu da bir tasarım dergisinden çıkmış gibi görüldüğü anlamına geliyor.

"Emin değilim." Marissa tereddüt ediyor, sonra kaşlarını çatıyor.

"Dolabımızın kapısının açık olduğundan oldukça eminim ve her zaman kapalı tutarım, ama o kadar aceleyle çıktım ki "

Matthew, "Orada giysilerimiz ve ayakkabılarımız dışında hiçbir şeyimiz yok," diyor. "Yatak odasında gerçekten değerli hiçbir şey yok."

"Matthew, tüm mücevherlerim orada. Saatimi ve kolyemi şifonyerin üzerinde bıraktım."

Matthew'un telefonu çalıyor ve ona bakmadan susturmak için elini cebine atıyor. "Özür dilerim."

Önceliklerinin şu anda olması gereken yerde olmasından memnunum. "Ama hiçbir şey eksik değil, değil mi?"

Marissa başını sallıyor.

"Bakın, en basit açıklamanın genellikle doğru açıklama olduğuna dair eski bir aksiyom vardır," diye devam ediyor Matthew. "Bennett ara sıra kâbus görür. Polly'nin gizlice etrafa bakmak için yukarı çıkmış ve gerçekten de onun iniltilerini duymuş olması mümkün. Onun odasında uyuyakalması için başka iyi bir neden yok."

Marissa yavaşça başını sallar. "Muhtemelen haklısın. Yatak odamıza bir göz attığını görebiliyorum - böyle müdahaleci biri - ama bu muhtemelen merakından ve sınırlarının olmamasından başka bir şey değil."

Matthew boğazını temizler. "Bir şey daha var. Polly dün Coco'yu kapattıktan hemen sonra beni aradı. Konuşmak istediğini söyledi."

Marissa sertleşiyor ama ondan önce ben konuşuyorum. "Ne hakkında?"

Matthew'un Marissa'nın omzunu okşadığını görüyorum, sanki onu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi. İlk seanstan beri birlikte olduğumuz süre boyunca rollerinin değiştiğini fark ediyorum. İlk başta Matthew öfkeliydi ve Marissa eşit derecede korkmuş ve yatıştırıcı görünüyordu. O zamandan beri Matthew affedicilik ve koruyuculuk gibi takdire şayan nitelikler sergilerken, Marissa biraz daha tedirgin görünüyor, aldattığından bahsetmiyorum bile, kocasına hala kiminle aldattığı konusunda yalan söylediği düşünülürse.

Matthew devam ediyor, "Polly bana senin için endişelendiğini söyledi, Marissa.

Şehir merkezine gideceğini söyledi ve onunla buluşup buluşamayacağını sordu." Aha, sanırım. Polly'nin Giovanni'ye yaptığı şaşırtıcı ziyaret.

"Ve sen bana bunların hiçbirini anlatmadın mı?" Marissa'nın ses tonu tehlikeli derecede sessizdir. Matthew başını hızla sallar. "Özür dilerim."

Piskoposlarla yaptığım ilk oturumda aklıma gelen soru tekrar ortaya çıkıyor, ancak bu kez oyuncuların sırası değişiyor: Matthew karısını üzmemekten mi korkuyor, yoksa *ondan mı korkuyor?*

"Polly'yi hiç görmedim. İşle ilgili önemli bir telefon aldım ve ofisten çıkamadım, ben de eve dönerken arayacağımı söylemek için ona mesaj attım. Bunu sana anlatacaktım ama belli ki park yerinden hiç çıkamamışım.

.....Neyse, ben garajdayken beni aradı ve mesaj bıraktı.
hastane."

Matthew elini cebine atar ve telefonunu çıkarır. Ekrana birkaç kez dokunduktan sonra Polly'nin cılız sesi odayı doldurur: "Merhaba Matthew, ...ben de senin aramanı bekliyordum ama geç oldu. Neyse, Marissa için gerçekten endişelendiğimi söylemek istedim. Kendinde değil gibi görünüyor, konuştuğumuzda daha fazla açıklama yapacağım. Tamam. Hoşça kal."

Matthew telefonunu tekrar kaldırır. "Onu geri aramadım."

Marissa'nın dudakları sıkıca kenetlendi. "Bu çok çirkin. Onu yarın kovuyorum."

"Marissa, anlıyorum, o garip biri ve belli ki seni idol olarak görüyor," diye yanıtıyor Matthew. "Ama bak, son zamanlarda olanlardan sonra o dükkânda yalnız kalmanı istemiyorum. Polly'yi kov, ama en azından onu işe alana kadar bekleyebilir misin?

Yeni biri mi?"

Marissa nefes verir. "İyi. Aslında az önce GW'ye giden gelecek vaat eden adaylardan birkaç özgeçmiş aldım. Umarım içlerinden biri işe yarar."

Her ne kadar gizemli bir şekilde ilgimi çekmeye başlasa da Piskoposların etrafında dönen olaylar ve Polly hakkında kendi şüphelerim var, işe alınma nedenime odaklanmayı kaybedemem. Bunu yapmalıyız.

seanslarımızı evliliklerini onarmak için içsel bir çalışma yapmak üzere kullanabilirler. Eğer dışarıdan biri Piskoposları ayırmaya çalışıyorsa, bu benim kendi zamanımda keşfetmem gereken bir şey.

"Vites değiştirelim," diyorum onlara. "Marissa, hastaneden ilk telefon geldiğinde nasıl hissettin?"

Marissa yere yığılır ve gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Korkunçtu. Onun için gerçekten endişelendim-"

"Doğrudan Matthew ile konuş, Marissa. '*Senin için gerçekten endişelendim*'"

Marissa kocasıyla yüzleşmek için döner. O kadar yakınlar ki burunlarının uçları birbirinden sadece birkaç santim uzakta. "Matthew, *başaramayacağın* konusunda gerçekten endişeliydim." Sertçe yutkunuyor

ve sesi titriyor. "İkinci bir şansımız olmayacak diye. Seni çok incittim ve tam da sonunda birbirimizi bulduk derken seni kaybetmekten çok korktum."

Marissa'nın sözleri kulağa biraz Hallmarkvari gelse de, samimi olduklarına inanıyorum. Matthew ile gerçekten daha derin bir ilişki istiyor; bir şeyler bir Instagram evliliğinden daha fazlası. Marissa ilk başta kocasıyla böyle bir bağ kurmuş olsaydı, bunu asla başka bir erkekte aramazdı.

Belki Marissa'nın yüzündeki çıplak özleminden, belki de Paul'ün son anlarını hatırladığımdan, ama ağlamak üzereyken her zaman olduğu gibi boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Not defterime bakıyorum ve bir şeyler not ediyormuş gibi yapıyorum.

"Marissa," diye başlıyor Matthew.

Sonra Marissa'nın telefonu gelen bir aramayla çalar. Önce çantasına, sonra Matthew'a bakar. Yüzü buruşarak, "Çok özür dilerim. Bennett arkadaşı Charlie'nin evinde ve bunu almam gerekiyor. Ne olur ne olmaz."

Telefonu kulağına götürüyor ve yüz ifadesi değişirken birkaç saniye dinliyor. Bir dakika önce nazik ve kırılgandı. Şimdi ise gözlerine bir tür karanlık girmiş. Ruh hali rüzgarlı bir günde bir su kütlesi gibi değişiyor.

"Bekle, Matthew ile birlikteyim. Hoparlörü açayım. Tekrar edebilir misiniz?"

Telefonunu sehpanın üzerine bırakır ve derin bir ses başlar: "Matthew'un karakola gelmesi gerekiyor. Gözaltında bir şüphelimiz var ve Matthew onu teşhis etmeye çalışacak."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MARISSA

MARISSA dur işaretinde DURAKLIYOR, gaz pedalına basmadan önce karşıdan karşıya geçişin açık olduğundan emin olmak için fazladan bir an ayırıyor.

O kadar yıpranmış ki, bu gece içtiği fazladan kahve bile Sabah yorgunluğunu zar zor atabilmiş ve Bennett'i okula zamanında yetiştirmeye çalışsa da hız sınırının altında sürmeye dikkat ediyor. İhtiyaçları olan son şey başka bir kaza.

Evde Matthew hâlâ uyuyor. Sert kocasının formuna sadık kalarak, dün öğleden sonra bir iş için ofise giderek aşırıya kaçtı. Birkaç saat sonra arabasını garajdan aldı ve beşinci seansları için Avery'nin evinde buluştular. Marissa ertelemeyi önermişti ama Matthew iyi olduğunda ısrar etti.

Olabilirdi, ama karakola yaptığı ziyaret, kısa da olsa, onu uçurumun kenarına getirmiş gibiydi. En son ne zaman Matthew hasta olduğu için izin almıştı ama bugün de izin alıyordu.

Matthew sıradaki kimseyi teşhis edemedi. Polis dedektifine, "*Yüzünü hiç görmedim.*" diye açıkladı. Rastgele bir saldırı gibi görünüyordu. Yine de Marissa, Matthew'un saldırganının onun pahalı saatini, nakit para ve kredi kartlarıyla dolu cüzdanını nasıl görmezden geldiğini düşünmeden edemiyordu.

Saldırı kişisel gibiydi.

"Anne?" Marissa dikiz aynasına bakar ve Bennett'in Rubik Küpü'yle oynadığını, renkli plastik parçalarının etrafında döndüğünü görür. "Bu akşam pizza yiyebilir miyiz?"

Bennett'in zamanlaması mükemmel; dışarıdan sipariş vermek hiç bu kadar cazip gelmemişti.

"Biliyor musunuz? Belki yine pizza olmaz ama kesinlikle dışarıdan alabiliriz. Babama da soralım. Bugün evde dinlenecek."

Bennett başını sallar. "Tamam."

Bennett'in ses tonunu ölçmeye çalışır ama ne hissettiğini anlamak zordur. Bennett, Matthew'un yaralandığını biliyordu -Matthe'un alnındaki bandajı saklamak mümkün değildi- ama sekiz yaşındaki çocuklarına babasının küçük bir araba kazası geçirdiğini söylemişlerdi. Matthew'un saldırıya uğradığını açıklamak Bennett'i endişelendirmekten başka bir işe yaramazdı, her ne kadar Marissa, Matthew'un karakola gidip tek yönlü aynadan şüphelilere bakmasını duymak isteyeceğinden emin olsa da.

"Geç kalacağım," diye endişeleniyor Bennett.

"Hayır, yapmayacaksın. Zile kadar doksan saniyemiz var ve neredeyse geldik." Marissa onları Güney Girişi'ne götürecek olan halkaya giriyor ve üçüncü sınıflar burada inip ortaokul müdürünün elini sıkıyor.

Sonra Natalie'nin tanıdık figürünün ana girişe doğru yürüdüğünü görür.

"Kahretsin," diye mırıldanır Marissa, birden açık artırma toplantısını hatırlar

bu sabah okuldan çıktıktan hemen sonra katılması gerekiyordu. Neyse ki Bennett lanet kavanozundan bahsetmeyecek kadar bulmacasına odaklanmış durumda.

"Tamam, tatlım. Dışarı çıkma zamanı," diye dürtüyor. "Beslenme çantayı unutma!"

"Seni seviyorum." Bennett koltuğundan kayar.

"Ben de seni seviyorum." Kelimelerin gerçekliğini iliklerine kadar hissediyor.

Arabasıyla ziyaretçi otoparkına gidiyor ve boş bir yer buluyor, sonra dikiz aynasına bakıyor ve dudak parlatıcısını sürüyor. Taytına ve solmuş sweatshirt'üne bakıp omuz silkiyor. Rolling Hills annelerinin dile getirilmeyen üniformasına uymasalar da idare etmek zorundalar. Giymek Uygun bir marka olduğu ve kahve gibi gizemli lekeleri olmadığı sürece, ebeveynler tarafından yönetilen bir toplantıya egzersiz kıyafetleri kabul edilebilir

Marissa'nın sağ kolundaki spor damlaları. Koyu lekeleri gizlemek için kollarını sıvıyor ve saçlarını kabartıyor, keşke rimel ve kapatıcı sürmeye vaktim olsaydı diye düşünüyor. Kendini çok bitkin hissediyor.

Yeni STEM binasının inşaat alanını aceleyle geçerek alt okula doğru ilerliyor. Bu sabah binaya girmeyi bile planlamadığı için veli kimliğini evde unutmuştur. Güvenlik görevlisi ona tişörtüne yapıştırması için geçici bir geçiş kartı veriyor ve Marissa

Rolling Hills öğrencilerinin 1924'teki ilk sınıfa kadar uzanan fotoğraflarıyla kaplı koridorda, müzayede komitesinin toplantı yaptığı kütüphanenin küçük konferans salonuna doğru ilerliyor. Şansına, görünürde başka üye yok.

Kütüphaneye varmadan hemen önce telefonu titrer. Ekranı kontrol eder: arayan Avery'dir. Marissa aramayı geri çevirir. Kapalı konferans odasının kapısından, kısık çene seslerini ve ardından Natalie'nin gırtlaktan gelen kahkahasını duyabiliyor.

İçeri girdiğinde Marissa'nın midesi sıkışır ve diğer dokuz komite üyesinin başları ona doğru döner. Ancak Marissa odaya adım atmak yerine hızlı bir karar verir: Diğer komite üyelerinin canlı müzayede için temin ettikleri inanılmaz ürünler hakkında bir saatlik tartışmaya katlanmayacaktır - Washington Anıtı'nda özel bir tur, Little Washington'daki Inn'de altı kişilik akşam yemeği, Amur'u besleme şansı

Natalie her şeyi yönetirken Ulusal Hayvanat Bahçesi'ndeki kaplanlar.

"Günaydın." Marissa elini kapı tokmağının üzerinde tutuyor. "Böldüğüm için özür dilerim.

Sadece bugün size katılamayacağımı bilmenizi istedim." Natalie

telaşsızca ayağa kalkıyor ve sarı kalem eteğini düzeltiyor.

Desenli ipek bir bluz ve timsah desenli topuklu ayakkabılarla eşleştirmiş. Kehribar renkli güneş gözlüğü başının üstünde durmakta ve parlak siyah saçlarını geriye itmektedir. Marissa, Natalie'nin gözlük camlarını kıyafetiyle uyumlu hale getirmek için gerçekten zaman ayırıp ayırmadığını merak ediyor.

"Emin misin?" Natalie sorar.

Dawn, üç gün önce çocukların beyzbol maçı sırasında kullandığı yargılayıcı tonla, "Zaten buradasın," diye ekliyor.

Marissa gülümsemek için kendini zorlar. "Ne yazık ki, biraz acil bir durum var ve gitmem gerekiyor" -son anda *ev* kelimesini değiştirmeye karar verdi- "mağazama."

"Şu hevesli genç asistanın bir süreliğine dükkana bakamaz mı?" Natalie zorlar.

Marissa yoğun bir hoşnutsuzluk dalgası hisseder. Kararını kimseye gerekçelendirmesine gerek yoktur ve Natalie'nin son sorusuna yanıt verme zahmetine bile girmeyecektir.

"Yakında hepinizle görüşeceğim!" Marissa neşeyle kapıyı kapatıyor.

Eve dönerken, Natalie ile kısa süreli karşılaşmasının sonucu olan karanlık ruh halinden kurtulmaya çalışır. Marissa, Natalie'ye krizin Matthew'un yaralanmasıyla ilgili olduğuna dair bir işaret vermediği için memnundur. Natalie'yi tanıdığı için,

Muhtemelen et, peynir ve kaloriyle dolu, çoğu erkeğin karşı koyamayacağı türden doyurucu bir lazanya ya da güveçle gelir, sonra da Matthew'u kontrol ederdi.

Marissa ayağının gaza daha fazla bastığını fark eder ve yavaşlar. Kan basıncının yükseldiğini hissettiğine yemin eder. Natalie kasabaya geri döndüğünden beri Marissa uslu durmaya çalışıyordu. Natalie elini Matthew'un koluna koyduğunda ya da onunla konuşmak için biraz fazla yaklaştığında başka tarafa bakıyor. Natalie gözlerini Matthew'a dikip Marissa'yı görmezden geldiğinde de fark etmemiş gibi davranıyor.

Yine de bu küçük saldırırganlıklar birikiyordu ve Marissa sonunda sınırına ulaştı.

Avery muhtemelen Marissa'ya açık sözlü olmasını, sahte dostluk cilasını kesip atmasını ve hayal kırıklığını dile getirmesini söyleyecektir. Bu düşünce tuhaf bir şekilde özgürleştiricidir.

Marissa Natalie'yi azarlamaktan zevk alacak.

Ama şimdilik en önemli görevi eve gidip kocasını kontrol etmektir.

Sessizce eve girer. Mutfak aynen bıraktığı gibidir, lavaboda Bennett'in tabağı ve boş portakal suyu bardağı vardır. Marissa bir kahve kapsülünü Nespresso makinesine yerleştirip bir fincan hazırlar ve yukarı taşır.

Matthew yatağında uzanmış, telefonunu kontrol ediyor.

"Hey" -onu öpmek için yanına yaklaşıyor- "dinleniyor olman gerekiyordu." Ona kahve veriyor.

Minnettar bir yudum alır. "Dinleniyorum. Hâlâ yataktayım. Daha ne kadar rahat olabilirim ki?"

Kahvesini komodinin üzerine koyuyor ve yorganı kaldırıp yanındaki boş yeri okşuyor. Marissa gülümsüyor ve yanına kayıyor. Çürük kaburgalarından sakınmaya dikkat ederek, başını hafifçe onun çıplak göğsüne koyuyor. Adamın kolları onu sıkıca sarıyor.

"Marissa, dün Avery'nin ofisinde sözümüz kesilmeden önce bunu söylemek istedim." Adamın derin sesi ciddiye; sol kulağının altında, kalbinin emin ve sabit atışını hissedebiliyordu. "Geçtiğimiz günlerde çok fazla vicdan muhasebesi yaptım.

birkaç gün. Senin için daha iyi bir koca olmak istiyorum. Bennett'e de baba. Ambulansta uyandığımda tek düşünebildiğim buydu. Pişmanlıklarım ..."

Marissa onu susturma, ona harika bir koca ve baba olduğunu söyleme dürtüsünü bastırır. Sessiz kalır çünkü onun sözleri doğruluk içermektedir.

"Daha çok buralarda olacağım. Söz veriyorum." Matthew onun başının üstünü öpüyor. "Şu andan itibaren."

"Bunu gerçekten çok isterim." Marissa'nın merak ettiği şey, bütün bu Yaşanan korkunç şeyler aslında ailelerini daha güçlü kılacak mı? Evliliğinde çok yalnızlık çekmiştir. Avery'nin onu teşvik ettiği gibi kendine karşı acımasızca dürüst olursa, bu duygu sadece korkunç patavatsızlığından önceki aylarda filizlenmemiştir. Matthew'la olan ilişkisi boyunca var olan bu duygu, onları yalnızca zayıf, pamuk ipliğine bağlı bir bağın birbirine bağladığını ve güçlü bir rüzgâr gibi geçici bir şeyin onları birbirinden ayırabileceğini hissettirmektedir.

İstemsizce titriyor ve kocasına daha da sokularak onun vücudunun sıcaklığını içine çekiyor. Telefonunun komodinin üzerinde vızıldadığını duyabiliyor ama aldırıyor. Bennett'in okulu ona ulaşmaya çalışıyorsa, ev numarasını almışlardır.

"Peki, Bennett'in bugün okuldan sonraki programı nedir?" Matthew soruyor. "İzcilik mi? Beyzbol mu? Onu alabileceğimi düşünüyordum."

Marissa onu düzeltmiyor, izciliğin erkek izcilik değil yavrukurt izciliği olduğunu ve her zaman Çarşamba geceleri toplandıklarını söylüyor. "Aslında, bu öğleden sonra boş."

"Harika! Ne yapabileceğimizi biliyorum. Onu vuruş kafeslerine götüreceğim. Küçük smaçörümün nasıl olduğunu görebilirim."

Marissa tereddüt eder. "Sana söylemem gereken bir şey var. Belki bunu söylemek için doğru zaman değil ama Bennett beyzbolu bırakmak istiyor."

"Ne?" Matthew'un sesi şok olmuş gibiydi. "Beyzbolu seviyor! Geçen hafta iki kez kaleye gittiğini söylemedi mi?"

"Yalan söylüyordu," diyor Marissa usulca. "Bizi hayal kırıklığına uğratmak istemedi." *Sizi hayal kırıklığına* uğratmak, diye sessizce açıklıyor.

Matthew hemen cevap vermiyor.

"Konuyu açtığım için özür dilerim," diyor Marissa sonunda. "Şimdi bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, sorun değil." Matthew boğazını temizler. "Biliyor musun, aslında son zamanlarda babamı çok düşünüyorum."

Bunu izleyen duraksamada Marissa kıpırdamadan duruyor, zar zor nefes alıyor.

Matthew'un söylemek üzere olduğu şeyden dikkatini dağıtamaz.

Matthew, Marissa'nın ilk adı olan Chris ile hitap ettiği babasını asla tartışmak istemez, çünkü ona hiçbir zaman Chris adını kullanacak kadar yakınlaşmamıştır.

Baba terimi. Yirmi dakika uzaklıkta yaşamasına rağmen Matthew onu yılda sadece iki kez, Noel arifesinde ve Chris'in doğum gününde görüyor. Marissa ve Bennett Chris'i daha sık ziyaret eder ve Chris ve Bennett de ara sıra sinemaya ya da bowlinge giderek baş başa vakit geçirirler. Chris, Matthew'un yanında kabalığa varacak kadar sert olabilse de Bennett'e karşı her zaman naziktir.

Yine de, babasıyla hiçbir ilişkisi olmasaydı kocasının daha mutlu olacağı açıktır.

Marissa, Matthew'u bu konuda konuşturmaya çalışmaktan çoktan vazgeçti. *Olan oldu. Biliyorsun, tüm bu işlem saçmalıklarından hoşlanmıyorum, derdi* geçmişte ne zaman denese.

"Onu etkileyeceğini düşündüğüm pek çok şey yaptım," diyor Matthew şimdi. "Ama hiçbir zaman yeterli olmadı. İyi notlar aldım. Spor yaptım. Evlendim

Sen," diye yarım bir kahkaha atarak sözlerini tamamladı.

Marissa yıllar boyunca bu ince dinamiğe tanık olmuştur. Sanki Matthew'un babası Matthew'u Matthew olduğu için küçümsüyor gibidir; *klasik olarak* iyi görünümlü, anlayışlı, doğal bir atlet ve meşhur gümüş kaşıkla doğmuştur.

Marissa her zaman Chris'in bir şekilde Matthew'un doğuştan gelen yeteneklerine saygı duymadığını hissetmiştir. Sanki oğlunun daha çok çalışmasını, daha çok mücadele etmesini istiyormuş gibi.

Onun yaptığı gibi.

Marissa, Matthew'un konuşmaya devam etmesini bekler, ama Matthew düşüncelere dalmış gibidir. Sonunda dikkatle, "Acaba büyüme şekli ... ilişkilerini etkiledi mi?" diye sorar.

Matthew'un babası, mavi yakalı bir ailenin dört çocuğundan en büyüğüydü ve ailesinin faturaları ödemesine yardımcı olmak için lise boyunca yarı zamanlı çalıştı. Chris'in spor takımlarında oynayacak, SGA'ya katılacak ya da diğer öğrencilerle lokantada takılacak zamanı yoktu. Okul danslarına katılmadı çünkü takım elbisesi yoktu ve hiçbir kızın eski püskü bir ceket giyen bir erkekle gitmek istemeyeceğini düşündü. Babası hastalandığında, Chris GED'sini aldı ve bir D.C. lobi firması için tam zamanlı teslimatçı olarak çalışmaya başladı, eski üç vitesli bisikletiyle şehrin her yerine önemli belgeleri taşıdı, ancak gece dersleri alarak üniversite diplomasını kazanmayı başardı. O zamana kadar Chris otuz iki yaşına gelmişti, kendi lobi şirketinin sahibiydi ve hâlâ sağlam, yıpranmış kıyafetleri tercih etse de pek çok kadın onun yanında olmak için can atıyordu. Matthew'un annesini seçti, bir Mount Vernon

İyi bir aileden gelen üniversite mezunu. O ve sosyete yeni girmiş bu kızın birbirlerine hiç uymadıkları açıktı.

"Annemin harcama şeklinden nefret ederdi," diyor Matthew şimdi. "Kıyafetler. Salonlara yapılan geziler. Yazlık evimiz. Küçük bir balıkçı kulübesi alabilirdi ama annem o büyük evde ısrar etti."

Marissa'nın eli Matthew'un kolunda yavaş daireler çiziyor, küçük oğulları üzgün olduğunda Bennett'in sırtında yaptığı hareketin bir yankısı.

"Çoğu ebeveyn çocuklarının kendilerinden daha iyi bir hayata sahip olmalarını istemez mi?" Matthew'un ses tonunu sıcaklık dolduruyor. "Kıçımı yırtarak çalışıyorum! Güzel bir evi, iyi bir arabayı hak ediyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Matthew her ne kadar En iyi okullarda okumuş, üniversite harcı tamamen ödenmiş ve iş dünyasında kendisine kapıların açılmasını garantileyen bir soyağacına sahip olduğu için öfkesini anlayabilir.

Marissa, Chris'in onları yeni evlerinde ziyaret ettiği ilk ve tek zamanı düşünür. Akşam yemeği oldukça iyi geçmişti; Marissa Chris'in Scotch markası Cluny'yi hazır bulundurmayı ihmal etmemiş, Chris'in en sevdiği yemek olan biftek ve fırında patates servis etmişti. Yine de sohbetin akışı hiç kolay olmamıştı. Sonra Chris arabasına gitti. O zamana kadar süslü yabancı modellerden oluşan bir filo satın alabilecek olmasına rağmen, eski bir Buick LeSabre kullanıyordu. Araba çalışmayı reddediyordu; motor sürekli tekliler ama gecenin soğuk havasında çalışmıyordu. Matthew AAA'yı aramak için içeri girdi ve geri döndüğünde Chris kaputu kaldırmış ve bagajdan bir alet kutusu çıkarmıştı. Karbüratörü kurcalamaya o kadar odaklanmıştı ki, "*Hayır*" diye homurdandı sadece.

Matthew, Chris'in Marissa'nın ona sıcak çay yapmasını isteyip istemediğini sordu.

Matthew birkaç dakika bekledikten sonra içeri geri döndü. Çekici kamyon geldiğinde Chris sorunu çözmüştü.

Chris, *hayatta her şeyi dışarıdan temin edemezsin*, demişti. *Gerçi sanırım Pisliklerinizi başkalarının temizlemesine alışkınsınızdır*. Alet çantasını aldı ve kaputu kapattı. Çarpma sesi gecenin içinde yankılanıyor gibiydi.

Matthew babasını bir daha hiç davet etmemişti.

"Bennett benim gibi hissetmeyecek," diyor Matthew şimdi, sesi sert. "Beyzbol oynamak istemiyorsa, oynamak zorunda değil. Bu öğleden sonra ne isterse onu yapacağız."

Marissa kendini kaldırır ve Matthew'u öper.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Onu kendine yaklaştırırken derin bir öpücükle karşılık veriyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

AVERY

Matthew'a zarar veren adam hakkında spekülasyonlar yaparken parmak uçlarımı direksiyona vuruyor, penceremden dışarıyı izliyorum.

Piskoposlar oturumumuzun ortasında aceleyle dışarı çıkıp Dün gece karakola gittiğimde Matthew bana neler olduğunu anlatacağına söz verdi. Birkaç saat sonra ondan bir mesaj aldım, bana sıradaki kimseyi teşhis edemediğini ve polisin gerçek bir şüpheliye sahip görünmediğini bildirdi.

Şu an itibariyle rastgele bir saldırı gibi görünüyor.

Yine de, Marissa'nın yattığı adamı öğrenmek için Pazartesi gününe kadar beklememeye karar verdim.

Cep telefonuma uzanıp Marissa'nın numarasını çeviriyorum. Sabah erken saatlerde aradığımda olduğu gibi birkaç kez çalıyor, sonra tekrar telesekretere düşüyor.

Geçen sefer mesaj bırakmamıştım. Şimdi bırakıyorum ve Chevy Chase Circle'da konuştuğumuz kişinin adıyla birlikte en kısa zamanda beni aramasını istiyorum. Yeter artık. Onu kontrol etmem gerek.

İzlediğim evin ön kapısı açılıyor, ama kapıyı açan kişi beklediğim kişi değil. Uzun boylu, uzun saçlı, hantal görünümlü bir adam. Sırt çantasını omuzlarına doğru kaldırıyor ve yanımdan geçip gidiyor, bana doğru bakmıyor bile. Koltuğumda kayıyorum ve nefes veriyorum, sonra gösterge panelindeki saate bakıyorum: saat dokuzu çeyrek geçiyor.

O gün trafik çemberinin ortasında durduğumuzda Marissa'yı sadakatsizliği hakkında bana daha fazla şey anlatması için zorlamalıyım ama o kadar kırılmış ve korkmuş görünüyordu ki ona sadece endişelenmemesini ve her şeyi halledeceğimi söyledim. Şimdi bu taktığımdan pişmanlık duyuyorum.

Marissa'nın beni duygusal olarak baştan çıkarıp çıkarmadığını merak etmeye başladım - muhtemelen yattığı adamı baştan çıkardığı gibi. Ve yıllar önce Matthew'u da baştan çıkarmış olmalı. Natalie'nin yapacağı gibi cinselliğini açıkça değil, incelikli bir kırılganlıkla. Marissa yumuşak sesi, narin yapısı ve uzun kirpikli peygamber çiçeği mavisi gözleriyle muhteşem ve kırılgan. Manyetizması sessiz ama inkar edilemez. Polly bile onun büyüüne kapıldı.

Ya hiç başka bir erkek olmadıysa? Belki de önerecek bir isim olmadığı için oyalanıyordur.

Marissa, spor salonundan bir yabancıyla yattığını söyleyerek zaten büyük bir uydurma yarattı ve yalanlarının burada bitmemiş olması tamamen mümkün.

Ama onun motivasyonu ne olabilir?

Başından beri, Piskoposların tipik müşterilerimden daha karmaşık olduğunu hissettim ve hala Marissa'nın bir şeyler saklayan tek kişi olduğuna ikna olmuş değilim.

Matthew'un beni ve yöntemlerimi hızla kabul etmesi neredeyse fazla uyumlu görünüyor. Ayrıca Mon Ami Gabi'nin dışındaki o telefon görüşmesi ve kayıp iş hesabını karısına değil Natalie'ye söylediğinin ortaya çıkması vardı.

Karısı gibi Matthew da neredeyse fazla mükemmel görünüyor.

Eğer ikisinden biri ya da her ikisi de oyun oynuyorsa, ben birkaç hamle gerideyimdir ve umutsuzca arayı kapatmam gerekir.

Günüm tıka basa dolu, randevularım üst üste yığılmış durumda: muhasebecimle vergilerim hakkındaki birçok sorusunu yanıtlamak için bir toplantı,

Romeo'ya Bordetella aşısını yapmak için mobil veteriner ve yepyeni bir müşteri de dahil olmak üzere üç müşteriyle seanslar. Ama öyle ya da böyle, bu işin aslını öğreneceğim.

Önce halletmem gereken bir şey var.

Sanki bir işaretmiş gibi, grup evinin ön kapısı açılıyor ve Polly parlak sabah güneşi altında gözlerini kırıştırarak dışarı çıkıyor. Yürüyüş yolunun sonuna park ettiği VW Rabbit'ine doğru yürürken telefonunu tarıyor.

Kendini o kadar kaptırmış ki ben neredeyse yanına gelene kadar beni fark etmiyor bile.

"Hey, Polly," diyorum gelişigüzel. "Bir dakikan var mı?"

Başıyor, sonra bir kaçış yolu arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakıyor. "İşe gitmem gerekiyor."

"Biraz zamanınız var. Çabuk olacağım."

Rahatsızlık yüzüne yayılıyor. Belli ki hayır demek için bir neden bulmaya çalışıyor ama aklına bir neden gelmiyor olmalı.

Hava serin ve rüzgar çok şiddetli. Polly geçen gece giydiği hafif turkuaz ceketin aynısını giyiyor. Ellerini ceplerine sokarken burnunun şimdiden kızarmaya başladığını fark ediyorum.

"Üşümüştün. Neden benim arabamda oturup konuşmuyoruz? Ya da seninkinde, eğer istersen."

Arabasını seçeceğini umuyorum çünkü bir insan hakkında çok şeyi, arabası yokken kişisel alanlarını kontrol ederek öğrenebilirsiniz.

önceden uyarı. Tereddüt ediyor, sonra bir başka rüzgâr bize çarptığında, aracının kapılarını açmak için anahtarlığını kullanıyor.

Yolcu koltuğu benim arabamın aksine temiz ve her şey tıpkı onun çantası gibi iyi organize edilmiş: mavi bir saç tokası vitesin etrafına sarılmış, paslanmaz çelik bir su şişesi bardak tutucuya sıkıştırılmış ve bir paket dezenfektan mendil konsolun içinde.

Polly motoru çalıştırır ve Britney Spears'ın bir şarkısı çalar. Hemen bir düğmeye uzanır ve radyoyu kapatır.

Konuşmaya başlamasını bekliyorum. Bir süre sonra başladı: "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Coco'nun etrafında garip şeyler olduğunu biliyorum. Bulduğun ürkütücü not gibi. Bana başka neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Polly'nin Coco'yu aradığımda yaptığı gibi buna boyun eğeceğini umarak otoriteyle konuşuyorum. Ama belki de o deneyimden ders almıştır.

"Üzgünüm ama size bir şey söyleyebileceğimden emin değilim. Yani, izin almadan."

"Marissa'nın izni var mı? Polly, o *tehlikede*. Matthew bana onun için endişelendiğini söylemek için onu aradığını söyledi. Piskoposlar yardımımı istemeseydi gerçekten burada olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bunu sana o mu söyledi?" Polly şaşırmış görünüyor.

"Evet, ayrıca onu görmek için Giovanni'nin restoranına kadar gittiğinizi söyledi."

"Tamam." Polly koltuğunda kayıyor. "Başta çok önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim ama geçen hafta iki kez bir adam aradı ve Marissa'yı sordu. Kim olduğunu sorduğumda -Marissa telefonu ona vermeden önce bunu yapmamı öğretti- telefonu kapattı."

"Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, sesini tanıyamadım. Birkaç kez de takıldığım oldu. Sanki biri benim yerime onun cevap vermesini umduğu için aramaya devam ediyor."

Şeytanın avukatlığını yapıyorum: "Telepazarlamacı olabilir."

"Ben öyle düşünmüyorum." Polly adeta küplere biniyor; Marissa'nın hayatındaki rolüne çok fazla yatırım yapmış durumda ve Polly, kendisinin merkezi bir parçası olduğunu hissettiği dramı küçümsememden hoşlanmıyor.

"Hepsi bu mu?" Ses tonumu biraz sıkılmış tutuyorum.

Polly yemi yutar: "Aslında o gece birinin kapının altına o notu koyduğu mağazanın video görüntüleri var"

"Var mı?" Bunu Piskoposlara sormayı akıl edemediğime inanamıyorum. Ya da onların bundan bahsetmediğine.

"Evet, mesele şu. Marissa'ya bunu sordum ve bana görüntüleri kontrol ettiğini ama kamera açısının bozuk olduğunu ve bir şey göremeyecek kadar bulanık olduğunu söyledi."

Refleks olarak Polly'nin kucağındaki çantaya bakıyorum ve notun hâlâ içinde olup olmadığını merak ediyorum.

"Ama...." Polly'nin sesi kısılıyor ve bana doğru eğiliyor. Birdenbire Bir okul sınıfında diğer çocukların kulaklarına fısıldayan, söylentiler yayan ve nifak tohumları eken bir genç kız görüntüsünden sonra öğretmene masumca gülümsüyor ve öğle yemeğinden sonra kafeteryadaki masaları silmeyi teklif ediyor. "Ben de videoyu kontrol ettim. Şirketi aradım ve o geceki kaydın bir kopyasını bize e-posta ile göndermelerini istedim. Mağazanın hesabına gönderdiler, tabii ki her gün kontrol ediyorum. Her neyse, düşündüm ki belki Marissa'nın kaçırdığı bir şeyi görürdüm. Ve gördüm. O adamı gördüm. notu bıraktı."

"Onu tanıdın mı?" Acilen sordum.

Polly gururla başını sallıyor. "İlk başta onu tanıyamadım ama sonra kim olduğunu anladım."

Sadede gel, Polly! Çılgılık atmak istiyorum.

"Ray adında evsiz bir adam, genellikle bizim dükkânın sokağındaki bankta oturur. Elinde hep komik işaretler olur. Sence o Marissa'ya takıntılı olan mı? Bazen onun için sandviç aldığını biliyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum, öğrendiklerimi sıralamaya ve kategorize etmeye çalışıyorum. Polly'nin bana verdiği bilgilere güvenirsem - ki bunu doğrulamak yeterince kolay olmalı

-Az önce çok önemli bir şey öğrendim: Marissa'nın yalan söylediği tek kişi Matthew ve ben değildik; video kameranın içeriği konusunda Polly'yi de açıkça kandırmıştı. Marissa notu kimin koyduğunu günlerdir biliyor olmalı. Kapıya.

İçimi öfke kapladı; beni dolandırdı. Tekrar.

Marissa'nın aslında hiçbir zaman bir ilişkisi olmadığına dair kafamda kurduğum teori bu yeni bilgiyle desteklenebilir.

Belki de Marissa evsiz adamdan notu bırakmasını istemiştir. Belki de Polly'nin Coco'da cevapladığı telefonları o ayarlıyordur. Marissa kendine çiçek bile göndermiş olabilir, Matthew ve benim şahit olmamız için çiçeklerin geliş zamanını ayarlamıştır.

Eğer Marissa bu ayrıntılı senaryoyu kendini kurban olarak göstermek ve kocasının dikkatini çekmek için ya da başka, daha kötü bir nedenle yarattıysa

-Matthew'un son seansımız sırasında kolunu nasıl koruyucu bir şekilde ona doladığını hatırlayarak başardığını düşünüyorum.

Nüfusun yüzde biri psikopatlardan oluşuyor ve bunların çoğu hayal ettiğimiz gibi cinayete meyilli suçlular değil. Hepimiz onlarla karşılaşmışızdır: çekici ve karizmatik görünen ama hiç düşünmeden yalan söyleyen insanlar.

Vicdan azabı çeker, manipüle eder ve kandırırlar. Ve kadın psikopatlar manipülasyon konusunda özellikle usta olabilirler.

Piskoposların evime ilk girdikleri anı düşünüyorum.

Her şeye sahip olan bir çift gibi. Son birkaç haftayı onları yakından tanımaya çalışarak geçirdim ama yine de yabancı gibi hissediyorum.

Sonra Polly'ye bakıyorum. "Marissa'ya görüntüleri izlediğini söyledin mi?" Polly başını sallıyor.

"Ama Matthew'a söylemek için şehir merkezine kadar geldin?"

"Onun için endişeleniyor. Gerçekten endişeli. Ona söylemem gerektiğini hissettim."

Polly yüzümü inceliyor, konuşmamızın şimdi devam etmesini istiyor.

"Hepsi bu mu?"

"Bu yeterli değil mi?" diye ağlıyor.

"Aslında bir şey daha var. Anthropologie'de çalışmak nasıldı?"

Polly'nin berbat bir poker yüzü var. Yüzündeki kızarıklık kulaklarına kadar uzanıyor. Belki de harika bir oyuncudur.

"Bak, orada gerçekten bir işim yoktu, tamam mı? Lütfen Marissa'ya söyleme.

Gerçek şu ki, dadı olarak çalışmayı bırakmıştım ve Coco'ya girdiğimde geçici olarak çalışıyordum ve asla ayrılmak istemedim. Sofistike vezarif ve her şey....." Polly kucağına bakar ve son sözleri gelir

Bir fısıltı gibi. "Olmadığım her şey."

Coco'dan mı yoksa butiğin sahibi kadından mı bahsettiğini merak ederek derin bir nefes alıyorum.

"Şimdi seni işine bırakayım." Arabanın kapısını açıyorum ama dışarı çıkmadan önce ona bir kemik atmaya karar veriyorum. Polly ileride işime yarayabilirdi. "Kamerayı kontrol etmen çok akıllıcaydı."

Gülümsüyor ve ben de doğrulup kapıyı kapatıyorum ve onun uzaklaşmasını izliyorum.

Geçen birkaç dakika boyunca Marissa hakkında çok şey öğrendim. Cevap vermesi gereken çok şey var ve Polly'ye kasıtlı olarak benim de Coco'ya gittiğimi söylemedim, çünkü Marissa'nın yaklaşan varışımı ilgili herhangi bir uyarı almasını istemiyorum.

Ama Polly hakkında da bir şey öğrendim.

Her içime çektiğimde narin, çiçeksi bir parfüm kokusu alıyordum; belli belirsiz, ama tanıyabileceğim kadar belirgin.

Marissa'nın kullandığı koku.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA neredeyse on bire kadar Coco'ya gelmiyor ve Polly'nin her zaman ki soru yağmuru ya da Avery'nin Marissa'yı yakalamayı umarak mağaza açıldıktan hemen sonra beklenmedik bir şekilde uğradığı haberi bile Marissa'nın gülümsemesini silemiyor. Çenesi Matthew'un tıraşsız kirli sakalına sürtünmekten hafifçe kızarmış ve gün boyunca eli sanki anıyı mühürlemek istercesine hassas tenine dokunmak için kalkıyor.

Matthew'la sevişmek bu sabah farklı hissettiriyordu. Güçlü, çiğ, vahşi -Marissa bunu tanımlamak için tam olarak hangi kelimeyi kullanacağını bilemiyordu ama bunlar birbirine yakındı.

Matthew'un gözleri kapalıydı; kendini tamamen fiziksel eylemin içinde kaybetmiş gibiydi, yaralarının acısını bile hissetmiyordu. En sonunda gözlerini açmış ve onun gözlerinin içine bakmıştı. *Sen benimsin, diye* fısıldamıştı.

Polly, Marissa'nın omzuna dokunur. "Marissa?"

Marissa kendini hayalden uzaklaştırır. "Evet, ne oldu?"

"Sadece okul yararına birkaç hediye çeki geldiğini söylüyordum."

"Harika. Onları açık artırmanın geri kalanıyla birlikte arka odaya koyun. eşyalar. Onları ...'e götürmem gerekiyor."

Cümlesindeki son kelimeyi tamamlayamadan sesi kesiliyor:

Natalie. Marissa kaşlarını çatmış, Polly'nin hediye çeklerini almasını izliyor. Polly, Marissa'nın alışveriş torbaları için daha fazla kâğıt mendil sipariş etmesini isteyip istemediğini soruyor, çünkü ellerinde birkaç yüz yaprak kalmış. Marissa ama Marissa'nın odaklandığı, bu sabah Natalie tarafından sorulan farklı bir soru:

Şu hevesli genç asistanın dükkana bakamaz mı?

Marissa'nın bildiği kadarıyla Natalie Coco'ya tam olarak bir kez gitmişti ve bu bir yıldan daha uzun bir süre önceydi. Natalie, Marissa'yı yanağında iz bırakan bir öpücükle karşılarken, onun bu civarda olduğunu açıklamıştı. mercan rengi ruj lekesi. Natalie mağazanın içinde dolaştı, her şeye değer biçen bir gözle baktı ve hiçbir şey satın almadan ayrıldı.

O zamanlar Marissa'nın asistanı ellili yaşlarının ortasında, çocukları üniversiteye gittikten sonra iş hayatına geri dönmeye karar vermiş ikiz çocuk annesi bir kadındı.

Natalie ondan asla *genç* diye bahsetmezdi. Marissa'nın şimdiki asistanından bahsediyor olmalıydı.

Ama Natalie Polly hakkında bu kadar özel ayrıntıları nereden biliyor?

Marissa, Polly'nin oda arkadaşının ona sorduğu soruyu hatırlayınca nefesi kesilir,

Marissa, Polly'nin emlak şirketindeki patronuydu.

Natalie bir emlakçı.

Polly, Natalie'nin çalıştığı şirkette geçici olarak çalışmış olabilir mi? Birbirlerini gerçekten tanıyorlar mı?

Polly'nin, Marissa'nın kendisine verdiği şifreyi kullanarak mağazanın dizüstü bilgisayarını açmasını ve müşterilerin iletişim bilgilerini içeren elektronik tabloyu güncellemeye başlamasını izlerken Marissa'nın kollarındaki deri karıncalanıyor.

Polly, Marissa'nın bakışlarını hisseder gibi olur ve başını kaldırır. "Dün Janice Henderson'ın aradığını ve daha fazla sekiz beden mayo aldığımızda kendisine haber vermemi istediğini söylemeyi unuttum. Ben de tam bunu not ediyordum."

"Harika." Marissa kayıtsızca arka odaya doğru yürür, ama Polly'yi gözünün önünden ayırmaz.

Polly'nin Coco'nun iş bilgilerinin çoğuna erişimi var. Dükkanın her santimini biliyor; hatta burada uyudu. Marissa'nın evinde de yatmış!

Marissa'nın kalbi çarpıyor. Kendini birkaç nefes çekmeye zorluyor, Polly'nin işe alınma koşullarını düşünürken yavaşça nefes alıyor. Polly bir ay kadar önce taze yüzlü ve tatlı görünüşüyle dükkâna gelmişti. Sakin bir pazartesi sabahıydı ve Polly, Marissa'nın sattığı birkaç ürün hakkında bilgili bir şekilde konuşmuş, Coco'nun el üfleme cam vazolarını Anthropologie'nin taşıdığı markayla olumlu bir şekilde karşılaştırmıştı. Marissa, Polly'nin seçtiği resim çerçevesinin faturasını keserken, Polly neredeyse özlemle, "Böyle bir yerde çalışmak bir rüya olurdu. Yardıma ihtiyacın yok, değil mi?"

Birkaç gün sonra Polly Coco'daki ilk gününe geldi. Marissa, Polly'nin özgeçmişindeki ilk iş olan dadılık pozisyonunu doğrulamıştı, ancak Anthropologie'deki müdür Marissa'nın aramasına geri dönmedi, bu yüzden işi bıraktı.

"Marissa?" Marissa Polly'nin sesini duyunca irkildi.

Polly başını arka odaya uzatıyor ve Marissa onu dikkatle inceliyor. Polly bugün saçlarını geriye doğru kıvrırmış - Marissa'nın zaman zaman tercih ettiği bir tarz - ve üzerinde Coco'nun sattığı fildişi bir kazak var; Marissa bu kazağı Polly'ye hediye etmiş çünkü bir müşteri kazağı denerken iç yakasına ruj lekesi bulaştırmış.

"İşte buradasın," diye devam ediyor Polly. "Sadece şu anda yapmamı istediğiniz özel bir şey olup olmadığını merak ediyordum, ya da ..."

"Aynanın yanındaki rafları yeniden düzenleyebilirsin." Marissa bunu Polly'yi dükkânın uzak bir köşesinde saklamak için uydurur. "Sundry tişörtleri iyi satıyor, bu yüzden kolayca görülebileceklerinden emin olun."

Polly başını sallar ve işi halletmek üzere yola koyulduğunda Marissa'nın soğukkanlılığı geri gelir. Natalie'nin Polly'yi dükkânda çalışması ve Marissa'yı takip etmesi için göndereceğini düşünmek inandırıcılığı zorlamaktadır. Amaç ne olabilir ki? Eğer Natalie gözünü Matthew'a diktiyse, Marissa'yı elde etmek için çok daha az karmaşık yollar vardır. onu ayartmak.

Yine de Polly'de şüpheli bir şeyler var. Marissa Pazartesi sabahı kendisine ulaşan özgeçmişler arasından en iyi adayla bir görüşme ayarlar. Polly'ye, onu aradan çıkarmak için birkaç uydurma iş yapmasını söyleyecektir.

Eğer başvuru sahibi görüldüğü kadar umut vaat ediyorsa, Marissa Pazartesi öğleden sonra Polly'ye resmi bildirimini yapacaktır. Belki Marissa bunu kafedeki toplantısından hemen sonra yapar, böylece Pazartesi günü hayatının lekeli, stresli parçalarını temizlediği ve yeniden başladığı bir gün gibi hissedecektir.

Marissa saatini kontrol ediyor, öğleden sonra 3:30'u biraz geçiyor. Matthew şimdiye kadar Bennett'i almış olmalı ve muhtemelen yapmaya karar verdikleri şeye doğru yola çıkmışlardır. Belki yine dondurma alırlar ya da hayvanat bahçesine giderler.

Marissa geç gelmesine rağmen erken ayrılmak istiyor. O yapabilir Akşam yemeği için DoorDash'tan nefis bir şeyler sipariş edip Monopoly veya Scattergories'i hazırlayın, böylece kapıdan girdiklerinde her şey iki adamını bekliyor olsun. Bu, Polly'nin Coco'yu serbestçe kullanmasına izin vermek anlamına gelebilir, ancak Polly şimdiye kadar kesinlikle dükkanın

her santimetrekaresini görmüştür.

Yine de Marissa mağazanın dizüstü bilgisayarını yanına almayı planlamaktadır. Özel bir siparişi takip etmeyi ve Austin merkezli yeni bir el çantası şirketini incelemeyi bitirir, ardından cep telefonu çaldığında toplanmaya başlar. Bugün telefonda ebelemece oynadıkları için arayanın Avery olmasını beklemektedir ama ekranda Matthew'un fotoğrafı belirir.

"Selam bebeğim," diyor Marissa cevap verdiğinde. Marissa hoparlörde olduğunu anlayabiliyor; Bennett'in arka planda kıkırdadığını duyuyor. "Senin için küçük bir sürprizimiz var."

"Oh, gerçekten mi?" Marissa'nın sesi gergin ve gergin geliyor, bu yüzden onu hafifletmek için çaba sarf ediyor. "Siz ikiniz ne pişiriyorsunuz?"

"Spaya gidiyorsun!" Bennett bağırıyor. "Spa mı?" Marissa yankılanır.

"Size Kırmızı Kapı'da bir masaj ayarladık," diye onaylıyor Matthew. "Otuz dakika içinde orada olabilir misin?"

Marissa onları hayal kırıklığına uğratamaz, hele ki onlar bu kadar heyecanlıken. "Aman Tanrım, kulağa harika geliyor!"

"Babam bana şu Blaster Faster roketini aldı. Hani şu yukarı çıkan. yetmiş beş feet!" Bennett'in sesinde saf bir neşe var. "Fırlatmak için Candy Cane City'ye gidiyoruz."

"Video çekelim mi?" Marissa soruyor. "Görmeyi çok isterim."

Matthew ona, "Evet, eve geldiğinde akşam yemeği sipariş edelim," diyor. "Tembel bir gece olsun."

"İkinizi de seviyorum!" Marissa ağlar ama Matthew telefonu kapatmadan önce onların kendisini duyup duymadığını anlayamaz.

Marissa cep telefonunu çantasına sokuyor ve hafif baharlık montuna uzanıyor. Masaj yaptırmaktan şikâyet etmenin saçma olduğunu biliyor ama şu anda ailesine karşı derin bir çekim hissediyor. Sadece ailesiyle birlikte olmak istiyor.

Matthew ve Bennett; bu aciliyetle dolu bir özlem.

Son zamanlarda çok şey oldu. Gergin ve sinirli olmasının doğal olduğunu söylüyor kendi kendine.

Ama bundan daha fazlası var. O korkuyor.

Marissa gözlerini kapatır ve Bennett'in gülümseyen yüzünü hayal eder: geniş mavi gözleri, burnunun üzerinde dans eden çilleri, aralık dişli gülümsemesi. Oğlu tehlikede değildir; güneşli bir öğleden sonra halka açık bir parka gitmektedir ve orada şüphesiz başka çocuklar, ebeveynler ve dadılar da olacaktır.

Ayrıca, Matthew Bennett'e bir şey olmasına asla izin vermez, der Marissa kendi kendine. Bu düşünceyle, sonunda nefes verir.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

AVERY

GÜNEŞ batmaya başladığında hala Marissa'ya ulaşamamıştım. Bu sabah Coco'da görünmedi - Ray'i bile göremedim - bu da oraya gitmeyi tamamen zaman kaybı haline getirdi.

"Evet, geç geleceğini söylemek için bana mesaj attı. Söylemeliydin Gelmeyi planlıyordun, seni bu yolculuktan kurtarabilirdim," dedi Polly, sanki rahatsız edildiğim için mutluymuş gibi, biraz sinirli bir tavırla.

Marissa beni geri aradığında, veteriner iğnesini yaparken Romeo'yu teselli etmekle meşguldüm ve telefonu açamadım, bu yüzden sadece birbirimizi kaçırdığımız için üzgün olduğunu belirten bir mesaj bıraktı. Ama istediğim ismi vermedi.

Sonra yeni patronuyla tartışan bir müşterimden acil bir mesaj aldım ve sonraki bir saatimi onu sakinleştirmekle geçirdim. Sonunda Marissa'yı geri arama şansı bulduğumda, telesekreteri açıldı ve **bir** dakika sonra mesaj attı: **Bir müşteriyle. Üzgünüm!**

Marissa'nın neden adamın adını bana mesaj ya da e-posta ile göndermek istemediğini anlayabiliyorum.

Hesaplarına erişim izni yoktu ama özellikle talimat verdiğim gibi bilgileri sesli mesajıma bırakmaması için hiçbir neden yoktu.

Ama yapmadı.

Şimdi akşamın erken saatleri ve günün son randevusundan önce birkaç dakikam var: bana büyük bir ihanetle boğuştuğunu söyleyen yeni bir danışan, ki bu muhtemelen başka bir aldatma vakası.

Tekrar telefonuma uzanıyorum. Sanki Marissa cep telefonunu kapatmış gibi çağrım doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Gizemli sevgilisinin bütün hafta şehir dışında olması ve Marissa'nın aniden benden kaçıyor gibi görünmesi biraz fazla uygun geliyor.

Benimle oynayıp oynamadığını tekrar merak ediyorum.

Elimdeki kahve fincanını yere fırlatmak ve paramparça olmasını izlemek istiyorum.

Son seansım biter bitmez Bishop'lara gideceğim.

Bu gece Marissa'yı köşeye sıkıştıracağım.

Romeo ofisime giriyor ve bana bakıyor, yüz ifadesi endişeli, sanki sinirlendiğini sezmiş gibi. Soğuk burnunu avucumun altına sokuyor ve ben de veterinerin çıkarabileceğini söylediği külahtan nihayet kurtulmuş olan başını okşuyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Romeo oturma odama girerken beni takip ediyor. Onu çitlerle çevrili bahçeye çıkarmak için arka kapıyı açıyorum ve en sevdiği gıcirtılı oyuncak sosisli sandviçini çimlere fırlatıyorum. Onu almak için fırlıyor ama ayaklarımın dibine bırakmayı reddediyor, bu yüzden muhtemelen benim ondan daha çok ihtiyacım olan küçük bir halat çekme oyunu oynuyoruz.

Yeni müşterim Rose DeMarco, ilk seansı için saat tam 6:00'da kapımı çaldığında Romeo yukarıda kafesindeydi ve ben de onu bekliyordum.

Gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum, üzerindeki fotoğraftan daha iyi göründüğünü fark ediyorum.

ehliyet - yine de, çoğumuz yaparız. Eskiden müşterilerimden ilk seansımızdan önce bana kimlik göndermelerini istemezdim, ancak Acelia sayesinde artık kontrol etmediğim hiç kimseyi evime alamam.

Kapıyı açıp Rose'u içeri buyur ediyorum, ona ofisimi gösteriyorum ve lacivert kemerli ceketini asacağı portmantoyu işaret ediyorum.

Ben her zamanki sandalyeme oturuyorum, Rose da karşımdaki kanepenin orta minderine yerleşiyor.

"Sizi bugün buraya getiren nedir?" Başlıyorum.

Tarayıp bana gönderdiği ehliyetindeki bilgileri doğrulayarak Rose'un yirmi yedi yaşında olduğunu ve Adams Morgan'da yaşadığını zaten biliyorum. Kendi araştırmalarım sonucunda Bethesda'da özel bir kız okulunda tarih öğretmeni olarak çalıştığını öğrendim, bu da ücretimi karşılayabilmesini şaşırtıcı kılıyor, ama belki de aileden gelen bir parası vardır.

Rose bacak bacak üstüne atmış. Diz altı bir etek ve babet giymiş, permalı, omuz hizasında saçları ve şekilsiz desenli

Kazak ona iyilik yapmıyor.

"Korkunç bir ihanete uğradım ama çözümü bulmama yardım edebileceğinize dair bir his var içimde."

"En iyi yaptığım şey bu."

Bu noktada genellikle uzun bir duraklama olur. Müşteriler benimle ilk buluştuklarında, dönüp duran düşüncelerini toparlamak ve itiraflarını kısa ve öz bir şekilde ortaya koymak için bir dakika ayırmaları gerekir. Muhtemelen haftalar, aylar, hatta yıllar boyunca uyanık oldukları saatlerin çoğunu tüketmiş olan sorunu özetlemeye çalışmak büyük bir zorluk olabilir.

Ama Rose hiç tereddüt etmiyor. "Birisi çok özel bilgilerimi keşfetti ve olabilecek en kötü kişiyle paylaştı."

Rose'un detay vermesini bekliyorum ama vermiyor.

"Sana ihanet eden erkek arkadaşın mıydı?" İnternette yayınlanan uygunsuz fotoğrafları hayal ediyorum.

"Hayır."

"Bir arkadaş mı? Bir aile üyesi mi?" Rose başını iki kez sallar.

"Bana kimin yaptığını söylersen çok zaman kazanırız." "Bir meslektaşım," diyor Rose eşit bir şekilde.

Not defterimi kucağıma bırakıp ellerimi serbest bırakmamı sağlayan şey söyledikleri değil. Söyleme şekli.

Oda tamamen hareketsiz; Romeo yukarıda, kafesinin içinde. Saatin tik takları, hafif bir müzik sesi ya da trafiğin yoğun olduğu saatlerde uzaktan gelen korna sesleri duyulmuyor.

Sanki Rose ve ben birlikte cam bir kürenin içinde asılı gibiyiz.

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Sana yardım edebileceğimi düşündüren nedir?"

"İçimde güçlü bir his var." Rose'un yüzünün kenarından bir ter damlası yuvarlanıyor ama onu silmek için bir hamle yapmıyor. "Aslında, bana yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum."

Vücudumun sıkma içgüdüleriyle savaşıarak ellerimi rahatça sandalyemin kolçaklarına koyuyorum. Rahat ve endişesiz görünmem gerekiyor.

"Merak ettiğim tek şey ücretiniz."

Zihinsel olarak gerçekleri derlemeye başladım: Cildi soluk ve hiç yüzünde doğum lekeleri, yara izleri ya da çiller - eğer bunları kapatmamışsa

Yukarı. Gözleri ela ama renkli lens de olabilir. Kıyafetlerinin altından vücut şeklini anlamak mümkün değil.

Bir süreliğine oynuyorum. "Ücretim pazarlığa açık değil. Eğer birlikte çalışmaya karar verirsek, ön ödeme almam gerekecek."

"Bu bir sorun olmayacak. Seninle çalışmak istediğimi zaten biliyorum." Ben de zaten birlikte çalışmayacağımıza karar verdim, sanırım,

Zihinsel olarak kendimi onun sesini ezberlemeye zorluyordum. "Ama eğer bana düşündüğüm şekilde yardım edersen, çok mutlu olacağım. minnettarım, size çok daha fazla ödeme yapmak isteyeceğim."

Sandalyemde tekrar kayıyorum, sol elimi gelişigüzel bir şekilde kolçağın üzerinde bir santim aşağıya doğru hareket ettiriyorum. "Bu odada sırlara izin vermiyorum Rose. Bana neden burada olduğunu söyle yoksa bu seans biter."

İşaret parmağım koltuğumun kol dayama yerinin altındaki yumuşak düğmeyi buluyor ama basmıyorum. Henüz basmadım. Rose'un kıyafetlerinde

cepleri görünüyor ve elleri kucağında kenetlenmiş. Çantası ayaklarının dibinde. Duruşu tehditkâr değil.

Yine de gözlerimi bir an olsun ondan ayırmıyorum.

Evimdeki termostat yetmiş dereceye ayarlı olmasına rağmen, bir ter damlası daha yanağından aşağı yuvarlanıyor ve belli belirsiz parlayan bir iz bırakıyor.

Başını terleten peruğun altındaki gerçek saç renginin ne olduğunu merak ediyorum.

Sokakta yanından geçsem ona ikinci kez bakmam. Ortama uyum sağlıyor: orta boy, orta kilo; dikkat çekici hiçbir yanı yok. Muhtemelen tam da bu yüzden beni görmek için seçildi.

"Buraya sahte bahanelerle gelmedim. Sana karşı dürüst olacağım." Rose'un gözleri benimkilerde sabit kaldı. "Sana söylediğim gibi, bir iş arkadaşım tarafından büyük bir ihanete uğradım. Bu kişi benim ve şirketimin başına büyük dertler açtı. Kim olduğunu biliyorsun. Peki buna ne dersin Avery? Birlikte çalışabilir miyiz?"

Sözleri çok kasıtlı. Dışarıdan bakan birine muhtemelen garip ama zararsız. Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Yöntemlerimin sana uygun olduğunu sanmıyorum *Rose*. Neden kendini dışarıda görmüyorsun?"

İşte bu; her şeyin değişebileceği an.

Ama Rose sadece ayağa kalkıyor, ceketine uzanıyor ve çantasını omzuna

atıyor. "Fikrini değiştirirsen, numaram ve e-posta adresim sende var."

Bu telefonların kullan at bir telefona ve takip edilemeyen bir elektronik adrese bağlı olduğundan eminim.

Cevap vermedim. Başını eğip bana bakıyor. "Çok güzel bir yüzün var." Ofisimin etrafına bakıyor. "Ve çok güzel bir evin var.

Bazen her şeyimizi kaybedene kadar ne kadar minnettar olmamız gerektiğini fark etmeyiz."

Gülümsüyor ve ceketini giyiyor.

Üstü kapalı tehdidine rağmen, Rose'un buraya bana zarar vermek için değil, bir anlaşma yapmak için geldiğinden eminim - bana bilgiyi verenin adı karşılığında para. Yine de, o koridorda kaybolurken oturduğum yerde kalmak zor.

Bir dakika sonra, ön kapımın kapanma sesini duydum ve onun Dış merdivenlerden inen ayak sesleri. Ancak o zaman parmağımı polisi ve alarm şirketimi tehlikede olduğum konusunda uyaran panik düğmesinden çekiyorum.

Pencereye doğru yürüyorum ve Rose'un kaldırımında karanlık gölgelere karışarak kayboluşunu izliyorum.

Kılık değiştirmiş halinin altında gerçekte neye benzediğini merak ediyorum. Gerçek Rose DeMarco'ya benziyor olmalı, muhtemelen kimliğinin bu gece için ödünç alındığından haberi yok. Acelia bende şüphe uyandırmayacak zararsız görünen yerel bir kadın aramış, ehliyetinin bir kopyasını oluşturmuş ve kapımı açmamı sağlayacak kadar Rose'a benzeyen sahte bir "müşteri" göndermiş olmalı.

Ancak Acelia'nın yaptığı diğer her şeyde olduğu gibi, gerçek bir zarar ortaya çıkmadı ve ayrıntılar, paranoyak görünmeden bu olayı polise bildiremeyeceğim kadar belirsiz.

Yapabileceğim şey yeni bir politika uygulamak: Yeni müşterilerle sadece halka açık yerlerde buluşacağım.

Koridora çıkıp alarm sistemimi çalıştırıyorum ve kod kutusunun üzerindeki logoya bakıyorum. Derrick'in iş tişörtlerindeki logonun aynısıydı.

Derrick beni iyi korudu, sanırım. Çalışma koltuğuma panik butonu takmayı öneren oydu.

Onu arama isteğiyle yanıp tutuşuyorum ama telefonumu çıkarırken bile bunun ne kadar adaletsiz olacağını fark ediyorum.

Derrick bana rahatlık sağlayacaktı. Ben de ona acıyla karşılık verirdim.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve Romeo'yu kafesinden çıkarmak için yukarı çıkıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

MARISSA

MARISSA masaj masasına uzanmış, rahatlamak için kendini zorlarken, tuzlu biberli saçlarını topuz yapmış bir kadın Marissa'nın belindeki düğümler üzerinde çalışıyor. Salonun hoparlörlerinden gelen klasik müzik notalarının altında, kalbinin durmak bilmeyen gümbürtüsünü duyuyor. Yüzüne yaslanan yastık nefes almasını zorlaştırıyor.

Masöz "Basınç nasıl?" diye sorar.

"İyi," diye fısıldamayı başarıyor Marissa.

Ama kesinlikle onun sert vücudu farklı bir hikaye anlatıyor.

Burada ne işi var? İçgüdülerine güvenip tedaviyi atlamalı ve eve gitmeliydi. Ya da daha iyisi, Matthew ve Bennett'le buluşmak için doğruca Şeker Kamışı Şehri'ne gitmeliydi. Gardını düşürdüğü için kendini azarlıyor. Biri onlara zarar vermeye çalışıyor. Matthew *çoktan* yaralandılar. Güvende değiller.

"Özür dilerim." Marissa aniden yan dönüyor ve otururken çarşafı etrafına çekiyor. "Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım. Gitmem gerekiyor."

Masöz özür dilemeye başlar.

Marissa aceleyle, "Senin yaptığın bir şey değil," diye onu temin eder.

Sonunda kadın dışarı çıkar ve Marissa spa'nın müşterilerine sağladığı havlu kumaştan bornozu ve terlikleri giyer.

Marissa odaya ilk girdiğinde, günün son güneş ışığı eğik panjurların arasından süzülüyordu, kırık bir parça aydınlık. Şimdi sadece karanlık var. Başı dönüyor ve yönünü şaşırılmış hissediyor.

Marissa kapıyı iterek koridora çıkar. Çantasını, cep telefonunu ve diğer eşyalarını almak için aceleyle soyunma odasına girer.

Bir kadın eşyalarını Marissa'nının hemen üstündeki dolaba koyuyor, yolu kapatıyor, Marissa bekliyor, midesi her geçen saniye daha da sıkışıyor. Sonunda kadın kenara çekiliyor ve Marissa her zamanki dört haneli kodunu girerek ilerler. Dolap kapısı Marissa hemen çantasından telefonunu çıkarıyor.

Avery'den gelen başka bir cevapsız çağrı dışında hiçbir şey yoktur. Avery'nin yattığı adamın adını istediğini biliyordur ama Marissa'nın bu bilgiyi telesekretere bırakmasına imkân yoktur.

Duvardaki bir tabela soyunma odasında cep telefonu kullanımının yasak olduğunu duyurmaktadır ve bir görevli yakınlardadır, temiz havlular koymaktadır, ancak Marissa kendini durduramaz: Görevlinin görüşünü engellemek için vücudunu kıvrır ve Matthew'un cep telefonunu arar.

Birkaç kez çalıyor, sonra telesekretere düşüyor.

Hemen tekrar deniyor ama Matthew telefonu açmıyor.

Muhtemelen video oyunu oynuyordur ya da Bennett'le televizyon izliyordur, diyor kendi kendine. Telefon hemen yanında, kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde titriyor. Sadece duyamıyor.

Mantıklı davranmadığını biliyor ama önsezisi o kadar güçlü ki kendine engel olamıyor:

Beni hemen ara, mesaj atıyor.

Bekler, vücudu donmuştur ama kocasından bir yanıt gelmez. Tıpkı saldırıya uğradığı gece olduğu gibi.

Marissa giysilerini çekiştiriyor, sonra botlarını ve paltosunu giyiyor, saçlarını masözün ona sunduğu havlu kumaştan tokaya doluyor.

Aynaya bile bakmıyor; hareketleri hızlı ve sarsıntılı, eve gitmesi gerektiğinden emin. Spa'nın kapısından uçarak çıkıyor ve iki kat aşağı inen merdivenlerden çıkıyor.

Asansör. Aceleyle otoparka gider ve arabasının direksiyonuna geçer, görevlinin biletini kabul etmesini ve elektronik kapıyı açmasını zar zor bekler, sonra da hızla içeri girer.

İlk kırmızı ışıktaki ev telefonlarını arar.

Telefon pazarlamacıları tarafından rahatsız edilmemeleri için alt katta ziller kapalı.

Kimse cevap vermiyor.

Işık döndüğünde, solundaki şeride sapıyor, sonra eski şeridine geri dönüyor, trafik dolu caddelerde birkaç adım öne geçmeye çalışıyor.

Tıpkı normalde şikayet ettiği sürücüler gibi.

Matthew ve Bennett evde güvendeler, diyor kendi kendine ve bunu bir mantra gibi tekrarlıyor. Kapıdan içeri girdiğinde Matthew ona bakıp gülümsüyor, Bennett ise yeni roketi hakkında heyecanla konuşuyor. Matthew'un akşam yemeği için aldığı taco, guacamole ve cipsleri yiyecekler, sonra hep birlikte kanepeye uzanıp film izleyecekler. Mükemmel bir gece olacak.

Bu bir Instagram fotoğrafı, diye azarlayan Avery'nin sesini duyuyor. Ama öyle olmayacak, diye kendini temin ediyor, çünkü o ve Matthew değişiyor. Çünkü evlilikleri nihayet eskiden sadece öyleymiş gibi davrandığı bir birlikteliğe dönüşüyormuş gibi geliyor.

"Matthew ve Bennett evlerinde güvende," diye yüksek sesle tekrarlıyor. Onlara çok yakın; birkaç blok sonra ana arterden onların mahallesine dönecek.

Kuzeye doğru kıvrıla kıvrıla ilerlemeye devam ediyor, DC ve Maryland'i ayıran tehlikeli çemberi geçiyor, sonra daha sakin bir yola sapıyor.

Sokağında her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu fark eder. Siren sesi yok. Polis arabalarının ya da ambulansların yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkları yok. Evlerinin önünde şaşkın komşular kümesi yok.

Matthew'un arabasını garajda gördüğünde vücudu nihayet biraz gevşer. Matthew kapıyı onun için açık bırakmış olmalı, ama arabasını kapalı alana sığdırmak için zaman ayırmadan garaj yolu önlüğüne park ediyor.

Marissa yolcu koltuğundan çantasını alır ve arabanın kapısını çarparak eve doğru acele etmeye başlar. Tam olarak rahatlayamaz, ta ki ailesine bakıyor.

Arkasından yüksek sesli bir korna sesi duyulur ve o da arkasına döner. Parlak farlar gözlerini alıyor ve içgüdüsel olarak elini kaldırıp gözlerini koruyor.

Sonra adının söylendiğini duydu: "Marissa!"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

AVERY

YENİ MÜŞTERİLER bana bir itirafla geldiklerinde, bu genellikle bilinçli yaşamlarının yüzeyinin altında var olan asıl sorunları için bir kamuflajdır. Tek başlarına giremeyecekleri kadar puslu ve tehlikeli bir yerde pusuda bekler - tabii zihinleri bunun farkında olmalarına izin veriyorsa.

Telefonuma uzanıyorum ve Marissa'nın öğleden sonra bana bıraktığı mesajı tekrar oynatıyorum: "Selam, Avery. Telefonda kovalamaca oynadığımız için özür dilerim. Biliyorumkapatmak için can atıyorsunuz ve ben de Bunun için üzgünüm.....Neyse, eminim Yakında konuşuruz."

Mesajı tamamen bana yönelik değildi; mesajın ortasında kısa bir süre başka biriyle konuştu, muhtemelen refleks olarak telefonunu bir anlığına geri çekti.

Gözlerimi kapatıyorum. Marissa işlek bir caddede, muhtemelen Connecticut Bulvarı'nda, Coco'nun yanında yürüyordu, arka plandaki seslere bakılırsa.

Konuşması biraz boğuktu ama doğru duyduğumu teyit etmek için "Olacağım" ve "Bunun için üzgünüm" arasında söylediği kelimelere dikkatle odaklanarak mesajı tekrar dinliyorum.

"Oh, selam, Ray."

Bu isim çok yaygın değil ama daha bu sabah Polly'yi ziyarete gittiğimde duydum. Polly'nin videoda tanıdığı evsiz adam, gece geç saatlerde Coco'nun kapısının altından notu iten adam. Daha önce uğradığımda dükkânın yakınında değildi ama Marissa bana mesaj bıraktığında dönmüş olmalı.

Güllerin tesliminde olduğu gibi bu mektupta da beni hep rahatsız eden bir şeyler olmuştur.

Her iki eylem de sözde anonimdi.

Yine de her ikisi de tanık yaratmak için tasarlanmış görünüyordu.

Marissa'ya kafayı takmış gibi görünen adam ona bir not bırakmak istediye, neden bunu üzerinde Marissa'nın adının yazılı olduğu bir zarfın içine koyup gizliliğini sağlamadı? Ya da beyaz bir kağıda tek bir satır yazdırmak yerine ona bir mesaj ya da e-posta göndererek notun şu adrese teslim edilmesini sağlamadı

Coco mu?

Masamdan kalkıp odanın içinde yürüyorum, Romeo da peşimden geliyor. Sahte Rose DeMarco gider gitmez onu kafesinden çıkarmıştım ve onun ziyaretiyle sarsılmayı reddetsem de köpeğimin varlığının rahatlatıcı olmadığını iddia edemem.

Mutfağa gidiyoruz, orada Romeo'ya bir çiğ kemik veriyorum ve taze suyu olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum.

Marissa şimdiye kadar gece için evde olmalıydı.

Çalışmalarım sırasında öğrendiğim ve bu sabah Polly ile bir kez daha kanıtladığım bir şey de, insanların onları hazırlıksız yakaladığınızda daha açık sözlü olma eğiliminde olduklarıdır.

Romeo için bolca ışık bırakıyorum ve o ödülünü kemirmekle meşgulken evin alarminin kurulu olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

Kapımdan çıkıp Piskoposların evine ve altıncı seansımıza doğru ilerlerken ona "Birazdan dönerim," diye sesleniyorum.

Trafik tüm hızıyla devam ediyor ama benim acelem yok. Connecticut Bulvarı'nın orta şeridinde durup Piskoposlar hakkında bildiklerimi düşünüyorum.

Kendi hastam olsaydım, kendimi gizlenen sorunumdan kaçınmakla suçlayabilirdim: Acelia tarafından bana yöneltilen ve giderek artan tehdit. *Kaçınma, bastırma, inkâr* - az önce yaşadığım saldırıyı işlemeye çalışmak yerine şu anda Bishops'a gittiğim için eylemlerime birçok klinik terim uygulanabilir.

Yine de Acelia'nın zihinsel gayrimenkulümden daha fazla yer kaplamasına izin vermeyeceğim. O canavar şirket, bir sonraki adımda bana ne yapacağından korkarak evde sinmemi istiyor.

Ama beni iyice araştırdıklarından emin olsam da, hakkımdaki bu bilgiyi bilmiyor olmaları: Zorbalardan hiç hoşlanmam.

D.C.-Maryland hattını kesen çemberden geçiyorum, yol verme kavramını anlamamış gibi görünen bir kamyonetten kaçınmak için sert fren yapıyorum. Kornaya basıyorum ve sürücü bana parmak salladığında ben de ona karşılık veriyorum.

Birkaç dakika sonra Marissa ve Matthew'un sokağına varıyorum. Sanki başka bir dünyaya dönmüş gibiyim: Sadece birkaç blok ötede gürültü ve koşuşturmayla dolu bir şehir var; buraya gelirken üç çukurun üzerinden geçtim ve yarım düzine yorgun görünümlü insanı barındıran bir otobüs durağının yanından geçtim. Burada, üç katlı zarif evler yoldan geriye çekilmiş, bakımlı bahçeler ve pahalı arabalarla tamponlanmış. Daha sessiz ve yollar mükemmel bir şekilde asfaltlanmış.

Marissa'nın evinin önüne geldiğimde, onun araba yolunda Audi'sinden indiğini görüyorum. Korna çaldım ve farlarım onun üzerinden geçti. Arkasını döndü ve gözlerini korumak için ellerini kaldırdı.

"Marissa!" Sesleniyorum.

"Oh, Avery!" Elini kalbine götürdü. "Beni korkuttun." "İyi zamanlama." Arabasının arkasına yanaştım. "Seni yalnız yakaladığıma sevindim.

Buraya park etmemin sakıncası var mı? Çabuk olurum."

Önce evine, sonra da bana baktı. "Ne oldu?" Ondan gergin bir enerji yayılıyor; dikkatinin dağınık olduğunu söyleyebilirim.

"Konusabileceğimizi umuyordum." Polly ile konuşmamı hatırlayarak, "Birkaç dakika arabanda oturmaya ne dersin?" diye önerdim.

Marissa neredeyse belli belirsiz başını sallar. "Özür dilerim, hayır, ben sadece

-"Önce içeri girmem gerek."

Onunla ilk kez konuştuğumda, sözleri kesik kesik ve cilasız çıktı. Marissa'nın saçları bir toka ile toplanmış ve sol gözünün altında bir rimel lekesi var. Pantolonunun paçalarından biri yüksek topuklu deri çizmesinin içine sıkışmış, diğeri ise serbestçe sallanıyor.

Benim dengeli, göz alıcı, *mükemmel* müşterim dağılıyor gibi görünüyor. Bu altıncı seansımız olacak, Yüzleşme.

Cameron için bu, sonunda karısı Skylar'a karşı durmak anlamına geliyordu. Ailesi tecavüzü küçümseyen Kimberly içinse bu, onlara kendisini nasıl yüzüstü bıraktıklarını anlatan bir mektup yazmak anlamına geliyordu.

Bu toplantıyı ayarlamak için Marissa'yla tam anlamıyla yüzleşmek zorunda kalmam beni şaşırtmadı. Yöntemimin mimarı benim, ancak Yüzleşme seansının içeriği, diğerlerinden daha fazla, beni şaşırtma eğilimindedir.

"Seninle içeri geleceğim." Merdivenlerden ön kapıya doğru yürümeye başladım. İtiraz etmesini bekliyordum ama yüz ifadesi minnettarlıkla doldu. O

O kadar perişan görünüyor ki, ona tutunması için kolumu uzatma içgüdümü bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bugün bir şey mi oldu?" Kapıya varmadan hemen önce soruyorum. Sorum onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Hayır. Bildiğim kadarıyla olmadı."

Anahtarını kilide sokuyor ve ağır ahşap kapıyı iterek açıyor ve içeri koşuyor. Bir Dave Matthews şarkısı çalıyor ve Matthew'un gür, hareketli sesini duyuyorum. Bir hikâye anlatmanın ortasında gibi görünüyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Matthew! Bennett!" Marissa sorumu duymazdan gelerek sertçe seslendi. Ceketini bile çıkarmıyor ya da çantasını omzundan kaydırmıyor. Koridorda Matthew'un sesine doğru aceleyle ilerliyor.

Hemen arkasındayım.

"Hey, tatlım!" Matthew elinde bir bardak kırmızı şarapla mutfaktan çıkıyor. Üzerinde hakiler ve siyah bisiklet yakalı bir kazak, alnında taze görünümlü küçük beyaz bir bandaj var.

"Avery!" diye ekliyor bir saniye sonra beni fark ettiğinde. "Bu gece sürpriz misafirler için olmalı."

Marissa gibi o da beklenmedik gelişimden ürkmüş ama hoşnutsuz görünmüyor.

Matthew olduğu yerde donup kalmış gibi görünen Marissa'ya doğru yürür ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurur. "Bennett yukarıda Xbox'ta *Minecraft* oynuyor. İçeri gelin hanımlar."

Ancak biz hareket edemedik mutfaktan elinde bir kadeh şarapla başka bir adam çıkıyor. Matthew'un aksine daha rahat giyimli, soluk kot pantolonlu, kapüşonlu kazaklı ve Nike koşu ayakkabılı.

Yüzüne bir an bakıyorum ve midem bulanıyor. Başım dönüyor.

Önümde beliren sahne gerçeküstü. Hayatımın farklı parçaları, bir kaleydoskopun parçaları gibi, kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde çarpışıyor ve birleşiyor.

Piskoposların diğer konuğu önce Marissa'yı selamlıyor, eğilip yanağından öpüyor ve bana kendimi toparlamam için umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir an veriyor.

Sonra doğruldu ve gözleri benimkilerle buluştu.

O gözleri iyi tanıyorum.

O dudakların benimkiler üzerindeki hissini de biliyorum.

"Avery, bu en yakın arkadaşlarımızdan biri," diyor Matthew. "Skip'le tanış."

ÜÇÜN
CÜ
BÖLÜ
M

BÖLÜM OTUZ İKİ

AVERY

MARISSA ve Matthew'un Skip'i tanımasına imkan yok.

Varlık basit bir tesadüf olamaz. Daha büyük, daha uğursuz bir güç bizi bu gece bir araya getirdi.

Bu anı dondurmak ve tüm oyuncularını incelemek istiyorum. Sarı hukuk defterimi çıkarıp notlarımı incelemek istiyorum. Bu insanları teker teker kenara çekip sorgulamak istiyorum.

Ama bunların hiçbirini yapamam; içimden bir ses bunun benim çıkarıma olmayacağını söylüyor.

Gülümsüyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Selam, Skip."

Büyük eli benimkinin etrafına dolandığında, parmaklarının soğuk olduğunu fark ettim ve

Gözleri benimkilerden uzaklaşmadan önce bir an için endişelendiğini görüyorum. Yoksa sadece temkinli mi?

Benim basit, belirsiz selamım ona bir seçenek sundu. İlk karşılaşmamızmış gibi davranabilir ya da birbirimizi zaten tanıdığımızı kabul edebilir.

"Memnun oldum, Avery."

Demek böyle oynamak istiyor.

Aklımda bir düzine soru belirliyor. Hangisini soracağıma karar vermeden Marissa merdivenlere yöneliyor, paltosunu giymiş ve çantasını omzuna atmış. "Hemen döneceğim. Bennett'i kontrol etmek istiyorum."

Merdivenleri koşarak çıkarken hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Ani ve garip ayrılıştan sonra bir an sessizlik oldu.

Matthew kırıyor. "Bir kadeh şaraba ne dersin, Avery? Hadi, mutfakta bir şişe var."

Kesin olarak bildiğim bir şey var: Matthew aramızda rahat görünen tek kişi.

Matthew Skip'e onunla ve Marissa'yla nasıl bağlantılı olduğumu açıklamadı, Polly'ye bu bilgiyi açıkça vermiş olmasına rağmen. Belki de Skip, Piskoposların beni işe aldığını zaten biliyordu - Piskoposlardan biri tavsiyemi göz ardı edip ona bundan bahsetmiş olabilir. Metropolit D.C. bölgesi bazı açılardan küçük bir kasaba olabilir ve Piskoposların çevresinden birilerini tanıyor olabileceğim düşünülemez.

Ama eğer Skip'in saklayacak bir şeyi yoksa, neden birkaç kez buluştuğumuzu sır olarak saklıyor ve neden bu kadar huzursuz görünüyor?

Skip, Matthew'u takip etmeme izin vermek için kenara çekiliyor, sonra da arkamdan geliyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor; Skip'i görememek hoşuma gitmiyor.

Kendime bir tuzağa düşmediğimi hatırlatıyorum. Buraya geleceğimi kimseye söylemedim -bir süre öncesine kadar kendim bile bilmiyordum- bu yüzden Skip'in bu buluşmayı planlamış olması mümkün değil. Matthew ve Marissa da yapamazdı.

Nefes veriyorum ve mutfağa giriyorum. Ankastre aletleri ve cam kapaklı dolaplarıyla hatırladığım kadar muhteşem. Adanın üzerinde bir kase karışık kuruyemiş, yanında yarısı dolu bir Malbec şişesi ve kırmızı, beyaz ve mavi plastik roket. Matthew yakut renkli şaraptan balon bir bardağa bol miktarda döküyor ve bana uzatıyor.

"Bu öğleden sonra Bennett ile kaliteli bir baba-oğul zamanı geçirdik." Matthew oyuncuğu işaret ediyor. "Bu şey çocukken kullandığım şişe roketlerinden çok daha iyi."

"Güzelmış." Şaraptan bir yudum alıyorum, sıcaklığının boğazımda hafıflediğini hissediyorum, sonra Skip'e dönüyorum. Konuşmanın kontrolünü ele almaya karar verdim. "Bu civarda mı oturuyorsun, Skip?"

Palisades'te yaşadığını zaten biliyorum - en azından Matisse'de tanıştığımızda bana söylediği buydu. Bakalım bu bilgi, Matisse'te tanıştığımızda Piskoposlar onu biliyor.

"Çok uzakta değil. D.C.'de bir yerim var," diye cevap veriyor Skip, gözlerini kaçırarak. Enerjisini okumaya çalışıyorum ama çözemiyorum. Onunla ilk tanıştığımızda çok açık sözlü ve sağlam görünüyordu. Sonra onu evdeki ofisimden çıkarken yakaladığımda biraz gergin ve keyifsiz görünüyordu. Şimdi ise

temkinli ve ketum davranıyor. Ama davranışlarında tehdit edici bir şey sezmiyorum.

"Skip'in evi harika," diye ekliyor Matthew yardımsever bir şekilde. "Yenilemeyi yeni bitirdi." Matthew, Skip ve benim aramdaki dikenli alt akıntıdan habersiz görünüyor.

Şu ana kadar Skip'in biyografik bilgileri birbirini tutuyor. Yine de Skip'in yanında ne kadar çok zaman geçirirsem onun hakkında o kadar az şey biliyormuşum gibi hissediyorum.

O, varlığından hiç haberdar olmadığım bir zincirin kayıp halkası, beni Piskoposlara bağlayan görünmez bir dikiş.

Matthew önce Skip'in, sonra da kendi içkisini doldururken zihnimdeki zaman çizelgesini hızla gözden geçiriyorum.

FDA'ya isimsiz bir ihbarda bulundum, sonra Skip'le tanıştım. Birkaç hafta sonra Marissa bana ulaştı. Skip ve Piskoposlarla karşılaşmalarım arasında Acelia yıldırma taktiklerini uygulamaya başladı. Tüm bu olaylar ilk başta birbirinden bağımsız gibi görünüyordu. Şimdi ise neredeyse görünmez bir örümcek ağının yapışkan iplikleri gibi gizli bağlantıların var olup olmadığını merak ediyorum.

"Yakınlarda mı oturuyorsun?" Skip sorumu tersine çeviriyor.

"Cleveland Park," diyorum ona, sanki benim evimde Tayland yemeği yemiormuş gibi.

daha geçen hafta mutfak masasında. O ve Matthew arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Peki, siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Matthew cevap vermek için ağzını açtığı anda, Marissa odaya girer. Marissa Gözünün altındaki rimel lekesi gitmiş ve saçını düzeltmiş. Ancak pantolonunun bir paçası hâlâ botunun içinde ve birkaç dakika önce arabasından çıktığından bile daha kötü görünüyor.

"Masajın nasıldı?" Matthew ona hızlı bir öpücük daha vermek için eğiliyor.

"İnanılmaz." Ancak Marissa, vücudunu lavanta yağıyla yoğurarak keyifli bir saat geçirmiş bir kadın gibi görünmüyor.

"Masaj mı?" Ona bu yüzden mi ulaşamadığımı merak ediyorum.

"Marissa son zamanlarda çok stres altında, bir masajı hak ettiğini düşündüm.

Mola." Matthew şarap şişesini kaldırıyor. "Sana bir bardak doldurayım mı, bebeğim?"

Marissa bir süre şişeye bakıyor, sonra başını sallıyor. "Su içip rehidrate olmaya devam edeceğim."

Marissa dolaptan bir bardak çıkarıp suyla doldururken Matthew, "Bu

mantıklı," diyor.

Skip'i dikkatle izlediğim için onun da Marissa'ya aynı dikkatle baktığını fark ediyorum.

Sudan uzun bir yudum alırken başını arkaya yatırarak uzun, zarif boynunu ortaya çıkarır. Skip'in gözlerini üzerinde hissetmiş olmalı ki ona döndü.

"Yeni şehir evleri nasıl gidiyor?" Bana baktı. "Skip bir emlak geliştiricisi."

Başımı salladım, yeni bir bilgiymiş gibi davrandım. Bu da Skip'in bana söylediklerine uyuyor.

"Gerçekten iyi," diyor Skip.

"Satışların bir kısmını Natalie'ye bırakmayı hâlâ düşünüyor musun?" Matthew soruyor.

Yine mi Natalie? Sanırım.

Skip biraz sertçe başını sallıyor. Marissa'nın yüzünü okuyamıyorum çünkü Natalie'nin adı geçince tekrar arkasını dönüp buzdolabının kapağını açıyor. Sonra da hiçbir şey almadan kapatıyor.

"Bu partiyi oturma odasına taşıyalım mı?" Matthew kolayca söyler.

Matthew bir elindeki şarap şişesini ve kadehini, diğer elindeki karışık kuruyemiş kasesini kaldırıyor. Hepimiz Matthew'un peşinden Piskoposlarla ikinci seansımı yaptığım odaya giriyoruz. Bu mekânda farklı bir şeyler var. Önce ne olduğundan emin olamıyorum, sonra seksiyonel kanepenin eskisinden daha koyu ve küçük olduğunu fark ediyorum. Daha önce olduğu gibi, Matthew kanepeye bakan bir sandalye talep ediyor ve tam arkasında olduğum için sıradaki sandalyeyi ben seçiyorum. Odadaki diğer tek sandalyeyi, geçen sefer oturduğum yeri seçiyorum.

Böylece gri koltuk Marissa ve Skip'e kalıyor. Aynı asansöre birlikte binen ve hemen aralarına sağlıklı bir mesafe koyan yabancılar gibi birkaç metre arayla oturuyorlar.

İlk konuşanın ben olduğumdan emin olurum. Bu sorunun cevaplanmasını istiyorum: "Bana birbirinizi nasıl tanıdığınızı anlatacaktın."

"Marissa ve Skip önce arkadaştı." Matthew arkasına yaslanıp sağ ayak bileğini ve ayağını sol uyluğunun üzerine yerleştiriyor. "Aslında aynı kasabada büyümüşler." Doğu Sahili'nde bir bölgenin adını veriyor.

"Çok güzel olduğunu duymuştum." Ben hiç gitmedim ama Paul'ün orada bir tatil evi olan ve hafta sonları için sık sık Washington'dan gelen arkadaşları vardı.

"Ailem ben on beş yaşındayken orada bir yazlık satın aldı," diye devam ediyor Matthew. "Skip o zamanlar bile oldukça girişimciydi. Küçük bir

balıkçı teknesi ve charter işi yapıyordu. Babam hâlâ Cumartesi sabahları şafak sökmeden önce Skip'le birlikte yakaladıkları balıklardan bahseder."

"Hey, bazılarımız yazları çalışmak zorundaydı," diye araya giriyor Skip. "Değil mi, Marissa?"

Başını sallıyor ve zayıfça gülümsüyor.

Matthew, "Ama geceleri hep birlikte eğleniyorduk," diyor.

"Bu doğru. O plaj ateşleri. . dostum, onları özlüyorum." Skip cevap verirken sadece Marissa'ya bakar.

Kulağa cennet gibi geliyor. Yine de, Piskoposların hayatındaki diğer her şey gibi, güzel anıların da karanlık bir şeylerin üzerine katmanlanıp katmanlanmadığını merak ediyorum.

Skip'in Matthew'la olan dinamiği teke tek mücadelenin ipuçlarını taşıyor gibi görünüyor.

Belki de bu onlar küçükken başlamıştır.

"Peki siz ikiniz ne zaman yakın arkadaş oldunuz?" diye sordum.

Skip ve Matthew arasında bir şey geçer; gözleri kısa bir süre buluşur, sonra titreyerek ayrılır. Marissa'nın boş su bardağını yere bırakırken taş bardak altlığına gürültüyle çarpıyor.

"Ben on altı yaşındayken. Skip benden çok daha büyük, o on yedi yaşındaydı." Matthew göz kırpmıyor, belli ki arkadaşıyla dalga geçiyor.

Sonra Matthew karısına gülümsüyor. "Marissa'ya aşık olduğum yaz."

Kimse daha fazla anımsayamadan Marissa hızla ayağa kalkıyor ve pantolonunun önünü düzeltiyor. "Su isteyen var mı? Ben bir bardak daha getireyim."

"Neden sürahiyi doldurmuyorsun?" Matthew önerir.

Kadın başını sallar ve hızla odadan çıkar.

"Gidip yardım edeyim." Skip ayağa kalkarken Matthew'a bir bakış fırlatıyor. Sanki bir sürahi su ve birkaç bardak taşımak Marissa için çok fazlaymış gibi, neredeyse bir azarlama gibi geliyor.

"Gençliğinizden beri görüşüyor muydunuz?" Skip'i görmenin şoku geçtiğine göre, adrenalinim tekrar normal seviyeye indi. Matthew'la yalnız kaldığım her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmeli ve ondan mümkün olduğunca çok bilgi almalıyım.

"Evet."

Sol tarafımdaki kitaplığa bakıyorum.

Matthew ve Marissa düğün partileriyle birlikte. Bende bir kopyası var.

ve Skip'in sağdıç olması ihtimaline karşı daha sonra incelemek üzere aklına not al.

"Peki ya Skip'in karısı?" Ben lob. "Sen ve Marissa onunla da yakın mısınız?"

"Skip evli değil. Sanırım henüz mükemmel kadını bulamadı." "Senin aksine."

Matthew gülümsüyor, gururlu, sahiplenici bir gülümseme. "Evet, benim aksime." O

öne doğru eğilir. "Biliyor musun, bir süredir ciddi biriyle çıkmaması utanç verici. Natalie'ye ayarladığım kişi oydu ama anlaşamadılar. O harika bir adam. Ve gerçekten çocuk istediğini biliyorum."

Hafızamı yoklayıp Marissa'nın tuzak hakkında söylediklerini hatırladım: Natalie, Matthew'u istediği için Skip'le ilgilenmiyordu. Ne kadar da garip *bir* toplantı olmalı.

Marissa elinde üç bardakla döner, hemen ardından elinde kobalt mavisi bir su sürahisi tutan Skip gelir. Marissa'nın bir bardak doldurup kocasına vermesine izin vermek yerine, Skip bunu yapar.

Marissa tekrar oturuyor -eskisine göre Skip'ten biraz daha uzakta ve bana daha yakın- ve kollarını belinde kavuşturuyor.

"Sağ ol dostum." Matthew hâlâ çok rahat.

"Coco'da işler nasıl gidiyor?" Skip, Marissa'ya dönerek soruyor.

O cevap verirken Matthew'a bakıyorum. Skip'in karısıyla ilgilenme şeklinden biraz olsun rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor.

Sonraki yirmi dakika boyunca sohbet, Nationals beyzbol takımının yeni atıcısının öldürücü kolundan, hava durumuna ve Howard Üniversitesi'nin Kongre'ye aday olmayı düşünen üst düzey yöneticisine kadar uzanıyor.

Tam bir katılımcıymışım gibi görünmesini sağlayacak kadar katılıyorum, başımı sallayarak

ve Matthew politikacılarla ilgili bir espri yaptığıında herkesle birlikte gülmek.

Bir yandan da vücut dilinde, kelime seçimlerinde ve ses tonlarında ortaya çıkan ipuçlarını katalogluyorum. Bu gecenin erken saatlerinde tek istediğim

Marissa yalnız. Ama buraya almaya geldiğim bilgiye artık ihtiyacım yok.

Marissa'nın ani nefes alışı başımın dönmesine neden oluyor.

Sehpanın üzerindeki bir yığın çocuk oyununa bakıyor. Plastik ambalajları içinde yepyeni görünüyorlar.

"Child's Play'deyken Bennett bunları almam için beni ikna etti," diyor Matthew. "Ailece oyun gecesi yaparız diye düşündük."

Marissa başını sallıyor, ama hareketi mekanik görünüyor. Daha önce endişeliyse bile şimdi tamamen ürkmüş görünüyor.

Oyunlara bakıyorum: Pictionary, Scattergories ve Doğruluk mu Cesaret mi kartlarının çocuk versiyonu. Onda bu tepkiyi ne tetiklemiş olabilir?

Marissa esnemesini gizlemek için titreyen elini ağzına götürüyor.

Bu jest sahte görünüyor. Belli ki geceyi bitirmeye çalışıyor, ama bunun nedeni Skip'ten duyduğu rahatsızlık mı, yoksa başka bir şey mi?

Buradaki herkesin bir şeyler gizlediğini fark ediyorum. Kadifemsi, pahalı şarap, çekici dekor ve dostane sohbet gerçeği maskeleyemiyor. Bu odanın içinde çirkin, patlayıcı sırlar dönüp duruyor.

Yine de ipucunu almış gibi yapıyorum. Bu küçük partiyi dağıtmanın zamanı geldi; Skip'le yalnız konuşmak istiyorum.

"Ben de masajdan sonra hep bitkin düşerim," diyorum Marissa'ya. "Ve sizi akşam yemeğinizden alıkoyuyor olmalıyım. İçki için teşekkürler."

Skip'in de aynısını yapacağını varsayarak ayağa kalktım. Özellikle de Matthew daha önce Skip'in de sürpriz bir konuk olduğunu belirttiği için.

Skip kanepede oturmuş, yakın zamanda alerji geliştirdiği kırmızı şarabını yudumluyordu. "Memnun oldum, Avery."

Marissa bana bakıyor ve gözlerindeki ıstırabı görebiliyorum.

Onu bu durumdan kurtaracak mıyım yoksa kendi haline mi bırakacağım karar vermem gerekiyor.

Marissa'nın istediği son şey kocası ve onun eski arkadaşıyla yalnız kalmaktır.

Matthew'a ihanet ettiğinden artık emin olduğum kişi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA KENDİNİ BİR BATAKLIKTAKİ ÇİRPİNİYOR GİBİ HİSSEDİYOR; etrafındaki hava ağır ve bunaltıcı, kol ve bacakları kurşun gibi.

Bu gece korkunç bir şey olacağını biliyordu. Ve oldu da.

Önce Avery evinin önünde onunla yüzleşti ve konuşmak istedi. Sonra kapıyı açtığı anda karşısında Skip duruyordu. Avery'nin ona her şeyi düzeltecek sihirli iksiri vereceği Pazartesi gününe kadar görmemesi gereken Skip.

Skip'in evindeki varlığı -kanepede yanında, tıraş losyonunun kokusunu alabileceği kadar yakınında- neredeyse dayanamayacağı kadar fazladır.

Matthew şüpheleniyor mu?

Politikacılarla ilgili bir fıkra anlatan kocasına bir bakış atıyor, iki eliyle işaret ediyor ve genişçe gülümsüyor. Burası onların *evi*. Onu sadece tuğla ve harçla değil, anı katmanları inşa ederek birlikte yarattılar. Bennett'in büyümesini her yıl farklı renkteki kalemlerle dolabının kapısına çiziyorlar. Bu odada masa oyunları oynuyor, puzzle'ları bir araya getiriyor ve film izliyorlar; gözyaşlarını, incinmiş duygularını ve kucaklaşmalarını paylaşıyorlar.

Sadece evliliklerini değil, ailelerini de yaratmak ve onarmak için yaptıkları tüm çalışmalar, Matthew öğrenirse bir anda paramparça olacaktır.

Skip'in bakışlarının sıcaklığını tekrar üzerinde hissetti. Çok garip davranıyor.

Neden onu mutfağa kadar takip etti ve

Atıcı mı? Matthew, Skip'in sürpriz bir misafir olduğunu söylemişti.

Davetiye olmadan neden gelsin ki?

Bunu söylemem gerektiğini biliyorum ama gecemizi düşünmeden edemiyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve o basılı sözcüklerin görüntüsü kayboluyor, yerini bunlar alıyor: *Gitmene o kadar kolay izin vermeyeceğim.*

Rahat şakalaşmaları takip etmeye çalışıyor ama zihni çalkalanıyor.

Matthew işin can alıcı noktasını anlatırken Marissa suyundan bir yudum alır ve Avery ile Skip gülerler; Marissa bir ritmi daha kaçırmıştır.

Matthew'un şarap kadehini kaldırıp içişini izler. Skip onunla yattığı gece getirdiği Arjantin Malbec'inin aynısını getirmiş olmalıydı; Matthew ona şarabı uzattığında etiketini tanıdı.

Skip neden onları rahat bırakmıyor?

Bakışları, üç çocuk oyununun üst üste dizili olduğu sehpaye kayıyor. Pictionary, Scattergories ve bir kart oyunu.

Çocuklar için Doğruluk mu Cesaret mi! Kutunun üzerindeki açıklamayı okuyor. *Bir köpek gibi davran! Hayaletlere inanıyor musun? Çılgın bir dans yap!*

Marissa'nın vücudu titriyor. Burada bir dakika daha kalamaz; Skip ve Avery'yi hemen evden çıkarmalı. Sonunda konuşmaya ara verildi ve Marissa esneme numarası yaptı.

Böyle bir ipucunu kaçırmak kocasına yakışmaz; normalde Matthew geceyi zarifçe bitirmenin bir yolunu bulurdu. Ama o sadece öne doğru eğilir ve bir avuç daha fındık alır.

Avery yemi yutar ve ayağa kalkar. Matthew'dan Skip'e ve sonra Marissa'ya bakar. Bir an tereddüt eder.

Marissa'nın boğazı düğümleniyor; mide bulantısını yutkunarak bastırıyor. *Beni onlarla yalnız bırakma! diye haykırmak* istiyor.

Matthew kalkmaya başlar. O centilmen bir ev sahibi, elbette Avery'ye çıkışı gösterecek. Ve Marissa, Skip ile yalnız kalacak.

Ancak Matthew ayağa kalkamadan Avery, "Aslında Marissa, biraz sohbet edebilir miyiz?" diye sorar.

Marissa başını sallar ve Avery'yi girişe kadar takip eder. Avery'nin ondan ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktur. Neden *bu* gece davetsiz geldi?

Marissa daha bir şey söyleyemeden Avery söze başlar: "Ben gidince Matthew ve Skip kendinizi iyi hissetmiyorsunuz. Masözün kullandığı yağa karşı bir çeşit reaksiyon gösterdiğini. İzninizi isteyeceğim. Sonra da doğruca yukarı çıkın."

"Peki ya Bennett? Akşam yemeği ne olacak?"

"Marissa, kocan yetenekli bir adam. Bir yolunu bulacaktır. Ayrıca, Skip ayrıldıktan sonra mucizevi bir iyileşme yaşayacaksın ve

aile geceniz."

Marissa başını sallar. "Tamam."

Avery daha yakına eğiliyor, sesi fısıltı gibi. "Adamın o olduğunu biliyorum." Marissa geri çekiliyor. Bu kadar açık mı?

Avery doğrudan Marissa'nın gözlerinin içine bakar, sanki onu ölçüyormuş gibidir.

Avery, Marissa'nın başka ne sakladığından şüpheleniyor mu?

"Yarın başka bir seans için seni görmem gerekecek."

Marissa zorlukla yutkunur ve başını sallar. "Elbette. Ne zaman istersen kendimi hazır tutabilirim."

Avery sanki bu kesinmiş gibi başını sertçe sallar. Marissa bir rahatlama hisseder; Avery sadece mümkün olan en iyi anda ortaya çıkmakla kalmamış -neredeyse kendisine ne kadar çaresizce ihtiyaç duyulacağını sezmiş gibidir- aynı zamanda Marissa'ya bu gece bir çıkış yolu da sağlamıştır.

Avery iki adamın beklediği aile odasını işaret ediyor. "Şimdi gidin."

Marissa başını sert porselen küvete yaslıyor ve sıcak suyun içindeki soğukluğu eritmesini diliyor. Alt katta, Matthew ve Skip Muhtemelen hâlâ sohbet ediyorlardır ve Skip'in bu gece buraya gelmekteki amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Cuma akşamına kadar Los Angeles'ta olacağını söylemişti, o yüzden havaalanından doğruca buraya gelmiş olmalı.

Ne olursa olsun, Pazartesi günü kafede görüşmek üzere anlaşmışlardı. Neden ona söylemeden bu planı değiştirsin ki?

Matthew akşam yemeği için Bennett'e fırına donmuş pizza koyacağını söylemişti, bu da fırını ısıtmak ve turtayı yerleştirmek için oturma odasından çıkması, sonra tekrar çıkarmak ve Bennett'i yemeğe çağırması gerekeceği anlamına geliyordu. Skip'le konuşmasını bölen bu olaylar sonunda Skip'in gitmesine neden olabilir.

Marissa ayak parmaklarını kullanarak musluğu kısar ve suyun içine batır. İsimsiz buket, uğursuz not, Skip'in bu gece davetsiz gelişi... hiçbiri karaktere uygun görünmüyor.

Bu eylemler bir arada ve bu koşullar altında ele alındığında, neredeyse kötü niyetli, sıkıntı vermek için tasarlanmış gibi hissettiriyor. Skip'e asla bir aziz denemeyecek olsa da, onu tanıdığı onca yıl boyunca -kendisi yedi, Skip de dokuz yaşındaydı- kasten zalimce davrandığı tek bir an bile aklına gelmiyor.

Hatırlayabildiği tek incitici olay, bu gece hepsinin aklında olan yaz mevsiminde, öpüşmelerinden sonra onu görünüşte reddettiği zamandı.

Artık Avery Skip hakkındaki gerçeği bildiğine göre, Marissa nihayet ona Skip'le öpüştüğü ama Matthew'un sevgilisi olduğu yaz hakkındaki tüm hikâyeyi anlatabilir.

Marissa gözlerini kapatır, anlatılanları kafasında canlandırmaya çalışır. Detaylar o kadar canlıdır ki, sahneler tamamen şekillenmiş olarak öne çıkar.

O mevsimin ritimleri değişmişti: Ailesi onu Conner's'ı kapatacak yaşta görüyordu, bu yüzden Marissa haftada birkaç gece erkenden mutfak masasında yemek yiyor, sonra da babasını rahatlatmaya gidiyordu. Dükkânı kilitledikten sonra bazen diğer gençlerle buluşmak için sahile iniyordu.

Skip'i yeni gözlerle gördüğü gece, sıradan, ılık ve durgun bir akşam olarak başlamıştı. Ay bulutların arkasına gizlenmişti, bu yüzden anahtarlığındaki küçük el fenerini kullanarak suya doğru ilerledi. her adımda hafifçe gıcırdıyordu. Sahile yaklaştığında, şenlik ateşinin ışığı ona yol göstermeye yardımcı oldu ve bir müzik kutusundan Red Hot Chili Peppers'ın çaldığını duyabildi.

Sık sık alkol -ailelerin içki dolaplarından aşırılmış ya da Stop 'n Save'deki sıkılmış tezgâhtardan satın alınmış- ve bazen de biraz esrar vardı. Marissa ara sıra bir şarap yudumluyor ama asla bir taneden fazla içmiyordu.

"Hey, Marissa," diye seslendi Tina. "Gel buraya, Doğruluk mu Cesaret mi yarışmasına başlamak üzereyiz." Tina'nın konuşması bulanıktı, kafası güzelken hep olduğu gibi, bu yaz daha çok yaptığı bir şeydi bu.

"Parti bu gece erken başlamış gibi görünüyor," diye karşılık verdi Marissa, ama o sırada Tina'nın dikkati bir kutu Bud Light'ı daha plastik altılı paket yüzüğü. Marissa ve Tina sekizinci sınıf boyunca en iyi arkadaşlardı, kıyafetlerini ve makyaj malzemelerini, çıkartmalarını ve sırlarını paylaşıyorlardı. Ama lise başlamadan hemen önce, Tina'nın babası taşındı ve Tina'nın annesi ebeveynlikten tamamen çekilmiş görünüyordu. Tina bir gecede büyümüş gibi görünüyordu.

Tina, Marissa ile birlikte olmak yerine dersleri asmaya, partilere katılmaya ve kendinden büyük çocuklarla takılmaya başladı. Söylentilerin ne kadar doğru olduğunu kimse bilmese de zaten bir ünü vardı.

Marissa yaklaşıkça Skip'in orada durduğunu gördü, ağzının kenarlarında bir gülümseme kıvrılıyordu, elinde odun kütükleri vardı. Kolları ağırlığın altında bükülmüştü ve Marissa eski tişörtünün altından pazılarının dış hatlarını görebiliyordu. Yüzünün kısmen altın ateş ışığında kısmen de gölgeler içinde olması onu hem tanıdık hem de bir şekilde yepyeni gösteriyordu.

O da gülümsedi ve midesinde garip bir kıpırtı hissetti.

Skip bir kütüğü kaldırıp ateşin üzerine fırlatarak kıvılcım yağmuru gönderdi, ardından büyük bir sopayla iki odun parçasını birbirinden ayırarak alevlere daha fazla hava karışmasını sağladı.

Marissa göz ucuyla onun çalışmasını izledi, fiziğine, kaldırıp çekerken esneyen güçlü omuzlarına ve pazularına vuruldu. Sonra döndü ve onu izlerken yakaladığını belli eden çocuksu bir sırıtışla ona gülümsedi.

Otmak için yerini aldığında, Skip yanına oturunca bir kez daha heyecanlandı.

Tina ayağa fırlayarak, "İlk ben gideceğim," diye bağırdı. "Biri bana cesaret versin!"

Oyun tahmin edilebileceği gibi ilerliyordu: Çocuklar genellikle cesaret gerektiren şeyleri kabul ediyorlardı - giyinik halde sörfte koşmak, biraları fırlatmak gibi - ama birkaç tanesi de doğruları seçiyordu.

Sonra sıra Marissa'ya geldi. Marissa genellikle doğruyu seçerdi, bunun nedeni kısmen büyük sırları olmaması, kısmen de oyun ilerledikçe cesaretlerin daha da keskinleşmesi idi.

Ama bu gece bir şey onu "Cesaret" demeye itti.

"Yanındaki adamlardan birini öp," diye kıkırdadı bir kız.

Marissa tereddüt ediyormuş gibi yaptı, sanki hangi çocuğu seçeceğini düşünüyormuş gibiydi. Cesaretini toplamak için şarap soğutucusundan bir yudum daha aldı, sonra Skip'e döndü. Öne doğru eğildi ve gözlerini kapadı. Dudakları yumuşaktı ve güneş losyonu ile her zaman cebinde taşıdığı Wintergreen Life Savers gibi kokuyordu.

Tüm bu etkileşim beş saniyeden kısa sürdü ama Marissa için her şeyi değiştirdi.

Oyun devam ederken, birkaç santim ötedeki Skip'in, yani ezelden beri tanıdığı çocuğun farkındaydı. Onun da kendisinin farkında olduğunu hissettiğine yemin edebilirdi.

Tina da bunu hissetmiş gibiydi.

Marissa, Tina'nın bakışlarındaki sıcaklığı fark etti. Marissa, Tina'nın Skip'ten hoşlandığını sezmişti ama Tina pek çok erkekten hoşlanıyor gibiydi.

Skip onun değıldi.

Ayrıca, Tina'nın Marissa'nın hayatından aniden çekilmesinin acısı da dinmemişti.

Tina, sırası olmamasına rağmen aniden ayağa kalktı. "Gömleğimi çıkarmak için kendime cesaret ediyorum!" Tina yavaşça üstünü kaldırıp önce solgun, yumuşak karnını, sonra da parlak pembe sütyenini ortaya çıkarırken çocuklar yuhaladı ve alkışladı.

Marissa ancak bir A fincanını doldurabiliyordu ve bir an için Tina'nın gür vücudu karşısında o da çocuklar kadar şaşırды. Tina'yla alıştırma sütyenlerinin içine çorap tıktırıp Marissa'nın yatak odasındaki aynada kendilerine hayran hayran bakarken kıkırdamalarının üzerinden çok zaman geçmemişti.

Tina küçük bir salınım yaparken çocuklardan birkaçı alkışladı. Dengesini tekrar yakalamadan önce kısa bir süre tökezledi.

"Sütyenini çıkarmaya cesaret et!" diye bağırdı Marissa'dan bir yaş büyük olan kaba çocuklardan biri olan Jimmy Parsons. Tina gülüp yerine oturmak yerine iki eliyle yavaşça arkaya uzandı ama Jimmy'ye bakmıyordu. Parlak turkuaz renkteki gözleri doğrudan Skip'e bakıyordu.

Marissa diğer tarafındaki adamın hızlı nefes alışını duydu.

Akşamın havası bir anda değişti; sanki hemen ötelerindeki karanlık, ateş ışığının oluşturduğu çemberin içine sızmıştı.

"Yap şunu! Yap şunu!" Jimmy bağırdı.

"Yap şunu!" diye birkaç kişi daha katıldı.

Çocukların enerjisi hissediliyordu; Marissa'ya sanki bir kurt sürüsü bir tavşanın kokusunu almış gibi geldi. Tina çok güçsüzdü ve ilgi için çok çaresizdi - yanlış türden bir ilgi için bile.

Marissa ayağa fırladı. "Hey, Tina. Neden biraz su içmiyorsun? Belki de eve gitme vakti gelmiştir. "

"Kimsin sen, koridor köpekbalığı mı?" diye bağırdı çocuklardan biri, öğrencileri takip eden okul gözetmeninin lakabını hatırlatarak.

"Hadi ama dostum." Skip ona doğru uzandı ve omzuna hafif bir yumruk attı.

"Zaten hepimiz onun göğüslerini gördük," dedi Jimmy, alaycı bir tavırla. "Onu öpmek için bir bira, ona dokunmak için iki bira, onu soymak için üç bira ve onu becermek için dört bira gerekiyor!"

Diğer çocuklardan daha fazla yuhalama ve bağırma sesi geldi ve Marissa, Tina'nın sanki kelimeler üzerine yağan taşlarmış gibi büzülmesini izledi.

"Canın cehenneme!" Tina'nın yüzünden yaşlar süzüldü. Tişörtünü kaptı ve koşmaya başladı.

Hepsi onun gidişini izledi, sonra Jimmy, "Beş içkiden sonra ne yaptığını bile anlamadım!" dedi -bu da Marissa ve Skip hariç herkesi güldürdü.

Kahkahalar Tina'ya da ulaşmış olmalıydı. Marissa, Tina'nın yumuşak kumda koşmaya çalışırken kaymasını izlerken, Tina'nın anne babası boşanmadan ve iki kız yatıya kalmadan önce, Tina'nın doldurulmuş bir maymuna sarılarak nasıl uyuyakaldığını düşünürken buldu kendini. Kendini ne kadar yalnız hissediyor olmalı, diye düşündü Marissa.

Marissa Skip'e, "Birimiz onu eve götürmeli," diye fısıldadı. "İyi olduğundan emin ol."

Skip şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle mi?"

Marissa başını salladı. Skip'le arasında şişen şey bekleyebilirdi. "Sen mi gitmek istersin, yoksa ben mi gideyim?"

"İkimiz de gidelim," diye karar verdi Marissa.

Ama bu yanlış bir karardı: Marissa'nın hayatta pişmanlık duyduğu şeyler arasında bu, listenin en başında yer alıyordu. Tina'nın peşinden tek başına gitmeli, ona sarılmalı ve tekrar kalması için davet etmeliydi. Belki o zaman Tina güvende olurdu.

Skip ve Marissa'yı birlikte görmek Tina'yı daha da üzmüştü. Onlara saldırdı, sonra tekrar kaçtı. Marissa o gece ön kapının kilidini açtığında, anne ve babası derin bir uykudaydı. Sessizce üst kata çıktı, giysilerini çamaşır sepetine koydu ve dişlerini fırçaladı.

Yine de uzun süre uyanık kaldı.

Ertesi sabah her zamankinden çok daha geç uyandı ve mutfığa yöneldi. Hem annesi hem de babası küçük masada oturmuş fısıldaşıyorlardı, ki bu hiç mantıklı değildi, çünkü dükkânı kim idare ediyordu?

Başlarını kaldırıp ona baktılar. Onları daha önce sadece bir kez, anneannesi aniden kalp krizinden öldüğünde bu şekilde -solgun ve kederli- bakarken görmüştü.

"Ne oldu?" Marissa nefesini tutmuştu.

"Tatlım." Annesinin sesi kesildi. "Korkunç haberlerimiz var.

Tina . . ."

Annesi devam etmedi -belki de edemedi- ve Marissa kalbinin çarptığını hissetti. Korku onu sardı.

"Tina ölü bulundu," dedi Marissa'nın babası sonunda. "Polis onun öldürüldüğünü düşünüyor."

Marissa'nın bacakları büküldü.

Her şey yeniden değişti, görünüşe göre bir anda.

Tüm kasaba alarma geçti. Gündüzleri bile hiçbir çocuğun tek başına dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Marissa'nın babası akşamları dükkânı kapatıyor, Marissa da annesi ve Luke ile birlikte evde kalıyordu. Detaylar ve söylentiler dışarı sızdı: Tina ölene kadar dövülmüştü. Hayır, boğularak öldürülmüştü. Cesedi su kenarındaki bir kaya yığınının üzerinde bulunmuştu. Tecavüze uğramıştı ya da belki de kendi rızasıyla seks yapmıştı. Sabahın erken saatlerinde bir balıkçı tarafından bulunmuştu ama muhtemelen önceki akşam on sularında, şenlik ateşinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldürülmüştü.

Polis o gece plajda olan tüm çocukları sorguladı, Marissa da dahil, onlara Doğruluk mu Cesaret mi'den, Tina'nın içmesinden ve Skip'le birlikte Tina'nın peşinden gidip onu nasıl teselli etmeye çalıştıklarından bahsetti, ama Tina direndi, Marissa'ya kaltak dedi ve Skip'e fiziksel olarak saldırıp kolunu tırmaladı, onlar da vazgeçtiler.

Marissa, *Skip'in daha sonra beni eve bıraktığını* söylemişti.

Dedektif başıyla onayladı ve not defterine bir şeyler not etti.

Yani onu canlı gören son kişiler biz miydik? Marissa fısıldamıştı.

Marissa'nın babası elini omzuna koymuştu; polise

O yanında olmadan genç kızıyla konuşmalarının imkânı yoktu.

Polis dedektifi ifadesiz bir şekilde ona baktı. "Katil dışında."

Telefon sürekli çalıyor, arkadaşlardan ve komşulardan haberler geliyor ve Marissa'nın babası mağazanın müşterilerinden daha fazla bilgiyi eve taşıyordu. Bir zaman çizelgesi ortaya çıktı: Çocukların çoğu şenlik ateşinde kalmış, oyunlara ve içmeye devam etmişti. Skip, Marissa'yı eve bıraktıktan sonra Matthew'un evine gitmişti ve bu Marissa'ya tuhaf gelmişti,

Matthew ile yakın olmadıkları için Skip, Matthew ile film izlemişti.

Matthew'un annesi bunu doğruladı ve çocuklara bir kase patlamış mısır ve bir kutu soda getirdiğini söyledi. Herkesin bir mazereti vardı ve ayrıca kimse gençlerden birinin katil olduğunu düşünmüyordu.

Kısa sürede bir şüpheli ortaya çıktı: Lisedeki İngilizce öğretmeni, her zaman biraz ürkütücü görünmüştü. Dört gün sonra, kasabadaki herkes bir nefes aldı

Öğretmen, Tina'nın cinayetini itiraf ettikten sonra tutuklandığında kolektif bir rahatlama yaşandı. Polis, Tina'nın ve diğer amigo kızların antrenman sırasında gizlice çekilmiş fotoğraflarını öğretmenin kamerasında buldu.

Tina için bir anma töreni düzenlendi, ancak gözyaşları ve lise korosunun "Amazing Grace" yorumundan sonra, sanki o gece ayak izlerinin izlerini silen gelgit Tina'nın kendisiyle ilgili anıları da silmiş gibi hızla unutulmuş gibi görünüyordu. Sahil

Kimse Doğruluk mu Cesaret mi oynamayı önermese de şenlik ateşleri yeniden başladı.

Ağustos ayına gelindiğinde, Marissa'nın etrafını saran felç edici sis nihayet yerini daha kontrol edilebilir bir kedere bıraktı. Tina'nın mezarına çiçek koymak dışında evden neredeyse hiç çıkmamıştı - pembe ve mor buketler, çünkü bunlar Tina'nın en sevdiği renklerdi - ama şimdi Marissa tekrar dışarı çıkmaya ve aile mağazasında çalışmaya devam etmeye başladı.

Yine de Skip farklı görünüyordu. Marissa onun kendisine eşlik etmesini umuyordu; daha da ötesi, buna güveniyordu. Ama o hiç aramadı. Onunla karşılaştığında hem arkadaş canlısı hem de mesafeliydi.

Kendi kendine aralarındaki kıvılcımı hayal ettiğini söyledi. Onu öpmüştü, tam tersini değil.

Sonra, Ağustos ortasında Matthew annesine kahve çekirdekleri almak için Conner's'a geldi.

Şimdi Marissa parmağındaki alyansa bakıyor, sonra başını ılık suya daldırıyor. Doğruluk mu *Cesaret mi* oyununda bu kelimeleri görmek pek çok anıyı geri *getirdi*.

İlk öpücük de dahil. Skip'e karşı hissettiği kıvılcım hiç sönmemişti. Sadece birkaç hafta önce Skip'in ikinci öpücüğü onu yeniden alevlendirene kadar uykuda kalmıştı.

Ama kocasını seviyor. Matthew'a bağlanmak için uzun zaman önce bir seçim yaptı.

Matthew kapıyı çaldığı sırada Marissa'nın kafası yüzeyden ayrılır.

"Tatlım? Orada iyi misin?"

"Evet,
teşekkürler."

"Skip az önce
çıktı."

Marissa zihinsel olarak Avery'ye bir mesaj gönderir: *Teşekkür ederim*.

"Bir dakika içinde aşağıda olacağım. Şimdi daha iyi hissediyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVERY

GABE'S DELI Washington, D.C.'de bir kurumdur. Bir fotokopi dükkânı ile lüks bir spor ayakkabı mağazası arasında yer alan bu mekân, duvarın içinde bir deliktir ancak yemekleri sıradan değildir. Sahibi Gabe, klasik rahat yemekleri -mac 'n' cheese, meat loaf ve tavuk şehriye çorbası- sağlıklı bir dokunuşla yeniden tasarladı. Malzemeler taze, organik ve sağlıklı.

Ön kapıdaki kasiyer, ki kendisi aynı zamanda hosteslik de yapıyor, bana Bir kabin için bekleme listesi, ancak birkaç tezgah taburesi açık.

Restorana göz gezdirip ona teşekkür ediyorum. Tezgah gayet iyi iş görür.

"Sanırım o fındık kasesi de seni doyurmadı," diye yorum yapıyorum yan taburede telefonuna bir mesaj kaydeden Skip'e.

Şaşırmış görünüyor ama hemen toparlanıyor. Piskoposlardan ayrıldığında onu buraya kadar takip ettiğimi anlamış olmalı. Belki de bir şekilde bunu bekliyordu.

"Hey, Avery."

Önüme bir bardak su koyan garsona teşekkür ediyorum ve bir şeyler sipariş etmem gerektiğini hissettiğim için ona ızgara peynir alacağımı söylüyorum.

"Sanırım bana birkaç sorunuz var." Skip taburesinin üzerinde dönerek bana baktı.

Onun ölçüsünü alıyorum. Marissa gibi Skip de biraz bitkin görünüyor. O hala

o saç kesimine ihtiyacı var ve parlak tepe ışığı yüzünde daha önce gördüğümü hatırlamadığım birkaç çizgiyi ortaya çıkarıyor.

"Bununla başlayalım: Ne haltlar dönüyor?"

Skip telefonuna bir göz atar, sonra onu bir kenara koyar. "Yeterince adil.

Sadece açıklayacağım: Marissa'yı seni görmesi için gönderen benim."

Buraya gelirken kafamda pek çok tuhaf önermeyi gözden geçirdim ama bu aklıma gelenlerden biri değildi.

"*Post* dergisinde seninle ilgili çıkan makale. Marissa'ya e-postayla gönderdim ve randevu almasını önerdim."

Bir arkadaşım bir süre önce bana gönderdi. Marissa bana ikinci seansımızda, *seni bu yüzden aradığımı* söylemişti. Yani başta çok masum görünen Marissa, kocasını sevgilisinin önerdiği danışmana götürmüştü. Başka sırrı olmadığını iddia eden bir kadın için çok şey gizler.

"Ne zaman?"

"Yaklaşık bir ay önce, belki biraz daha uzun süre önce."

"Yani siz ikiniz yattıktan hemen sonra." Sözlerimi söylerken doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Sana bizden bahsetti mi?"

Sözünü kestim; artık soru soran benim. "Sana inanmadığımı söylemiyorum ama bu hiç mantıklı değil. Marissa'ya aşık olduğun apaçık ortadayken neden Piskoposların gelip beni görmelerini ve evliliklerini düzeltmeye çalışmalarını istiyorsun?"

Skip'in gözleri boş bakıyor. "Marissa'nın Matthew'u getireceğini beklemiyordum. Seanslara yalnız gideceğini düşünmüştüm."

Hâlâ bilgisayar değil. "Peki sonra ne olacak?" "Matthew'u terk etmesi gerektiğini anlamasını sağlarsın."

Gülmek istiyorum ama Skip'in ifadesi o kadar kasvetli ki gülemiyorum.

"Skip, Marissa Matthew'u seviyor. Onunla arasını düzeltmek istiyor. İnanmadığı bir şeyi ona kabul ettiremem. Bu işler böyle yürümez."

Skip ağzını açıyor ama cevap veremedi. Garson tezgahın bizim tarafına geçiyor ve Skip'e siparişinin birazdan hazır olacağını söylüyor. "Gecikme için üzgünüm, mutfak bu gece gerçekten çok yoğun."

Garson uzaklaşınca Skip bana doğru eğildi. "Bak, Matthew'un Marissa'ya aşık olduğunu söylediği yazı soruyordun. Ama onu ilk *ben* sevdim. Onun ilk öpücüğü bendim, bunu sana hiç söyledi mi?"

Başımı sallıyorum. Onun için üzölmeye başlıyorum.

"Marissa ile aramda her zaman bir şeyler oldu."

Bu beni daha dik oturttu. "Yani bu ilk yatışınız değil miydi?"

"Hayır, hayır, öyleydi. Sadece bir kez. Bunu kastetmiştim-"

"Onu her zaman sevdiğini." Skip, hiç evlenmemiş bir adam ve uzun süreli bir ilişki yaşadığını bilmediğim için yakınlık kurmakta zorlanıyor olabilir. Natalie'yle sadece bir kez çıktı ve ona karşı bir bağ hissetsem ve bunun daha fazlasına dönüşebileceğini düşünsem de, bu geçici bir şeydi.

"Ben sadece onun için en iyisini istiyorum. Ve bu Matthew değil."

"Bu işin peşini bırakmalısın Skip. Marissa'ya çiçek gönderme ya da onu bir daha arama. Ve Tanrı aşkına, ona isimsiz notlar bırakma."

"Ben-"

Garson tekrar geldiğinde Skip sözünü kesiyor, bu sefer elinde dört tane paket servis kasesi var. Onları Skip'in önündeki tezgâha koyuyor, sonra da önünde Gabe'in logosu olan bir kâğıt torbaya istiflemeye başlıyor. "İste tuzlu kraker?"

Skip bir an düşünür, sonra başını sallar. "Lütfen."

Garson çantaya birkaç küçük paket koyar. "Aslında, fazladan var mı?"

"Elbette." Garson bir avuç daha ekliyor. "Başka bir şey var mı?"

"Bu kadar yeter, teşekkürler."

"Dikkatli ol, çorba çok sıcak."

Çantaya baktım. "Dört kase çorba mı?"

Skip başını sallar. "Evet. Marissa kendini iyi hissetmiyor. Onun için geri getiriyorum."

Güller, notlar, telefon konuşmaları ve şimdi de bu mu? Skip aşık değil. Takıntılı. Garsonun tezgâha bıraktığı hesaba bakar ve iki yirmilik çekerek su bardağının altına bırakır.

"Skip, sence Matthew karısına bakabilecek kapasitede değil mi? Senin teslimatçı olmana ihtiyacı yok."

Skip irkildi. Yine de öfkeyle tepki vermiyor. Düzgün bir şekilde bana bakıyor: "Marissa'nın ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettin mi? Matthew onun o ağır su sürahisini taşıyacağını ya da yemek yemeden yukarı çıkacağını umursamadı bile. Böyle öğün atlayamaz."

Davranışları sözleriyle çelişiyor; Skip sanki Marissa'nın iyiliğini gözetken birincil kişinin kendisi olması son derece doğalmış gibi davranıyor.

Skip çantanın sapına uzandı. "Marissa Bennett'e hamileyken yiyebildiği tek Şey Gabe'in tavuklu eriŐtesiydi. orba." Bu çok özel bir ayrıntı. Yıllar boyunca Marissa'nın hayatının başka kaç nüansını katalogladı?

Skip, Marissa'nın yemeğini eline aldığına göre, onu kaybedeceğim. Bir füze gibi, doğruca ona doğru yönlendiriliyor. Acaba çorbayı kapının eşiğinde mi bırakacak yoksa zili alıp tekrar içeri girmeye mi çalışacak?

Matthew'un anlaması ne kadar sürer? Merak ediyorum.

Pazartesi günü kafede buluşma planım artık işe yaramayacak; Marissa'nın Skip'i bu işin peşini bırakmaya ikna etmek için söyleyebileceği hiçbir Şey yoktur. Skip, Marissa'yı kendisi için istemektedir -kendi itirafına göre, onu yirmi beş yıldır istemektedir- ve bu geceki davranıŐlarına bakılırsa, durmayacaktır.

DüŐüncelerime o kadar dalmıŐım ki Skip'in sözlerinin katmanlı anlamını kavramam biraz zaman alıyor: . . . *Marissa Bennett'e hamileyken.*

"Skip, Marissa'nın hamile olduğunu düŐünmüyorsun-"

"Evet, biliyorum." Ayağa kalkıyor, yüzünde kararlı bir ifade var. "Ve onun benim bebeğim olduğundan neredeyse eminim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MARISSA

MARISSA, North Chevy Chase Park'ta toplanan grubu tarayarak tanıdık bir yüz arıyor. Matthew bundan nefret ederdi, diye düşünüyor Marissa, Bennett'in yavrukurt oymağındaki çocuklardan biri elinde mızrak gibi bir sopayla çamurlu bir su birikintisinin içinden "Ka-ya!" diye bağırarak yanından geçerken.

Ya da en azından eski Matthew yapardı. Belki de dün gece onunla ve Bennett'le iki saat boyunca Scattergories oynayan ve Bennett'e "Baba krepleri" yapmak için erkenden uyanan (Marissa'nın her zamanki meyveleri ve chia tohumları yerine M&M'leri koyarak) yeni Matthew buna hiç aldırmazdı.

Skip nihayet evlerinden ayrıldıktan ve Marissa ailesine kavuştuktan sonra, sanki dünya yeniden doğru eksenine oturmuştu. Marissa kendini hâlâ dengesiz ve titrek hissetse de, Matthew ve Bennett roket fırlatmalarıyla ilgili hikâyelerle doluydular; Bennett'in Matthew'un Bennett'i "yirmi metre yükseğe!" kaldırarak oyuncağı sıkıştığı yerden çıkarmak için bir ağaca çıkardığını heyecanla anlatması da buna dahildi. Hepsi oyunun etrafında toplandığında, Marissa bir dilim pizza atıştırarak ve kahkahalara katılacak kadar sakinleşmişti.

Tek kötü not, Skip'in Matthew'a bir grup mesajı göndermesi ve Marissa için kapılarına biraz tavuk çorbası bıraktığını haber vermek için.

Bu jest tamamen abartılı görünüyordu ama Matthew sadece mesajı okudu, sonra Marissa'ya baktı ve omuz silkti. "Çok nazik. Sanırım senin gerçekten hasta olduğundan endişelendi." Sonra bir kolunu Marissa'ya doladı ve onu kendine çekti.

Bu sabah Matthew büyük açık hava etkinliğinin hazırlıklarını kaçırdığı için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ancak ofiste bir kriz patlak vermişti ve

birkaç saatliğine içeri girmesi gerekti.

Bu alışılmadık bir durum değildi; Matthew genellikle hafta sonları çalışırdı. Farklı olan, bunu telafi edeceğine dair verdiği sözdü.

Ceketini silkerken, "Geri döner dönmez tamamen seninim," demişti. Bennett'e bir göz attı, sonra Matthew'u garaja kadar takip etti ve bir sonraki kelimelerini dikkatle seçerken tereddüt etti: "Chris'i yavru izci etkinliğine davet etsem senin için sorun olur mu?"

Çadır kurma ve ahşap yontmaya odaklanan etkinlik, becerikli kayınpederi ve torunu için mükemmel bir bağ kurma fırsatı olacaktı. Ayrıca Bennett'in orada bir erkek akrabasının olması da güzel olacaktı, zira pek çok erkek çocuk babalarıyla birlikte geliyordu.

"Bennett onu son Örümcek Adam filmini izlemeye gittiklerinden beri görmedi," diye devam etti.

Matthew arabasının kapısını açarken başını kaldırıp bakmadı. Nefesini tuttu, Matthew bir karara varmış gibi görünürken aralarındaki yeni sükûneti bozmadığını umuyordu.

"Elbette," dedi sessizce. Arabanın tavanı üzerinden onun gözleriyle buluştu. "Biliyor musun, belki bir ara babamı tekrar yemeğe davet edebiliriz diye düşünüyordum. Özel bir gün ya da başka bir şey için değil."

Matthew'un hayatındaki tüm önemli ilişkilerin gidişatını değiştiriyor olması mümkün müydü? Bunu kitaplarda okumuş ve filmlerde görmüştü: Tıbbi bir korku ya da ölüme yakın bir deneyim yaşayan bir karakter hayatını tamamen yeniden değerlendirir. Bu oldukça yaygındı; sadece Matthew'un başına geleceğini hiç düşünmemiştir.

Skip'le olan sadakatsizliğim kocamı kurtarmış olabilir, diye düşündü Marissa hayretle.

Şimdi Marissa, oğlu çadır kazıklarını ve direklerini yerleştirirken ve parlak mavi bir muşambayı silkelerken Chris'in Bennett'i denetlemesini izliyor.

Chris, Bennett'e "Parlak tarafı yukarı gelecek şekilde yatır, dostum," diye talimat veriyor.

Chris'in Matthew'a davranış şekli olmasaydı, Marissa kayınpederini gerçekten sevebilirdi. Bu haliyle, ona karşı duyguları karışık.

"Tamam, büyükbaba," diye yanıtlar Bennett. "Yani parlak taraf parlak güneşe bakmalı."

"İşte böyle. Şimdi çadırı tutacak olan büyük direği bul. . . . Hayır, o değil. Sol taraftaki....."

Bennett, hangi işaret parmağı ve başparmağın *L* harfini oluşturduğunu görmek için iki elini de kaldırır, bu numarayı bir öğretmeninden öğrenmiştir.

Marissa göz ucuyla parka yaklaşan tanıdık bir figür görür. Kaskatı kesilir. "Arabamdan bir şey almam gerekiyor," der Marissa Chris'e. "Bennett'e biraz göz kulak olur musun?"

Chris ona el sallar ve Marissa yeni gelenin yolunu kesmek için acele eder.

Chris'in bugünkü varlığı ikili bir amaca hizmet ediyor: Bennett ile bağ kurmak ve

Ona fark edilmeden sıvışma şansı verdi.

Marissa uzaklaşıp oyun parkının yanındaki ağaçlık alana doğru yürürken grubun sesleri azalır.

Birkaç ebeveyn çocuklarını salıncaklara bindiriyor ya da banklarda güneşleniyor ama Avery'nin beklediği yere doğru ilerleyen Marissa kimsenin dikkatini çekmiyor.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler," diye başlıyor Marissa. Avery'yi burada görmek dün gecenin karmaşasını geri getiriyor ve Marissa'nın midesi seğiriyor.

"Konuşacak çok şeyimiz var, o yüzden hızlı konuşun." Avery kollarını kavuşturur. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

Marissa, Avery'ye her şeyi anlatır: küvete girmesi ve O yazın anıları, oyunlar ve çorba dağıtımı. Marissa parktaki pozisyonundan Bennett'i ya da Chris'i görememektedir. Masajdan hemen sonra hissettiği, onu Bennett'in yanına koşmaya zorlayan aynı mantıksız korkuya kapılır.

O iyi, diyor kendi kendine. Chris'le birlikte. Ve Chris kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Yetmiş yaşında, yarı yaşındaki birçok erkeğin gücüne sahip.

Chris spor salonuna gitmiyor, golf ya da tenis oynamıyor ama ne zaman yapılacak bir el işi olsa -bahçesine serilecek elli kiloluk malç torbaları ya da kesilmesi gereken ölü bir ağaç- iş tamamlanana kadar durmadan çalışıyor.

Avery, Marissa ona çorba teslimatından bahsettiğinde tepki vermediği için Marissa gergin bir şekilde konuşmaya devam eder. "Skip hakkında sana yalan söylememem gerektiğini biliyorum, ama onun bu kadar büyük bir sorun haline geleceğini hiç düşünmemiştim." Marissa ellerini birbirine doladığını fark eder ve kendini durmaya zorlar.

"Ne oldu? Artık sır yok."

Marissa boğazını temizler. "Coco'nun koltuğunun altına bırakılan not kapı . . . Güvenlik kamerası görüntülerini inceledim ve kişiyi tanıdım.

kim teslim etti."

Marissa, Avery'nin koyu renk güneş gözlüklerinin altından gözlerini göremiyor. Nasıl hissettiğini bilmek imkansızdır.

Avery onu daha önce bir müşterisi olarak kovmuştu; şimdi Marissa'nın daha fazla bilgiyi sakladığını bildiğine göre, yine çekip gidecek mi?

Marissa çok derinde; devam etmek zorunda. Daha fazla sır yok. "Ray adında bir adamdı. Evsiz ve sık sık dükkânımın sokağındaki bankta oturuyor. Onunla konuştum ve bana birinin bunu yapması için ona para verdiğini söyledi."

"Kim?"

"Ray'in bir adı yoktu." "Ve?"

Avery tersler.

"Ray'e ödeme yapmanın yanı sıra eldivenlerini de verdi. Onları tanıdım çünkü Skip'e Noel için aldığım eldivenlerin aynısıydılar."

"Aynı çift olduklarını nereden biliyorsun?"

"Mavi deri. Çok farklılar."

Avery bir an sessiz kaldı. "O notu bırakanın Skip olduğundan hiç şüphe ettin mi?"

Marissa başını sallar. "Hayır. Gördüğüm an anladım."

Marissa, Avery'nin yüz ifadesini ölçebilmek için gözlüklerini çıkarmasını ister.

Avery sonunda, "Şimdi sana gerçekten kişisel bir şey soracağım," diyor.

Marissa başını sallar. Arkasına bakma dürtüsüne direniyor ve ağaçların arasından Bennett'i görebilmek için başını eğiyor.

"Hamile misin?"

"Ne?" Marissa'nın nefesi kesilir. "Hayır! Neden böyle bir şey düşündün ki?" "Emin misin?"

"Pozitifim." Marissa, Avery'ye döngüsünün ayrıntılarını açıklamayacak, ama bunun doğru olduğunu yüzde 100 kesinlikle söyleyebilir. Marissa'nın cep telefonu cebinde titriyor, ama o bunu duymazdan geliyor.

"Birinin sizden şüphelendiğini hissediyorum."

Kim? Marissa sormaya başlar ama sözcük dudaklarında canlanır. İçinde hamilelik testinin bulunduğu opak CVS çantasının görüntüsü zihninde canlanır. "Polly! Sana öyle olduğumu söyledi mi?"

"Polly neden böyle düşünsün ki?"

"Skip ve benden sonra, doğurganlık sorunlarım göz önüne alındığında bu olasılığın çok düşük olduğunu biliyordum. Ama emin olmalıyım. Bu yüzden bir test aldım ve işte kullandım. Sonuç negatifti. Ama sonra Polly garip davranmaya başladı. Yastık almama bile izin vermiyordu. Sonunda çöp kutusundaki kiti gördüğünü anladım."

Marissa hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde, Avery başını sallıyordu. "Yani aşırı istekli asistanına, bu işi yapmayacağını mı açıkladın? Hamile misin?"

"Evet. Ve bana inanmış gibi görünüyordu. Size aksini söyledi mi?" Marissa'nın kalbi küt küt atıyor; o kadar kızgın ki Polly burada olsaydı onu hemen kovmakla kalmaz, Polly'nin suratına bir tokat atmamak için kendini zor tutardı.

"Polly ve Skip hiç tanıştılar mı?"

"Polly ve Skip mi?" Marissa soru yağmurunun altında başının döndüğünü hissediyor.

Burada olmak, yarattığı korkunç karmaşayı çözmeye çalışmak istemiyor. Oğluyla birlikte olmalı, onun ilk kez çadır kurmasını izlemeliydi. Keşke o gece Skip aradığında telefonunu açmasaydı ve bu civarda olduğunu söyleseydi. Keşke ona uğramasını söylemek yerine yorgun olduğunu, Matthew'un şehir dışında olduğunu ama arayı kapatmayı severdi. Keşke adamın getirdiği şarap şişesinin yarısını içmemiş olsaydı.

Marissa kendini Avery'nin sorusunu düşünmeye zorlar. Marissa'nın verdiği bilgilerin doğruluğundan emin olması gerekir. "Hayır. Polly uzun süredir benim için çalışmıyor. Skip bu süre zarfında dükkâna hiç gelmedi. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Güneş bir bulutun arkasında batıyor. Bankta oturan genç görünümlü baba ayağa kalkıyor ve çocuklarını topluyor, geriye sadece bebek arabasındaki bir bebeği ileri geri iten bir kadın kalıyor. Bebek ağlıyor, mızızlanmaya varan yorgun ve uzun bir ses. Onun çıkardığı sesler yavrukurtların cılız seslerini bastırıyor ve Marissa Bennett'e geri dönmek için duyduğu acil arzuyu bastırıyor.

Avery konuyu değiştiriyor. "Polly birinin dükkânı aradığını ve cevap verdiğinde telefonu kapattığını söyledi. Gizemli arayanın kim olduğu oldukça açık. Bir kere bile kapatmamış olması mümkün mü? Polly ile konuşmuş olabilir mi?"

Marissa omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Gerçekten."

Cep telefonunun cebinde tekrar titrediğini hissediyor. "Özür dilerim." Telefonu çıkarır ve bildirim mesajına bakar: bir cevapsız arama daha. Hiç arama yok.

Marissa haftalar önce silmişti ama numaranın Skip'e ait olduğunu anladı. Marissa'nın göğsü sıkışır. "Yine o."

"Cevap verme. Skip'le nasıl başa çıkacağımı bulana kadar onunla konuşmanı istemiyorum."

Marissa, Avery'nin görebilmesi için ekranı çevirir. Cevapsız aramayla birlikte bir de mesaj var: **Sadece nasıl hissettiğini görmek için kontrol ediyorum.**

"Neden bu kadar endişeli-" Marissa'nın eli ağzına gider. "Aman Tanrım," diye fısıldar, çünkü farkına varmıştı: Avery'nin kişisel sorusu, Skip'in aşırı dikkati, Gabe'in tavuk çorbası. "Skip benim -"

Bir çocuk çığlığı havayı yarıyor.

Tıpkı Marissa'nın Bennett'i kokusundan seçebilmesi gibi, onun çığlığını bu mesafeden bile tanıyabilir.

"Bennett! Gitmem gerek!" Derme çatma kamp alanına doğru koşuyor.

Gittiğinden beri ne kadar zaman geçmiş olabilir? Yedi dakika mı? En fazla on, diye kendini temin eder; bir sürü çadır kurulmuştur ve izciler aynı üniformalarıyla etrafta dolanmaktadır. Oğlu nerede? Çılgınca düşünüyor.

Sonunda Chris'in avcı yeşili ceketinin arkasını görür. Chris, aralarında grup liderinin de bulunduğu birkaç yetişkinle birlikte toplanmıştır. Bennett grubun ortasındadır.

"Bennett!"

Arkasını dönüyor. Başparmağına bir mendil bastırıyor.

"Dikişe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, ya siz?" diye soran liderin ilk yardım çantasını açtığını duyabiliyor.

Marissa'nın nabızı yavaşlar; Bennett kötü yaralanmamıştır. Ağlamıyor bile. "Ne oldu? Tatlım, yontarken kendini mi kestin?"

"Bu sadece bir saniyeliğine canını yakacak, tamam mı?" diye mendili geri sıyıran birlik lideri Bennett'e söyler.

Marissa eğilir ve elini Bennett'in omzuna koyar. Onu kollarına almak istiyor ama diğer çocuklar onu izliyor ve Bennett'in soğukkanlılığını korumaya çalıştığını biliyor.

Lider kesiğın üzerine biraz tentürdiyot döker, sonra da bandajlamaya başlar. "Bir dahaki sefere kurallara uygun bir çakı kullanacaksın, değil mi?" Bölük lideri

Bennett'e göz kırpmıyor.

"Anlamıyorum. Bennett'in kurallara uygun bir bıçağı var." Chris boğazını temizler. "Benimkini kullanıyordu."

Marissa çimlerin üzerindeki çakıyı görür. Bıçağı İzçilerin kullandığından daha uzun ve muhtemelen çok daha keskindir. Chris uzanıp onu alır ve avucunun içiyle bıçağı tekrar katlar.

Bir kızgınlık dalgasını bastırır. Doğal olarak Chris, Bennett'e daha büyük bir bıçak verecek ve onu nasıl kullanacağını bilmesini bekleyecekti; bu Chris'in Matthew'a büyürken sürekli yaptığı türden bir şeydi. Matthew bir keresinde ona

Henüz ilkokuldayken babası evlerinin geniş çimlerini biçme işini ondan beklemiş. *Neyse ki annem, babam isteyken haftada bir kez gelmesi için bir çim biçme servisi tutmuş, demişti* Matthew gülererek. *Hiç bilmiyordu.*

Şimdi Marissa doğrulur ve diğer ebeveynler uzaklaşmaya başlar. Tam o sırada Marissa, Avery'nin de onlara katıldığını görür. Sonunda güneş gözlüklerini çıkarmış ve her şeyi içine çekiyor gibi görünmektedir.

Marissa, Bennett'e "Neden bugün yontmayı atlamıyoruz?" diye sorar. "Başparmağın kendini daha iyi hissettiğinde dersi telafi edebilirsin."

"O iyi," diye araya giriyor Chris. "O ata geri dönmek daha iyi."

Bennett sopayı alır ve yüzünü buruşturur.

Marissa'nın çenesi sıkılır ama ses tonu samimi kalır. "Bence bugünlük bu kadar yeter. Neden Bennett'i dondurma yemeye götürmüyoruz?"

"Dondurma mı?" Bennett'in yüzü aydınlanır.

Chris başını sallar. "Babasının ona en azından çakı *açmayı* öğretmediğine inanamıyorum."

Chris'in sert sözlerini takip eden donmuş anda, Marissa bölük liderinin gözlerini kaçırdığına ve Bennett'in yüzünün kederli bir ifadeye büründüğüne tanık olur. Avery, her zamanki gibi, her ayrıntıyı kataloglamış gibi görünüyor.

Marissa'nın içinde öfke kabarır.

Eski Marissa öfkesini yutardı. Oymak liderinin ve diğer ebeveynlerin önünde kendini kurtarmak için o anı geçirir, hiç olmamış gibi davranırdı. Hoş görünme ihtiyacı gerçekçilik ihtiyacının önüne geçerdi.

Chris'e ters ters bakarken, "Artık değil," diye düşünür. Tüm ilişkilerinin tonunu değiştiren tek kişi Matthew değildir.

Marissa konuştuğunda sesi her zamankinden daha alçaktı. "Bir daha asla Matthew hakkında bu şekilde konuşma."

Chris'in yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirir.

"Hadi Bennett, bana çadırı nasıl indireceğimi gösterebilirsin."

Marissa, Chris'i kasıtlı olarak dışlar, vücudunu sırtı ona dönük olacak şekilde kaydırır.

Onlar uzaklaşırken, Skip'le olan sadakatsizliğimin aslında beni de kurtarmış olabileceğini düşünür.

BÖLÜM OTUZ ALTI

AVERY

ARABAMIN KAPISININ KİLİDİNİ AÇIYORUM ki arkamda ayak sesleri yere çarpıyor. Marissa'nın kayınpederini görmek için dönüyorum, neredeyse dokunacak kadar yakın.

Chris bir güreşçi gibi yapılı, geniş ve kompakt. Kalın beyaz saçları Kısa saçlı, cildi yıpranmış, avcı yeşili bir rüzgârlık ve yıpranmış bir haki pantolon giyiyor. Açık mavi gözleri dışında uzun boylu, gösterişli oğluna hiç benzemiyor.

Chris sıkıca gülümsüyor.

Anında hoşlanmadığımı hissediyorum ve bu sadece birkaç dakika önce Matthew'a hakaret etmesinden kaynaklanmıyor.

Elini uzatıyor, bir süre sonra elini tutuyorum ve avucundaki sert nasırları hissediyorum. "Ben Chris Bishop. Adın neydi senin?"

Tekrar. Tuhaf bir kelime seçimi; sanki onun zihninde biz çoktan tanışmışız gibi. Bu an, Skip'in hiç tanışmamışız gibi davrandığı dün gecenin neredeyse aynadaki görüntüsü gibi.

"Avery." Nedenini tam olarak bilmesem de soyadımı söylememeye karar verdim.

Başını sallıyor, gözleri niyetli. "Gelinimle arkadaş mısınız?"

Marissa'ya veda etmişim ama Bennett'le meşgul olduğu için fazla oyalanmamıştım. Chris onu yakından izliyor olmalıydı ki kısa etkileşimimizi gözlemledi.

"Bir arkadaşın arkadaşsı." Bir müşteriyi toplum içinde gördüğümde bu benim varsayılan cevabımdır.

Elimi Chris'inkinden çekip arabamın kapısını açıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Kısa bir deja vu yaşadım. Dün gece Skip'in bana söylediği sözler tam olarak bunlardı, her ne kadar o ve ben yabancı olmaktan çok uzak olsak da.

Piskoposlarla olan çalışmamın bir parçası olarak Chris hakkında biraz araştırma yapmış olsam da - lobi şirketinin adını ve nerede yaşadığını biliyorum - onu fazla dikkate değer bulmadım.

Şimdi acaba ona daha yakından bakmalı mıyım diye düşünüyorum. Anne-kız dinamiği çok fazla yer alır, ancak baba-oğul ilişkisi de aynı derecede karmaşıktır. Bir terapist ve şimdi de bir danışman olarak geçirdiğim yıllar boyunca, bir oğlun şimdiki yaşamında gergin bir ilişkisi varsa, bunun babasıyla geçmişte yaşadığı bir işlev bozukluğuna dayanmasının alışılmadık bir durum olmadığını öğrendim.

Chris'in karşımda park etmiş bir LeSabre'a tırmanışını izliyorum. Birkaç dakika bekledim, önce onun gitmesini istiyordum. Ama görmeme rağmen Egzoz borusundan çıkan egzoz bulutları, motorun çalıştığını, aracın hareket etmediğini gösteriyor.

Belki Chris bir telefon görüşmesi yapıyordur. Ben de bir tane yapmaya karar verdim.

Marissa, Matthew'un ofisinde olduğunu söylemişti ama yine de ona ulaşmanın en etkili yolunun bu olduğunu düşünerek Matthew'un cep numarasını çeviriyorum.

Telefon üç kez çalıyor ve ben gerçekten acil bir işi mi olduğunu, yoksa - ben yansıtıyor da olabilirim- bu telefonun sadece o gürültülü yavrukurt etkinliğinden kaçmak için kabul edilebilir bir bahane mi olduğunu merak ediyorum.

Sonra biraz nefes nefese kalmış gibi ses çıkararak toparlanıyor.

"Hey, seni yakaladığıma sevindim." Konuşurken dikiz aynamdan Chris'in arabasını izliyorum. Hâlâ hareket etmiyor. "Ofiste olduğunu biliyorum ama sohbet edebileceğimizi umuyordum."

"Gerçekten delirdim, Avery. Bu bekleyebilir mi?"

"Uzun sürmez. Dün gece ortaya çıkan bir şey hakkında." Matthew tereddüt eder.

"Aslında zaten şehir merkezindeyim," diye yalan söyledim. "Hızlı bir kahve içmek için Giovanni'de buluşmaya ne dersin?" Matthew'un her zaman gittiği, Polly'yi gördüğüm restoranın adını veriyorum.

Hemen cevap vermediğinde, kararlı bir şekilde "Bu önemli" diyorum.

Matthew küçük bir kahkaha atar. "Tamam, beni yakaladın. Marissa'ya yalan söyledim; aslında işte değilim."

Şaka yapıyor olmalısın.

"Rıhtımdayım. Eğer gerçekten konuşmaya ihtiyacın varsa, buraya gel."

Tipik olarak, üstlendiğim vakalarda, müşteriler için bir huni görevi görüyorum: sorunları ilk başta ezici ve kaotik görünüyor, ancak durumlarını parçaladıkça, sorunları yönetilebilir varlıklara dönüşüyor.

Piskoposlarda ise tam tersi.

Yedinci seansımız olan Exposure için zamanı Marissa ve Matthew arasında paylaşıyorum.

Potomac Nehri üzerinde yer alan Wharf, yaz aylarında genellikle hem turistler hem de bölge sakinleriyle dolup taşmaktadır. Burada restoranlardan

Dönme dolaba giden dükkanlar. Bugün bazı insanlar etrafta dolaşıyor ama kalabalık için henüz çok erken. Matthew'un beni yönlendirdiği alan sessiz; katamaranlardan büyük yelkenlilere kadar bir düzine tekne uzun ahşap bir iskelenin her iki yanında sıralanıyor. Teknelerin çoğu kışı geçirmiş, sıcak günler gelene kadar hava şartlarından korunmak için üzerleri örtülmüş.

Birkaç adam rıhtımın kenarında çalışıyor, bir diğeri de şık görünümlü sigara teknesinde bir şeylerle uğraşıyor. Ben o noktada duruyorum. Matthew beni Watering Hole adında, şu anda kapalı olan bir açık hava barına yönlendirdi ve onu iskelenin sonunda, sırtı Potomac'a dönük bir şekilde beni beklerken gördüm. Ona doğru yürüdüm.

Rüzgârda savrulan saçları ve geniş, açık gülümsemesiyle çocuksu görünüyor. Sanki uzun zamandır sırtında taşıdığı bir yük sonunda sırtından inmiş gibi.

"Sürpriz!" diyor ve sonra beni gerçekten hazırlıksız yakalayan bir şey yapıyor: kollarını açıyor ve beni kısa, sert bir kucaklamayla sarıyor.

Beni bıraktığında dönüp arkasındaki tekneyi işaret ediyor. Parlak beyaz fiberglas gövdesine karşı parlak ahşap detaylarıyla çok güzel.

"Bunu sen mi aldın?"

Matthew başını sallıyor. Sırıtmadan duramıyor gibi görünüyor. "Ama hafta sonu benim. Yarın yıldönümümüz. On iki yıl. Marissa süslü bir restorana gideceğimizi sanıyor. Ama onu buraya yemekli bir akşam yemeği ve ay ışığında yelken için getiriyorum. Bir göz atmak ister misin?"

Ayakkabılarımı çıkarmamı ve gemiye adım atmamı işaret ediyor. "Burada iki kişilik bir masa hayal edin, haşlanmış ıstakoz ve evlendiğimiz yıldan kalma şampanya." Eliyle işaret ediyor. "Telefonumda bir çalma listesi var, şu şarkılar

bizim için bir anlamı var. Hava soğursa diye battaniyeler. Ve Bennett'in geceyi arkadaşı Charlie ile geçirmesini ayarladım. Buna bayılacak, değil mi?"

"Sanırım öyle." Ama Marissa'nın gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Sana gerisini göstereyim."

Altı dik ve dar basamaktan inerek bir yatak odası, banyo ve oturma odasının bulunduğu kulübeye giriyoruz. Alanlar küçük ama her şey çok güzel döşenmiş.

"Size bir şey getireyim mi? Marissa greyfurtlu gazozlara bayılıyor, portakal suyu da var. Buzdolabını yeni doldurdum."

"Hayır, teşekkürler." Kavisli bankete oturdum.

Matthew karşıma oturdu. "Yani, seni iki günde iki kez görüyorum. Dün gece eğlenceliydi, değil mi?"

Geceyi tam olarak eğlence olarak sınıflandırmazdım ama başımı salladım.

"Skip'le tanışma fırsatı bulduğunuza sevindim. O her zaman hayatımızın önemli bir parçası oldu. Tekneler hakkında çok şey biliyor ve aslında tüm bunları ayarlamama yardım ediyor." Matthew kolunu uzattı.

Anonim Venmo hesabı @Pier1234 aracılığıyla sipariş edilen sarı gülleri düşünüyorum.

Matthew'un zihnindeki, yakın arkadaşı ve karısı hakkındaki gerçeği fark etmesini engelleyen koruyucu katmanları sıyrırken dikkatli davranmam gerekiyor. İfşa hassas bir süreçtir.

"Yani sen ve Skip yakın mısınız?"

Matthew omuz silkiyor. "Evet, yani o ve Marissa kardeş gibiler. Anne ve babaları ezelden beri arkadaş. Sanırım bana miras kaldı."

Matthew'un ses tonu sevecen. Skip'in karısına aşık olduğunu gerçekten görmüyor mu?

Onu zaten oluşturduğum sonuca götürmek istemiyorum; Matthew bunu kendi başına fark ederse daha güçlü olur.

Marissa ile, içinde bulunduğu farklı durumların ve ilişkilerin çirkin yanlarını kabul etme konusunda çalışıyorum.

Matthew, birlikte yaşadıkları hayatın güzel ama boş bir resminin yaratılmasında suç ortağı olmuştur. Yıldönümü yemeği, diyet yapan birinin koşu bandı almasına eşdeğer: Bu jest bir rutine dönüşmediği sürece hiçbir işe yaramayacak gösterişli bir ifade.

Öğrenmek üzere olduğum şey, Matthew'un bazı köklü değişikliklere hazır olup olmadığı. "Skip'in Marissa'yı gerçekten önemsediyini söyleyebilirim."

Ses tonumda en ufak bir bozukluk var ama bunu duymak isteyip istememek Matthew'a kalmış.

Başını salladı ve konuşmaya başladı. Sonra sözünü kesti ve yüzünü bana döndü. "Söylemek istediğin başka bir şey varmış gibi konuşuyorsun." Neşesi kayboluyor; yüzündeki gülümseme kayboldu.

Sözde hamilelikten ya da çorbadan bahsedemem çünkü o zaman Matthew, Marissa ya da Skip'le konuştuğumu anlar.

Ama buna gerek yok çünkü Matthew söylemek istediğim başka bir şey olduğunu düşünmedi. Konuşmak istediği bir şey olduğunu kastetti.

O bozana kadar sessizliğin uzamasına izin veriyorum. "Tamam, işte Skip hakkındaki gerçek."

Sanki tekne bir kazığa sürtünüyormuş gibi bir gıcırtı sesi duyuyorum ama gözlerimi Matthew'dan ayırmıyorum.

"Dün gece siz gittikten sonra Marissa'ya çorba getirdiğini mesaj attı. İlk başta, bu çok hoş diye düşündüm. Bilirsiniz, iyi kalpli Skip, her zaman arkadaşlarını kollar."

Bebek dalgalar tekneyi sallıyor, her vuruşlarında hafif bir tokat sesi çıkarıyor. Uzakta, bir Jet Ski'ye benzeyen bir motorun sesi yükseliyor ve sonra azalıyor. Matthew'un bakışları odaksızlaşıyor; sanki şimdi kendi kendine konuşuyor.

"Çorbayı hemen verandadan almadım. Zaten yemek yemiştik ve Marissa kendini daha iyi hissediyordu. Marissa Bennett'i yatırırken oraya gittim."

Matthew'un karanlıkta verandaya çıkıp Gabe'in logosunu taşıyan taşıyıcıyı gördüğünü hayal ederken bir ses duyuyorum. Sanki Matthew'un romantik akşam yemeğini servis etmeyi planladığı güverteden geliyor gibi.

Bir ayak sesi mi? Yukarıya, merdivenlerin ağzına doğru bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Ses suyun üzerinde hareket eder, kendime hatırlatıyorum. Belki de ses daha uzaklardan geliyordur. Yine de merdivenleri net bir şekilde görebilmek için bedenimi kaydırıyorum. Matthew dün gecenin anısına o kadar dalmış ki farkına bile varmıyor.

"Çanta ağırdı ve içine baktığımda bir sürü çorba olduğunu gördüm. Hepsini bir kenara koyup yukarı çıktığımda Marissa çoktan

Uyuyor. Sanırım masaj onu gerçekten bayılttı. Normalde başımı yastığa koyduğumda kendimden geçerim ama dün gece uyanık yattım. Natalie'nin bir keresinde söylediği bir şeyi düşünüp durdum." Matthew'un bacağı sallanmaya başlar, sonra durur.

"Ona Skip'i ayarladıktan ve hep birlikte yemeğe çıktıktan sonra bana Skip'in Marissa'ya aşık olduğunun çok açık olduğunu söyledi. Natalie'nin kıskandığını düşündüm. O bir Marissa'yı hep kıskanmışımdır."

Daha fazlasını bekliyorum. Daha fazlası olduğunu biliyorum.

"Ama. Skip, Silver Spring'deki bu restorana kadar gitti ve ona dört kase tavuklu şehriye çorbası aldım." Matthew başını sallar. "Bunu kim yapar?"

"Birisi"

"Karımı *gerçekten* önemsiyor," diye bitiriyor cümlesini Matthew, yankılanarak

Daha önce *gerçekten* kelimesine büyük bir vurgu yaparak söylediğim sözler.

Matthew ayak parmaklarını buzlu suya sokmaya çalışıyor; henüz tamamen dalmaya hazır değil.

Matthew doğrudan bana bakmak için iki büklüm oldu. "Peki ne yapmalıyım?"

Teknemiz yine sallanıyor; banketin üzerindeki küçük pencerelerden sigara teknesinin geçip gittiğini görüyorum. Açık sulara doğru süzülüşünü ve hızlanıp su püskürterek yükselişini izliyorum.

Matthew'a "Bir süredir evli olduğunuzda, eşinizden başka biri için de çekici olduğunuzu bilmek güzel bir his olabilir," diyorum.

"Skip'in hissettikleri için Marissa'yı suçlamıyorum."

"Marissa hakkında konuşmuyorum. Senden bahsediyorum." Göz kırpmıyor.

"Natalie sana karşı bir şeyler hissediyor. Skip'in Marissa'ya karşı hisleri var. Ve ikisinin de evliliğinizde yeri yok."

Matthew yavaşça başını sallar. "Anladım."

Ayağa kalkıyorum, dar alanda biraz klostrofobik hissediyorum. Biraz daha büyük bir dalga tekneyi sallarken ayaklarımı dengede tutmak için birbirinden ayırıyorum.

Daha derine inebiliriz, ama konuşmamızı bitirme arzusuyla dolup taşıyorum - bu tekneden inmek istiyorum. Ama Matthew'un işi bitmedi. Bir adam için

Beni görmeye gelmesi için onu kandırdığı için karısına öfkeli olsa da, süreci tüm kalbiyle benimsediği kesin.

"Sana küçük bir sır vereceğim: Skip, Marissa'nın ilk öpücüğüydü. O ve ben çıkmaya başlamadan hemen önceydi."

Marissa bunu bana zaten söylemişti ama şaşırmış gibi yapıyorum.

Matthew ellerine bakıyor ve boğazını temizliyor. Onu şimdiye kadar gördüğüm en savunmasız haliydi. "Dün gece beni tutan en önemli şey

Uyanıkken o yazı düşünüyordum. Bunu hiç kimseye söylemedim ama bazen düşünüyorum da, tüm o dram yaşanmamış olsaydı, belki de Skip ve Marissa bizim yerimize birlikte olurlardı."

"Drama mı?"

"Marissa'nın arkadaşlarından biri öldürüldü."

Bu bilgiyi zaten bildiğimi belli etmiyorum. Tina yirmi yıldan fazla bir süre önce öldürüldü. Peki neden ölümü sürekli gündeme geliyor?

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Skip'in Marissa'dan hoşlandığına eminim, o zamanlar bile. Ama cinayetten sonra

-Marissa'nın anlattığına göre, Skip garip davranmaya başlamış. Sanırım tüm hayatı boyunca tanıdığı bu kızın, Marissa tarafından öldürülmüş olması onu gerçekten şaşırtmıştı.

öğretmenlerinden biri."

Matthew'u açık olmaya devam etmesi konusunda cesaretlendirmek için tekrar oturmak istiyorum.

Ama derinlerde yatan bir içgüdü, banketin arkasına hapsolmak yerine beni ayakta tutuyor.

"Peki ya sen? Üzgün müydün?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz. Sanırım en çok böyle bir şeyin olabileceğinin farkına vardığım için. Hepimiz sahilde takılırdık ama onu gerçekten tanıyamadım. Benim tipim değildi. Biraz vahşi olabiliyordu."

Matthew tereddüt ediyor.

Yine bekliyorum.

"Tina aslında Skip'e karşı bir şeyler hissediyordu. Marissa öyle diyor. Öldüğü gece-" Matthew sözünü keser.

"Öldüğü gece ne oldu?"

Matthew omuz silkiyor. "Bak, gerçekten emin değilim. İnsanlar nasıldır bilirsin, herkesin Tina'ya ne olduğuna dair çılgın teorileri vardır. Ama gerçek ortaya çıktı. Ve Marissa ve ben birlikte olduk, yani ..." Sanki hikâyenin sonu gelmiş gibi ellerini iki yana açıyor.

Ama bana göre değil. Daha fazlasını aramak üzereydim ki gözümün ucuyla bir hareket bulanıklığı fark ettim.

"Matthew, teknede başka biri var mı?" "Ha?

Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

O cevap vermeyi bitirdiğinde ben merdivenlerdeydim.

İlk ikisini tırmanıyorum, sonra üçüncü dar tahta parçasında ayağım kayıyor ve düşmemek için korkuluklara sıkıca tutunmak zorunda kalıyorum. Tırmanıyorum.

Yolun geri kalanını biraz daha yavaş geçip güverteye iniyorum ve doğrudan güneş ışığı gözlerime vurunca gözlerimi kırıştırıyorum. Etrafımda dönüp her yöne bakmaya çalışıyorum ama birkaç dakikalığına kör oluyorum. Görüşüm geri geldiğinde etrafımı tarıyorum ama sallanan tekneler net görüş alanını kapatıyor. Her iki yanımızdaki teknelere bakıyorum, birinin içine atlamış olabileceğini düşünüyorum. Ama boş görünüyorlar.

Sonra iskelenin ucundan Pearl Caddesi'ne doğru koşan bir adam görüyorum. İyi bir hızla ilerliyordu ve sırtı bana dönüktü.

Matthew yanıma geldi. "Bak. Burada başka kimse yok." Birisi *vardı* ama.

Adamla ilgili ayrıntıları kataloglamak için zorlanıyorum ama çok uzakta. İskele şimdi daha da sessiz; çalışan adamlar öğle yemeği molası veriyor olmalı. Eğer biri teknemizin etrafında dolanıyorsa, bu o olmalı.

İşaret ediyorum. "Buraya ilk geldiğinde o adamı gördün mü?" Matthew'a dönüyorum.

Endişeli bir ifadeyle beni izliyor. Arkasında uçsuz bucaksız, açık bir su var. "Ben kimseyi görmüyorum."

Tekrar arkama dönüyorum ve adamın çoktan köşeyi dönmüş ya da açık olan birkaç restorandan birine girmiş olduğunu fark ediyorum.

Ayakkabılarımı giyiyorum ve güneş gözlüğümü almak için çantama uzanıyorum. "Gitmem gerekiyor. Daha ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Aslında ben de gitmek üzereyim. Burada kısa bir işi halletmem gerekiyor, sonra yarın akşam için birkaç eşya daha alıp eve döneceğim."

"Bir soru daha. Polisin elinde size kimin saldırmış olabileceğine dair başka bir ipucu var mı?"

Matthew başını sallar. Sargısı artık yok; uğradığı saldırının tek kanıtı saç çizgisine yakın belli belirsiz bir morluk. "Bildiğim kadarıyla hayır. Sıradakilerden kimseyi teşhis edemediğim için bir teşhis yapamadılar. tutuklayın."

Vedalaşıyorum ve soğuk, temiz havayı derin derin içime çekerek iskeleden aşağı yürüyorum.

Rampadan yukarı çıkıp istinat duvarının üzerinden geçerken şunları düşünüyorum

çeşitli senaryolar: Biri beni buraya kadar takip etmiş olabilir. Garajda peşimden gelen adam ve evime giren sahte müşteri sayesinde Acelia'nın bana ulaşmak için çok kapsamlı yollar kullandığını zaten biliyorum.

Belki de hedef Matthew'du. Birisi onu yalnız bulmayı umarak tekneye sızmış olabilir.

Matthew'a yapılan rastgele saldırının tamamen rastgele *olduğuna* hala ikna olmadım. Herkes bize her şeyi yapması için kiralanabilir. Marissa'nın dükkanının yakınında takılan evsiz Ray'e bile tehdit notu iletmesi için para ödendi.

Arkama son bir kez bakıyorum. Matthew hâlâ orada duruyor ve gitmemi izliyor. Ya da belki o da havayı içine çekiyordur.

Watering Hole'un yanından geçerken, koşucunun az önce izlediği yolda küçük beyaz bir nesne görüyorum. Muhtemelen bir şey değildir. Yine de sola dönüp onu aldım.

İkiye katlanmış bir kağıt parçası.

Biraz buruşmuş ama burada birkaç dakikadan fazla kalmış olamayacak kadar bozulmamış görünüyor.

Açtığımda üzerinde Whistler Bar & Grill adlı bir restoranın adı ve adresinin yazılı olduğunu görüyorum. D.C.'de, On Altıncı Cadde'de. Daha aşağıda, makbuzun ortasında iki ücret listelenmiş:

Cluny ve soda, 6.99 dolar. Sonra tekrar: Cluny ve soda, 6.99 dolar.

Matthew'un babasının içtiğini söylediği ucuz viski markası.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MARISSA

Marissa, garajdan mutfağa açılan kapının kilidini açarken Bennett'e, "ŞİMDİ GİT, kalıcı hale gelmeden önce o çikolata bıyığını yüzünden sil," diye takılıyor.

"Evdesin!" Matthew granit tabureden kalkarak sesleniyor Ada'da gazete okuyor. Kot pantolon ve eski bir sweatshirt giymektedir ve yanakları biraz kızarmış görünmektedir. Rahat ve mutlu görünüyor; Marissa iş krizini çözdüğünü düşünüyor.

"Yavrukurt olayı nasıldı?" Matthew Bennett'in saçını karıştırır. Bennett cevap vermeden önce Matthew, Bennett'in parmağına sarılmış gazlı bezi fark eder. "Eline ne oldu?"

Bennett önce Marissa'ya, sonra spor ayakkabılarına bakıyor ve omuz silkiyor. "Ne oldu?" Matthew tekrarlar, bu kez Marissa'ya sorar.

Marissa adanın diğer tarafına doğru yürür ve elindekini yere bırakır. Matthew'un az önce boşalttığı taburenin yanındaki tabureye oturur, böylece kocasının gözlerinden kaçabilir. "Sadece küçük bir kesik."

Yapmak istediği son şey, Matthew'a babasının sekiz yaşındaki çocuklarına yetişkin boyunda bir çakı verdiğini açıklamaktır. Matthew'un Chris'e karşı buz gibi duyguları yeni yeni çözülmeye başlamış gibi görünürken değil. Ayrıca, o

Bu itirafın, oğullarının yanında olması gereken (ama bunun yerine birkaç yüz metre ötede Avery ile konuşan) Marissa'nın buna nasıl izin verdiği konusunda kaçınılmaz olarak sorulara yol açacağını biliyor.

"Önemli bir şey değil. Ağlamadım bile," diye ekliyor Bennett.

Marissa, Bennett'in tatlı yüzüne bakar ve boğazında safranın yükseldiğini hisseder. O ve Bennett dile getirilmemiş bir ittifak kurmuşlardır; bir yalanın suç ortağıdır.

Çocuklar anlayışlıdır. Ebeveynlerinin söylediklerini değil, yaptıklarını model alırlar.

Oğluna ne öğretiyor?

Onun için hiç de iyi bir rol model olmuyor, özellikle de Polly'ye karşı öfke dolu olduğu ve ailesi için mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalıştığı bugün.

Marissa bunu daha sonra temizleyeceğine ve Matthew'a tüm hikâyeyi anlatacağına dair kendine söz verir ama o anda sadece başını sallar. "O iyi."

Tek düşünebildiği Coco'ya ulaşmak ve onun koca ağızlı, her şeye burnunu sokan, *çileden* çıkaran asistanıyla yüzleşmek; şimdi uzun bir tartışmaya giremez, yoksa ruh halinin baskısı altında çatlayacak.

"Peki bu öğleden sonrası için gündemde ne var?" Matthew soruyor.

"Bakın, biraz dışarı çıkmamın sakıncası var mı?" Marissa Matthew'a göz kırpmıyor. "Yarın gece giymek için mağazadan bir şeyler almak istiyorum."

"Sorun değil." Matthew Bennett'e döner. "Dinozor dioramana başlayalım mı yoksa *Star Wars*'u bitirelim mi?"

"*Yıldız Savaşları!*" Bennett bağırıyor.

"Prenses Leia ve Han Solo çöp sıkıştırıcısına sıkışmadan önce döneceğim!"

Bennett aile odasına koşup uzaktan kumandayı alırken Matthew ona el sallıyor. "Ben hallederim."

Matthew, Bennett'in yanına yerleşip bir kolunu kanepenin arkasına atarken Marissa gülümsüyor. Çantasını alır ve dışarı çıkar. Mutfak kapısından garaja.

Yüzündeki gülümseme hemen kaybolur.

Direkt Coco'ya gidiyor, tek bir kırmızı ışıkta bile durmuyor, mağazaya neredeyse rekor bir sürede varıyor ve sanki kader onun yanındaymış gibi anında bir park yeri bulup onu ileriye doğru itiyor.

Coco'nun kapısını açıyor ve Polly'yi güneş gözlüğü vitrininin yanında bir müşteriyle birlikte görüyor. Polly, Marissa'ya küçük bir el sallıyor, sanki her şey

Her zamanki gibi iş. Marissa'nın öfkelenmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyor.

"Yüzünüz yumuşak oval bir şekle sahip, bu yüzden büyük boy çerçevelerden kurtulabilirsiniz. Aviator'lar da size çok yakışacaktır. Size bir el aynası getireyim," diye öneriyor Polly, müşteri birkaç çift alırken.

Marissa öfkeli bir şekilde bekler. Ama içindeki öfke seli nihayet soğumaktadır. Polly'yi her şey için affetmeyi düşündüğünden değil. Eğer Polly gerçekten

Skip, Avery'nin ima ettiği gibi Marissa'nın hamile olabileceğini düşünüyordu -ki Skip'e bu fikri başka kim verebilirdi- o zaman Polly'yi kovmak yeterli olmayacaktı.

Marissa'nın kontrolden çıktığını hissetmesine neden olan öfke, daha güçlü, daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor: buz gibi, ince bilenmiş bir öfke.

"İki çiftte de bayıldım!" Polly müşteriye coşkuyla sesleniyor. "Ooh, şu Gucci olanları da denemek ister misiniz? İkoniktirler."

Marissa'nın hisleri yükselmiştir. Coco'nun hoparlörlerinden çalan Norah Jones'un pürüzsüz, zengin sesinin ve yakındaki masanın üzerinde yanan mumun keskin kayısı kokusunun son derece farkındadır.

Yine de Marissa'nın odağı hiç bu kadar keskin olmamıştı. Sanki tünel görüşü varmış gibi; tek görebildiği, parlak gül rengi dudak parlaticısı ve önu kapalı gömleğiyle müşteriyle sohbet eden ve ara sıra Marissa'ya hızlı bir bakış atan, patronunun ilgisinden memnun görünen Polly.

Seni hayatımdan silmek istiyorum, diye düşünüyor Marissa.

"Dışarı çıkıp doğal ışıktaki hangisini tercih ettiğinizi görmek ister misiniz?" Polly öneriyor.

Marissa saçını düzeltir ve müşterinin yanına gider. "Ben şahsen bu polarize olanları tercih ederdim. Size çok yakışacaklar. Ve bence her şeyi daha net görebileceğinizi fark edeceksiniz."

Marissa konuşurken Polly ile göz göze gelir. Polly'nin yüzündeki kibirli sırıtış kaybolur ve ifadesi şaşkınlığa dönüşür.

Sonunda müşteri Marissa'nın önerdiği çifti seçer ve Polly Marissa başka müşteri olmadığından emin olmak için etrafına bakınır. Boy aynasında kendini görür: hala Bennett'in yavrukurt etkinliğinde giydiği kamuflaj pantolonu üzerindedir -şimdi biraz bollaşmışlardır- ve eski spor ayakkabılarından birinin yan tarafında çamur lekesi vardır.

Birkaç hafta önce mağazasına bu kıyafetle gelmeyi asla düşünmezdi. Bugün ise umurunda değil.

"Umarım onları seversiniz!" Müşteri çıkarken Polly sesleniyor ve kapının üzerindeki zili neşeyle şingırdatıyor.

Marissa, Polly'nin yüzüne doğru yürür ve ilk sorusunu sorarken Polly'nin göğsünün bir iki santim ötesinde durarak parmağını ona doğru uzatır:

"Neden benim hakkımda dedikodu yapıyorsun?"

Polly'nin yüzü buruşur. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Hadi, Polly. Rol yapmayı bırak. Arkadaşım Skip'e söyledin-"

Dükkanın arkasından gelen tanıdık bir ses sözünü keser. "*Nasılsın Skip?*"

Marissa kafasının karıştığını hissederek etrafında döndü. Coco boştu, o ve Polly dışında. Marissa bundan emindi. Soyunma odasının perdesi bile açık çekilmiş. Birinin girmiş olabileceği tek yer, müşterilere kapalı olan arka bölümdür.

Natalie, elinde Coco'nun logosunun bulunduğu iki büyük alışveriş torbasıyla ona doğru ilerliyor.

"Merhaba, Marissa."

Marissa birkaç kez göz kırpmıyor, biraz başının döndüğünü hissediyor.

Natalie sanki burada olmaya hakkı varmış gibi davranıyor; arka odadan çıkıp Marissa'yı sanki Coco'nun sahibiymiş ve Marissa da sokaktan geçen biriymiş gibi karşıladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Marissa'nın sesi titriyor.

"Müzayede eşyalarını almaya geldim." Natalie çantaları kaldırdı. "Dün hepimizin onları okula bırakması gerekiyordu. Hatırladınız mı?"

Marissa omurgasını bulur: "Belli ki hatırlamamışım, yoksa yapardım!"

Natalie gülümsüyor, Marissa'nın yükselmesine neden olduğu için memnun görünüyor. "Bak, sorun yok." Ses tonu şeker gibi tatlı ve biraz da küçümseyici. "Son zamanlarda çok stresli görünüyorsun, bu yüzden gelip onları kendim almaya karar verdim. Büyütülecek bir şey değil."

Marissa, Natalie'nin çantaları yere bırakıp elini bir koltuğun arkasına örttüğü suni kürkün üzerinde gezdirmesini izliyor. Bu jest tuhaf bir şekilde tescilli görünüyor.

Marissa dönüp Polly'nin yüzüne bakar. "Neyin var senin? Bir yabancının dükkanımın arkasına girmesine izin mi verdin?"

Polly cevap veremedi Natalie, dolgun dudakları kıvrılıp gülümsedi, Marissa'ya yaklaşır. "Marissa, neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Polly'ye yabancı değilim."

Natalie Polly'ye gülümser, Polly de ona belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verir.

Marissa kafası patlayacakmış gibi hissediyor. Natalie ve Polly birbirlerini tanıyorlar mı?

"Aslında Polly'nin burada çalışmasının sebebi benim."

Marissa'nın bacakları titriyor. Bu doğru olamaz: Polly'yle ilk tanıştığı anı çok net hatırlıyor. Polly Coco'ya girmiş ve mağazayı ne kadar çok sevdiğini anlatmıştı. Polly, Coco'daki el dikişi detayları hakkında bilgili bir şekilde konuştu.

dekoratif yastıklar ve lüks çarşafların iplik sayısı. Marissa'nın bir asistan tutmayı düşünüp düşünmediğini sordu. Marissa'nın eski çalışanı Saks'ta daha yüksek maaşlı başka bir iş için ayrılmıştı.

Polly'nin zamanlaması kusursuzdu.

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" Marissa'nın kafası kadınlar arasında dönüyor.

Ama daha sorusunu bitirmeden Natalie'nin doğruyu söylediğini anlar. Natalie bir ipucu vermişti. Marissa neden hiç takip eder misin?

Polly, "Arka tarafa kimsenin girmesine izin vermezdim ama müzayede malzemelerinin orada olduğunu biliyordum ve Natalie geldiğinde o müşteriyle birlikteydim," diye açıklıyor.

"Gitmem gerek." Natalie çantalarını toplar ve kapıya doğru yönelir. "Yakında görüşürüz!"

Marissa onun gidişini izler, sonra dönüp Polly'ye bakar. Polly gözyaşlarının eşiğinde görünür. "Özür dilerim," diye ağzından geçirir.

Marissa, Polly'nin uysal davranışından etkilenmez - eğer bu bir davranışsa. Marissa'nın telefonu kamuflej pantolonunun yan cebinde titriyor ama o bunu duymazdan geliyor. Şu anda Polly'den başka konuşmak istediği kimse yoktur.

"Natalie burada çalışmanı mı önerdi?"

"Hayır, öyle olmadı. Buraya başlamadan önce onun çalıştığı emlak ajansında geçici olarak çalışıyordum." Polly'nin sözleri aceleyle çıkmıştı. "Babamın üniversitedeki eski oda arkadaşı orada önemli biri, beni o işe aldı. Resepsiyon görevlisiydim ve sadece birkaç haftalığına. Bana gerçekten ihtiyaçları yoktu, sadece babama bir iyilik yapıyordu."

Marissa, bunun özgeçmişinden çıkarılması için makul bir neden olabileceğini kabul ediyor.

"Ama Natalie'yi hiç tanıımıyordum. Çoğunlukla dışarıda ev gösterirdi. Ofise uğradığında onu sadece birkaç kez gördüm. Bugün ortaya çıkmasının tamamen tesadüf olduğunu düşündüm."

Marissa'nın telefonu bir kez daha çalıyor ve kalçasını gıdıklıyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Devam et."

"Ama Natalie beni burada görmeyi bekliyormuş gibi davrandı. Sanki

arkadaşmışız gibi bana sarıldı ve kızının benimle aynı okula gittiğini söyledi.

Bennett. Müzayede eşyalarını almaya geleceğini söylemişti. Uğrayacağını bildiğini sanıyordum."

Marissa neredeyse Polly'ye inanıyordu. *Neredeyse*. Ama asistanının hikâyesinde kocaman bir boşluk vardır. "Eğer Natalie ile birbirinizi çok az tanıyorsanız, neden size buradaki iş ilanından söz etsin ki?"

"O yapmadı. Garip olan da bu." Polly şaşkın görünüyor. "Babamın arkadaşı -sanırım Natalie'nin patronu- her neyse, buraya başvurmamı söyleyen oydu. Natalie'yle birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum."

Marissa aksanlı koltuğa gömülür, zihni dönüp durmaktadır.

Natalie patronuna Polly'nin Coco için uygun olabileceğini söylemiş olmalı. Muhtemelen Marissa'nın eski asistanının işten ayrıldığını biliyordu; Marissa okuldaki birkaç anneye Coco'da çalışmak isteyebilecek birini tanıyıp tanımadıklarını sormuştu ve belki de bu haber Natalie'ye ulaşmıştı.

Ama Natalie neden bu bağlantıdan Marissa'ya hiç bahsetmedi?

Polly boğazını temizliyor. "Müzayede mallarını almasına izin verdiğim için kızgın mısın?"

Marissa sert bir kahkaha atıyor; Polly'nin sorusu o kadar anlamsız ki, gülünç. "Ortak arkadaşımız Natalie'nin yarıda kestiği soruya geri dönelim: Neden Skip'e benim hakkımda dedikodu yapıyorsun?"

Polly ellerini açtı. "Skip adında birini tanımıyorum. Yemin ederim, Marissa."

Yalancı mı yoksa kurnaz aktris mi? Marissa tekrar düşünür. Natalie, Skip ve Polly arasındaki bağlantı olabilirdi. Skip daha dün gece Natalie'nin şehirdeki evlerinin satışıyla ilgili olabileceğini söylememiş miydi?

"Seni incitecek bir şey asla yapmam Marissa. Gerçek şu ki, ben sadece dükkana göz kulak olmuyordum. *Sana da göz kulak olmaya çalışıyordum.*"

Marissa çılgılık atmak istiyor. "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok!"

Polly gözlerini siler. "Lütfen bana kızma. Bu benim suçum değil!"

Marissa dişlerini sıkıyor. GW'den gelecek vaat eden adayın Pazartesi günü geleceğini kendine hatırlatır; Marissa idealin altında olsa bile onu iş alacaktır. Herhangi biri Polly'den daha iyi olabilir.

Dükkanın telefonu çalar. "Ben bakarım!" ve Polly döner.

"Hayır!" Sözcük sert bir şekilde çıktı. "Polly, konuşmamız bitmedi."

Marissa ayağa kalkıp kasaya doğru yürürken, "Eğer cep telefonumu sürekli arayan ve şimdi de mağazayı arayan Skip'se, kendimi tamamen kaybedeceğim" diye düşünüyor.

Arayanın kimliğindeki numara yanıp sönüyor. Bu onun ev telefonu. Ahizeyi kaptı. "Matthew?"

"Hey, seni cep telefonundan aradım ama açmadın. Daha önce ev ofisimde miydin?"

"Hayır, neden?"

"Temizlikçi kadın burada değildi, değil mi?"

"Hayır, cumartesileri hiç gelmez. Sorun nedir?"

"Masamın arkasındaki pencereyi açık mı bıraktın?"

"Tabii ki hayır." Marissa, Matthew'un birinci kattaki ofisine nadiren gider -en son gittiğinde, Mon Ami Gabi'deki randevularından hemen önceydi- ve

kesinlikle pencereyi açık bırakmazdı. Matthew'un en değerli eşyalarından biri, hukuk fakültesinden mezun olduğunda annesinin ona hediye ettiği küçük bir orijinal Picasso eskizidir. İki pencerenin arasında asılı oda. Nemin içeri girmesi halinde sanat eseri zarar görebilir.

"Bilgisayarımı almak için içeri girdim çünkü Bennett dioraması için dinozor resimlerine bakmak istiyordu. Pencere birkaç santim açıktı."

"Aman Tanrım. Biz dışarıdayken içeri biri mi girdi?"

"Dizüstü bilgisayarım masamın üzerindeydi ve diğer her şey aynı görünüyordu. Bekle, üst katı kontrol edeyim."

Marissa, Matthew'un hızlı ayak seslerini duyunca nefesini tutar. "Yatak odasında hiçbir şey farklı görünmüyor. Mücevherlerin hâlâ çekmecedeydi. Her ihtimale karşı evin geri kalanını kontrol edeceğim."

"Eve geliyorum."

Polly Marissa'ya bakmaktadır, konuşmanın yarısına kulak misafiri olduğu bellidir. Marissa dükkân telefonunun ahizesini kapatır ve Polly'ye hoşça kal deme zahmetine girmez; Marissa doğruca kapıdan dışarı koşar.

Arabasından Matthew'u arıyor. "Matthew, sana saldıran adam o olabilir mi?"

Matthew kararlı bir şekilde, "Asla olmaz," diyor.

Marissa kırmızı ışığa yaklaşırken frene basıyor. Çok hızlı sürüyor; kendini kontrol altına alması gerekiyor.

"Neden? Neden o olmasın?"

"Hadi, Marissa. Polis bunun muhtemelen rastgele bir saldırı olduğunu söyledi. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

Marissa'nın nefes alış verişleri kendi kulaklarına bile düzensiz geliyor. "Ama seni soymadı. Ve içeri giren her kimse bir şey almadı. Birisi

Belli ki bir şeyin peşindesin!"

"Güvendeyiz, bebeğim. Kimse bana ya da aileme bulaşamaz."

Sesinin çeliği onu topraklıyor. Matthew bir savaşçı, diye hatırlatıyor kendine. "Bennett nerede?"

"O mutfakta. O iyi."

Marissa yanaklarından süzülen gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırıyor. "Neredeyse geldik," diye fısıldıyor.

Marissa, kısa yolculuğunun geri kalanında Matthew ve Bennett'in birlikte dinozor resimlerine bakarkenki görüntüsüne tutunur.

Aceleyle eve girer ve onları tam da hayal ettiği gibi mutfak adasında birlikte bulur.

"Annem geldi!" Matthew bağırıyor, sesi şaşırtıcı derecede neşeli. Bennett için her şeyi normalleştirmeye çalışıyor olmalı. Marissa ikisine de hızlı ve sert bir şekilde sarılır, ardından Bennett'in dizüstü bilgisayarda incelediği görüntüye daha yakından bakmak için eğilir.

"Bu bir *Coelophysis*," diye açıklıyor. "Triyas'ta yaşıyorlardı."

"Vahşi görünüyor."

Bennett başını sallar. "O bir etobur."

Mutfak aynen bıraktığı gibi görünüyor. Biri içeri girmiş olsaydı, izinsiz girişi hissedebilirdi.

Ama belki de kendine çok fazla kredi veriyordur. İnsanları her zaman yanlış değerlendiriyor. Natalie'nin kendisine olan düşmanlığını hafife aldı ve Polly'yi hâlâ anlayamıyor. Ve Skip'in bu kadar -kelimeden kaçınıyor ama doğru kelime bu- takıntılı olacağını hiç düşünmemişti.

Bennett ciddi bir ifadeyle Marissa'ya bakıyor. Sezgileri kuvvetli oğlu muhtemelen onun stresini hissediyordur.

Matthew hiçbir şeyin alınmadığına dair güvence verse de, Marissa kendi gözleriyle görmek ister. "Ben bir saniyeliğine yukarı çıkıyorum. Hemen dönerim."

Önce yatak odasını, sonra ofisini ve misafir odalarını kontrol eder. Bennett'in odası en sonda.

Her şey olması gerektiği gibi: şifonyerinin çekmecelerinden biri açık - Bennett onları kapatmayı asla hatırlamıyor - ve mavi yorganı yarış arabası yatağının üzerine düzgünce gerilmiş.

Odanın en ucundaki dolabın kapısı kapalıdır. Marissa ona bakıyor ve kollarında tüylerin diken diken olduğunu hissediyor.

Elbette Matthew hiçbir şeyin alınmadığından emin olduğunda, evde kimsenin olmadığından da emin oldu. Kontrol edeceğini söyledi.

Bütün dolaplara bakmış olmalı.

Aklına bir düşünce gelir. Mantıksız ama yine de görmezden gelemiyor: Ya Matthew bir şekilde bunu gözden kaçırdıysa?

Ona sormak için alt katı aramak istiyor ama evleri sağlam bir yapıya sahip ve gürültü katlar arasında kolaylıkla yayılmıyor. Ayrıca ağzı öylesine kurumuştur ki, sanki sözcükleri oluşturmak zor olacaktı.

Aşağı inip Matthew'dan onu kontrol etmesini isteyebilir. Ama bu aşırı bir tepki gibi görünüyor.

Odanın içine doğru adım atıyor, ayakları kalın halıya batıyor.

Kapıya ulaşıyor ve elini tokmağa koyuyor ama çevirmeye gücü yetmiyor.

Son zamanlarda başlarına o kadar çok korkunç, sarsıcı şey geldi ki.

Tüm bunları kendisinin başlattığını düşünmeden edemiyor; Matthew'u Skip'le aldatmadan önce hayatları çok basitti.

Kimse benimle ya da ailemle uğraşamaz, diye yemin etmişti Matthew. Marissa onun bu sözleri tüm varlığıyla söylediğinden emindi.

Bu düşünce ona kapıyı açmak için güç verir.

Ani hareket Bennett'in birkaç gömleğinin askılarında sallanmasına neden oluyor, ancak bunun dışında her şey olması gerektiği gibi.

Hissettiği rahatlama o kadar yoğun ki Marissa yere yığılmak istiyor ama kendini aşağıya inmeye zorluyor.

Bennett ve Matthew tıpkı onun bıraktığı gibiler, iki sarışın kafa yan yana, şimdi Jurassic döneminden farklı dinazorları düşünüyorlar.

"Hadi ama, hiçbir şey kralın yerini tutamaz!" Matthew söylüyor. "*T. rex* bir arabayı çenesinde ezebilir!"

"Ben hâlâ en çok *Brachiosaurus*'u seviyorum." Bennett'in sesi kısık. "*Brachiosaurus* hangisi?"

Bennett, Marissa'nın görebilmesi için ekranı çevirir. "Boynu gerçekten uzun, bir zürafaninki gibi. Onlar için zordu çünkü çok büyüklerdi ama otçullardı. Muhtemelen zamanlarının neredeyse tamamını yiyecek bulmak için harcamak zorundaydılar. Ve kendilerini iyi savunamıyorlardı."

Elbette hassas oğlu da aynı derecede nazık bir yaratığa meyledecekti.

"Marissa, bodrumda birkaç karton kutumuz var, değil mi?"

Matthew taburesini geri itiyor. "Ben gidip diorama tabanınız için bir tane alayım."

Marissa dolaptan bir bardak alır ve suyla doldurur, sonra da yudumlar.

Arkasını döndüğünde, Bennett bilgisayar ekranını incelemeye geri dönmüş, konsantre olduğunda her zaman yaptığı gibi yanağının içini çiğniyordu. Sonra bandajsız olan sol elini kot pantolonunun cebine sokar. Ağzına küçük bir nesne atar.

Marissa oğluna daha yakından bakar. Bennett yanağının içini çiğnememektedir. "Ne yiyorsun, tatlım?"

Başını eğdi.

"Hadi, aptal. Seni gördüm." Marissa dilini çıkardı.

Bennett güler ve aynısını yapar. Küçük dilinin üzerinde yuvarlak, beyaz bir şeker var.

Bennett bugün zaten dondurma yemişti; ikinci bir şekerli ikramın kurallara aykırı olduğunu biliyor. Ayrıca, şekeri nereden bulacak ki?

Sanki onun dile getirilmemiş sorusuna cevap verircesine cebinden bir rulo Can Kurtaran çıkarır. Wintergreen Life Savers, Skip'in onu tanıdığından beri yanında taşıdığı türden.

Marissa bir süre ona bakar. "Bunları sana dün gece Skip Amca mı verdi?"

Bu tam da Skip'in yapacağı türden bir şey; Bennett'e karşı her zaman nazik olmuştur. Ve çocuğu olmayan insanlar şekerin küçük çocuklar üzerindeki etkilerini her zaman düşünmezler.

Bennett başını sallar. "Onları buldum."

"Bennett!" Marissa elini uzatır ve Bennett yarısı yenmiş ruloyu onun avucuna koyar. "Nerede? Parkta mı?"

"Hayır, babamın ofisi."

Matthew elinde büyük bir karton kutuyla mutfığa geliyor. "Neler oluyor?"

"Bennett bunları buldu." Marissa şekeri tutuyor.

Matthew omuz silkiyor. "Sanırım Skip onları dün gece düşürdü."

Marissa, Skip'in adını duyunca midesi sıkışsa da gülümsemeye zorluyor kendini.

"Peki onları alabilir miyim?" Bennett soruyor.

"Hayır!" Marissa ve Matthew hep bir ağızdan.

"Belki yemekten sonra birkaç tane," diye kabul ediyor Matthew. "Ama sadece yeşil bir şeyler yersen. Ağaçtan daha uzun bir brokoli yığını gibi!"

Matthew, gülüp kıvranan Bennett'i gıdıkladı.

Marissa'nın parmakları sert rulonun etrafını sarıyor. Aklına bir düşünce gelir. O kadar çılgıncaydı ki neredeyse soruyu sormayacaktı.

O zaman yapar. "Dün gece sen ve Skip ofisinde miydiniz?"

Matthew kutuyu düzleştirirken duraksıyor. "Ha? Hayır, sadece oturma odasında ve mutfakta takıldık."

Ona şaşkınlıkla bakar, sonra sorusunun nedenini anlamış gibi görünür. "Oh, belki de Skip ben koşarken bir sebepten dolayı oraya girmiştir. Bennett'e pizzasının hazır olduğunu söylemek için yukarı çıktım. Belki özel bir telefon görüşmesi falan yapması gerekmiştir."

Marissa başını sallıyor. "Bu o olmalı."

Matthew bir cetvele uzanır ve Bennett'le birlikte karton tabanı ne kadar büyük yapacaklarını tartışmaya başlarken, Marissa Matthew'un ofisine doğru bakar.

Birisi eve girmek istese, yapraklı yan bahçeye bakan ofis en kolay giriş noktası gibi görünecektir.

Yeter, der Marissa kendine sertçe. Düzgün düşünemiyor; zihni şu anda güvenilir değil.

Skip'in Matthew'un çalışma odasındaki açık pencereyle bir bağlantısı yok. Skip dün gece evlerinde misafirdi, bu sabah davetsiz misafir değil.

Dün gece ofise girip şeker rulosunu düşürdüyse, bunun nedeni ayakkabısını bağlamak için eğilmesi ya da başka bir şeydir, pencerelerden biriyle boğuşması değil.

Matthew uzanır ve Marissa'nın boynuna masaj yapmaya başlar. Güçlü parmaklarının altındaki kordonların gerginliğini hissedebiliyor. "İyi misin, bebeğim?"

"İyi uyuyamadım." Bu bir yalan değil; yatağa girdikten kısa bir süre sonra uykuya dalmasına rağmen, gecenin bir yarısı uyandı ve nihayet sabah 5:00'i biraz geçte kalkana kadar dönüp durdu.

"Neden biraz kestirmiyorsun? Bennett ve ben dinozorlarla ilgileneceğiz."

Küçük ailesinden ayrılmak istemiyor. Burada, mutfağın kozasında olmayı, üçü hayali bir dünya yaratırken ellerinde sıcak kili şekillendirmeyi arzuluyor.

"Yarın gece için stresli ve yorgun olmana izin veremeyiz. Ve seni mağazadan aldığın şeyin içinde görmek için sabırsızlanıyorum." Matthew'un sesi alçak bir fısıltıya dönüşüyor: "Ve seni bundan kurtarmak için."

Marissa gözlerini kısa süreliğine kapatır. Matthew'un hiç görmediği bir kıyafeti yok.

Matthew'a Coco'ya neden aceleyle gittiği konusunda kısmi bir gerçek söyleyebilir ve onu rahatsız edici Natalie-Polly bağlantısı konusunda bilgilendirebilir. Ama yıldönümünü Natalie hakkında konuşarak geçirmeyecektir.

Bu özel akşam yemeğinde zaten sahip olduğu bir şeyi giymek için kulağa makul gelen bir neden bulması gerektiğini düşünüyor.

Bir bahane. Bir yalan. Görünüş uğruna işleri yumuşatmak. Ne olduğunu söylemeliyim, diye düşünüyor. Kocama yalan söylüyorum. İyi yapmayı öğrendiğim bir şey.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

AVERY

ŞANSLIYIM. Whistler Bar & Grill cumartesi günleri öğlen açılıyor. Matthew'un babası Chris Bishop'un Matthew'la konuşurken rıhtımda gizlice dolaştığına dair şüphelerimi doğrulamam gerekiyor. Asıl soru şu: Chris oğlunu görmeye mi gitti - sözde arasının açık olduğu oğlunu - yoksa beni mi takip ediyordu?

Whistler'ın Chris'in evinden dört blok ötede olduğunu tespit ettim. D.C.'nin kuzeybatısında, On Altıncı Cadde'deki ofis.

Eğer "baba gibi evlat, evlat gibi baba" aksiyomu doğruysa, Chris'in de işten sonra bir yemek ya da en sevdiği içkilerden birkaçını içmek için düzenli olarak uğradığı bir yer olması muhtemeldir. Ve erkekler barmenlerle kadınların kuaförlerle konuştuğu gibi konuşur.

Öylece içeri dalıp müşterilerinden biri hakkında meraklı davranamayacağımı biliyorum. Bu yüzden önce birkaç ayak işi yaptım.

Şimdi arabamda oturmuş, barın dışındaki bir caddeye park etmiş, aksesuarlarımı topluyorum. CVS'den yeni aldığım sahte deri cüzdanı çıkardım.

-ucuz seçeneklere olan düşkünlüğü göz önüne alındığında Chris'in gerçekten sahip olabileceği bir şey gibi görünüyor- ve kendi cüzdanımdaki toplam 24 dolar olan tüm nakit parayı çıkarıp içine tıkıştırıyorum. Cüzdan, yakındaki bir otoparkta bulduğumu iddia ettiğim bir cüzdan olsa bile biraz acınası görünüyor, bu yüzden eski bir metro kartımı, geçen gün mahallemdeki yeni bir tırnak salonu için aldığım bir kartviziti ve birkaç rastgele CVS'deki bir çöp kutusundan aldığım makbuzlar. Bunu verdiğim kişinin içindekileri çok yakından incelemeyeceğini ummak zorundayım. Bu da beni barmenin iyice bakmasını umduğum son maddelere *götürüyor*.

Chris birkaç aile fotoğrafı olmadan nasıl bir büyükbaba olurdu?

CVS'den bir USB kablosu satın almak ve telefonumu mağazanın arkasındaki fotoğraf baskı makinesine bağlamak için kullanmak kolaydı.

Baskılarını yaptım

Zaten elimde olan fotoğraflar, elimde gizlice çektiğim fotoğraflar.

İkinci seansımız sırasında Piskoposların kitaplığının önünde dururken telefon geldi.

Biraz kırmak ve filtrelemek gerekti ama sonunda Marissa ve Matthew'un siyah-beyaz düğün fotoğrafının makul bir kopyasını elde ettim

Chris, Matthew ve Bennett'in -üç kuşak Bishop erkeği- düğün partileriyle çevrili bir resminin yanı sıra

Noel ağacı.

Parmak izlerini cüzdandaki şeffaf plastik eklere yerleştirdikten sonra dikiz aynasından görünüşümü kontrol ediyorum. Hâlâ Marissa'yla parkta ve Matthew'la teknesinde buluşurken giydiğim kot pantolon ve siyah ceket giyiyorum ama saçlarımı arkadan düğümlemiş ve numaralı olmayan gözlükler takmışım.

camlar ve yine eczaneden satın aldığım kiraz kırmızısı çerçeveler için \$14.99. Birisi şu anda nasıl göründüğümü tarif edecek olsa, hatırlayacağı en önemli şey gözlükler olurdu.

Arabamdan inip restorana doğru yürürken cüzdanı daha yıpranmış görünmesi için elimde ileri geri büküyorum. Hâlâ biraz fazla yeni görünüyor, bu yüzden Whistler'ın kapısına varmadan hemen önce cüzdanı kaldırıma bırakıyorum ve topuklarımla eziyorum.

Onu geri alıyorum, kapıyı açıyorum ve gözlerim loş restorana alışırken gözlerimi kırıştırıyorum. Burası bir batakhane, koyu renkli ahşap mobilyalar, kirli bir pencereden içeri süzülen birkaç güneş ışığının arasında dönen toz zerrecikleri

Pencere, eski bira döküntüleri ve daha da eski yemek yağı kokusuyla.

Yarım düzine kadar müşteri masalarda ve kabinlerde oturuyor. İki garson uzun ahşap barın arkasında durmuş konuşuyor. Biri bıyıklı, genç görümlü bir adam, diğeri ise ağartılmış sarı saçlı orta yaşlı bir kadın.

Kadınlar genellikle yüzleri erkeklerden daha iyi hatırlar, bu yüzden kadın sunucuya yakın boş bir bar taburesi talep ediyorum.

"Sana bir şey getireyim mi tatlım?" diye soruyor.

"Burada olduğum sürece bir Michelob içmek isterim. Ama aslında buraya başka bir nedenle geldim."

Kapağını kapatıp şişeyi önüme koyuyor, sonra gözlerini kısıyor. "Bir bardak isteyen bir tip olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Cevap olarak biramı kaldırdım ve şişeden bir yudum aldım.

"Peki diğer sebep ne?"

Bıyıklı barmen bizi dinliyor ama onu suçlamıyorum.
Bu köhne yerde başka pek bir şey olmuyor.

Cüzdanı biramın yanına koydum.

"Bunu bir CVS'nin otoparkında buldum. İade etmek istedim ama kimliğim yoktu. Bulabildiğim tek şey buradaki bir fişti." Fişi çıkardım ve ona uzattım.

"Bir bakayım." Boynundaki zincirde asılı okuma gözlüğünü çıkarıyor ve gözlükten bakıyor. "Evet, bu biziz. Hmm, iki Cluny ve soda."

"Birkaç aile fotoğrafı da var. Belki onu tanırsın. Ya da O. Cüzdanın sahibi."

Fotoğrafların bulunduğu plastik kılıfı göstererek cüzdana dokunuyorum.

"Süslü," diye mırıldanıyor düğün portresine bakarken. Sonra Noel ağacının önündeki resme bakıyor. "Vay anasını. Bu Chris Bishop. Ne kadar da şenlikli görünüyoruz!"

Biramdan bir yudum daha alıp doğru etkiyi yaratmaya çalışıyorum. İlileniyorum ama aşırı değil. "Yani onu tanıyor musun?"

"Oh evet. Buraya oldukça sık gelir. Muhtemelen yıllar boyunca ona yüzlerce Cluny servis etmişimdir."

Demek *oydu*. Chris'in beni park yerinden tekneye kadar takip ettiğine bahse girerim; Matthew'a telefon ettikten hemen sonra ayrıldım ve Chris'in LeSabre hâlâ otoparktaydı. Matthew'un sürpriz hedefine doğru ilerlemeye o kadar kararlıydım ki, asla arkama bakmadım.

Belki Chris bundan önce de beni izliyordu - çimenlerin üzerindeki yavrukurt toplantısından arabama kadar. Kendini tanıtırken garip davrandı. Beni *Post*'taki makalemden ya da yaptığım diğer röportajlardan tanıdıysa, neden basitçe sormadı?

Belki de beni Marissa ile etkileşim halinde görünce merakı arttı. Haklı olarak onun müşterilerimden biri olduğunu varsayabilir.

Ama bu keşfe vereceği normal bir tepkinin beni takip etmesiyle sonuçlanacağı bir evren yok. Neden basitçe gelinine sormuyorsunuz?

"Bunu bıraktığın için teşekkürler. Ona geri götüreceğim." Sunucu düğün fotoğrafına geri döner, sonra parayı fark eder. "Yıllar boyunca bıraktığı bir dolarlık bahşişleri telafi etmek için bunu cebime atmalıyım."

Onu konuşturmaya devam et, diye düşünüyorum kendi kendime. "Oh, onlardan biri," diyorum, minnettarım

Makyaj çantamda acil bir yirmi tane var, böylece cömert bir

Faturamı aldığımda bahşış vereceğim. Yapmak istediğim son şey kredi kartıyla ödeme yapmak ve Chris için bir ipucu bırakmak.

"O iyi biri. Biraz yalnız biri."

Bize yaklaşan diğer garson araya giriyor: "Son gelişinde öyle değildi Darlene. Aslında ona o Cluny'leri servis eden bendim. Chris burada biriyle tanıştı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor.

Bakışlarımın uzaklaşmasına izin veriyorum. Bağlantıyı koparmış gibi görünürsem sohbetleri daha serbest olacaktır.

"Evet, sanırım oğlu olabilir."

"O resimleri görene kadar çocuğu olduğunu bile bilmiyordum. Bir oğlundan hiç bahsetmedi."

Buraya gelmeden önce makbuzun üzerindeki tarihi kontrol ettim. Piskoposlarla ikinci seansımı yaptığım geceydi, Matthew bir işi olduğunu söylediği için saat 21:00'de onların evinde ayarlamıştık.

Ama makbuzdaki saat 8:17'ydi, yani Matthew önce babasıyla bir içki içmiş olabilirdi.

Matthew bana ön kapıyı açtığında nefesinde alkol kokusu aldım.

"Menüyü görmek ister misin, tatlım?" Darlene teklif ediyor.

Bu sohbet konusu kendi kendine bitti; devam etmeye hazır olduğunu söyleyebilirim.

Ama ben değilim. Düğün fotoğrafında babasının yanında duran Matthew'u işaret ediyorum ve erkek sunucuya bakıyorum. "Bu adamla birlikte miydi?"

"Olabilirdi." Omuz silkiyor.

Matthew'un babası ve oğluyla birlikte çekilmiş daha yeni bir fotoğrafına bakıyorum. "O mu?" Darlene bana tuhaf bir bakış fırlatıyor.

"Hayır, kesinlikle o değil."

Tüylerim diken diken oluyor. Sanki beynim farkına varmadan önce vücudum ne olacağını biliyor.

Piskoposlarla yaptığım oturumların her birinde tek bir kişi var. Bazen görünmez oluyor, bazen de beklenmedik anlarda ortaya çıkıyor. Hem Matthew hem de Marissa ile bağlantılı. Natalie ile. Muhtemelen Marissa'nın asistanı Polly ile. Ve benimle.

O sadece beni Piskoposlara bağlayan bir ilmek değil. O, ipliğin bütün makarası.

Darlene'in keskin gözlerle bana baktığını fark ederek fotoğrafı yavaşça tekrar çeviriyorum. "O."

Erkek garson düğün resmine bakıyor ve işaret parmağımın gösterdiği yeri takip ediyor. Uzun boylu, gülümseyen, açık renk saçlı, smokinli bir başka adamı seçmiştim - güzel gelinin yanındaki değil, resmin çevresindeki bir adam.

Elektrik vücuduma yayılıyor. Gizemin eksenine yaklaşıyorum; onu hissedebiliyorum.

Darlene boğazını temizler. "Belki de Chris'in telefon numarasını bulmalı ve ona, buraya oğlunu bırakmaya gelen iyilikseverden bahsetmeliyim. cüzdan."

Onu görmezden geliyorum ve gözlerimi zorlukla nefes alan erkek sunucuya dikiyorum. "Evet," diyor sonunda. "Sanırım bu o."

Parmağım Skip'i gösteriyor.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MARISSA

MARISSA bu mutlak dehşet ve korku hissini daha önce sadece birkaç kez yaşamıştır.

İki hamileliği sırasında, doktorunun yüzü düştüğünde oldu. sonogramlarını uygularken. Ve bir başka sefer, bir ilçe fuarında gözlerini bir anlığına Bennett'ten ayırdığında ve onu on beş dakika sonra hayvanat bahçesinde bulana kadar kalabalık tarafından yutulduğunda.

Bu öğleden sonra Matthew ona biraz kestirmesini önerdiğinde, zihni sessiz kalamayacak kadar dağılmıştı. Onun yerine komodinin üzerinde duran dizüstü bilgisayarına uzandı. Natalie-Polly bağlantısı aklından çıkmıyordu ve bu işin aslını öğrenmesi gerekiyordu. Polly'nin adını Natalie'ninkiyle birlikte arama motoruna girmişti. Ama hiçbir şey çıkmamıştı. Bu yüzden Natalie'nin çalıştığı emlak şirketinin adını ekledi. Hâlâ bir şey çıkmamıştı. Bir dakika daha bilgisayar ekranına baktı ve tam kapağı kapatacak ki, parmakları yeniden hareket etmeye başladı, kendisine musallat olan başka bir kadının adını yazarken titriyordu. Eski en iyi arkadaşının: Tina Lennox.

Tam olarak ne aradığından emin değildi. Görecek ne gibi yeni bilgiler olabilirdi ki? Bebek duyurusu yok. Ya da Ayın Çalışanı takdiri. Düğün fotoğrafı da olmayacaktı. Lise mezuniyetinden bile bahsedilmiyordu. Tina'nın hayatı başlamadan sona erdi.

Karşısına çıkan ilk birkaç haber Marissa'ya tanıdık geliyordu: Associated Press'ten birkaç eski haber ve *Baltimore Sun*'dan birkaç uzun haber. Marissa, Tina'nın yıllık fotoğrafına tıklamıştı, tüm gazetelerin

koştı ve uzun süre ona baktı. Fotoğraf için Tina, Marissa'yla birlikte Tina'nın sahip olduğu en güzel kazak olduğuna karar verdikleri sarı kazağı giymiş ve saçlarını kıvırmıştı.

Sonra Marissa Tina'dan bahseden birkaç yeni kişinin ortaya çıktığını fark etti. En azından Marissa için yeniydiler.

Yerel bir adam Tina Lennox cinayetini itiraf etmekten vazgeçti: eski lise İngilizce öğretmeni Marvin Miller polisin sahte bir itirafa zorladığını iddia ediyor.

O makale dört yıl öncesine aitti.

Dokuz ay öncesine, Tina'nın ölüm yıldönümüne tarihlenen bir diğerinde Miller masumiyet iddialarını tekrarlıyordu. *Gerçek katil serbestçe dolaşırken ben hayatımın yarısını bir hücrede oturarak geçirdim*, diyordu.

Marissa ekrana bakmış, elini ağzına götürmüş, boğazında bulantının yükseldiğini hissetmişti.

Eğer Tina'yı İngilizce öğretmenleri öldürmediyse, kim öldürdü?

Bu hesaplaşmanın sonunda geleceğini bilerek akşam yemeğini ve Bennett'in yatma saatini atlatmak çok zor olmuştu. Normal davranmaya çalışmıştı ama Matthew'u birden fazla kez şaşkın bir ifadeyle onu incelerken yakalamıştı.

Şimdi Marissa, aile odalarından arka bahçeye açılan çift camlı kapıdan Matthew'un ateşin başında durduğu yere bakıyor.

taş ocakta. Serin, yıldızların aydınlattığı bir akşam ve Matthew bir battaniye ve bir şişe iyi şarap getirmiş. Bennett yarış arabası yatağında mışıl mışıl uyuyor, başparmağı yeni bir bandajla kaplı ve dinozor dioraması neredeyse bitmek üzere.

Sahne sakın ve romantik bir gece için hazırdır. Ta ki Marissa içine bir el bombası atana kadar.

Kapıyı kaydırarak açıyor ve verandaya adım atıyor.

Kocasını alevlerle ilgileniyor, kütükleri düzenlemek için bir demir çubuk kullanıyor. Yüzüne vuran ateş ışığı, uzun zaman önce şenlik ateşi başında geçirilmiş bir başka akşamın görüntüsünü çağırıştırıyor.

Hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil.

"İşte buradasın." Matthew demir çubuğu bir kenara bırakıp oturur ve kanepede yanındaki minderi okşar.

Marissa ona doğru yürürken adam beyaz Burgonya şarabına uzanır ve tirbuşonu çevirip güçlü parmaklarıyla çekerek çıkarır.

İkisine de birer bardak doldurur. "Şerefe."

"Şerefe." Küçük bir yudum alır. Yıldönümlerinin arifesinde, adamın düğün kristallerini seçtiğini fark eder.

Yine çok üşüyor, polar taytına ve üstlüğüne rağmen ve

Ateş. Tüm bunlar başladığından beri ısınamamış gibi hissediyor.

Matthew battaniyeye uzanıp onu bacaklarının üzerine örtüyor. "İyi misin?" Marissa kayıtsız bir ses çıkarıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Matthew sakın görünüyor; başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok. "Tabii ki."

Derin bir nefes alır ve her şeyi çözme potansiyeline sahip o soruyu sorar: "Yıllar önce Skip için neden yalan söyledin?"

Matthew bardağını bırakır ve sanki bu anın öneminin farkındaymış gibi yüzünü ona döner.

Matthew sonunda, "Çünkü onun için kötü görünüyordu ve Tina'yı onun öldürmediğini biliyordum," diye cevap verdi. "Sen ve ben Skip'in bazen geceleri teknesinde çalıştığını, ertesi sabah erkenden müşterilerini balığa götürdüğünü biliyoruz. Ama eğer

Polis, Tina'nın bulunduğu yere yakın bir yerde tek başına olduğunu biliyordu. Öldürüldü mü? Ona inanmamış olabilirler. Burslu olarak üniversiteye gitmek üzereydi. Daha sonra aklansa bile, bu şüphe bulutu ona her şeye mal oldu."

Marissa, Tina'nın Skip'in koluna attığı çiziği hatırlayarak başını sallar. "Onun için çok iyi bir arkadaşın," diye fısıldıyor.

Marissa, çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra Matthew'dan ilk duyduğunda sahte mazeret zararsız görünmüştü: *Skip korkmuştu. Polis herkesi sorguluyordu. Babamdan tavsiye istemek için evime geldi ama babam şehirdeydi. Onun yapmadığını biliyordum, bu yüzden ona o gece evde benimle birlikte film izlediğini söylemesini söyledim. Annem üstünü örttü.*

Skip'in kimseye zarar vermeyeceğini söylediğimde bana güvenmişti.

Marissa, Matthew'un ofisindeki açık pencereyi ve İngilizce öğretmeninin itirafını geri aldığını öğrendiğinde yalan zararsız görünmeyi bıraktı.

Ateş yüksek bir patlama sesi çıkarır ve Marissa irkilir, ama Matthew ona bakmaz bile. Dikkatle ona bakıyor.

"Bu konuyu neden şimdi açıyorsun?"

Marissa'nın ağzı o kadar kuru ki bir yudum daha şarap istiyor. "Bu öğleden sonra davayı Google'da araştırdım. İngilizce öğretmenimizin polisin kendisine çok baskı yaptığını ve sahte itirafta bulunduğunu iddia

ettiğini biliyor muydun?"

Matthew onun eline uzanır ve masaj yapmaya başlar. "Tatlım, hapisanedeki herhangi bir adama masum olup olmadığını sor. Hepsi evet diyecektir."

"Skip'i artık ne kadar iyi tanıyoruz? Son yirmi yılda onu sadece birkaç düzine kez gördük. Geçen yaza kadar ülkenin öbür ucunda yaşıyordu."

Matthew'un parmakları hareket etmiyor. "Ne diyorsun sen?"

Marissa titremeye başlar. Bu ona Avery'nin ofisinde soğuktan ve korkudan titreyerek oturduğu ilk itirafını hatırlatır.

Sonra, Matthew onun rahatsızlığına cevap vermedi.

Şimdi bir kolunu ona doluyor. Onun sıcak, sert bedenine doğru eğiliyor ve bunun son kez olabileceğini düşünmemeye çalışarak onun odunsu kokusunu içine çekiyor. Sonra yüzünü ona dönmek için geri çekiliyor.

Matthew'a gerçeği söylemek zorundayım, diye hatırlatıyor kendine ve sadece

Çünkü dürüstlük olmadan gerçek bir evlilik yapamayız. Onun basit yalanı, dokunduğu herkesi hasta eden görünmez bir virüs gibi yayıldı ve şekil değiştirdi. Ve bir virüs gibi, yalan da ölümcül olabilir.

Skip'in davranışı sadece Marissa'yı etkilemiş olsaydı sorun olmazdı. Gülleri, notu ve çorbayı bir kenara atabilir ve bu durumla yaşayabilirdi. bir tür kefaret olarak baskı ve suçluluk.

Ama eğer Matthew'a yapılan vahşi saldırının ve bu sabahki bariz haneye tecavüzün arkasında Skip varsa -böyle düşünmekten nefret ediyor ama başka kim olabilirdi ki- o zaman tırmanışı düpedüz dehşet verici.

Bir zamanlar okuduğu bir cümleyi hatırlıyor: *Başka birinin kalbinde ya da kafasında ne olduğunu asla gerçekten bilemezsiniz.* Belki de Avery başından beri beni bu ana doğru yönlendiriyordu, diye düşünür Marissa. Bu nihai test olabilir. Eğer

Marissa Matthew'a gerçeği söyler ve o da onu affeder, gerçekten iyileşmeye başlayabilirler.

Ve eğer yapmazsa ... Matthew ve Bennett'i korumak evliliğini korumaktan çok daha önemlidir.

"Skip son zamanlarda çok garip davranıyor," diye başlıyor.

"Evet, dün gece davetsiz olarak uğrayıp o kadar çorbayı bırakması biraz garipti." Matthew omuz silkiyor.

"Bundan daha fazlası var. Bunu söylemek benim için çok zor. Ancak son zamanlarda yaşanan diğer olayların arkasında Skip'in olabileceğini düşünüyorum."

Matthew onun bacağının titrediğini hissedebiliyor mu? Hissedebildiğine yemin ediyor.

enerjisindeki değişimi algılamalı; el bombasının onun elinde olduğunu hissetmeli.

"Neden böyle düşünüyorsun, Marissa?" Matthew'un ses tonu, endişeli bir müşteriyle zor bir konuşma yaptığı zamanki gibi düzgün ve ölçülüdür.

"O güller . . . Ertesi gün çiçekçiyi aradım. Venmo hesabı @Pier1234 idi. Skip'le büyüdüğümüz yerin yakınında uzun bir iskele vardı. Oradan balık tutmaya bayılırdı. Ya Polly ile bulduğunuz not? Coco'nun yanında takılan evsiz adam Ray, birinin notu getirmesi için ona para verdiğini söyledi. O notu

Aynı adam Ray'e bir çift eldiven de verdi. Eldivenlerin Skip'e ait olduğunu biliyorum."

Matthew ayağa kalkar ve maşaya uzanır. Ateşi dürter. Yoğun bir duman dalgası Marissa'ya doğru sürüklenir ve Marissa dumanı içine çekerken kısa bir süre başının döndüğünü hisseder.

"Matthew." Cesaretini toplamak için şarabından bir yudum daha alır. "Sana yalan söyledim. Spor salonundan biriyle yatmadım. Skip'ti."

Matthew sonsuz bir an boyunca kıpırdamadan durur. Sonra yavaşça ona doğru döner, poker hâlâ elindedir.

Yüzünün yarısı karanlıkta, diğer yarısı ise titreyen ateş ışığıyla aydınlanmış, onu hem tanıdık hem de bir yabancı gibi gösteriyordu. Tıpkı Skip'in onu ilk öptüğü gece görüldüğü gibi.

Matthew konuşmuyor. Sanki onun ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi ona bakıyor.

Seni ilk öptüğümde, okyanusa ilk kez bakmak gibiydi. Bunca yıl sonra hala aynı şekilde hissediyorum.

Kocası bir daha asla onun için böyle hissetmeyecek.

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. "Matthew, lütfen bir şey söyle! Çok üzgünüm."

Matthew pokeri yere bırakıyor.

Koltuğuna geri gömülüyor ve sanki şoktaymış gibi önüne bakıyor. "Sen ve Skip," diye fısıldıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne kadar zamandır neler oluyor?"

"Sadece bir kez oldu; yemin ederim."

"Bunca zamandır bana yalan söylüyordun." Matthew'un sesi olağanüstü sakın ve yumuşaktır. Marissa'ya bir depremin öncesindeki sarsıntılar gibi geliyor.

"Ne yapacağımı bilemedim. Sana söylersem beni terk edeceğini düşündüm ve buna dayanamazdım. Ama yapmalıydım. Bilmeyi hak ediyordun."

"Bunu aklım almıyor. Skip dün gece bizim *evdeydi*, Marissa. Hepimiz oturup eski günlerden konuştuk ve bu sırada sen ve o ..."

Matthew bardağına uzanır ve şarabı içer. "Avery'nin tüm bunlardan haberi var mı?"

Marissa tereddüt eder. Cevabı duyduğunda bu durum Matthew için daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacaktır?

"Öyle, evet."

Hızlı ve güçlü bir hareketle boş kristali taş şömineye doğru fırlatıyor. Kristal bir düzine parçaya ayrılıp kırıkları etrafa saçılınca irkilir.

"Benden başka herkes işin içindeydi! Hepiniz benim bir aptal olduğumu düşünüyorsunuz!"

Marissa başını sallar. "Hayır! Aptal olan benim, Matthew. Her şeyi mahvettim! İstedğim tek kişi sensin."

"Ancak kanıtlar bunu desteklemiyor." Matthew kontrolü tekrar ele aldı, keskin hukuk zekâsı kızın söylediklerine karşı koyuyor.

"Skip'e bunun bir daha asla olmayacağını söyledim. Bizi yalnız bırakması için ona yalvardım.

Ama . . ."

"Ama Skip bunu kabul etmiyor?" Matthew sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi dosdoğru önüne bakıyor.

"Öyle görünüyor," diye fısıldıyor Marissa.

Bir bakıma, Matthew'un gözlerini dolduruyor olması gereken öfke ve tiksintiyi göremediği için minnettar. "Her şeyi yaparım-"

Aniden ayağa kalkar. Tek kelime etmeden eve doğru ilerlemeye başlar.

Bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyor: Bir bavul hazırlayacak ve bir otelde kalacak.

Yarın yıldönümü kutlaması olmayacak. Artık yıldönümü kutlaması olmayacak.

Adamın cam kapılara ulaşmasını izliyor.

Ama onları açmak yerine, arkasını dönüp ona doğru yürüyor.

Adamın ona bağırmasına ya da taşınmasını söylemesine hazırdır.

Ama yaklaştığında gözlerinin ıslak olduğunu görür. Kocasını sadece bir kez ağlarken görmüştür, o da annesi öldüğünde.

Marissa da sanki içinde bir şeyler kırılıyormuş gibi hissediyor. "Başka sır var mı?"

Matthew'un birlikte yaşadıkları süre boyunca ona sorduğu yüzlerce sorudan en önemlisi, doğru cevaplaması gerekeni budur.

Başını iki yana sallar. "Bu sonuncusuydu."

Matthew başını sallar ve o anda Marissa zamanın titreyerek durduğunu hissederek.

Matthew sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi tekrar eve bakar. Sonra tekrar ona bakar.

Nefes almaya bile korkarak bekler.

"Bittiğini sanmıştım," diyor Matthew sonunda. "Ama seni bırakamıyorum."

KIRKINCI BÖLÜM

AVERY

Rock Creek Drive boyunca koşarken rahat bir ritim tutturuyorum. Yanımda, Romeo kolayca bana ayak uyduruyor. Dikişleri çözüldüğünden beri bu bizim ilk gerçek koşumuz ve o da benim kadar egzersiz yapmak için can atıyor gibi görünüyor.

Aradığım sadece fiziksel bir rahatlama değil. Tanıdık bir yol boyunca ayaklarımın sabit, tekrarlayan hareketiyle ilgili bir şey zihnimi serbest bırakma eğilimindedir. Ve şu anda umutsuzca berraklığa ihtiyacım var.

Marissa bu sabah erken saatlerde, ben kahve içip Pazar gazetelerini okurken beni aradı ve sonunda Matthew'a Skip hakkındaki gerçeği söylediğini bildirdi.

Hâlâ denemek istiyor. Sesi merak doluydu. Gitmeme izin veremeyeceğini söylüyor.

O kadar basit değil, ona söylemiştim. Yapacak çok işimiz var. Tabii ki. Yarın gece orada olacağız.

Sekizinci oturum, diye düşünmüştüm kendi kendime. Test. Aklımda bir tane var ama bugün öğrendiklerime göre değiştirebilirim.

Matthew'la konuşmak istemişim ama bana duşta olduğunu ve daha sonra arayacağını söylemişti.

İki saat oldu ve ben hala o telefonu bekliyorum. Tam bunları düşünürken, neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu.

"Romeo, hayır!" Onu geri çekmek için tasmaını çekiyorum. Dikkatini çeken sincap yolumuzun karşısına geçip bir ağaca tırmanıyor. Yüzümü buruşturup boştaki elimle omzumu ovuyorum, sonra koşmaya devam ediyorum ve patika boyunca birlikte yürüyen bir çift kadının yanından geçiyorum.

Genellikle sürecimin bu noktasında danışanlarımın sorunlarını tanımlamış ve bir tedavi planı hazırlamış olurum.

İlk seansımız sırasında sarı defterime, Matthew ve Marissa'nın isimlerinin altına aldığım notları düşünüyorum.

Marissa'nın itirafı: Sadakatsizlik.

Muhtemel kök neden: Duygusal mesafe.

Eğer ilerlemem yalnızca Piskoposların ilişkilerinin kalitesiyle değerlendirilseydi, bu vakayı yükselen bir başarı olarak görebilirdim. Evlilikleri şu anda kapımdan ilk girdikleri zamankinden daha sağlıklı görünüyor.

Görünüşe göre.

Bu kelimeyi ilk ziyaretimiz sırasında da yazmış ve iki kez altını çizmiştim. Şimdi zihinsel olarak ekliyorum:

Görünüş yalan.

Piskoposlar ya da etraflarındaki insanlarla ilgili hiçbir şey açık değildir.

Toprak patika keskin bir şekilde yokuş yukarı dönüyor. Bacaklarım yanmaya başlıyor ve ciğerlerim sıkışıyor, ama kendimi hızımı korumaya zorluyorum, yakında tepeye ve yokuş aşağıya ulaşacağımı biliyorum. Yanımda, Romeo hala rahatça koşuyor, sanki ayak uydurduğumdan emin olmak istercesine arada bir bana bakıyor.

Koşumun yarısına geldiğimde, devrilmiş bir ağacın karmaşık kök sistemi ortaya çıkıyor.

Isındım, bu yüzden polar ceketimin fermuarını açmak ve sürekli kayan kulaklıklarımdan birini ayarlamak için duruyorum.

Bu patikada yarım düzine insan gördüm ama şu anda etrafta kimse yok. Bir esinti ağaçları hışırdatıyor ve ben temiz havayı içime çekiyorum. "Geri dönmeye hazır mısın?" Romeo kabul eder gibi görünüyor, biz de dönüp rotamızı takip etmeye başlıyoruz.

Bir dakika sonra taytımın yan cebindeki telefonum çalıyor. Kim olduğunu görmek için yavaşlıyorum, sonra aramayı kabul etmek için düğmeye basıyorum.

"Hey, Matthew." Tekrar durdum ve nefesimi toplamaya çalıştım.

"Nasılsın?" "Nasıl mıyım?" Sanki hoparlörü açmışım gibi geliyor. Belki de o arıyordur.
beni arabasından indirdi.

Devam etmesini bekliyorum. Matthew'un o geceyi nasıl anlattığını duymak istiyorum.

"Tamamen kızgıyım. Sanki enayi yumruğu yemiş gibiyim."

"Bu korkunç bir ihanet." Matthew bir şekilde Skip olduğundan

şüphelenmiş olsa bile, bunun doğrulanması yıkıcı olmalıydı. "Ve ben de buna ortak olduğum için özür dilerim."

"En az kızdığım kişi sensin." Matthew yüksek sesle nefes verir.
"Marissa açıkça çuvalladı. O gece Skip'i hiç içeri almamalıydı. Bunu atlatmam biraz zaman alacak. Ama son birkaç haftadır, çok fazla vicdan muhasebesi yaptım ve emin olduğum tek şey Marissa'yla evli kalmak istediğim. Elimde değil. Karımı seviyorum."

"Skip'le nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?"

"Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum ama onu arayıp bildiğimi söyleyeceğim. Ve bir daha bana ya da karıma yaklaşmamasını yoksa onu öldüreceğimi söyleyeceğim."

"Anladım." Sıkışan baldırlarımdan birini esnetmek için öne doğru eğildim.

"Marissa'ya o gece olanlarla ilgili tek bir ayrıntı bile bilmek istemediğimi söyledim. Kafamda o resmin oluşmasını istemiyorum." Matthew tereddüt eder. "Dürüst olmak gerekirse, Skip'in hayatımızdan çıkacağı için rahatladığını düşünüyorum. Bence artık ondan biraz korkuyor. Yaptığı onca şey... şiddete başvurabilir."

Arkamda bir sopanın kırılma sesini duyuyorum. Etrafımda dönüyorum. Patika boştu.

"Başka bir şey yaparsa uzaklaştırma emri çıkartabiliriz," diyorum Matthew'a. "Ama umarım iş o noktaya gelmez."

"Bugün Marissa'yı tekneyle gezintiye çıkaracağım. Skip bunu bizim için mahvetmeyecek. İstedğim gibi bir yıldönümü kutlaması olmayacak ama . . . Bilmiyorum, belki yeni bir başlangıç olabilir."

"Olmasını istediğiniz her şey olabilir."

"Tamam. Sanırım yarın gece görüşürüz. Belki de tekilayı hazırlamalısın."

Gülüyorum ve yapacağıma söz veriyorum.

Telefonu kapattığımızda kulaklıklarımı tekrar ayarlıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Ormanda yalnız gibi görünüyorum ama hazırlıklıyım. Anahtarlığımda Mace var ve gelen herkesi duyabiliyorum.

Çünkü görünüş yalan söylüyor: Ben çalma listesi dinleyen kaygısız bir koşucu değilim; kulaklığımda hiçbir zaman müzik çalmadı.

Romeo havlamaya başlıyor ve tasmasını tekrar çekiştirerek beni ileri doğru çekiyor. Bir köşeyi dönüyoruz ve önümde yürüyen bir kadın görüyorum.

Romeo ve ben onu geçiyoruz ve birkaç dakika sonra iki bisikletli yanımdan hızla geçiyor.

Kısa bir süre tehditkâr görünen orman yeniden güvenli görünüyor.

Romeo ve ben patikanın sonuna varıp çıkıyoruz. Arabam bu Pazar koşularında her zaman olduğu yere, Batı Caddesi'nin bir bölümüne park edilmişti.

Bir adam ona yaslanmış, belli ki beni bekliyor. Pusu kurmak için berbat bir yer. Sadece işlek bir yol değil, etrafta bir sürü insan var.

Yine de kendimi ve köpeğimi korumak için savaşılmaya hazır bir şekilde gürzüme uzandım.

Tehdit edilmekten ve takip edilmekten bıktım. Eğer Acelia'nın uşaklarından biriye, onu Mace ile patlatacağım, bacaklarının arasına tekme atacağım ve polisleri arayacağım.

Ama öyle
değil.

Ben Skip.

Ona doğru birkaç adım daha attım, onu azarlamaya hazırdım. Sonra Skip'in ellerine baktım ve nefesim kesildi.

Dışarısı soğuk ve o eldiven giyiyor.

Mavi deri eldivenler.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

MARISSA

On iki yıl için GELENEKSEL YILDÖNÜMÜ HEDİYESİ ipek veya ketendir. Marissa bu doğrultuda ilham verici bir şey bulamadığı için Matthew'a eski bir Rolex hediye etti. Rolex'i haftalar önce sipariş etmiş ve üzerine HER DAKİKA SEVİYORUM mesajını yazdırmayı düşünmüştü.

SEN DAHA FAZLASIN. Ancak, üzerine yazı yazdırmak beklediğinden daha zor oldu, bu yüzden ona süslemeden vermeyi planladı.

Bugün erken saatlerde paketlemeye niyetlenmişti ama bir türlü fırsat bulamadı.

Matthew yine fil odasında uyumasına rağmen erkenden uyandı ve banyolarında duş aldı. Bennett pijamalarıyla aşağı indiğinde, Marissa ve Matthew mutfakta kahve içiyorlardı.

Araları henüz düzelmemişti ama Matthew denemeyi kabul etmişti ve bu ona verebileceği en iyi yıldönümü hediyesi gibi geliyordu.

Yine de elinde başka bir şey varmış gibi görünüyordu.

Öğle yemeğini yedikten sonra Matthew, Bennett'in gece çantasını hazırlamasına yardım etti ve şu anda oğullarını Charlie'lerde eşi benzeri görülmemiş bir okul gecesi yatısına götürüyordu.

Bennett ona sarılıp vedalaştığında Marissa keskin bir sızı hissetmişti; oğlunun yanında olma, gözlerini her an ondan ayırmama özlemiyle yeniden kavrulmuştu.

Ama bunu belli etmedi. Bennett hayatında sadece iki kez yatıya kalmıştı ve her ikisi de Charlie'nin evinde olmasına rağmen Bennett yine de biraz gergindi.

Sam'i beslemeyi unutma, demişti bir tırnağını çiğneyerek.

Yapmayacağım. Bennett'e parlak bir şekilde gülümsemişti. *Yarın okuldan sonra seni alırım.*

O zamana kadar umarım yeni bir asistan tutmuş ve Polly'ye haber vermiş olurdu. Ve Skip hayatlarından çıkmış olacaktı.

Matthew ve Bennett ayrıldığında, içi huzurla dolmak yerine huzursuzluğu daha da artar.

Mutfağı toplamak ve bulaşık makinesine öğle yemeğinden kalan tabakları doldurmakla meşgul olur, ardından saati saklandığı yerden çıkarır. ve paketlemek için mutfağa getiriyor. Paketin son köşesini katlarken, dağıtıcıdaki seloteyp bitiyor.

Üst kattaki derme çatma ofisinde daha fazla bant var, ama daha yakın bir rulo muhtemelen Matthew'un çalışma odasında. Hediyesini mutfak adasına bırakıp odaya giriyor, parke zemin çıplak ayaklarına serin geliyor.

Odanın diğer ucunda, Matthew'un çok sevdiği Picasso eskizinin bulunduğu pencere sıkıca kapanmıştır. Bakışlarını kaçırıyor. Bugün Skip'in düşüncelerinin araya girmesine izin vermeyecekti.

Masasının üzerinde bir mektup açacağı, Matthew'un dizüstü bilgisayarını, bir kalemlik ve gümüş çerçeveli bir aile fotoğrafı var ama kaset yok. Marissa masanın arkasından dolaşüyor ve üst çekmeceyi açıyor. Matthew'un ofisindeki her şey gibi bu da iyi düzenlenmiş; makaslar, zarflar, ataçlar ve zimba düzgün bölümler halinde. Bant arkaya doğru.

Çekmeceyi biraz daha çeker ve bandın yanında başka bir nesne görür: dokunmuş beyaz bir ip.

Ne olduğunu tam olarak bilmesine rağmen şaşkınlıkla ona bakıyor: Bennett'in kayıp izci ipi.

Burada saklı ne işi var?

Onu çıkarır ve bakar. Sekiz rakamını andıran karmaşık bir düğümle bağlanmış.

Buna denizci düğümü deniyor. Denizde büyüdüğü için biliyor ve yapmayı hiç öğrenmemiş olsa da yüzlerce kez görmüş.

Bennett denizci düğümleri üzerinde çalışmıyordu; onları nasıl oluşturacağını bile bilmiyordu. Kare düğümler üzerinde çalışıyordu.

Cildi karıncalanıyor.

Matthew'un arabasının garaj yoluna girme sesini duyar ve hemen bir parça bant çekerek ruloyu iple birlikte geri koyar

ve çekmeceyi kapatıyorum.

Aceleyle mutfğa girip hediyeı paketlemeyi bitiriyor ve Matthew kapıyı açana kadar çantasına yerleştiriyor.

Mutfğa giriyor. Siyah bir ceket ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor ve yüz ifadesi asık.

Sonra onu görüyor ve gülümsüyor. "Artık sadece ikimiz varız."

Bir sebepten dolayı midesi sıkışıyor. Dün gece olanlar yüzünden, diyor kendi kendine.

"Üstümü değıştireyim de gidelim." Umutsuzca bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı var.

"Aceleye gerek yok." Matthew ceketini çıkararak adanın etrafında dolaşıp onun yanında duruyor. Açık mavi bir oxford giyiyor, Marissa'nın ona gözlerinin rengini tamamladığı için aldığı bir oxford. "Gel, otur. Sana söylemem gereken bir şey var."

Oturmak istemiyor ama razı oluyor.

Ancak Matthew ayakta duruyor ve ceketini Marissa'nınkinin yanındaki tabureye bırakıyor. Ona çok yakın. Kendini hapsedilmiş hissediyor.

"Az önce Skip'le konuştum. Ona ikinizin arasında ne olduğunu bildiğimi ve bizden uzak durması gerektiğini söyledim."

"Nasıl karşıladı?" diye sormayı başarıyor.

"Özür diledi. Anlıyor gibi görünüyordu. Ama son zamanlarda o kadar dengesiz davranıyor ki, bunun bir son olacağına güvenebileceğimizi sanmıyorum."

Skip'in bir görüntüsü Marissa'nın zihninde canlanır: On yedi yaşındaki Skip, Marissa'nın elinin arkasındaki istiridye kabuğu kesiğinden kalan kanı nazikçe temizliyordu. *Sana zarar vermiyorum, değil mi? diye sormuştu.*

Skip'i bir daha asla göremeyecekti. Onun sesini asla duyamayacaktı. İçini derin bir kayıp duygusu kapladı.

Matthew ona bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor çünkü öyle olması gerekiyor ama değil. Matthew o kadar yakın ki, sanki onun verdiği nefesi içine çekiyormuş gibi hissediyor; ciğerleri daralıyor.

Matthew uzanıp saçlarını okşarken neredeyse baskın bir klostrofobi hissi onu sarıyor.

"Oh, şimdi hatırladım!" Marissa'nın sesi boğuk çıkıyor; boğazını temizliyor. "Charlie'nin annesini arayıp Bennett'in yarınki okul gezisi için izin belgesini teslim ettiğinden emin olmam gerekiyor."

Matthew'un eli aşığıya iniyor ve sırtına masaj yapmaya başlıyor, parmakları sağ omzundaki ağrılı bir düğüme giriyor.

"Ona çoktan söyledim." Matthew'un parmakları çok güçlü; acıtıyor.

Yüzünü buruşturuyor ve geri çekiliyor. Matthew'un söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu; izin belgesini dolduran ve Bennett'in sırt çantasının cebine koyan oydu. Matthew'un okul gezisini bildiğinin farkında bile değildi.

"Yaptın mı?"

Matthew kendi sorusuyla karşılık verir: "Neden bu kadar gerginsin, tatlım?"

Masasının çekmecesindeki beyaz ipi görmeden duramıyor. Matthew geri çekilse, bulmacayı anlamaya çalışabilirdi. Sonra adam nihayet uzaklaşır ve kadın yutkunur.

Adanın diğer tarafına doğru yürür ve şarap rafından bir şişe çıkarır.

"Gitmeden önce bir şeyler içebiliriz diye düşünmüştüm."

"Kulağa hoş geliyor. Ben bardakları getireyim." Marissa ayağa kalkmaya başlar, ama Matthew onu elinin tersiyle iter; çoktan bardakları dolaptan çıkarmıştır bile.

Kadın bir şey yapamadan, adam tekrar yanına gelir, eskisinden daha da yakınına sokulur, bacakları kadınınkilere dayanır. İkisine de birer bardak dolduruyor. Kadın titreyen eliyle kendi kadehine uzanıyor. Şu anda en son isteyeceği şey alkol; zihnini açık tutması gerekiyor.

Matthew kadehini onunkine tokuşturuyor. "Benim güzel karıma." Sözleri kulağa yanlış geliyor, sanki replik okuyormuş gibi.

Sanki kadeh kaldırmasına vereceği tepkiyi ölçmeye çalışıyormuş gibi ona bakar. Matthew'u uzaklaştırmak için karşı konulmaz bir istek duyuyor, böylece sonunda kurtulabilecek
Bu bar taburesi.

Küçük bir yudum alıyor. Matthew hâlâ ayakta; ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kalıyor. Geniş geniş gülümsüyor.

Dün gece verdiği haberlere bakılırsa, bir şeyler ters gidiyor. Çok mutlu, çok kaygısız.

Çok mükemmel.

"Neredeyse unutuyordum." Adam tekrar ondan uzaklaşıyor ve kadın bir yudum temiz hava daha çekiyor. Kocasını yanıdayken nefes almak onun için neden bu kadar zor? Öğleden sonra ve akşamın geri kalanını onunla nasıl geçireceğini bilmiyor.

O beyaz ipi en son birlikte uyudukları gece Skip'in elinde görmüştü. Onlar konuşurken Skip dalgın dalgın onunla oynuyordu. Sonra onu öpmek için eğilmeden hemen önce sehpanın üzerine bıraktı.

Skip gittikten sonra Marissa kullandıkları kadehleri elde yıkayıp kurutmuş ve dolaba geri koymuştu. Skip'in getirdiği boş Malbec şişesini geri dönüşüm kutusunun derinliklerine gömdü. Küçük servis kâsesindeki yenmemiş kuruyemişleri attı, kâseyi duruladı ve karışık kuruyemiş kutusunu kilere geri koydu. Kanepedeki tüm yastıkları kabarttı.

Kanıtları silmiş.

Küçük beyaz ipi yan masada mı bırakmıştı?

Muhtemelen. Çok zararsız görünüyordu.

Nabızı kulaklarında atıyor ve düşünmesini zorlaştırıyor.

Şarap kadehini bırakıyor. Matthew kilerden bir şeyler almış ve tekrar onun yanına gelmiştir. Elinde bir kutu karışık kuruyemiş var. Üstünü çıkarıyor ve bir Brezilya cevizi seçip ona uzatıyor. Kadın başını sallıyor; boğazında kalmasından korkuyor.

Kendi ağzına atıyor. "Mmm." Mutfak o kadar sessiz ki onun çıtırtılarını duyabiliyor. Eğiliyor ve yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyor.

İçgüdüsel olarak irkilir.

"Şarabın nasıl?"

"Bu iyi." Küçük bir yudum daha almak için kendini zorluyor. Sonra bir yudum daha.

"Eğer bu kadar erken içmeye başlarsak yarın biraz zor olabilir. Hemen Polly'yi arayayım ve geç kalabileceğimi haber vereyim."

Meraklı Polly, Marissa'nın sesinden bir şeyler anlayacaktır. Marissa onunla birkaç dakika telefonda konuşabilir ve Polly'nin sabah halletmesini istediği bazı uydurma görevler bulabilir.

Marissa şu anda biriyle konuşabilse ve o kişiye evinin mutfağında kocasıyla yalnız olduğunu söyleyebilse kendini daha iyi hissedecektir.

Ama Matthew'un bir sonraki sözleri vücudundaki tüm umudu tüketir.

"Polly'ye biraz geç geleceğini söyledim zaten. Onu hemen sonra aradım.

Bennett'i bıraktı. Rahatlaman gerek, Marissa. Ben her şeyi hallettim."

"Polly'i mi aradın?" Bu hiç mantıklı değil: Matthew yeni asistanıyla sadece iki kez, belki de en fazla üç kez görüşmüştür. Matthew'un Polly'yi aradığını bile düşünmüyor.

Polly'nin soyadını biliyor. Peki Polly'nin cep telefonu numarasını nereden biliyor?

Matthew gülümser. "Polly senin için ne kadar endişelendiğini biliyor. O da endişelendi. Bütün o takıntılar. O çılgın not."

Kot pantolonunun arka cebine uzanır ve dörde katlanmış beyaz bir kağıt parçası çıkarır. Düzeltirken, Marissa tamamlanmış bir yapboz gibi tekrar bantlandığını görür.

Küçük, yüksek bir ses çıkarır. Bu notu en son gördüğünde Coco'daki çöp kutusunda parçalara ayrılmıştı. Sonsuza dek yok olduğunu düşünmüştü. Polly onu çöpten bulup çıkarmış ve Matthew'a vermeden önce yeniden birleştirmiş olmalıydı.

Asistanı ve kocası gizlice buluşuyor muydu?

"Polly'den sana göz kulak olmasını istedim," diye mırıldandı Matthew. "Ben yokken bir nevi gözüm kulağım olmasını. Seni korumama yardım etmesi için. O isteğimi çok ciddiye aldı. Polly'yi bilirsin; aşırı vicdanlı değilse hiçbir şey değildir. Birinin sana kafayı taktığı çok açık olduğu için tüm takılmaların ve diğer olayların kaydını tutmasını önerdim. Her ihtimale karşı."

Marissa titremeye başlar. Mutfağın iki çıkışı vardır: garaja açılan kapı ve koridor ile ön kapıya açılan açıklık. Lavabonun yanındaki blokta bir bıçak vardır. Arabasının anahtarları çantasındadır.

Adanın sonunda, birkaç metre ötede. Cep telefonu üst katta, komodinin üzerindeki şarj aletinde.

Tüm bu bilgileri içgüdüsel olarak katalogluyor.

Şarap şişesi adada ulaşılabilecek bir yerde. Bardak kalın ve sağlam görünüyor ve şişe neredeyse dolu. Gözleri Matthew'a sabitlenmişken eli ona doğru uzanıyor.

"Ben bakarım." Kucağına aldı. "Yeni favorinden bir kasa almayı ihmal etmedim."

Matthew şişeyi alır ve etiketini göstermek için yavaşça çevirmeye başlar. Görmesine gerek yok; Skip'in getirdiği şarabın aynısı olduğunu zaten biliyor.

Kocasını artık sadece neşeli görünmüyor. Muzaffer bir neşeyle dolu görünüyor.

Başka birinin kalbinde ya da kafasında ne olduğunu asla tam olarak bilemezsiniz, diye düşünüyor Marissa çılgınca.

Matthew'un ilk ipucu neydi? Belki ip; Matthew ayrıntılara çok dikkat eder. Eğer Skip ipi bu deniz düğümünde bıraktıysa ve Matthew bunu gördüyse.

Seyahatinden eve döndüğünde, zihni dönmeye başlamış olacaktı.

Boş Malbec şişesini geri dönüşüm kutusuna gömmüştü ama Çöp kutusunu kaldırıma çıkaran Matthew olmuştu. Onun asla bir şişe şarabın tamamını tek başına içmeyeceğini biliyordu.

Ve Matthew'un ona ikram ettiği karışık kuruyemişler. Marissa onları hiç yemezdi çünkü çok tuzluydular ve Bennett fındık sevmezdi ama Matthew onları severdi. Geceleri sık sık bir ya da iki avuç atıştırırdı. Şehir dışında olduğu bir akşam tenekenin neredeyse boşaldığını fark etmiş olabilir miydi?

Evet, yapardı.

Dehşet onu dolduruyor. "Ne zamandır biliyorsun?" diye fısıldar.

"Sonsuza dek. Skip her zaman senin kalbinin bir parçasına sahip oldu." Matthew'un dudağı kıvrılır. "Ama onunla yatman açısından? Ertesi gece duşa girip cep telefonunu çantanda unuttuğun zaman bunu doğruladım. İkiniz arasındaki mesajlaşmaları silecek kadar akıllıydın. Ama Skip'in gelen aramasının kaydını silmeyi düşünmemişsin. Şehir dışında olduğum gece saat sekiz yirmi de seni aradı ve ikiniz kırk yedi saniye konuştunuz. Eski bir dostla hasret gidermek için yeterli bir süre değil, ama birini davet etmek için fazlasıyla yeterli bir süre."

Matthew sanki bir ses dikkatini çekmiş gibi aniden başını kaldırıyor. Sonra Marissa'ya dönüp, ürpertici bir konuşma tonuyla, "Seni gerçekten bir yıldönümü kutlaması için götüreceğimi düşünmedin, değil mi? Yine de Skip'e bir gecelik tekne gezisi için yaptığım romantik planlardan bahsetmek çok eğlenceliydi."

Marissa titremeye başlar. Matthew kurgusal sahne üstüne kurgusal sahne yaratıyordu. Ve o hepsine inanıyordu.

O asla habersiz, haksızlığa uğramış bir koca değildi. Bu bir illüzyondu; yetenekli bir dolandırıcının el çabukluğuydu.

Siyahlık görüş alanını kaplıyor ve başı dönüyor; bayılmanın eşiğinde. Bu hisle var gücüyle savaşıyor, kendini sabitlemek için tezgâha tutunuyor.

"Madem başından beri biliyordun, neden rol yaptın?" diye sormayı başarır.

"Uzun oyunda her zaman iyi olmuşumdur. Özellikle Skip söz konusu olduğunda. Senin hamile olduğunu düşünüyor bu arada. Onu davet ettiğimde söyledim.

Geçen gece bir şeyler içmeye gelmişti. O kadar tavuk çorbasını bıraktığında yüzündeki ifade ..."

Matthew güler ve şarabından derin bir yudum alır.

Marissa'nın boğazında safra yükselir. Kocasıyla ayrı düştüklerini biliyordu. Ama kocasının başından beri kendisine yabancı olduğundan hiç şüphelenmemişti.

Marissa'nın gözleri mutfak adasının üzerindeki nota kayar. Tehdit, siyah beyaz bir şekilde gözlerinin önünde duruyordu. Ama kelimeler

Matthew, Skip değil. "Bunu sen yazdın." Matthew gülümsüyor.

"Zekice, ha?"

Aldatmacanın katmanlarından sersemlemiş durumda. Matthew neden o mesajı Skip yazmış gibi göstermek istesin ki?

Matthew notu alır ve arka cebine koymadan önce tekrar katlar. "Ray için o mavi eldivenlerden bir çift almayı bile ihmal etmedim. Onları er ya da geç göreceğini düşündüm. Kendim için de yeni bir çift eldiven aldım."

Ceketinin cebinden bir çift ince siyah deri eldiven çıkarıp takıyor.

Bu eylem hiçbir anlam ifade etmese de onu tüyler ürpertici bir dehşetle doldurur.

Mutfak sıcak. Matthew'un neden eldivene ihtiyacı olsun ki?

Başı dönüyor. Düşünmekte, olayları anlamlandırmakta zorlanıyor. Sandalyesinde geriye yaslanıp Matthew'dan olabildiğince uzaklaşıyor. Matthew onun bu hareketine karşılık vererek daha yakına eğiliyor. Onun korku ve şaşkınlığından zevk alıyor gibi görünüyor.

"Sana biraz yapıcı eleştiri verebilir miyim, bebeğim? Berbat bir oyuncusun. Skip'in buraya girdiğini ve o cankurtaranları düşürdüğünü düşündüğünde yüzündeki ifade ..." Matthew parmağını kızın yanağında gezdiriyor. Eldiveninin soğuk derisinin tenine değmesi kadının ürpermesine neden oluyor.

"Bana doğruyu söyle," diye fısıldıyor. "Skip'in bana saldırması için birini tutup tutmadığını merak ettin mi? Ettin, değil mi? Ama herkes çürükler oluşturabilir. Bunu kendine bile yapabilirsin. Tek ihtiyacın olan kararlılık ve bir tuğla. Yaralarının daha fazla olduğunu göstermek için bayılmış gibi bile yapabilirsin. ciddi."

Nefes alamıyor.

Matthew'un yerleştirdiği sahte kanıtlar onu ne kadar da kolay kandırmıştı. Skip'in bir tehdit olduğuna inanıyordu ama tehdit evinin içinde yaşıyordu.

Evin önünden patlayıcı bir ses yükselir; bu, ön kapıya vurulan yumrukların sesidir.

"Marissa!" Skip'in bağıırışı boğuk, ama kesinlikle o. Kapı zili art arda birkaç kez öfkeyle çalıyır, sonra vurma sesi devam ediyor.

Skip onu kurtarmaya geldi.

Başını çevirip kapıya doğru bakıyor. Matthew hâlâ onu hapsetmiş durumda ama tekmeleyerek dışarı çıkarsa onu atlatabilir. Kapıya doğru koşup onu açabilir.

Matthew ceketine uzanıyor, bir an el yordamıyla karıştırıyor ve kadın ona tekrar baktığında kalbi tekliyor.

Elinde bir silah var.

Çığlık atmaya çalışır ama ses telleri tutulur. Bir an için tam bir sessizlik olur.

Sonra evin Matthew'un ofisinin bulunduğu tarafında Marissa bir pencere kırılması duyar.

Matthew başını sese doğru eğiyor. Şaşkın görünüyor.

"Görünüşe göre saplantılı sevgilin zorla içeri girmeye çalışıyor. Skip bir süre önce ona arka kapının şifresini verdiğimi unuttuğu için gerçekten paniklemiş olmalı. Küçük buluşmamızın tam burada gerçekleşmesi gerekiyordu ama sorun değil. Başka bir odaya taşıyabiliriz."

Kocasını ne diyor? Kadın daha bir anlam vermeye çalışmadan, adam başparmağıyla bir hareket yapar ve kadın adamın silahın emniyetini açtığını fark eder. İşaret parmağı parlak siyah silahın tetiğinin etrafında kıvrılmıştı.

Evde silah bulundurmuyorlar. Matthew bunu bir süredir planlıyor olmalı.

Matthew tabancayı biraz daha yukarı kaldırır, böylece Marissa merminin geçeceği küçük yuvarlak tünel. Tek görebildiği o küçücük daire; sanki tüm dünya onun çevresine daralmış gibi.

"Polisi arayabilirim ... ya da sanırım onu durdurmaya çalışabilirim." Ama Matthew gürültüye doğru gitmek yerine silahını Marissa'ya doğrultmaya devam eder. "Beni öldüren adamı vurduğum için kimse beni suçlamaz. karım."

Marissa'nın gözleri büyür. Artık çok geçtir ama her şeyi açıkça görmektedir.

Şimdi. Onu öldürecek, suçu Skip'in üzerine atacak, sonra da meşru müdafaa olduğunu iddia ederek Skip'i öldürecek.

Kocası usta bir illüzyonist.

Birlikte yaşadıkları mutlu hayat bir seraptan ibaretti.

Skip'i buraya nasıl çektiğini bilmiyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Marissa kocasını aldattı ve onun kendisini affettiğini düşündü. Ama affetmedi.

Hikayelerinin sadece yarısını biliyordu. Matthew farklı bir senaryodan hareket ediyordu.

"Ayağa kalkmanı istiyorum, Marissa." O hareket etmeyince, Matthew koluna uzanıyor ve kabaca çekerek onu ayağa kaldırıyor. Acı içinde soluk soluğa kalıyor. Bacakları o kadar lastik gibi ki neredeyse yere düşecek.

"Evimde arkadaşımızı becerdiğini öğrendiğimden beri sana zarar vermek istiyorum," diye tısılıyor Matthew onun kulağına.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Bennett. .

." "Gidip Skip'i karşılayalım. Önce sen."

Adam kadının arkasına geçer ve kadın kıpırdamayınca silahı kürek kemiğine saplar. Kadın ayağa kalkıyor ve mutfaktan çıkıp koridordan çalışma odasına doğru yürüyor, sonra tökezliyor.

Hasta olacak. Biricik oğlundan ayrılma düşüncesi ona çok ağır geliyor. Matthew kahraman, kederli dul olarak görülecek. Bennett'in tam velayetini alacak.

Kusuyor, sonra ağlamaya başlıyor.

"Kendine gel, Marissa," diye bağılıyor Matthew, Marissa yürümeye devam edene kadar soğuk metali ona tekrar saplıyor.

Matthew'un ofisinin eşiğinde, Skip'in kırık pencereden kendini çektiğini görür. Keskin parçalardan korunmak için paltosunu alttan sarkıtmıştır ve alt bedeni evin dışında sallanırken üst bedeni sivri delikten geçmektedir. Alnındaki kesikten kan damlıyor. Marissa ve Matthew odaya girerken Skip'in gözleri açılıyor. Skip çılgına dönmüş görünüyordu.

Çok geç kaldı.

Matthew ikisini de çekecek. Yönetmenliğini yaptığı son sahne tamamlanmış olacaktır. Skip'in saplantısına ve Matthew'un Marissa'ya olan bağlılığına tanıklık edecek tanıkları bile vardır: Polly ve Avery.

Marissa uzaktaki bir sirenin sesini duyar ama polis geliyorsa onlar da çok geç kalmış olacaktır.

Matthew ona, "Pencereye doğru yürü," diye talimat verdi. "Eğer yürümezsen seni şimdi vururum."

Skip bağılıyor, "Ona zarar verirsen seni öldürürüm!"

"Aslında tam tersi olacak," diye yanıtlıyor Matthew.

Marissa gözlerini Skip'e kilitledi. Kaçacak hiçbir yeri yoktur. Belki Matthew'un masasından mektup açacağını alabilir ama Matthew onu yaralamaya fırsat bulamadan silahını ateşleyecektir.

Skip'e doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha, sanki bir iskelede yürüyormuş gibi.

Skip hareket etmeyi bıraktı. "Bak Matthew, bu benim hatamdı, tamam mı?" Skip'in sesi yalvarır gibiydi. "Onun değil. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yürümeye devam et," diye emrediyor Matthew. Marissa bir adım daha atar.

Skip'in sözleri ağzından döküldü: "Marissa seni seçti, beni değil."

"Elbette öyle," diye tersliyor Matthew. "Tıpkı babamın beni sana tercih ettiği gibi. Tıpkı Tina'nın da yaptığı gibi."

Marissa donakalır; bir adım daha atamaz.

"Tina için de işler pek iyi gitmedi," diye devam ediyor Matthew. "O gece iskelede tek başına otururken onu *senin* kovaladığını düşündüğünü biliyor musun? Arkasını dönüp beni gördüğünde çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama uzun sürmedi."

Matta bu korkunç sözleri söylerken üç şey olur.

Skip aniden açık pencereden geriye doğru düşer ve gözden kaybolur.

Matthew, Marissa'yı kabaca yere iter ve pencereye doğru koşar.

Ve bir silah patlar, ses o kadar yüksek ve güçlüdür ki Marissa'nın ruhunda yankılanır.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

AVERY

MAVİ DERİ ELĐĐVENLER tek ipucum değil. Ama onları Skip'in ellerinde gördüğüm anda her şey yerine oturdu.

Skip'in eldivenlerini Ray'e verip de hala kendisi giyiyormuş. Ancak bir başkası kolaylıkla neredeyse aynı çifti satın almış ve isimsiz bir notla birlikte Ray'e vermiş olabilir.

Aynı kişi Bloom'dan sarı gülleri sipariş etmiş, telefonları kapatmış ve hatta Matthew'a yapılan saldırıyı düzenlemiş olabilir.

Sanırım kim olduğunu biliyorum ama emin olmak için bir sorunun yanıtlanmasına ihtiyacım var. Daha önce hiç bu kadar çok şey Test'e bağlı olmamıştı.

"Marissa'yla yattığınız gece nerede oldu?" Skip şaşkın görünüyordu.

"Onun evi, senin evin, senin *araban*, nerede?"

"Onun oturma odası. Ama dinle, seni aramaya geldim çünkü seninle konuşmam gereken başka bir şey var. Matthew ya da Marissa hakkında değil. Matthew'un babasıyla ilgili."

Ondan sonra söylediği hiçbir şeyi duymuyorum. Başka bir adamın sözlerini hatırlıyorum.

Marissa o gece Skip'i içeri almamalıydı.

Daha birkaç dakika önce Matthew bana Marissa ve Skip'in yattığı geceyle ilgili hiçbir ayrıntı duymak istemediğini söylemişti. Peki bunu nereden biliyordu?

Skip'e, "Matthew sana tuzak kuruyor," dedim.

O anda Skip'in telefonu gelen bir aramayla çaldı. Skip bana göstermek için ekranı çevirdi. "Bu o."

"Cevap ver."

Matthew'un ne dediğini duyamıyorum ama Skip'in yüz ifadesinin öfkeden bir tür ilkel dehşete dönüşmesini izlerken içgüdülerimle hareket ediyorum. Romeo'yu arabamın arka koltuğuna çekiyorum, sürücü koltuğuna atlıyorum ve motorumu çalıştırıyorum, Skip ise yolcu tarafına atlıyor.

"Ona zarar verecek!" Skip bağıyor. "911'i arıyorum!"

Piskoposların evine doğru ilerlerken tekerleklerim kaldırımda gıcırdayarak U dönüşü yapmaya başladım bile. Pazar günü öğleden sonra trafik yok ve karşılaştığımız her kırmızı ışıktaki geçeceğim. Sadece bir çiftiz birkaç dakika uzaklıkta.

Matthew tehdidinin Skip'i kapısına getireceğini biliyor olmalı ama benim de orada olmamı beklemiyor.

Matthew'un bunu planlamak için uzun zamanı vardı. Ama sürpriz unsuru benim tarafımda.

Benim de başka bir şeyim var. Bishop'ların evine doğru hızla ilerlerken bir elimle direksiyonu tutuyor, diğer elimle de arabamın torpido gözünün kilidini açmak için Skip'in karşısına uzanıyorum. Tam dolu 38'lik tabancamı çıkarıp kucağıma koyuyorum.

"Arka kapının şifresini biliyorum. Silahı bana ver." Skip öne doğru eğilmiş, bir eli kapının kolunda, oraya vardığımız anda dışarı fırlamaya hazır.

"Hayır!" İçgüdüsel olarak söylüyorum. "O tarafa gitmeni bekliyor olacak." Sonra Skip'e ne yapacağımızı söyledim.

Bishop'ların evinin sokağındaki kaldırıma yanaştığımızda Skip ceketini çıkarmıştı. Arabam durmadan önce dışarı fırlıyor ve çaprazlama ön kapıya doğru koşuyor, kapıya vuruyor ve Marissa'nın adını bağıyor.

Dikkat dağıtmaya çalışıyor. Matthew pencereden dışarıyı izliyorsa, gözleri Skip'in üzerinde olacak.

Romeo'yu arabama kilitliyorum, sonra hızla araziye inceliyorum.

Piskoposlar

her iki tarafta da komşuları var. Sol taraflarında bakımlı çimenleri ve garaj yolunda park edilmiş iki arabası olan bir ev var. Sağdaki ise ağaçlar ve sık çalılarla çevrili. Yeşilliklerin örtüsünün hareketlerimi kamufle edeceğini umarak onu seçiyorum.

Skip ona söylediğim gibi evin yan tarafındaki camı kırdığında ben de arka kapıya varmıştım.

Skip'in bana verdiği Bennett'in evcil kertenkelesinin adı olan S-A-M-B kodunu giriyorum, son zamanlarda kimsenin değiştirmediğine dua ediyorum. Kilidin üzerindeki ışık kırmızıdan yeşile dönüyor.

Ben de varım.

Mutfak boş ama öğürme sesi duyuyorum, sonra Matthew havlıyor, "Kendine gel, Marissa!"

Koridordalar, Skip'in çıkardığı gürültüye doğru gidiyorlar.

Koridora çıktım, yarım düzine metre arkalarındaydım. Silahımı kaldırdım. Hareket eden bir hedefi vurmak zordur, bu yüzden Matthew'un açık mavi gömleğinin arkasında bir hedef tahtası hayal ederek orta kütleye nişan alıyorum.

Matthew'un ofisine doğru neredeyse hep birlikte ilerliyoruz, koşu ayakkabılarımın içinde adımlarım hafif ve neredeyse sessiz. Piskoposların arkasında görünmeden sürünen bir hayalet gibiyim.

Ofise girdiğimde uzaktan bir polis arabasının siren sesini duyuyorum, sonra Skip'in pencereden kendini çekmeye çalıştığını görüyorum.

Matthew, Marissa'ya "Pencereye doğru yürü," diye talimat verir. "Yapmazsan seni şimdi vururum."

"Ona zarar verirsen seni öldürürüm!" Skip bağılıyor.

"Aslında tam tersi olacak."

Olay yerini tarıyorum, harekete geçmek için sadece birkaç saniyem olduğunu biliyorum. Skip pencereyi açıp kendini odaya attığı anda Matthew Marissa'yı vuracak. Skip Matthew'a saldıracak ve Matthew da onu vuracak.

Sonra Skip hareket etmeyi bıraktı. Beni fark etti.

"Bak Matthew, bu benim hatamdı, tamam mı? Onun değil. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yürümeye devam et."

Marissa öne çıkıyor. Skip Matthew'un dikkatini dağıtmaya çalışırken, benim silahım görünmez hedefe sabitlenmiş durumda.

Yine de Matthew'u vuramam. Marissa tam önünde. Kurşunum muhtemelen onu delip geçer ve Marissa'ya isabet eder.

"Marissa seni seçti, beni değil." Skip çaresiz, Matthew'un egosuna oynuyor. Skip zihinsel bir hesap yapmış olmalı ve Marissa'ya zamanında ulaşmasının hiçbir yolu olmadığını biliyor.

Matthew alaycı bir tavırla, "Elbette öyle," diye cevap verir. "Tıpkı babamın beni sana tercih ettiği gibi. Tıpkı Tina'nın da yaptığı gibi."

Marissa hareket etmeyi bıraktı.

"Tina için de işler pek iyi gitmedi." Matthew'un ses tonu saf şeytani. "O gece iskelede tek başına otururken onu senin kovaladığını düşündüğünü biliyor musun? Arkasını dönüp beni gördüğünde çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama uzun sürmedi."

Seni hasta piç, sanırım.

Matthew silahını hafifçe kaldırıyor ve ben bunun o an olduğunu biliyorum: karısının ve yakın arkadaşının ona ihanet ettiğini öğrendiğinden beri planladığı an. Marissa tamamen sessiz; şokta olmalı. Skip hâlâ yardım edemeyecek kadar uzakta.

Sadece bir olası hamlem var.

Sol elimi düzleştiriyorum ve aşağı doğru hızlı bir hareket yapıyorum - Skip'in Romeo'yla tanıştığı gece bana öğrettiği hareketin aynısı. *Aşağı.*

Skip'in gözleri kısa bir süre büyür, sonra anlar. Kendini geriye doğru fırlatır ve kaybolur.

Matthew öne atılıyor, Marissa'yı yakalıyor ve onu yere itiyor. Sonra pencereye doğru koşar, silahıyla önden gider.

Marissa temiz olduğu anda tetiği çektim.

Muazzam bir patlama odanın içinde yankılanır. Matthew silahını bırakarak yere yığıldı. Yaptığımın farkına bile varmadan ona doğru koştum ve silahı tekmeledim.

Matthew'un göğsünde genişleyen bir kan lekesi belirir ve hafif bir guruldama sesi çıkarır. Gözleri dalgalanıyor, sonra kafasının içinde geri dönüyor.

Marissa hâlâ yerde yatıyor, kolları başının etrafında kıvrılmış ve gözleri sanki bir sonraki silah sesini bekliyormuş gibi kapalı.

Gözlerim Matthew'un bedeninden Skip'in kendini pencereden aşağı atmasına kayıyor.

Skip bir an sonra Marissa'ya ulaştığında, kollarını sıkıca ona sarar.

Matthew'a yaklaşıyorum ve spor ayakkabımın burnuyla onu dürtüyorum. Artık nefes almıyor gibi görünüyor. Marissa ve Skip'e doğru ilerliyorum ama silahımı Matthew'a doğrultuyorum.

Ölmüş gibi görünüyor. Ama beni daha önce de kandırdı. Bunu tekrar yapmayacak.

Marissa sonunda gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Bana bunun gerçek olmadığını söyle." diye fısıldadı.

"Öyle," diyorum nazikçe. "Ve ayrıca her şey yoluna girecek."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MARISSA

ZAMAN BİR BUKALEMUNDUR. Sürekli değişir, koşullara ustaca uyum sağlar.

Bazı küçük anları sonsuza kadar uzatır. Sonra rotasını değiştirir ve sanki hiç var olmamışlar gibi bütün günleri, hatta yılları yutar. Sıkıca kavranmış bir elin çatlaklarından akan su gibi kaygan ve ele avuca sığmaz.

Matthew'un ölümünden bu yana sekiz gün geçti - sonsuz gibi gelen ama çok da kısa olan bir zaman dilimi, çünkü Marissa'yı buraya, Pazartesi gününe, dünyaya yeniden giriş yapacağı noktaya getirdi.

Marissa bunu yapabileceğini düşündü; Coco'nun yeniden bir sığınak olacağını hayal etti.

Ancak tüm kokulu mumlar, muhteşem eşyalar ve parlak armatürler ona huzur vermiyor.

Onlar sadece güzel şeyler. Hiçbir önemleri yok.

Marissa sabahı umutsuzca zamanla pazarlık ederek, Bennett'i alabilmek için saatin ileri sarmasını dileyerek geçirmiştir. Marissa'nın polise ifade vermesi gerektiği zamanlar dışında, ikisi Matthew öldüğünden beri ayrı kalmamışlardır. Marissa, Bennett'in yanında kıvrılmış bir şekilde uyuyor. Çift kişilik yatak; ilk günler ailesinin Doğu Kıyısı'ndaki evinde ve o zamandan beri Skip'in şehir evindeki bir misafir odasında. Bennett'i bir çocuk psikoloğuna götürüyor ve her gece ona dondurma veriyor, sanki bu tatlı ikram bir merhemmiş gibi. Avery onunla görüşmek istediğinde, Marissa konuşmalarını Bennett'in yatma saatinden sonraya planladı ve tüm zaman boyunca kapısını gözünün önünde tuttu.

Şimdi oğlunun yokluğu eksik bir uzuv gibi.

İki müşteri içeri girerken Coco'nun kapısının üzerindeki zil çalıyor. Marissa ve Polly bu sabah her zamankinden daha meşguldü ama gelenlerin çoğu alışveriş yapan insanlar değildi. Tehlikeye yakınlıklarından heyecan duyan aval aval bakanlar.

Marissa, bu kadınların mağazasına arkadaşlarına anlatacakları bir hikâye toplamak için geldiklerini şimdiden anlayabiliyor. Yeni bardak altlıkları ya da cüppeler aramıyorlar. Onu arıyorlar.

Polly, "Bunu ben hallederim," diye anons eder ve Marissa arka odaya geçerken o da kadınlara doğru yürür.

Marissa, Polly'nin kadınların meraklı sorularını savuşturduğunu duyabiliyor: "Eğer bir şey satın almak için gelmediyseniz, gitmenizi rica ediyoruz."

Polly bir an sonra hızlı adımlarla arka odaya girdi: "Sadece birkaç tuvalet. Onlardan kurtuldum."

Marissa sessizce, "Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor.

Polly uzanıp Marissa'nın omzuna dokunur, sonra elini geri çeker. Marissa, Polly'nin sabahtan beri kendini bu konuşmaya hazırladığını anlayabiliyor. "Bilseydim, Matthew'a asla bir şey söylemezdim."

Marissa başını sallıyor. "Her şey nasıl başladı?"

Polly'nin çenesi titriyor ve gözleri yaşıyor. "Matthew ben burada çalışmaya başladıktan hemen sonra bir öğleden sonra dükkâna geldi. Bennett'i okuldan almaya gitmiştin. Kendini tanıttı ve bana hamile kalmaya çalıştığını ve bazı doğurganlık sorunları yaşadığını söyledi. Benden sana göz kulak olmamı istedi; yeterince yediğinden ve ağır kutular kaldırmadığından emin olmamı istedi."

Tüm çay, kek ve salata teklifleri. Marissa bir kutu yastık almaya çalıştığında Polly'nin sıkıntısı. Şimdi mantıklı geliyor.

"Matthew bana da para verdi," diye ağzından kaçırdı Polly. "Israr etti. Sen burada yokken gelirdi, genellikle kapanış saatinde. Bana biraz para verir ve nasıl olduğunu sorardı. Seni bu kadar çok sevmesinin çok tatlı olduğunu düşünürdüm."

Marissa'nın üzülmesi gerekirdi, ama bu çok küçük bir ihanet.

"O tüyler ürpertici notu bulduktan sonra daha sık konuşmaya başladık. Ne kadar aptalım. Seni korumaya çalıştığına beni gerçekten inandırdı, Marissa."

"Ben de ona inandım. Sorun yok, Polly. Gerçekten."

Polly ellerini birbirine kavuşturur. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa, ne olursa olsun..." Polly başını öne eğerek ve uzaklaşmaya başlar.

Marissa verecek fazla bir şeyi yokmuş gibi hissediyor -her şeyi oğlu için saklaması gerekiyor- ama Polly'ye bu küçük şeyi sunabilir.

"Aslında," diye sesleniyor, "bana bir fincan çay yaparsanız gerçekten çok sevinirim."

Polly arkasını döner ve son gözyaşlarını siler. "Hemen geliyorum."

Polly ona sıcak çay ikram edip dükkânın önüne döndükten sonra Marissa çayı yudumlar ve boşluğa bakar.

Matthew'un ahlaksızlığının boyutları hakkında daha fazla şey öğrenmek Bennett'le birlikte olma arzusunu artırır. Oğlu, Matthew'un zehrine karşı bir panzehirdir.

Marissa, Bennett'in bu sabah Rolling Hills'in ön merdivenlerinden çıkarken nasıl görüldüğünü hatırlıyor, iki elinde dinozor dioramasını tutuyor, büyük sırt çantası küçük omuzlarına dayanıyor.

Diğer çocuklar ona dik dik bakar ya da üzücü sorular sorar mıydı - ya da daha kötüsü?

Marissa müdürle, ön bürodaki Joan'la ve Mrs. Tanaka. Hepsi ona göz kulak olacaklarına söz verdiler.

Ancak çocuklar hırçın olabiliyor ve öğretmenler her zaman orada olamıyordu. Birisi koridorda ya da tuvalette Bennett'e sataşabilir: *Baban anneni öldürmeye çalıştı!* Ya da: *Babanın ölmüş olması iyi bir şey!*

Bennett'in küçük omuzları için çok fazla.

Onu yemekhanede tek başına otururken ya da teneffüste gözyaşlarını saklamak için bir ağaca yaslanırken hayal ediyor ve Marissa eğilip kollarını beline doluyor. Oğlu için acı çekiyordu.

Yumuşak bir çift ayakkabı giymek kadar kolay bir şekilde eski hayatlarına geri dönebileceklerini düşünmekle çok aptallık etmişti. Bir hafta, bir ay, bir yıl . . .

İyileşmek için asla yeterli zaman olmayacaktı.

Kontrol etmek için okulu aramak üzereyken kapının üstündeki zil sesini tekrar duyuyor, ardından Polly Marissa'nın şu anda meşgul olduğunu söylüyor.

Bizi yalnız bırakın! Marissa ağlamak istiyor. Kaybolmayı dileyerek daha sıkı bir şekilde kıvrılıyor.

"Onunla sadece bir dakika konuşmam gerekiyor!" Yüksek ses yakın ve tanıdık.

Marissa gözlerini açtığında Natalie'nin yüksek topuklu ayakkabıları ve deri taytıyla arka odanın eşiğinde durduğunu, parlak siyah saçlarının uçuştığını görür.

"Burası yasak bölge!" Polly neredeyse bağıyor. Natalie'nin kolunu çekiştirerek onu uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Tanrım, bluzumu bırak! Bu Stella McCartney!"

"Sorun yok, Polly." Marissa başını yorgunca kaldırır. Neden mücadele edelim ki? Natalie her ne söylemeye geldiyse, açıkça söylemeye kararlı.

Polly, Natalie'ye son bir kez kızgınca bakar ve uzaklaşır.

"Güzel bir bekçi köpeğin var." Natalie gözlerini devirir. "Sanırım bunun için ben suçluyum. Bir asistan aradığınızı duydum ve Patron Polly'ye yardım etmek istedi çünkü babasına yakındı. Ben de ona buraya başvurması gerektiğini söyledim. Matthew benim bu işe karıştığımı bilmemenizin daha iyi olacağını düşündü ama geçen gün bunu yüzünüze vurmadan edemedim. Bunun için özür dilerim. Ama kabul etmelisin ki seninle ilişkimiz her zaman çok kolay olmadı."

Marissa göz kırpmıyor. "Bana bunu söylemeye mi geldin?"

Natalie sanki Polly'nin dokunuşunu siliyormuş gibi kolunu fırçalıyor. "Hayır, bu: Babası beni terk ettiğinde Veronica için ne kadar endişelendiğimi hatırlıyorum. Bunun milyon kat daha kötü olduğunu anlıyorum."

Marissa Natalie'ye biraz daha yakından bakar ve sonunda, "Teşekkür ederim," der.

"Bennett için endişelenmeyin. Ben ilgileniyorum." Marissa şaşırdı. "Sen mi ilgileniyorsun?"

Natalie ona seviyeli bir şekilde bakar. "Hepimizin annesi öyle. Onu yakaladık, Marissa."

Sonra Natalie topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkar.

Saat üçün gelmesi çok uzun sürüyor.

Marissa, Skip'in Tesla'sının yolcu koltuğunda, öğrencilerin Rolling Hills'ten akın akın gelmesini bekliyor.

Direksiyonda Skip var. Bugün de işe gitti. Ama Marissa ve Bennett'i almak için erken çıktı. Birlikte kasabadaki evine geri dönecekler. Orada ne kadar kalacaklarını bilmiyor ama Marissa, Matthew ile paylaştığı eve geri dönmeyi hayal bile edemiyor.

En azından şimdilik, şehir evi onların evi. Skip orada kendilerini rahat hissetmeleri için her şeyle ilgilendi.

Sam'i ve kafesini, Bennett ve Marissa için giysi ve kişisel eşyalarla birlikte almıştı, böylece tanıdık şeylerle çevrelenmiş olacaktı. O Onlar için yemek pişiriyor - ızgarada somon balığı ya da basit makarna yemekleri - ve Bennett ile sinek kuşlarının alışkanlıkları ve güneş sistemi. Geceleri, Bennett uyuduktan sonra, Skip'in sağlam varlığı Marissa'yı rahatlatır. Bazen onunla Tina hakkında konuşur ve arkadaşlıklarına dair güzel anılarını paylaşır. Ayrıca şunları da tartışır: Matthew, ikisinin de tanıdıklarını sandıkları adamın görüntüsünü yeniden bir araya getiriyordu.

Matthew senin hakkında ne hissettiğimi biliyordu, Skip ona söyledi. Ama Tina'nın öldürüldüğü gece bana bir mazeret önerdiğinde, bunu ona borçlu olduğuma beni ikna etti.

Bırak da seninle bir denesin. Skip başını sallamıştı. Meğer ona mazeret veren benmişim. Her zaman onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama şeytan olduğunu bilmiyordum.

Günler geçtikçe Matthew hakkında daha az konuşuyorlar. Son zamanlarda daha sık, Sadece birlikte televizyon izliyor ya da oturma odasında yan yana kitap okuyorlardır.

Skip hayal edebileceği en iyi arkadaşı. Yine de bir arkadaştan fazlası değildi.

Dokuzuncu seansları için bir araya geldiklerinde Avery, *evliliğinizin - ya da evliliğinizi sandığınız şeyin- yasını tutun* demişti. *Ama hayatın sana sunduğu olanakları asla unutma.*

Marissa o kadar ileriye düşünemez.

Ama emniyet kemerini çözerken ve Skip arabasının kapısını açmak için yanına geldiğinde, bunu hatırlamasına izin veriyor:

Gençken Matthew'a benim hakkımda ne hissettiğini söylediğinde ne demiştin? Skip'e daha dün gece sormuştu.

Yüzü kızarmadı ya da yere bakmadı. Sadece *"Seni ilk öptüğümde okyanusu ilk gördüğüm an gibi olduğunu söylemiştim"* diye cevap verdi.

Skip neden gözyaşlarına boğulduğunu sormamıştı. Sadece ona sarılmıştı.

Saat tam üçte, okulun büyük çift kapısı açılır. Marissa ön merdivenlerden inen öğrencilerin yüzlerini tarıyor. Bir grup kabadayı çocuk en önde, öğretmenleri yüksek sesle onları yürümeleri için uyarıyor, koşmaları için değil.

Sonra Bennett'i görür.

Tek başına.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi olur. Ona doğru koşmak ve kollarını ona dolamak istiyor.

Sonra bir çocuğun "Bennett!" diye seslendiğini duyuyor. Bekle!" Bu onun en iyi arkadaşı, Charlie.

Sonra başka bir çocuk onlara katılır: Lance, kız kardeşinin elden düşme pembe kramponlarını giyen beyzbol oyuncusu. Bennett'in iki yanında yer alıyorlar.

Bennett yaklaşır ve Marissa onun yüzünü inceler. Gözleri berraktır; cilt tonu eşittir. Ağladığına dair hiçbir belirti yoktur.

Kalbinin etrafındaki gerginliğin hafıflediğini hissediyor.

"Hoşça kal Bennett!" diye sesleniyor bir düzine metre öteden bir çocuk.

Sonra leopar desenli şık bir ceket giyen küçük bir kız Bennett'in adını söyleyerek el sallıyor. "Yarın görüşürüz!" Bu Veronica, Natalie'nin kızı.

Çocuk kalabalığı dağılırken Marissa, Natalie'yi birkaç metre ötede, parlak Jaguar'ına yaslanmış, her zamanki asalaklarıyla çevrili bir halde görür.

Ama Natalie onlarla konuşmuyor.

Natalie de Bennett'i dikkatle izliyor.

Natalie Marissa'nın bakışlarını hissediyor gibidir. Dönüyor ve Marissa'nın gözleriyle buluşuyor.

Marissa yakında bir gün Natalie'yi arayacağına ve bir fincan kahve ya da bir kadeh şarap içmek için bir araya gelmelerini önereceğine yemin eder. Ama şimdilik, "*Teşekkür ederim*" demekle yetiniyor.

Bennett nihayet arabaya vardığında gülümsüyordu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVERY

ONLARI izLERKEN, parkta güzel bir bahar öğleden sonrasının tadını çıkaran sıradan bir anne, oğul ve büyükbaba olduklarını düşünebilirsiniz. Ancak Piskoposlar, hepimiz gibi, göründüklerinden çok daha karmaşıktırlar.

Yavaşça onlara doğru yürüyorum, Candy'nin içinden geçen patika boyunca.

Cane City parkında arada bir durup Romeo'nun bir karahindibayı koklamasına izin veriyor ya da -ki bu ilerleme beni çok memnun ediyor-güçük kuyruğunu başka bir köpeğe sallıyor.

Romeo travmalarını atlatıyor ama hâlâ yara izleri taşıyor.

Hepimizin var. Sadece bazılarımızınki diğerlerinden daha görünür.

Marissa kolunu oğlunun omuzlarına doluyor ve eğilip başının üstünü öpüyor. Acaba Bennett roketinin ağaçta sıkıştığı ve babasının roketi almak için onu yukarı kaldırdığı hikayeyi mi anlatıyor?

Marissa babasını anmak için nereye gitmek istediğini sorduğunda Bennett burayı seçti. Matthew oğluyla fazla vakit geçirmemişti ama en azından Bennett'in birkaç güzel anısı vardı.

Bennett pek kederli görünmüyor, demişti Marissa bana dün gece Skip'in evinde, onu dokuzuncu seansımız için gördüğümde: Uzlaşma.

Çoğu danışanım gibi Marissa için de bu, yeni gerçekliğini eski hayatının kaybıyla uzlaştırmak anlamına geliyor. Çünkü eğer işimi doğru yaptıysam, danışanlarım sürecin bu noktasında duygusal ve çoğu zaman fiziksel olarak tamamen farklı bir yerdedir.

Ona, kayıpla mücadele eden tüm müşterilerime söylediğim şeyi söyledim: Keder bir şekil değiştiricidir. Mantığa meydan okur, hiç beklemediğiniz bir anda size sinsice yaklaşır.

ve onu aramaya gittiğinizde sizi eli boş ve içi boş bırakır.

Bennett onun için burada olduğunu biliyor ve en önemli şey de bu, Marissa'ya tavsiye ederim. Sorduğu her soruya cevap ver, ama şimdi her şeyi onun için anlamlandırma ihtiyacı hissetme.

Başını salladı ve bir mendile uzandı. *Bazı insanlar bize ne derdi biliyor musun? . . Altın Çift.*

Biliyorum, diye düşündüm Marissa ve Matthew'un ilk seansları için ofisime süzülüşlerini hayal ederken. Beni de neredeyse ikna etmişlerdi. Sonra o ağlarken elimi omzuna koymuştum.

Gözyaşları çoğunlukla oğlu içindi, ama aynı zamanda kendisi içindi, çünkü Matthew hiçbir zaman Marissa'nın olduğu gibi davranmaya çalıştığı adam olmasa da, keder tüm kuralları yıkar.

Marissa ve benim hala son bir seansımız kaldı: Sözler. Onuncu toplantı, müşterilerimin yeni geleceklerini kucakladıkları zamandır. Ben önerdim

Ne zaman hazır olursa o zaman planlayabilir. Ona son kullanma tarihi olmadığını da söyledim. Ama içimden bir ses Marissa'nın yıl sonundan önce bana ulaşacağını söylüyor. Onun geleceğinde kimin olacağına dair de oldukça iyi bir fikrim var ama Marissa'nın ona giden yolu kendisinin bulması gerekiyor.

"Hadi Romeo," diyorum şimdi, tasmaını biraz çekiştirerek.

Marissa Matthew için bir anma töreni düzenlemek istememişti. Dedektiflerin şu anda Matthew'un Marissa ve Skip'i öldürmeye çalışmanın yanı sıra Tina'nın cinayetinden de sorumlu olup olmadığını araştırdıkları göz önüne alındığında, halka açık herhangi bir etkinlik bir medya gösterisine dönüşecekti.

Bu yüzden parkta özel bir parti planladı.

Marissa geleceğimi biliyor ama kayınpederi Chris bilmiyor. Sürpriz unsurunun bana iyi hizmet etmeye devam edeceğine güveniyorum.

Bennett'in diğer tarafında Chris torununa bir şeyler söylemek için eğiliyor. Chris şefkatli bir dede gibi görünüyor. Lastiğiniz patladığında durup yardım edecek ya da bir tatil partisinde Noel Baba'yı oynamak için gömleğinin altına yastık tikiştirecek türden bir adam gibi görünüyor.

Gözlerini görene kadar.

Matthew buz mavisi gözlerini babasından miras almış.

Matthew öldüğünden beri bir zaman çizelgesi oluşturdum, Skip'e sorduğum sorular arasında hafızamı yokladım, anlatı nihayet akana kadar parçaları birleştirdim.

Finley ile başladı tabii ki.

Ama hayatıma giren bir sonraki kişi Chris'ti. Skip değil, Marissa ve Matthew da değil.

Onun geldiğini görmemiştim.

Oğlu gibi Chris de görünmez bir yıkım mimarıdır. Başından beri perdenin arkasındaydı ve ortalığı kasıp kavuruyordu.

Artık Chris'in gölgelerde çalıştığını biliyorum. Müşterilerinin çoğu kendi ellerini kirletemeyecekleri türden hizmetler için onu arıyor. Chris gibi adamlar hep vardı: Dünyanın en güçlü şehirlerindeki en büyük oyuncuların çıkarlarını korurlar. Onlar jüri ayarlayıcıları, milyar dolarlık kumarhanelerde gökyüzündeki gözler, kirli politikacılar Ulusal adayları alaşağı eden ajanlar.

Chris'in adı Acelia'nın çalışanlar listesinde görünmüyor, ancak o en değerli varlıklarından biri.

FDA'ya yaptığım ihbardan kısa bir süre sonra Chris'in radarına girdim. Chris hayatımı incelemeye, potansiyel giriş noktalarını araştırmaya başladı.

Bekar olduğumu öğrendi ve Skip'ten benimle arkadaş olmasını istedi. Matisse Bar'daki o buluşma tesadüf değildi.

Skip o zamanlar pek fazla ayrıntı bilmiyordu. Sadece gençliğinden beri tanıdığı, Dartmouth'ta burs kazanmasına yardım eden ve iş hayatına atılmasını sağlayan adama bir iyilik yaptığını düşünüyordu.

Ama birkaç randevudan sonra Skip bana Chris'e meydan okuduğunu açıkladı. *Müşterilerin hakkında bana bilgi vermen için seni kandırmaya çalışmayacak kadar senden hoşlanıyor ve sana saygı duyuyordum.*

Skip'in bana söylediklerinin geri kalanı doğrudu: Matthew'un tehlikeli olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı, bu yüzden Marissa'ya benimle ilgili *Post* makalesini gönderdi. Kocasının gerçekte kim olduğunu görmesine ve evliliğinden kurtulmasına yardım edebileceğimi umuyordu. Skip'in umutsuz planının en azından bir kısmı işe yaradı: Marissa beni görmek için randevu aldı. Sadece Matthew'u da yanında getireceğini hesaba katmamıştı.

Skip, Chris'in Acelia adına üzerimdeki baskıyı artırdığından, Synthroid ilaçlarımı büroma taşımaları, doktorumun ofisine kadar beni takip etmeleri ve hatta yeni bir müşteri gibi davranmaları için adamlarını gönderdiğinden habersizdi.

O gece beni ofisinden çıkarken yakaladığında randevu takvimine bakıyordum, diye itiraf etti Skip. Ama bu sadece senin

Marissa ile buluşuyorduk. Yemin ederim Chris'in sana yaptığı şeyle hiçbir ilgim yok.

Skip'e kızgınlığımı üzerimden attığımda, bana duyduğu güvenin gururumu okşadığını söyledim.

Şimdi Candy Cane City'deki patikada biraz daha yürüyorum, yüzümü ısıtan güneşin ve frizbi fırlatan bir grup çocuğun kahkahalarının tadını çıkarıyorum.

Marissa beni gördü ve el sallayarak yanıma geldi. "Avery, başarmışsın."

Kayınpederi ismimi duyunca arkasını döndü.

Chris'in poker suratı etkileyici. Yaptığı işte buna ihtiyacı olmalı.

Bana verdiği diğer tek tepki dudaklarını sıkma oldu.

Bundan sonra yapabileceği her şeye hazırlıklı olmak için önlemler aldım - sonuçta oğlunu öldürdüm ve şimdi Chris'in kim olduğunu, kimin için çalıştığını ve hayatımla ailesiyle hiç ilgisi olmayan şekillerde nasıl bağlantılı olduğunu tam olarak biliyorum.

Ama Chris bana sadece başını sallıyor. Nefes veriyorum ve elimi ceketimin cebinden çıkarıyorum.

Marissa Bennett'e döner. "Tatlım, bu arkadaşım Bayan Chambers."

"Köpeğinizi sevebilir miyim?" Bennett sorar.

"Tabii. Adı Romeo."

Bennett, Romeo'nun onu koklaması için küçük elini uzatıyor. "Dili gıdıklıyor."

"Onu yürüyüşe çıkarmak ister misin?" Ben öneririm. "Belki annen yardım edebilir."

Marissa başını sallıyor; planımda o da var. Romeo'nun tasmağını Bennett'e veriyorum.

Romeo ikisiyle birlikte uzaklaşıyor, bir yere gitmediğinden emin olmak için birkaç kez arkasına bakıyor.

Duyuma mesafesinin dışına çıktıklarında, sadece "Kaybınız için üzgünüm" derim.

Chris başını sallıyor. "Oğlumu on altı yaşındayken kaybettim ve o kızın öldürüldüğü gece eve gömleğinde kanla geldi. Karım o gece erken yattı ama Matthew ona Skip'le birlikte film izlediklerini söylemesini istedi, o da öyle yaptı. Her zaman onu korudu."

Chris oğlunun neler yapabileceğini başından beri biliyordu.

Chris'e bir kez daha dikkatlice baktım ve sonunda, onu ihbar ettiğinden beri üzerimde dolaşan karanlık tehdide bir yüz verdim.

Acelia.

Chris nerede yaşadığını ve reçeteli ilaçlarını nerede sakladığını biliyor. Ne tür bir araba kullandığını ve doktorunun muayenehanesinin nerede olduğunu biliyor. Ancak Chris, en başta hayatına sızmasına neden olan tek bilgiyi hala bilmiyor: bana Rivanux ilaç denemelerinin hatalı olduğunu söyleyen müşterinin adı.

Bunu *asla* bilemeyecek.

Son birkaç günümü Chris hakkında, onun benim hakkımda toplayabileceğinden daha fazla bilgi toplayarak geçirdim. Skip'in yardımıyla kolay oldu. I

Chris'in diğer gizli müşterilerinin çoğunun kim olduğunu biliyorum. Nerede yaşadığını biliyorum. Geceleri onu neyin ayakta tuttuğunu.

Uzun bir süre Chris'e baktım.

Chris sonunda, "Skip sana söyledi," dedi.

"Anlayabiliyorum." Başımı salladım.

Chris ellerini açtı. "Sadece iş içindi."

"Müşterilerinizin sizin için önemli olduğunu anlıyorum," diyorum Chris'e. düz gözleriyle beni izliyor. "Benimkiler de benim için önemli. Onlar ve aileleri hakkında çok şey biliyorum. Örneğin, Bennett'in kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olduğunu biliyorum. Bennett'in okulundaki park yerinin öğrenci alımında çok kalabalık olduğunu biliyorum.

ve çocuklar dikkatle izlenmezse tehlikeli olabilir. Rastgele suçluların pahalı evlere girdiğini biliyorum.

Bennett'in yaşadığı gibi mahalleler. Ve biliyorum ki bir ya da iki yıl içinde Bennett okula tek başına otobüsle gidebilecek yaşa gelecek."

Chris hakkında edindiğim en önemli bilgi onun zayıf noktası: torunu.

Bennett, Chris'in tüm dünyada sevdiği tek kişi. Bir çocuğa asla zarar vermem. Ama blöf yapmakta iyiyimdir.

"Yani, müşterilerime ya da ailelerine hiçbir şey olmayacak, öyle mi?"

Chris'e yaklaşıyorum. "Müşterilerimden *herhangi birine*."

Bana bakmaya devam ediyor.

Uzaktan, Bennett'in tatlı, yüksek sesi sesleniyor, "Büyükbaba! Dondurma kamyonu geldi. Çilekli pasta ister misin?"

"Bu harika olur," diye bağılıyor Chris, hâlâ bana bakarak.

Sonra bakışlarımızı ayırıyor ve "Anlaşıldı" diye cevap veriyor.

Onunla işim henüz bitmedi. "Birisi bir sigorta şirketiyle temasa geçti ve bana karşı bir suçlamada bulundu." Sanki bu fikir beni şaşırtmış gibi başımı sallıyorum. "Görünüşe göre kocamın ölümünün doğal nedenlerden kaynaklanmadığına dair isimsiz bir ihbar almışlar."

Chris kollarını kavuşturur. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Bu bir meydan okuma değil. Bu bir soru.

Gülümsüyorum. "En iyi yaptığın şeyi yap. Sorunu ortadan kaldır, Chris."

Bir saat sonra ön kapımın kilidini açıp güvenlik sistemimin kodunu giriyorum, ardından Romeo'nun tasmaını çıkarıp sırtını sıvazlıyorum. Alarmımı sıfırlama zahmetine girmiyorum. Eminim bir gün yine ihtiyacım olacak ama şimdilik bana yönelik tehdit ortadan kalktı.

"Git tavşanını getir."

Vahşi görünümlü köpeğimin en sevdiği yeni oyuncağı kabarık bir pelüş tavşan.

Romeo onu çiğnemek yerine şefkatle taşımaya ve geceleri etrafında kıvrılıp uyumaya başladı.

Aşk sonsuz bir gizem sanırım.

Bugün yapmam gereken çok şey var. Telesekreterim dolu; Hong Kong kadar uzaklardan medya talepleri, film yapımcılarından teklifler, Oprah, Hoda Kotb, Jimmy Kimmel ve düzinelerce kişiden mesajlar aldım.

özel röportaj isteyen diğer kişiler.

BAŞINA BUYRUK ESKİ TERAPİST MÜŞTERİSİNİ ÖLDÜRDÜ.

Bu başlık kulağa oldukça karşı konulmaz geliyor.

Görüşme taleplerini geri çevirmeye devam edebilir, bu akşam Lana ile yiyeceğim yemek için sipariş verebilir ya da yeni müşteri adaylarından gelen e-postaları yanıtlayabilirdim.

D.C. tuhaf bir şehirdir. Şöhretim beni daha çok talep edilir hale getirdi.

Onun yerine, ayakkabılarımı çıkarıp üst kata çıkıyorum. Koridorun başından sağa dönüp yatak odamın aksi yönüne doğru ilerliyorum.

Bu kısa yolculuğu bir süredir planlıyordum. Buraya gelmemin bu kadar uzun sürmesi şaşırtıcı.

Kapıyı açtım ve Lana'nın eski yatak odasına girdim.

Pencerelerin dışında yemlikler ve duvarlarda Paul, Lana ve benim fotoğraflarım.

Eski Crosley pikap hâlâ odanın bir köşesinde duruyor. Kapağını kaldırıyorum ve Paul için çaldığım son plağı görüyorum.

Miles Davis, *Out of Nowhere*.

Paul bu bestenin Davis'in gerçek başyapıtı olduğunu iddia ederdi. Çoğu insan saksafonda efsanevi John Coltrane'in yer aldığı *Kind of Blue*'yu tercih eder ama Paul beni evine ilk davet ettiğinde bu plağı çalmıştı.

Plaktaki tozu üflüyorum ve iğneyi yerleştiriyorum, yerleşmeden önce çarpmasını ve çizilmesini dinliyorum.

Başlıktaki şarkı düğünümüzde dans ettiğimiz şarkı.

Hiç söz yok. Müzik saf, muhteşem bir duygudur.

Bir zamanlar Paul'ün hastane yatağının bulunduğu boşluğa bakıyorum ve kocamın bana söylediği son sözleri hatırlıyorum. Kuru ve çatlamış dudaklarıyla söylemişti bu sözleri ama çok netti.

Ben hazırım.

O ana hazırlanmak için morfin biriktiriyordum.

Her zaman araştırma yaparım; tam olarak ne kadar alacağımı ve serumuna nasıl yerleştireceğimi biliyordum. İğne boşaldığında morfin damarlarına sızarken onu kollarımda tuttum.

Plak çalmayı bitirdiğinde gitmişti.

Şimdi odanın ortasına geçip gözlerimi kapatıyorum ve hatırlıyorum. Paul'ü son aylarında olduğu gibi görmüyorum-kemiksiz ve zayıf, eski halinin bir gölgesi. Uzun zaman önce sevmeyi bıraktığım bir adam.

Beni tamamen büyüleyen kocamı görüyorum, misafirlerimiz alkışlarken uzun beyaz elbisemle beni dans pistinde döndürüyordu, karanlık Bana her şeyi vaat eden gözler.

Tanrım, seni seviyorum, diye fısıldamıştı kulağıma. Sonra beni aşağıya indirdi ve tekrar havaya kaldırdı.

Paul'un yaşadığı yer boştu. Bunu anlamak benim için hâlâ zor.

Belki de hep öyle olacak.

Yere çöküyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. Ben ağlarken

Miles Davis'in trompeti bana şarkı söylüyor.

Keder doğrusal değildir. Mantıklı değildir. Yapısı ya da nezaketi yoktur; hiç beklemediğiniz bir anda sizi yakalar ve siz yenik düşene kadar tırnaklarını geçirir.

Bu yüzden son notalar kaybolana kadar ona teslim oluyorum.

Sonra tekrar ayağa kalktım.

Odanın etrafına bakıyorum, olduğu gibi değil, olacağı gibi hayal ediyorum: bir köşede bir misafir yatağı, yerde güzel bir halı ve yanında bir saksı ağacı

Pencere. Ya da belki burayı yoga minderi, koşu bandı ve duvara monte edilmiş televizyonu olan bir egzersiz odasına dönüştüreceğim.

Bu alanın pek çok olasılığı var.

Tekrar dışarı çıkıyorum, bu sefer kapıyı açık bırakıyorum.

TEŞEKKÜRLER

Greer ve Sarah'dan:

Her zaman ilk ve en önemli teşekkürümüz, bu kitabın nefis başlığını yaratarak piyasaya sürülmesine yardımcı olan ve keskin, nokta atışı düzenlemeleriyle onu ortaya çıkaran parlak editörümüz ve yayıncımız Jennifer Enderlin'e gidiyor. Reklamcımız Katie Bassel, bize ve kitaplarımıza duyduğu heyecanla bizi şevklendiriyor.

Bu iki kadının yanındaki muhteşem ekip, romanlarımızı yayın süreci boyunca titiz bir özen, sınırsız bir enerji ve sınırsız yaratıcılık. Kitaplarımız adına çalıştıkları için çok şanslıyız. Robert Allen, Jeff Dodes, Marta Fleming, Olga Grlic, Tracey Guest, Brant Janeway, Sara LaCotti, Sallie Lotz, Kim Ludlam, Erica Martirano, Kerry Nordling, Erik Platt, Gisela Ramos, Sally Richardson, Mary Beth Roche, Lisa Senz, Michael Storrings, Tom Thompson ve Dori Weintraub'a teşekkür ederiz.

William Morris Endeavor olarak: ilk okuyucularımız olan menajerimiz Margaret Riley King ve asistanı Sophie Cudd'a inanılmaz derecede minnettarız. Onların düşünceli katkıları bu kitabı daha iyi bir hale getirdi. Hollywood'da bizi ve kitaplarımızı savunan Sylvie Rabineau ve Hillary Zaitz Michael ile Jack Beloff ve Victoria Nunez'e minnettarlığımız sonsuz. Ayrıca WME'den Tracy Fisher'a ve Amblin'den Holly Bario'ya derin teşekkürlerimizi gönderiyoruz.

Çalışmalarımızı dünya çapında paylaşan tüm yabancı yayıncılarımıza, özellikle de coşkulu e-postalarıyla bizi her zaman güldüren Pan Macmillan UK'den Wayne Brookes'a şükranlarımızı sunuyoruz. Ve Julianna Haubner'a sosyal medyada yolumuzu bulmamıza yardımcı olduğu için teşekkür ederiz (sayende artık "hikayeler" ve "gönderiler" arasındaki farkı anlıyoruz).

Ve son olarak, okuyucularımıza şükranlarımızı sunuyoruz. Sizlerle bağlantı kurmayı seviyoruz, bu nedenle lütfen bizi Facebook, Twitter ve Instagram'da bulun. Lütfen web sitelerimizi ziyaret edin: greerhendricks.com ve sarahpekkannen.com.

Greer'den:

Sarah, bu nasıl bir yolculuktu böyle. *Altın Çift* tamamen bir pandemi sırasında yazıldı ve her zamanki sistemlerimiz olmamasına rağmen (Google Hangouts, otel ziyaretleri, tek başına yazma alanları), başardık! Her şey için teşekkürler.

Hem yayıncılık sektörünün içindeki hem de dışındaki arkadaşlarıma inanılmaz derecede minnettarım. Erken okuyucu olarak çifte görev yapan Marla Goodman, Alison Strong, Megan De Valle ve Vicki Foley'e ekstra minnettarlık duyuyorum. Karen Gordon, Gillian Blake ve Nantucket Kitap Grubuma da teşekkür ederim. Köken ailem Elaine, Mark ve Robert Kessel'e özel teşekkürler. İlk taslağı okuyan ve keskin psikolojik görüşler sunan anneme çok teşekkür ederim. Babama büyük minnettarlık duyuyorum. ilaç bölümleri hakkında akıllıca tavsiyelerde bulundu. Ve kardeşime, bizim

Öğleden sonra "yürüyüş ve konuşmalar" her zaman beni aydınlatır ve moralimi yükseltir.

Yazmaya başladığımdan beri iki gürültücü köpekle birlikte çalıştım, ancak bu kitabın yaratılması sırasında başka bir arkadaşım daha vardı! Paige ve Alex, en büyük eserlerim, sevginiz ve kahkahalarınız için teşekkürler. Ve son olarak John'a, "sonsuz dek mutlu yaşamım"-sevginiz, desteğiniz ve cesaretlendirmeniz her şeyi daha iyi hale getirir.

Sarah'dan:

Greer, kitap turumuzu kısa kesmemizden çalışma sürecimizi tamamen değiştirmemize kadar, bu yıl diğerlerine hiç benzemeyen bir yıl oldu! Sadece atlatmakla kalmadık, aynı zamanda gurur duyulacak bir roman ürettik ve bunun için çok minnettarım
-Ve uzun yıllar süren ortaklığımız için.

Yazar olmanın en sevdiğim yanlarından biri de kitapsever dostlarımla kurduğum bağ. Yol boyunca tanıştığım kadınlardan ikisi önce arkadaş, sonra da *Altın Çift'in* ilk okuyucuları oldular. Teşekkür ederim, Napheesa Collier ve Stacey Kruml'a, görüşleriniz ve yardımlarınız için (özellikle Stacey'nin son dakikada Wharf'a yaptığı keşif gezisi ve beni FaceTime aracılığıyla getirmesi!) Ve Jamie Desjardins'e, bana her zaman yeni taslağın onu geceleri uyutmayacak kadar ürkütücü olup olmadığını bilmek istiyor.

Karantina sırasında aklımı başımda tutmama yardımcı olan haftalık

sundurma oturmaları ve kalpten kalbe sohbetleri için Rachel Baker'a minnettarım. Isobel Aarons'a, pitbull Romeo'nun eklenmesi gibi her konuda görüş bildirdiği için

Bu sayfalarda büyük değişiklikler var. Ve teknik destek ve web sitesi düzeltmeleri için Kathy Nolan'a. Ayrıca ilk ve en sevdiğim editörlerimden biri olan merhum Al Eisele'nin kalıcı etkisini de takdir etmek isterim.

Ailemde bir terapist olduğu için birçok nedenden ötürü şanslıyım ve Avery'nin zihniyeti ve metodolojisi hakkındaki bazı ayrıntıların inandırıcılığı zorlamamasını sağladığı için baldızım Tammi Pekkanen'e teşekkür ediyorum. Aileme sevgilerimi iletin, John ve Lynn'e; kardeşlerim Ben ve Robert'a; Saadia, Sophia ve küçük Billy'ye.

Roger Aarons, sen benim kayamsın. Bana boyun masajı yapmanın, lezzetli yemekler pişirmenin ve durmaksızın kahkaha atmanın (ve durmaksızın ev tadilatı yapmanın, ama kahkahaları düşünmeyi tercih ederim) arasında bu taslağın her bir taslağını okudun.

Oğullarım Jackson, Will ve Dylan'a: Evde volta atan, hayali insanlarla konuşan ve cinayet işlemek için yaratıcı yollar hayal eden bir anneye katlandığınız için teşekkür ederim. Siz üçünüzden daha nazik, daha komik ya da daha zeki karakterler yazamazdım.

ŞİMDİ ÇIKTI

Yalnız Değilsiniz

Yazan: Greer Hendricks ve Sarah Pekkanen

Shay Miller aşkı bulmak istiyor, ama bu ondan

kaçıyor.

Tatmin olmak istiyor ama işi çıkmaz sokak.

Bir yere ait olmak istiyor ama hayatı giderek yalnızlaşıyor.

Ta ki Shay, Moore kardeşlerle tanışana kadar. Cassandra ve Jane'in hayatı

Göz alıcı bir mükemmellik ve her zaman arzu ettiklerini elde etmek.

Shay'i çevrelerine davet ettiklerinde, her şey daha iyi olacak gibi
görünüyor.

Shay onu sevmeleri için ölürdü.

Yapmak zorunda kalabilir.

*

"Bu, bize Aramızdaki *Kadın*'ı armağan eden klas ikilinin son mükemmel
eseri. . . Zeki ve rahatsız edici' *Daily Mail*

THE ALTIN ÇİFT

Greer Hendricks yirmi yılı aşkın bir süre editör olarak çalışmıştır. Kitap yayıncılığındaki görevinden önce *Allure* dergisinde çalışmış ve Columbia Üniversitesi'nden Gazetecilik alanında yüksek lisans derecesi almıştır.

Yazıları şu dergilerde yayımlanmıştır

New York Times ve *Publishers Weekly*. Greer, kocası, iki çocuğu ve çok muhtaç köpeği Rocky ile Manhattan'da yaşamaktadır. *Altın Çift* onun dördüncü romanıdır.

Sarah Pekkanen, aralarında *Skipping a Beat*'in de bulunduğu birçok romanın uluslararası ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Eski bir araştırmacı gazeteci ve uzun metrajlı yazar olan Pekkanen'in çalışmaları *Washington Post*, *USA Today* ve diğer birçok gazetede yayımlanmıştır. Üç erkek çocuk annesidir ve Washington, D.C.'nin hemen dışında yaşamaktadır.

İki kadın 2010 yılında Greer'in Sarah'nın editörü olmasıyla birlikte çalışmaya başladı. Aralarında anında bir bağ oluştu ve bu bağ yakın bir arkadaşlığa dönüştü ve şu anda *New York Times*'in en çok satan psikolojik romanlarını yazıyorlar.
birlikte gerilim filmleri.

Greer Hendricks ve Sarah Pekkanen tarafından

Aramızdaki Eş Anonim

Bir Kız Yalnız

Değilsin

Altın Çift

Green Hendricks ve Sarah Pekkanen'in uluslararası çok satan ilk romanı

The Wife Between Us'ı okumak için [buraya](#) tıklayın

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde 2022 yılında St. Martin's Press,

New York tarafından yayımlanmıştır Bu elektronik baskı ilk olarak

İngiltere'de 2022 yılında Macmillan tarafından yayımlanmıştır

Pan Macmillan'ın bir baskısı

The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR

AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat, The Liffey

Trust Centre, 117-126 Sheriff Street Upper,

Dublin 1, D01 YC43 Dünya

çapında ilişkili şirketler

www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-5290-5611-2

Telif Hakkı © 2022 Greer Hendricks ve Sarah Pekkanen tarafından

Ceket görselleri: Gül © Rosemary Calvert/Getty Images, dikenler © Shutterstock

Kapak tasarımı Mel Four, Macmillan Sanat Departmanı

Yazar fotoğrafı © Bill Miles

Greer Hendricks ve Sarah Pekkanen'in bu eserin yazarları olarak tanımlanma hakları, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendileri tarafından ileri sürülmüştür.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletmez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma sunamazsınız. Bu yayınla ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde bulunan herhangi bir kişi, cezai kovuşturmayla ve tazminat taleplerine karşı sorumlu olabilir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için www.panmacmillan.com adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir ve yeni çıkan kitaplarımızdan ilk siz haberdar olmak için e-bültenlere kaydolabilirsiniz.